

സാഹിത്യവലോകം.

വിഷ്ണു മൂലം.

വീരപ്പൻപുഴ, എറണാകുളം.

വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥാലയം

പതിയെ പന്ത്രണ്ടാം

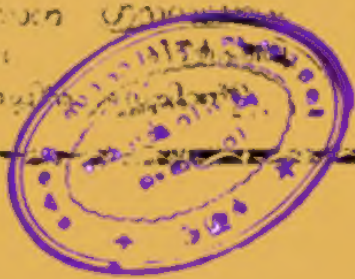
വിഷ്ണുക്കുഞ്ഞി — വള്ളത്തോൾ. (ടിപ്പണി യോടുകൂടിയ പത്തുകവിതകൾ)	1	8	0
സ്രീ — വള്ളത്തോൾ (ഇ. എം. എസ്സിന്റെ ഉത്സാഹമായ അവതാരിക)	0	10	0
എന്റെ ഗുരുനാഥൻ — വള്ളത്തോൾ	1	0	0
ഇന്ത്യയുടെ കരച്ചിൽ — വള്ളത്തോൾ (വിപുലീകരിച്ച രണ്ടാം പതിപ്പ്)	0	6	0
വീരശൃംഖല — വള്ളത്തോൾ (പത്തു കവിതകൾ — ടിപ്പണീസറിതം)	1	8	0
ദിവാസപുസ്തകം — ( )	1	8	0
പരലോകം — വള്ളത്തോൾ — (മഹദ്യുതമ അളപ്പാറിയുള്ള കവിതകളുടെ സമാഹാരം)	1	8	0
ശരണമയ്യപ്പാ — വള്ളത്തോൾ (ഭക്തി സമ്പ്രദായമായ ഒരു മധുരകാവ്യം)	0	3	0
അച്ഛനും മകളും — വള്ളത്തോൾ	0	12	0
ചെറുകഥകൾ — അച്ഛനും മകളും (രണ്ടാം പതിപ്പ്)	1	8	0
നൂർജഹാൻ — അച്ഛനും മകളും	1	8	0
ഭാരതരമണി — (ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പ്)	1	6	0
മധുരജ്ഞി (വള്ളത്തോൾ ഗോപാല മേനോൻ)	1	8	0

ചെറിയ പതിപ്പ് വിലയ്ക്കു വെച്ചിട്ടുണ്ട്.

വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥാലയം

1954

വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥാലയം

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കും, അതിൽ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ഞങ്ങളുടെ ഏകദേശമായ മംഗളാശംസകൾ!

സാംസ്കാരികപ്രവർത്തനങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാവരുടേയും മാനസികവും സാമൂഹ്യവുമായ ഉന്നമനത്തിനായി അവർ പ്രയത്നിക്കുന്നു; പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതിലേക്കായി, സമുദായത്തിലെ അസമത്വങ്ങളെയും അനീതികളെയും അനാവരണംചെയ്യുകൊണ്ട് മഹത്തായ ഒരു കാര്യം സിദ്ധിക്കാതി അവർ സേവനംചെയ്യുന്നു. ഈ നിസ്സ്വാർത്ഥ സേവകന്മാരെ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്നാൽ, സാംസ്കാരികപ്രവർത്തനങ്ങൾ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ ഏറ്റവും ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു സാമ്പത്തികമായ സുസ്ഥിതിയും സാമ്പത്തികമായ കേന്ദ്രീകരണവും താണ്. ഇവ രണ്ടുനേരിൽ സമുദായത്തിൽ ചിലവുതരം, വിതരണം, ഏറ്റവും ഗുണമേന്മയുള്ളവർക്ക് മാത്രം അവർ പരിശ്രമിക്കുകയല്ലാതെ, ഈ സമുദായസാക്ഷരതയിൽ ഞങ്ങളുടെ പങ്കെടുത്തതായ സഹകരണത്തെ അവർക്കുവേണ്ടി വാഗ്ദാനംചെയ്യുന്നു.

കേരളത്തിലെ ശാഖകൾ

ചെമ്പനൂർ, കോഴിക്കോട്, കണ്ണൂർ, എറണാകുളം
കൊച്ചി, കൊല്ലം, ആലപ്പുഴ

മൂലധനം 22½ ലക്ഷം ക.

കരുതൽ ധനം 8½ ലക്ഷം ക.

കാണാൻ ബാങ്ക് ലിമിറ്റഡ്

(1906-ൽ സ്ഥാപിതം)

(അംഗങ്ങളുടെ ക്ലിപ്തവാക്യരൂപങ്ങളോടുകൂടി
ബ്രിട്ടീഷ്ഇൻഡ്യയിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ടത്.)

ഈ നിർദ്ധാനത്തിന്റെ രഹസ്യമെന്താ?

സുദർപ്പങ്ങളായ ഉത്തമഗുണ
ങ്ങളുടെ സാഹചര്യം തന്നെ.

ചിന്താസുന്ദരങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ!
ഏതും തുടർപ്പിക്കുന്ന വാർത്തകൾ!!

രണ്ടാം വാർത്തകൾ മര വികർഷ
വർദ്ധിപ്പിക്കും

മധുരമാം, ഹിന്ദി, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നീ ഭാഷകളിലെ
വിവിധപുസ്തകങ്ങളും.

നിങ്ങളുടെ വിവിതതയെ പലപ്പോഴും
പുറത്തുവെക്കുക.

ഞങ്ങളുടെ സ്ഥിരം വായനക്കാരിൽ നിന്ന്

നല്ല ഗുണങ്ങൾക്കു വേണ്ടി
ഞങ്ങളോടൊക്കെയു കാ!

പിപ്പിൾസ് ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

(ഉടമസ്ഥർ: പി. സി. ബ്രദേഴ്സ്)

കോട്ട് റോഡ്, കോഴിക്കോട്

പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

1. എന്റെ ഗുരുനാഥൻ—വള്ളത്തോൾ 1-0-0
(മനോജിതയമ്മിച്ച് ഏഴ് കവിതകൾ)
2. പരലോകം—വള്ളത്തോൾ 1-8-0
3. ഇന്ത്യയുടെ കുരപ്പിൽ—വള്ളത്തോൾ 0-6-0
4. ഭാരതജനനി കസ്തൂർബ—(ക. എം. സി.) 1-4-0
5. നെട്ടല്ലു—പരിഭാഷകൻ ഇ. വി. ദേവ്—(വാൻറാ വാസ്തവം സ്മി, അലക്സി ദോർഷ്വായി തുടങ്ങിയ സുപ്രസിദ്ധ രച്യൻ ലേഖകന്മാർക്കൊരു ലേഖനമാകുന്നു)

മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഉള്ള പുസ്തകങ്ങളും, മാസികകളും, വാരികകളും ഞങ്ങളുടെ കയ്യിലുണ്ട്. വി. പി. അയക്കാൻ വിലയിൽ 25% മുൻകൂട്ടി അയക്കണം.

ഉടമസ്ഥന്മാർ വെള്ളിനേഴി
ക. എം. ബ്രദേർസ്. പ്രസിദ്ധീകരണശാല,
പാലക്കാട്

കെ. ആർ. ദേവസ്താന്റെ കൃതികൾ

പിതൃമന്ദിരം—വില 50. വിരമത്തിന്റെ നൂറു നാൾ—വില 20. രാജകുടുംബം—വില 12. പ്രമാണം—വില 7. ശിവാലിംഗനം—വില 12. കഥാപാത്രം—വില 7. ഭാരതീയനായ വില 12. കഥാപാത്രം—വില 8. കഥാപാത്രം (ഉടനെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കും) മഹാകവി വാല്മീകിയുടെ പദ്യങ്ങളും മുണ്ടാഴ്ചയിൽ തുടങ്ങിയവയുടെ അദ്ധ്യക്ഷികകളോടുകൂടി.

മാതൃഭൂമി,
കേരളം മുഖ്യ ഡിവിഷൻ,
പാലക്കാട്. ഐ.സി. 100.

സ മ സ്കേ ര ഉ
സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ
ചരിത്രാസര സമ്മേളനം

എറണാകുളത്തുവെച്ച്
ഫെബ്രുവരി ൧൯൫൨ മുതൽ ൧൫ ഏപ്രിൽ
തീയതികളിൽ കൂടിയ സമ്മേളന
ത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട്.

പ്രസാധകന്മാർ

നിർവാഹകസംഘാംഗങ്ങൾ.

വില: മുപ്പതുപ.

വിശ്വനാഥപ്രസ്സ്, എറണാകുളം.
൧൯൫൨.

—2—

സ മ സ്കേ ര ഉ
സാഹിത്യപരിഷത്തു്

ഷോഡശസമ്മേളനം

എറണാകുളം.

പ്രൊഫ. അ. പ്രൊഫ. കെ. ജി.
മഹാകവി വള്ളത്തോൾ.

സമാഗത സംഘാപ്രകാശനം
മഹാമഹിമശ്രീ
രാമവർമ്മ പരിക്ഷിത്ത കണ്ണശ്ശിത്തമ്പുരാം, ബി. എ.
തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്.

സ മ സ്ക ടേ ക ര ഉ സ റ ഫി തൃ പ രി ഷ ണ്

രക്ഷാധികാരികൾ

൧. ബ്രി. ഡി. അറിയിക്കുന്നതും സർ ബാലരാമവർമ്മ തിരുവിതാംകൂർ
മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
൨. ബ്രി. രവിവർമ്മ കൊച്ചി മഹാരാജാവ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്

സ്ഥിരാധ്യക്ഷൻ

നവസാഹിബ് മഹാകവി ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ,
എം. എ. ബി. എൽ., തിരുവനന്തപുരം.

ഉപാധ്യക്ഷൻ

ബ്രി. കെ. നാലപ്പാട്ട് ബാലാമണിയ്യർ, കൽക്കത്ത

സി. ഗുട്ടറിമാർ എം. ഡി. ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, എം. കെ. മോസഫ്

ഖജാൻജി വി. കുഞ്ഞുകുറുപ്പൻ

ആജീവനസാമാജികന്മാർ

മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ, എം. എ. ബി. എൽ.
ടി. എൽ. ഗോപീനാഥൻനായർ, ബി. എ.
കൊച്ചി. നമ്പ്യാട്ട് കേശവവർമ്മയ്യർ
ടി. സുധാകരമേനോൻ, എം. എസ്. സി.
അമ്പാടി ശങ്കരമേനോൻ, ബി. എ. ബി. എൽ.
മാരാതിൽ നാരായണമേനോൻ.
ഡോക്ടർ എ. കെ. കുഞ്ഞാലു
പ്രിൻസിപ്പാൾ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. എ.
പ്രൊഫസർ പി. നാരായണമേനോൻ, എം. എ.
മോൺ പി. വളവി
പി. പി. ലൂക്ക്
എം. പി. പോൾ എം. എ.
പ്രൊഫർ സി. എൽ. മോസഫ്

പൊപ്പട്ടലാൽ ഗോവർത്തലാൽ, എം. എൻ. സി.
 എൻ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി, എം. എൽ. സി.
 കെ. ജെ. മെൽക്കൽ
 സി. വി. എ. മൈസൂറു
 കെ. ആർ. ഗുരുസ്വാമി
 ബി. എം. രാജസേന
 എസ്. എസ്. കോഡൽ, എം. എൽ. സി.
 മണപ്പാട്ടു പി. കൊച്ചുമ്മാണിൻ ഹാജി
 മഹാകവി വള്ളത്തോൾ
 നിഖസർ വലിയരോണ അമ്പലക്കുറു
 വി. കെ. മേനോൻ
 ഡോക്ടർ പി. ജെ. അയ്യപ്പൻ, എം. എ. ഡി. ഫിൻ.
 ശ്രീമതി നാലപ്പാട്ടു ബാലാമണിയമ്മ

പരിഷ്കരിച്ചു ഹണസമിതി

൧. ശ്രീ പി. തങ്കരത്നമ്പാൽ എം. എം. (പ്രസിഡൻ്റ്)
൨. " പി. തങ്കരപ്പിള്ളി
൩. " പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ, ബി. ടി. എൽ.
൪. " പി. ന. രാധാകൃഷ്ണൻ, എം. എ.
൫. " കൃഷ്ണൻ ജനാർദ്ദനൻ
൬. " പി. കെ. കുഞ്ഞുകുമാരൻ
൭. " പി. സുധാകരൻ, എം. എസ്. സി.
൮. ശ്രീമതി അമ്പലക്കുറു കാർത്ത്യായനിയമ്മ
൯. ശ്രീ പി. എം. ചന്ദ്രൻ
൧൦. " പി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ, ബി. എ.
൧൧. " കെ. ആർ. രാജമുഖർ
൧൨. " വി. കുഞ്ഞുകുമാരൻ (വെറുപ്പൻ)
൧൩. " എ. ഡി. ഹരിശങ്കർ | കാർത്ത്യായനിയമ്മ
൧൪. " എം. കെ. രാജസേന

മമ്മൻ മേട്ര ന.മ
ശനിയ ഹൃ

ഒന്നാം യോഗം
(വൈകുന്നേരം ൪—൩)

അദ്ധ്യക്ഷൻ: മഹാകവി വള്ളത്തോൾ

൧. രംഗപൂജ അക്കാദമി

൨. സ്വാഗതപ്രസംഗം —

മനോരമിമളി രാമവർമ്മ പാടിയതു
കണ്ണൂരിൽനിന്നു വന്ന ബി. എ. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്.

൩. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം — അദ്ധ്യക്ഷൻ

൪. സന്ദേശങ്ങൾ

സംഗീതസദസ്സ്

(വൈകുന്നേരം ൩—൧)

ശ്രീമതി സരളാ രാമവർമ്മ, ബി. എ.

രണ്ടാം യോഗം

(വൈകുന്നേരം ൨-൯)

“കേരളീയകലകൾ”

അദ്ധ്യക്ഷ:—

മിസ്റ്റർ ഒ. ടി. ഗോദാകൃഷ്ണൻ, ബി. എ.

൧. കൈരളിഗാനം.

൨. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം.

൩. പ്രസംഗം—

ശ്രീ. പി. സി. ദേവസ്യാ, എം. എ.

൪. പ്രസംഗം — നമ്മുടെ നാടകവേദി

ശ്രീ. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ബി. എ. എൽ. എൽ. ബി.

ദൃശ്യകലാപ്രദർശനങ്ങൾ

(രാത്രി ൧൦-൨)

നാടകം— ‘കഥാഞ്ജിതം’ —ബഷീർ.

മമ്മൻ ഇടവം

ഞാൻ ഓർപ്പ്

മുന്നോടേയ്ക്കു

(മാവിക്കൽ—മം)

“സംസ്കൃതപ്രഭാവത്തിന് അധീനമാകാത്ത
പഴയ മലയാളസാഹിത്യം”

അദ്ധ്യക്ഷൻ:

ഡോക്ടർ സി. അച്യുതമേനോൻ
ബി. എ., പി. എച്ച്., ഡി.

൧. കേരളഗാനം

൨. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം—
അദ്ധ്യക്ഷൻ

൩. പ്രസംഗം—രണ്ടുകീഴ്ഗാനങ്ങൾ
ശ്രീ. സി. കെ. അപ്പുക്കുട്ടപ്പൻ, (വിജയനഗർ)

൪. പ്രസംഗം—
ശ്രീമതി ഐ. ഡി. ദേവ ബി. എ. (പാണേഴ്സ്)

നാലാം യോഗം

(ഭാവിഭജ ൧൧—൧)

“ വൈഷ്ണവപ്രസംഗം ”

അദ്ധ്യക്ഷൻ:

ശ്രീ. ചന്ദ്രികുന്ദൻ കേശവൻനായർ

൧. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം— അദ്ധ്യക്ഷൻ

൨. പ്രസംഗം— വൈഷ്ണവ മഹാത്മ്യത്തിന്റെ പ്രാമുഖ്യം

അദ്ധ്യക്ഷന്റെ കവിതയും

ശ്രീ. വി. കെ. ഭാഷാഭാരതം, ബി. എ. എസ്. എസ്.

൩. പ്രസംഗം—

ശ്രീ. കെ. വാസുദേവൻകുറുപ്പൻ

ദശകവാചസ്പത്യം

(വൈകുണ്ഠം ൨—൪)

൧. കഥാകാവ്യകൃഷ്ണപം.

൨. വാചകം — എ. ഐ. എസ്. വാക്യാർ (ഭാഷാഭാരതം)

൩. തുളു.

അ ബ ട ട യ ട ഗ ട

(വൈകുണ്ഠം ൩-൪)

(പരിവർത്തനങ്ങളുടെ
കാര്യാലോചനാസമ്മേളനം)

അദ്ധ്യക്ഷൻ: മഹാകവി ഉള്ളൂർ

൧. ഉപക്രമം—അദ്ധ്യക്ഷൻ
൨. വിശദീകരണം—സി. കൃഷ്ണ
൩. പ്രമേയാവതരണം

അ ട ട യ ട ഗ ട

(൧-൩)

“ആധുനിക ഗദ്യസാഹിത്യം”

അദ്ധ്യക്ഷൻ:

ശ്രീ. എം. പി. പോൾ, എം. ഐ.

൧. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം — അദ്ധ്യക്ഷൻ
൨. പ്രസംഗം—പ്രഭാകരനഗദ്യസാഹിത്യം
ശ്രീ. എം. എസ്. ദേവദാസ്, എം. ഡി.
൩. പ്രസംഗം—ഇന്നത്തെ നാടകങ്ങൾ
ശ്രീ. പൊന്നം വി. എ. വർഗ്ഗ

ഏഴാം യോഗം

(വൈകുന്നേരം ൭—൯)

“ആധുനികപദസാഹിത്യം”

അദ്ധ്യക്ഷൻ:

ശ്രീ. വെണ്ണിടമളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്

൧. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം — അദ്ധ്യക്ഷൻ

൨. പ്രസംഗം—ആധുനികപദസാഹിത്യം

ശ്രീ. സി. എ. ചെമ്മൂടിക്കുറുപ്പ്, മെ. എ. ചെ. എ. ചെ.

൩. പ്രസംഗം— ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

ദേശികവാചസ്പത്യം

(രാത്രി ൧൦—൧൧)

കഥകളി

മമ്മൻ ഇടവം ൨.

തിങ്കളാഴ്ച

എട്ടാം യോഗം

(രാവിലെ ൯—൧൧)

“ ശാസ്ത്രം, വിവർത്തനം ”

അദ്ധ്യക്ഷൻ:

ശ്രീ. ഡി. പാമ്പനാഭനാണി, എം. എ.

൧. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം— അദ്ധ്യക്ഷൻ

൨. പ്രസംഗം—കേരളവും ശാസ്ത്രപരിഭ്രമവും
ശ്രീ. പി. കെ. കൊച്ചു എം. എ. എൻ. റസി

൩. പ്രസംഗം— പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രവും മലയാളഭാഷയും
ശ്രീ. കെ. വാസുദേവൻനാഥർ എം. എൻ. ഡി.

മൻ പ ത ഓ ങ്ക യ ഓ ഗ ഓ

(ഉപസംഹാരസമ്മേളനം)

(മദ്ധ്യം ൧൧—൧൨ വരെ)

അദ്ധ്യക്ഷൻ:

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ

൧. അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രമേയങ്ങൾ

൨. ഉപസംഹാരപ്രസംഗം—
അദ്ധ്യക്ഷൻ

൩. ഏതജ്ഞതാപ്രകടനം—
സി.പി.ടി

—

സാഹിത്യചരിഷ്ഠത്ത്

[സംക്ഷിപ്തവരിതം]

൧

അമിതത്തിൽ അമർന്നിടന്നു ഞെരുക്കിയിരുന്ന ഭാരത്തിൽ ഒരു ഉണർവ് ബാധിച്ച് അര നൂറ്റാണ്ടിലധികം കാലമായിരിക്കുന്ന ഈ തദ്വാനന്തത്തിന്റെ പ്രബലങ്ങളായ തരംഗങ്ങൾ ആസൂഹിമാലയും അടിച്ചു കയറിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമായി ഭാരതത്തിനങ്ങായിട്ടുള്ള പരിവർത്തനം അനന്യസ്വരൂപംതന്നെ. രാഷ്ട്രീയമായി മാത്രമല്ല, സാംസ്കാരികമായും സാമ്പത്തികമായും സാമൂഹികമായും സാഹിത്യപരമായും ആസ്വദിച്ച് സഞ്ചലിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രസ്തുത സഞ്ചലനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷവിനാശരൂപം സകല ഭാരതീയ ദാഷാസാഹിത്യങ്ങളിലും ദൃശ്യമാണ്. ശ്രീ. രവിദ്രാഭ്കളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വംഗ സാഹിത്യത്തിനങ്ങായിട്ടുള്ള പരിപൂർണ്ണ പുരോഗതിയും അതിനെ വിശ്വസാഹിത്യത്തിന്റെ മുന്നണിയിൽത്തന്നെ എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദ്, ഗുജറാത്തി, മറാത്തി, തെലുങ്ക്, തമിഴ് മുതലായ ഭാഷകളിലെ സാഹിത്യത്തിനും അസാമാന്യമായ വികാസമാണ് ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ആംഗലസാഹിത്യസമ്പന്നം ഈ പരിവേഷത്തിന് കയ്യുളളതും ചെയ്യുന്നു.

ഭാരതത്തിന്റെ തെക്കേ അറ്റത്ത് ഐക്യീകൃതത്വം കൂടിയിരുന്ന കേരളീയരും ഇക്കാലത്ത് ആലസ്യം അവലംബിച്ചില്ല. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നിങ്ങനെ രാഷ്ട്രീയമായി ത്രിധാ വിഭജിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നിവിടെ കേരളത്തിന്റെ ഭാഷയും സംസ്കാരവും ഏകമാണെന്നുള്ള ബോധം

അവനുടെ ഏകദേശമായി അറിയപ്പെട്ടു. നാമകരണ സംസ്കാരത്തിന്റെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ചരിത്രവും വർദ്ധിച്ചു കേവലനിദാനം കേരളീയർക്കുമാകുന്നമുഖ്യ ധൃതസാഹിത്യ സംഘടനയാണെന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു.

പുതാശ്ശാലായായ സാഹിത്യസംഘടനയുടെ സംസ്ഥാപനത്തിനുള്ള പരിശ്രമമാണു, “ഭാഷാപാഠിനിസഭ”, “ഭാരതവിഭാഗം വിഭാഗങ്ങൾ”, “സംസ്കൃതപാഠിനിസഭ”, “വിദ്യാഭ്യാസപാഠിനിസഭ” മുതലായവയുടെ ആവിർഭാവത്തിന്നു കാരണം. എന്നാൽ, ഇവയെല്ലാം അധികകാര്യം വിവിദ്യവിഭാഗത്തിന്നു സാധിച്ചിട്ടു. പ്രവാചകന്മാരുടെയും സാഹിത്യരചനകളുടെയും പ്രചാരത്തിനുള്ള പ്രാതികൂലം മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ ഈ സഭകൾ അധികകേരളസംഘടനയായി വളരാതെ, കേരളസംഘടനയായിത്തന്നെ അകാലകൃത്യമായ കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായി.

൨

1102 മുതൽ പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ സംസ്കാര പരിഷ്കരണത്തിൽ അതിപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു ശ്രമമുണ്ടായി. ഭാഷാപാഠിനിസഭയുടെ പുതാശ്ശാലായായ സംസ്കാര പരിഷ്കരണ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽനിന്നു കേരളത്തിലെ പേരുകേട്ട കവികളും പണ്ഡിതന്മാരും സാഹിത്യരചനയിൽ സമർത്ഥരായ സാഹിത്യപരിഷ്കരണത്തിന്റെ സമർത്ഥനയും നിർവ്വഹിക്കുകയും ആ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പരമോന്നിത്യംവന്നിട്ടു മഹാമാരിയുടെ ഇൻഫ്ലുവൻസ് കൂടുതലായവർ കൂട്ടായ് മഹാമാരികൾക്കുള്ള ശ്രമത്തെ സിദ്ധതികരേ. ആ മഹാമാരിയുടെ ഭാഷാവിഭാഗത്തെ എത്രയെ പ്രശംസിച്ചാലും അധികമായിപ്പോകുന്നതല്ല. ഇക്കാരണത്താൽ “സംസ്കാരകേരള”ത്തിന്റെ പുനർപ്രതിരോധം “സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷ്കരണം” എന്നുമായി.

1102 2250 11, 12, 13 എന്നീ തീയതികളിലായി സമ്മേളിച്ച “പരിഷത്ത്” പഞ്ചമോഗങ്ങളോടുകൂടിയതായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ മോഗത്തിൽ സാഹിത്യപണ്ഡിതനായ ശ്രീ. പി. കെ. നാരായണപിള്ള ആഗ്രഹം വാദിച്ചു. മനോഹരി ഉഷ്കർ, മനോഹരി ശ്രീ രാമവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പ്രാൻ, മനോഹരി വള്ളത്തോൾ, ശ്രീ. രാമവർമ്മ തമ്പ്രാൻ എന്നീ ഭാഷാഭിമാനികളായിരുന്ന യഥാക്രമം മറ്റു സമ്മേളനങ്ങളിലെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ. സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഈ സമ്മേളനങ്ങളെ ശ്രീ. പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ, ശ്രീ. കെ. പി. കുറുപ്പൻ, ശ്രീ. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, ശ്രീ കുറുപ്പൻ കൃഷ്ണപിള്ള, ശ്രീ. ചത്തേഴ്സ് തമ്പ്രാൻ, ശ്രീ. സി. ഐ. ഗോപാലപിള്ള, ശ്രീ. കെ. കെ. രാമൻ, ശ്രീമതി അമ്പാടി കണ്യാമ്പിള്ളി, ശ്രീ. കെ. പി. ശാസ്ത്രികൾ, ശ്രീ കുറുപ്പൻ കേശവൻ നായർ, ശ്രീ. സി. എസ്. നായർ, ശ്രീ. കല്യാണൻ 'തൊടി രാജാജി' മേനോൻ, ശ്രീ. വരിഷ്ഠാലിൽ കേശവനമ്പിള്ളിനായർ, ശ്രീ. ചെറുളയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണി നമ്പിരൻ, ശ്രീ. ചെറുളയിൽ അനന്തൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ശ്രീ. മധുരവനം ഭട്ടതിരിപ്പാട്, ശ്രീ. വെള്ളിപ്പാട് തമ്പ്രാൻ, ശ്രീ. വി. എം. ഗോവിന്ദമേനോൻ, ശ്രീ. സി. പി. കൃഷ്ണകൃഷ്ണൻ, ശ്രീ. എ. കണ്ണൻ വാര്യർ, ശ്രീ. എം. എൻ. നാരായണപിള്ള, ശ്രീ. മധുരവനം കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്, ശ്രീ. മേലത്തു് അപ്പൻ തമ്പ്രാൻ എന്നീ വിശിഷ്ട വിദഗ്ദ്ധർ കൗസരികൾ കവിതാപാഠപര്യന്തം കൊണ്ടോ പ്രസംഗംകൊണ്ടോ അപങ്കുലിക്കുകയുണ്ടായി.

ഭാഷാപരിവർത്തനം, സാഹിത്യമാസികാപ്രവർത്തനം, ഗ്രന്ഥവിവർത്തനം, പരിഷ്കാരപ്രവർത്തനം, പ്രാചീനഗ്രന്ഥസമ്പാദനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ ഈ സമ്മേളനത്തിൽ പാസ്സാക്കി. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്ന പ്രസംഗാദികളെക്കൊണ്ട് വിജ്ഞാ

നമ്പ്രദവും സമാകർഷകവുമായിരുന്നു, പരിഷത്തിന്റെ ഒന്നാം സമ്മേളനം.

തൃശ്ശൂർ വെച്ച് 1103 ധനു 15ാം തീയതിയാണു പരിഷത്തിന്റെ ചിതീയസമ്മേളനം ആരംഭിച്ചത്. മാനാങ്കവിളയ്ക്കു് സാഹിത്യകവാപ്രദാനം ഉദ്ദേശം ചെയ്തു. ഒന്നാം യോഗത്തിൽ ശ്രീ. മുഹമ്മദുൽകാദരും രണ്ടാം യോഗത്തിൽ ശ്രീ. സി. പി. അബ്ദുൽകാദരും മൂന്നാം യോഗത്തിൽ ശ്രീമതി താവത്തമ്മാലുവയ്യയും നാലാം യോഗത്തിൽ ശ്രീ. എം. രാജരാജവർമ്മയും അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനിയിച്ചു. ശ്രീമാന്മാരായ ഒടുവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിമാനാൻ, മേലങ്ങത്തുവൃത്താമനാൻ, പി. ജെ. തോമസ്, എൻ. എസ്. പണ്ടാര, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, ഡി. പത്മനാഭനണ്ണി, കുറുപ്പുറത്തു കേശവൻനായർ, ഐ. വി. സെബാസ്റ്റ്യൻ, പെട്ടെം ചെറിയരാമനിയയ്യ, ആർ. ഇരുകോപയ്യ, കെ. പി. ശാസ്ത്രികുറു, ലോഹനാട്ട് അബ്ദുൽകാദരും, കണ്ടർ നാരായണാമനാൻ, കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്, സി കഞ്ഞിമാമേനോൻ, എം. എൻ നായർ, പി. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ, പി. അനന്തൻപിള്ള, എൽ. എ. രവിവർമ്മ, പട്ടാമ്പലാമൻ, ആറൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരോടി, വള്ളത്തോൾ നാരായണാമനാൻ, കെ. പി. കുറുപ്പൻ, വി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻനായർ, കെ. ശങ്കരപ്പിള്ള, ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, വെള്ളായൂർ ഗോവിന്ദാമനാൻ, കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ, കെ. വാസുദേവൻകുറുപ്പ്, പി. അനന്തൻ അച്ഛൻ, വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്, കെ. ടി. രാമകൃഷ്ണാമനാൻ, പി. ജി നാരായണപ്പണിക്കർ എന്നീ സാഹിത്യകാരന്മാരും ശ്രീമതിമാരായ കെ. എം. കഞ്ഞിമകുട്ടികൊട്ടിമംഗ, കടത്തുനാട്ടുകെ മാധവിത്തമ്മ എന്നീ കവയിത്രികളും പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിൽ ഭാഗ്യവാക്കുകൂറായി. കേരളവരിതും, ചന്ദ്രക്കലയ്ക്കു്, പ്രസാധനപ്രചാരണമുദ്രണങ്ങൾ, ദാശാലിപികൾ, ചെറുകഥകൾ, ഗവേഷണസംരംഭനങ്ങൾ മുതലായ നവീന

വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിവചനങ്ങളുടെ അനുവാചനം ഈ സാമൂഹ്യനത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു.

അടുത്ത സാമൂഹ്യനം കോട്ടയ്ക്കുവായിരുന്നു. 1104 ഓഗസ്റ്റ് 15-ാം, 16-ാം തീയതികളിലായി നാലു മോശങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഓ. ജേക്കർ ശോവിന്ദുവിൽ. ഓ. കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിട്ട, ഓ. മതി ബി. കവ്വാണിമാമ്മ. ഓ. സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി എന്നിവർ ഓരോ മോശത്തിലും യഥാമതം അദ്ധ്യക്ഷതവഹിച്ചു.

സി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, കെ. സി. ഓ. വി. വിശ്വനാഥൻമാപ്പിട്ട, പുന്നമറ്റം നീലകണ്ഠശർമ്മ, കെ. വാസുദേവൻമാപ്പിട്ട, മനാകവി ഉപ്പർ, ആറാർ കുന്നപ്പിള്ളാടി, ഇ. വി. കുന്നപ്പിള്ള, മേലൂർത്തറ തിരിപ്പാട്, വി. ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ നായർ, എസ്. എ. രവിവർമ്മ, ചെട്ടമംഗലം ചെറിയരമണി മേയ്ക്കു, എം. ആർ. കുന്നവാശ്ശ്ശി. കെ. നാരായണപ്പിള്ളാടി, എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ, കുന്നത്തു ശങ്കരവർമ്മാജി. കടത്ത നാട്ടു മാധവിയമ്മ, തോട്ടയ്ക്കാട്ടു മാധവിയമ്മ, തമവത്തുമാട്ടു അമ്മ, അമ്പാടി ഇക്കാദമ്മ. തോട്ടയ്ക്കാട്ടു ശശി കൈലാശ്ശി, ബി. ആനന്ദപ്പിള്ള. കടത്തു കുന്നത്തു കുറുപ്പുമാപ്പിട്ട. കടത്ത നാട്ടു കുന്നവാശ്ശ്ശി, കെ. എം. സി. നാരായണൻനമ്പൂരിപ്പാട്, മന്തിരിപ്പോട്ടു ദേവതാതൻനമ്പൂരിപ്പാട്, മാമവർ അപ്പൻതമ്പാൻ തിരുത്തുക്കോട് എന്നിവർ ഓരോവിധത്തിൽ ഭാഗഭാക്കകളായിരുന്നു. പന്നം സമുദായത്തിൽ.

“ഈ മൃതീയപരിഭവത്തിന് മുമ്പ് കഴിഞ്ഞവയെക്കാൾ ഒരു വിശേഷവിധി ഉണ്ടായതു പരീക്ഷ നടത്തുകയാകുന്നു. ഉപന്യാസപരീക്ഷ, കവിതാപരീക്ഷ, പാണ്ഡിത്യപരീക്ഷ ഇങ്ങനെ ഇതു മൂന്നുതരത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നതായിട്ടുണ്ട്.” കേരളത്തിലെ വിവിധഗാനങ്ങൾ പാടിക്കേൾപ്പിക്കുക, പത്രങ്ങളും മാസികകളും പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അച്ചടിപുസ്തകങ്ങളും പ്രദർശി

പിഷക ഇത്യാദി മരക്കൊള്ളുന്ന സാമിത്യകവാപ്യാർശനം പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിത്തന്നെയെ അതെന്നുവേണം പറയുവാൻ

ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ നിര്യാണത്തിൽ പരിയത്തിനുള്ള അനുശോധനം, ദ്വിതീയവാർഷികയോഗത്തിലെ മൂന്നാം തീർപ്പാലമിച്ചുള്ള നിയമവ്യവസ്ഥകളുടെ അംഗീകരണം, മലബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മലയാളപണ്ഡിതങ്ങൾ മിക്കവാറും ഒന്നതെന്നായിരിക്കണമെന്നുള്ള അഗ്രത്ഥന, ധനപരമായത്തിനുവേണ്ടി മൂന്നു ഗവർണ്മെന്റുകൾക്കുള്ള അപേക്ഷ, തിരുവനന്തപുരത്തു് വേണ്ട നടപടികളെക്കുറിച്ചു മൂന്നു ഗവർണ്മെന്റുകൾക്കു് മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയാടുമുള്ള അഗ്രത്ഥന, കേരളത്തിലും സാമിത്യകാരന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശം, നാരുമ്പതിരുകൾക്കു വേണ്ടു് പ്രോത്സാഹനം നൽകാൻ മൂന്നു ഗവർണ്മെന്റുകൾക്കുള്ള അപേക്ഷ, ദ്വിതീയസമ്മേളനത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട് കൊച്ചി ദാദാപതിപ്പുരണക്കമ്മിറ്റി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താത്തതുകൊണ്ടു അതു പരിഷ്കരിപ്പാക്കുകയും ഏതൊക്കെ എഡിഷണുകൾക്കു കൊച്ചി ഗവർണ്മെന്റിനാടുമുള്ള അഗ്രത്ഥന, അടുത്തകൊല്ലത്തേക്കുള്ള നിർദ്ദേശകസംഘത്തിന്റെ രൂപവൽക്കരണം, തൃതീയസമ്മേളനത്തിലേയ്ക്കു പ്രതിനിധികളെ അയച്ചതിൽ മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയാടു് തിരുവിതാംകൂർ ഗവർണ്മെന്റിനാടുമുള്ള കൃതജ്ഞതാപത്രം, ഈ സമ്മേളനം സ്വീകരിച്ചു പ്രമേയങ്ങളെ യഥാസ്ഥാനം എത്തിക്കുന്നതിനും മറ്റും അടുത്തകൊല്ലത്തെ നിർദ്ദേശകസംഘാലയങ്ങളെ അധികാരപ്പെടുത്തൽ, അടുത്തകൊല്ലത്തെ ആനവൃദ്ധക്കണക്കംഗീകരിക്കൽ എന്നിവയടക്കിയ പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കി.

1105 ധനു 13, 14, 15 എന്നീ തീയതികളിലായി തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് വതുതർസമേളനം ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. ആറു യോഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന സമേളനത്തിന്. ഒന്നാം യോഗത്തിൽ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥംഗത്തിനശേഷം പഴയന്നൂർ രാമപ്പിഷാരടി, അറസ്റ്റൽ നാരായണപിള്ള, ജി. വൈദ്യനാഥയ്യർ, കൃഷ്ണാട്ടികളം മേരിക്കോൺ എന്നിവർ പ്രബന്ധങ്ങൾ വായിച്ചു. രണ്ടാം യോഗത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. ഐ. സി. മാക്കോ ആയിരുന്നു. കെ. എസ്. നീലകണ്ഠസ്വാമി, എൻ. ഗോപാലപിള്ള, കിളിമാനൂർ ഗോദവർമ്മരാജാ, മരുതളം പാട്ടുതിയമ്മ, കൊന്നിമൂർ, ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, ശാസ്താമൂലം രാമകൃഷ്ണപിള്ള, അമ്പാടി ഇപ്പാലാല എന്നിവർ രണ്ടാം യോഗത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. ത്രീമതി അമ്പാടി കാർത്ത്യായനിയമ്മയായിരുന്നു മൂന്നാം യോഗത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷ. എൻ. കുഞ്ഞിരാമൻപിള്ള, എൻ. കെ. കൃഷ്ണപിള്ള, കൊന്നിമൂർ ദീനാക്ഷിയമ്മ എന്നിവർ ഓരോ പ്രസ്ഥംഗവെയ്ക്കു ഇരിക്കാറുള്ള നാരായണപ്പിഷാരടി, വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്, കെ. സി. എൻ. വാഴുന്നവർ, മേലങ്ങനെയ്യത്തടനാൻ എന്നിവർ ഓരോ പദ്യപ്രബന്ധം വായിക്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രീ പുനഃദൃഢി നീലകണ്ഠശർമ്മയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നാലാം യോഗം സമ്മേളിച്ചു. ടി. രെ. പൊന്നമ്മ, സി. ഐ. രാമൻനായർ, വേലക്കുട്ടിത്തരയൻ, എം. രാമവാര്യർ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കെ. എം. മാത്തർത്തരകൻ, വെണ്മണി നാരായണപിള്ള, കെ. കെ. രാഘവപ്പണിക്കർ, സ്വാമി ബ്രാഹ്മവൃതൻ, കവിയൂർ വെങ്കിടാലാലമ്മയ്യർ എന്നിവർ ഭാഗവാക്കുകളായിരുന്ന പ്രസ്തുത യോഗത്തിൽ. അഞ്ചാം യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. സി. വി. കുഞ്ഞുരാമനായിരുന്നു. ജി. ഫരിദശാസ്ത്രി, മാറത്തിൽ കുറുൻകുഞ്ഞനാർ, എ. സെന്റുദ്ദേവമ്മയ്യ്, എം. ആർ. വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി, കെ. വി. സൈമൺ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, കെ. പി. ശാസ്ത്രികൾ, പി. ലെലമ്മ, ഇപ്പാലായിൽ ശങ്കരവാര്യർ,

അംഗി പി. രാമൻപിള്ള, അതിരമ്പാഴ് സെബാസ്റ്റ്യൻ എ
ന്നിവർ പങ്കെടുത്തു. ശ്രീ. പി. കെ. നാരായണപിള്ളയായി
രുന്ന ആരാം യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ കെ സാബേശിവ
ശാസ്ത്രി, കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള, സി. ഐ ഗോപാല
പിള്ള, എ. ഡി റമിശൺ, പി. ജി. നാരായണപ്പണിക്കർ.
പൊങ്കനം സെന്റ് ജോർജ്ജ്, എം. എൻ. നാരായണപിള്ള,
തൈക്കാട്ട് വെള്ളാശ്ശെരിപ്പിള്ള എന്നിവർ പ്രബന്ധാനവാ
ചനം നടത്തി.

കേരളത്തിന് പൊതുവായ ഒരു സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപി
ക്കുക, പുതിയീലികളെ അറച്ചതിൽ മറ്റൊന്ന്, അണ്ണാമല
എന്നീ സർവ്വകലാശാലകളുടെ നവീകരണക. മോം രണ്ടി
യെഴുതിനിറവിനെപ്പറ്റിയുടെ മാതിരിയുള്ള ഗ്രന്ഥപരമ്പര പ്ര
സിദ്ധപ്പെടുത്തുക, ഒരു സാഹിത്യപരിഷ്കാരസമിതി നൽകുക,
കേരളത്തിലാകമാനമുള്ള ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം മലയാളത്തി
ലാക്കാനുള്ള പ്രാർത്ഥനാപരിഷ്കാരക. മാനുവൽ പ്രയോ
ഗം, ലിപിപരിഷ്കാരം മുതലായതിൽ ഏതൊരു വരുത്തു
ക, ഇതിന് മുമ്പു നടന്നിട്ടുള്ള പരിഷ്കരണങ്ങളിൽ
പാസ്സായ ടുള്ള നിശ്ചയങ്ങളെ പ്രവാരത്തിലാക്കുക, മലയാളം
വ്യവകാശം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുക, പരിഷ്കരി
ക്കുന്ന ഭരണസമിതിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അംഗീകരിക്കുക,
ഈ നിശ്ചയങ്ങളെല്ലാം യഥാസ്ഥാനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് അ
വ്യക്തമായ അധികാരപ്പെടുത്തുക എന്നീ പ്രമേയങ്ങൾ ഈ
സമ്മേളനത്തിൽ പാസ്സാക്കി.

1106 ധനു 14, 15, 16 എന്നീ തീയതികളിലായി കൊ
ല്ലത്തു വെല്ലാഞ്ച് അമ്പലം വാർഷികസമ്മേളനം കൊണ്ടാടി
യത്. ആ യോഗങ്ങളിലായിരുന്നു സമ്മേളനത്തിന്. മഹാ
കവി വള്ളത്തോളാണു് ഉദ്ഘാടനകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചത്.
മഹാകവി ഉഷ്ണമിരൻ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ ഒന്നാം യോഗത്തിൽ കെ. കണ്ണുപിള്ളപ്പണിക്കർ, എൽ. എ. രവിവർമ്മ

എന്നിവർ യഥാക്രമം ഒരു പട്ടുപുഞ്ചന്ധവും ഒരു ഗുളുപുഞ്ചന്ധവും വായിച്ചു. രണ്ടാം യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീമതി കെ. ഭാഗീരഥിയമ്മ ആയിരുന്നു. പി. ശ്രീധരൻ പിള്ള, കെ. ഗോപാലപിള്ള, ഉത്തമപിള്ളി ചെറിയ സുബ്രഹ്മണ്യൻ നമ്പൂരിപ്പാട്, എം. ആർ. വാര്യർ എന്നിവർ പങ്കെടുത്തു. മാവേലിക്കര എം. ഉദയവർമ്മ രാജാ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലാണ് മൂന്നാം യോഗം ചേർന്നത്. പി. സി കോരട്ട്, ചേരനാട്ടു അധ്യക്ഷനാണ്, കെ. എൻ. പരമേശ്വരൻപിള്ള, കെ. ഇ. ജോഷ്, എം. കെ. പത്മനാഭൻ എന്നിവർ പ്രബന്ധങ്ങൾ വായിച്ചു. ശ്രീ. മുക്കോട്ടു കുമാരന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ നാലാം യോഗത്തിൽ ആർ. വി. നായർ, മാതൻ തരകൻ എന്നിവർ ഓരോ കവിത വായിക്കുകയും പുത്തേഴ്ത്തു രാമൻഭരണൻ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അഞ്ചാം യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. പി. കെ. നാരായണപിള്ളയായിരുന്നു. കെ. കെ. രാഘവപ്പണിക്കരുടെ കവിതാപാരായണത്തിനുശേഷം കൈനിക്കര കുമാരപിള്ളയും ഭാഗീരഥി അമ്മയും എം. ആർ. വേലുപ്പിള്ളയും ഓരോ പ്രസംഗം ചെയ്തു. മലപ്പുറം ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ ആറാം യോഗത്തിൽ കെ. ദാമോദരൻ പ്രസംഗിക്കുകയും കെ. എം. വർഗ്ഗീസ്, പത്മനാഭൻ ഉണ്ണിപിള്ള എന്നിവർ കവിത വായ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

10th-ൽ പരിഷത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വിശേഷ സംഭവം കൂടിയുണ്ടായി. അതുവരെ കേരളീസ്കർ ചെട്ടാരതെ വെട്ടിയിരുന്ന സമരസുകരമുസാഹിത്യപരിഷത്ത് എറണാകുളത്ത് കേരളീസ്കർ ചെയ്തത് അക്കൊല്ലമാണ്. ഈ പ്രവൃത്തി അതിനെ ഒരു സ്ഥിരം സ്ഥാപനമാക്കുന്നതിന് അത്യന്തം സഹായിച്ചു. മാതൃദല, "തൈമാസിക്"ത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് കാരണമാവുകയും ചെയ്തു.

107 ധനു 13, 14, 15 എന്നീ തീയതികളിലായി ഏറണാകുളത്തുവെച്ചു കൂടിയ ആറാം സമ്മേളനത്തിൽ പ്രദർശനം ഓഫോടനം നിർവ്വഹിച്ചത് ശ്രീ. എൽ. എ. രവിവർമ്മ അവർ കളാണം. ഏല്പാപൊതുയോഗങ്ങളിലും ശ്രീ എം. രാജരാജവർമ്മയ്ക്കു അദ്ധ്യക്ഷതവഹിച്ചു. ഒന്നാം യോഗത്തിൽ കെ. പി. ശാസ്ത്രികളുടെ കൈമുദ്രിതസ്തോത്രത്തിനശേഷം ശ്രീ ടി. കെ. കൃഷ്ണമനോൻ സ്വാഗതപ്രസംഗംചെയ്തു പിന്നത്തേതു് അദ്ധ്യക്ഷന്റെ ഉപകൂറപ്രസംഗമായിരുന്നു. വി ശ്രീധരമനോൻ ഈ യോഗത്തിൽ ഒരു കവിത വായിക്കുകയുണ്ടായി.

ഉപസംഖ്യായാഗങ്ങളിലൂടെയു് ഈ സമ്മേളനത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. മഹാകവി ഉണ്ണികൃഷ്ണന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സാഹിത്യപ്രവർത്തനയോഗവും മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഭാരതകലാപ്രവർത്തനയോഗവും അപ്പുർ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നിരവധി നിർമ്മാണയോഗവും തോമസ് പോളിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ പ്രസാധനയോഗവും സി. വി. കണ്ണുമാമന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ പത്രപ്രവർത്തനയോഗവും സംഘടിപ്പിച്ചു ചെയ്തു.

ഉപസംഖ്യായോഗങ്ങളിൽ നന്ദകുമാർ പ്രവേശം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രധാനസമ്മേളനാവദിയിൽ ആ സമയത്തു് ശ്രീ: പി കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ ആലോചനയിൽ ഒരു പൊതുസാഹിത്യയോഗം കൂടി. ശ്രീ: ടി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് സാഹിത്യത്തിലെ പുതിയ പ്രവണതകളെ ഹൈന്ദവീയവും യുവസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ നിരവധിവിവിധവും ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തതു വലിയൊരിളക്കമുണ്ടാക്കി.

പിന്നത്തെ പൊതുയോഗത്തിൽ കെ. കെ രാജാ, ഒ. എം. തോമസ്, പെട്ടാഴിയിൽ ചെറിയ രാമനിയ്യതു് അറുപതു കൃഷ്ണപ്പിഷാടം, ചെങ്കുട്ടി അച്യുതമനോൻ, കെ. ടി. ചന്ദ്രനമ്പ്യാർ

എന്നിവർ ഭാഗഭാഗക്കുകയായി. സ്ത്രീ സമ്മേളനവും ആറാം സമ്മേളനത്തിലെ ഒരു വിഭാഗമായി കണക്കാക്കാം. ആ യോഗത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷ ത്രിമതി കമിറ്റിയറ ചക്കിപ്പിട്ടി നേതൃമന്ത്രിയായിരുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷനായ യോഗത്തിൽ പി. ജി. നാരായണപ്പിള്ളി, ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള, ത്രാമ്പി അൽ പത്മനാഭനാഥൻ എന്നിവർ കവിതാ പാരാണം നടത്തി.

സപ്തമസമ്മേളനം കൂടിയതു കോഴിക്കോടുവെച്ചാണ് 1933 ഏപ്രിൽ 22, 23, 24 എന്നീ തീയതികളിലായിപ്പോന്ന പ്രായുത സമ്മേളനത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ മഹാമഹിമ ത്രി മായവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാം യോഗത്തിൽ പാട്ടത്തിൽ നാരായണമേനോന്റെ സവാ ഗതാഗ്രസംഗത്തിനുശേഷം അദ്ധ്യക്ഷൻ ഉപകൂലാഗ്രസംഗം ചെയ്തു. അതിനെത്തുടർന്ന് ആറു കൂട്ടപ്പിള്ളിപ്പാട്ടി പ്രദർശനം ചെയ്തപ്പോൾ പ്രായുത സമ്മേളനം നടത്തി കൂട്ടമെഴു കണ്ടതികൂടാതെ പ്പിള്ളിന്റെ കവിതാപാരായണവും, വിവിധവിഭാഗപ്രദർശനവുമായിരുന്നു പിന്നത്തെ പാട്ടങ്ങൾ. രണ്ടാം യോഗത്തിൽ എസ്. ത്രീധരൻ നമ്പൂരി, വടക്കുംകൂർ മാമുമാവാവശ്വരായ, കെ. എൻ. ചന്ദ്രശേഖരൻ നമ്പൂരി, കടത്തനാടു കൃഷ്ണപിള്ള എന്നിവർ രാസാ കവിത വായിക്കുകയും കെ. പി. കരുപ്പൻ മണലിശ്ശേരി വേലായുധൻ നമ്പൂതിരി, ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂന്നാം യോഗത്തിൽ ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, വടക്കുംകൂർ നാരായണൻ നായർ, മക്കോട്ടു കമാരൻ എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. പി. വി. കൃഷ്ണ വാര്യർ, ടി. ശങ്കരൻ നമ്പീശൻ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് എന്നിവർ രാസാ കവിത വായിച്ചു നാലാം യോഗം ഒരു സമ്മേളനം സമ്മേളനത്തോടുകൂടിയാണ് ആരംഭിച്ചത്. ദേവകിയമ്മ, കെ. സി. വീരമുഖൻ രാജ, ഉഷ്ണൻ, കൃഷ്ണൻനായർ, പുത്തൻ ത്ത് രാമൻമേനോൻ എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു.

വാസ്തവേവൻ നമ്പൂരി, വടക്കുകോത കൃഷ്ണൻ കർത്താവ്, പി. കണ്ടതിരാമൻനായർ, മുന്നിരിക്കോട്ട വേളാത്തൻ നമ്പൂരി എന്നിവർകവിത വായിക്കുകയും ചെയ്തു.

സ്ഥിരപരിചയത്തിന്നു എല്ലാവരിലുണ്ടായിരുന്ന സഹോദരികളും അതിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു, തോമസ് പാട്ടിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അനശോഭനം ശോഭിച്ചിരുന്നു, പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളും നവീനഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചു ധനം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക, ഭാഷാപരിഷ്കാരണക്കമ്മിറ്റിക്ക് പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ അനവധി പദ്ധതികൾ കൊണ്ടു ഗവർണ്മെന്റിനോടു അഭ്യർത്ഥിക്കുക, നിരവധി നിർമ്മാണം പ്രയാഗപദ്ധതിയിൽ കൊണ്ടുവരിക, അതിനുവേണ്ടി ധനം വരുമാനിക്കുന്നതിന്നു ഒരു സമിതിയെ അധികാരപ്പെടുത്തുക, ആറാം സമ്മേളനത്തിന്റെ വിജ്യാർത്ഥ്യമിപ്പിക്കണമെന്ന് ഏറണാകുളം കൊളേജിലെ ഭാഷാസാംഗിത്യ മണ്ഡലത്തോടു കൃതപ്പെടുക എന്നീ പ്രാമുഖ്യം വാസ്തവം.

1109 മേയ് 16-ാം തീയതിയാണു് എട്ടാം സമ്മേളനം തിരുവനന്തപുരംമുഖപ്പെട്ടത്. ശ്രീ. വി. വി. കെ. നമ്പ്യാരുടെ “കൃഷ്ണകൈ”യോടുകൂടി ഇടക്കിയ ഒന്നാം യോഗത്തിൽ തിരുവനന്തപുരം മായവേലൻ വലിയ രാജാവ് സ്വാഗതപ്രസംഗം ചെയ്തു. ശ്രീ. പുനശ്ശേരി തിരുകാപ്പശർമ്മയുടെ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിന്നുശേഷം കല്ലുവാങ്ങത്തോടി രാമണ്ണമേനോൻ, പി. ഏൻ. കണ്ണൻപിള്ള, ഇടപ്പിള്ളി രാമവൻ പിള്ള എന്നിവർ പ്രബന്ധവാചനം നടത്തി. രണ്ടാം യോഗത്തിൽ മഹാകവി വള്ളത്തോളായിരുന്നു അദ്ധ്യക്ഷൻ. കെ. പി. ശാസ്ത്രികൾ, കെ. മാധവിനാമ്മ, കെ. പി. രാമൻപിള്ള എന്നിവർ ഓരോ കവിത വായിക്കുകയും സി. എസ്. നായർ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, എം. പി. പോൾ എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാ

കവി ഉഷ്ണമിശിർഷാ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിനുശേഷം മനോ
യോഗത്തിൽ വരുത്തേണ്ട ശോചാർത്ഥമേനോൻ ഒരു കവിത
വായിച്ചു. എൽ. എ. രവിചന്ദ്രൻ, പുരോഹിതൻ രാമൻ
മേനോൻ എന്നിവരുടെ പ്രസംഗങ്ങളായിരുന്നു അടുത്തത്.
നാലാം യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ കേൾക്കുന്ന കർമ്മമായി
രുന്നു. ആ യോഗത്തിൽ മംഗലാധിപനായി ഒരു കവിത
വായിച്ചു.

പ്രമേയവതരണമായിരുന്നു അടുത്ത പരിപാടി. സർ
സി. ശങ്കരൻ നായർ, എം. എ. കണ്ണൻ, ടി. എം. അപ്പു
നെടുമംഗലം, കെ. മധുധർ നായർ, നന്ദകൃഷ്ണൻ പത്മനാഭ
മേനോൻ, നീലമണി ശങ്കരൻ നായർ, മഹാശാസ്ത്രപാഠ്യായ
കിള്ളിമംഗലം നാരായണൻ നമ്പ്യാർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ
ശോഭവർമ്മൻ ഭട്ടർ തമ്പുരാൻ, കെ. പി. എം. മേനോൻ,
ശ്രീ നാരായണൻ തമ്പി, ചിറയൂർ കേരളവർമ്മ തമ്പുരാൻ,
ആർ. മകനമ്പ്യാർ എന്നിവരുടെ നിബ്രാജനത്തിലൂടെ അനുശോ
ധനമായിരുന്ന പ്രമേയപാഠ്യം ഒരു കേരള സർവ്വകലാശാല
സ്ഥാപിക്കുക: ഇതിനായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനായ ഒരു
മലയാള മാസികയെ റീഷം ചെയ്തിട്ടു അടുത്ത പരിഷ്കരണ മേ
ളത്തിന് മുമ്പായി സമർപ്പിക്കുക, പരിഷ്കരണങ്ങൾക്കു വരി
ശാസ്ത്ര നാലുപ്പിറക്കിയിട്ടുള്ള മലയാളികളാക്കി കൈമാസി
കം സൗജന്യമായി കൊടുക്കുക, ഭാഷയിലെ സാഹിത്യ പദ
ങ്ങളെ ശോധിക്കുന്നതിന് ഒരു സമിതിയെ നിയമിക്കുക,
പരിഷ്കരണവും കൈമാസികയ്ക്കിന്റെ പുരോഗതിക്കുവേ
ണ്ടി കേരളത്തിലും പുറത്തും ഉപസാധനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക,
ഭാഷയിലുണ്ടാകുന്ന നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ പരിഷ്കരണമുള്ളത് അ
മുടിപ്പിക്കുക എന്നീ പ്രമേയപാഠ്യം പിന്നീട് പാസ്സാ
ക്കിയത്.

1935 മേയസത്തിൽ തമ്പുരാതിൽവെച്ചാണ് സാഹി
ത്യപരിഷ്കരണത്തിന്റെ മെമ്പർമാർ പ്രതിപാദ്യം. ശ്രീ

വർഗ്ഗീസ് തലക്കെട്ടിയുടെ “മംഗള”ത്തോടും ശ്രീ സി. വി. ക
 ണ്തിമാമന്റെ “കൈരളിപ്രാതഃന”യോടുംകൂടി സമ്മേളനം
 ആരംഭിച്ചു. ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തു് രാമവർമ്മ വസിയത്തമ്പ
 രാൻ ആയിരുന്ന ഉദ്യോഗാലയം ശ്രീ. വി. പി. നാരായണൻ
 നമ്പ്യാരുടെ സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിനശേഷം ശ്രീ കെ. സി.
 മാമ്മൻമാപ്പിട്ടയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ഒന്നാം സമ്മേളനം ആ
 രംഭിച്ചു. കട്ടമത്തിന്റെ കവിതാപാരായണവും ഒന്നു ചെറു
 സംഗ്രഹമുമായിരുന്നു പിന്നത്തെ ചടങ്ങുകൾ. രണ്ടാം യോഗ
 ത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. എ. കെ. ശങ്കരവർമ്മരാജാവാതി
 രുന്ന മുതുകുളം പാറ്റുതിരുമ്മ, പി. കെ. കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാർ,
 കടത്തനാട്ടു ശങ്കരവായ്പർ എന്നിവർ രാജാ കവിത വായിക്കു
 കയും അമ്പാടി നാരായണമോനാൻ, ചോസഫ് മുണ്ടാലൂരി
 എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. മിസിസ്സ് സി. കട്ടനാ
 യരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലാഞ്ചി എന്നും യോഗം സമാപ്തിപ്പെട്ടു.
 ഏ. ഡി. ഫരിശർമ്മ, മഹാകവി ഉഷ്ണർ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്,
 വി. കേശവദാസിയമ്മ എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും വി. വി.
 കെ. നമ്പ്യാർ ഒരു കവിത വായിക്കുകയും ചെയ്തു. നാലാം
 യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ കെ. എം. സി.തിരുവാർണ്ണ
 ഹർമ്മർ ആയിരുന്നു പി. എൻ. മുസ്സുത്ത്, മണയച്ച നീലകണ്ഠ
 ശർമ്മ, മഹാകവി ഉഷ്ണർ എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. വടക്കു മല
 ത്വാനിലെ ചില ഗ്രാമീണനന്മകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും നാ
 ടോടിപ്പാട്ടുകൾ പാടുകയും ചെയ്തു. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ
 പങ്കുകൊണ്ടവരെല്ലാം അതൃപ്തരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടിട്ടു.

1111 മേടം 13-ാം 19-ാം തീയതികളിലായി തൃശ്ശൂർവെ
 ല്ലു് ശ്രമസമ്മേളനം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂന്നു യോഗത്തി
 നുംകൂടി ശ്രീ വി. കൃഷ്ണൻതമ്പിമാത്രമേ അദ്ധ്യക്ഷനായി ഉണ്ടാ
 യിരുന്നുള്ളൂ. റവ. ഫാ. ചോൺ പാലോക്കാരന്റെ സ്വാഗതപ്ര
 സംഗമത്തോടും ശ്രീ. കെ. പി. ശാസ്ത്രികുട്ടന്റെ കൈരളിപ്രാതഃ
 നായോടുംകൂടി സമ്മേളനം ആരംഭിച്ചു. അദ്ധ്യക്ഷന്റെ പ്രസം

ഗത്തിനാശം കെ. കെ. ഭാഷാ, ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള, വി. വി. കെ. നമ്പ്യാർ, വെള്ളായ്പ്പട ഗോവിന്ദമേനോൻ എന്നിവർ ഓരോ കവിത വാരിക്കേകയും എം. പി. പോൾ, എം. എസ്. ദേവദാസ്, മുകുന്ദകുമാരൻ, സി. എസ്. നായർ എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാമത്തെ യോഗം ഒരു വിവാദസമുദായമായിരുന്നു. കെ. പി. കുറുപ്പൻ, ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ, ചെറളിയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പിശൻ, നാലാൾക്ക് കൃഷ്ണപിള്ള എന്നിവർ കവിതാപാഠനം നടത്തി. “ഭാരതത്തിന് ഒരു സാമാന്യവിപി ആവശ്യമാണ്” എന്ന പ്രാമുഖ്യം ഉറപ്പാക്കി ഉള്ളത് “കുഞ്ഞുണ്ണി സാഹിത്യകാര്യ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ” എന്ന പ്രമേയം പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ അവതരിപ്പിച്ച അനുകൂലമായ പ്രതികരണവും കണ്ടപ്പോൾ പ്രസംഗിച്ചു. അതേയൊരു സമയത്തും ഒരു യോഗമായിരുന്നു വാദപ്രതിവാദസമുദായം. മൂന്നാം യോഗത്തിൽ നമ്പ്യാരുവീട്ടിൽ നടന്നു. ഞായറേന്നും, മാഞ്ഞർതറകൻ, മുതുകുട്ടം പാർവ്വതിയമ്മ, സി. എ. കുഞ്ഞുണ്ണിഭാഷാ എന്നിവർ ഓരോ കവിത വായിച്ചു. യ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായർ, കൈനിക്കര കുമാരപിള്ള, മിസ്. അച്ചമ്മ ഭോസഫ് എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ധ്യക്ഷന്റെ ഉപസാഹായ്യപ്രസംഗത്തിൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമം പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി.

ഏകാദശയന്ത്രം 112 യന്ത്ര 14, 15, 16 എന്നീ തീയതികളിലായി കൂടി ഏഴ് യോഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു സമ്മേളനത്തിന്. സവിവോത്തമ സർ. സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യരായിരുന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. സാഹിത്യകലാപ്രദർശനത്തിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ശ്രീ. എ. ഗോപാലമേനോൻ സമാഗതസംഖ്യാലേഖകൻ ശ്രീ. വി. കൃഷ്ണൻ തമ്പിയായിരുന്നു. ഒന്നാം യോഗം നിരന്തര വലിയ മാനുവൽകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ സമ്മേളിച്ചു. ഗ്രിഹാഭിമാന കട്ടമസ്സ്, ഭോസഫ് മണുശ്ശേരി,

വെവിടരാമശർമ്മ, വെള്ളങ്കുളത്തു കരുണാകരൻനായർ എന്നിവർ പ്രസ്തുത യോഗത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. രണ്ടാം യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. പി. ഐ. തോമാസ്സായിരുന്നു. എസ്. ശ്രീധരൻനമ്പൂരി, ശാസ്ത്രമംഗലം രാമകൃഷ്ണപിള്ള, നാരായണദാസ്, എൻ. വേലായുധനാഥാരി എന്നിവർ ഓരോ കവിത വായിച്ചു. കൈനിക്കര പത്മനാഭപിള്ള, പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ, പി. കെ. നാരായണപിള്ള എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. “നാടകരംഗത്തിൽ ദേശകാലാദികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിരന്തരങ്ങളുടെ നിർവ്വന്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും ആശാസപര്യം എന്ന പ്രാമുഖ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാഗ്ദേവതിവാദമായിരുന്നു അടുത്തത്. കൈനിക്കര കുമാരപിള്ള പ്രസ്തുത പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുകയും എം. വി. കേശവപിള്ള എതിർക്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രീ. പി. അനന്തൻപിള്ളയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ മൂന്നാം യോഗത്തിൽ കൂത്താട്ടുകുളം മേരിക്കോൺ, ആർച്ചുദൻ, കോമ്പിള്ളി പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ്, എം. ആർ. വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി, മെമ്പരിൽ എൻ. പി. പണിക്കർ, പി. കൃഷ്ണൻനായർ, എം. കോച്ചുപ്പൻ, കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ, ആർ. സി. ശർമ്മ, അംഗി കണ്ണനൂർ, പി. റി. ഡേവിഡ്, കെ. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ, പി. ശ്രീധരൻപിള്ള എന്നിവർ ഭാഗഭാക്കുകളായി. സാഹിത്യസമിതി സി കലാണിയമ്മയായിരുന്നു നാലാം യോഗത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷ. മറ്റുള്ളവർ പാർട്ടിയിൽ, കെ. ഭാനുനാഥയമ്മ, തയ്യൂട്ടു മന്ത്രാലയംനായർ, കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള, പി. രാജൻ, കെ. എൻ. വാസുദേവൻനമ്പൂരി, കുരിങ്കുളം സ്. നാരായണപിള്ള, എൻ. പി. മെല്ലപ്പൻനായർ, എൻ. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ, എം. ടി. തോമസ്, കെ. എസ്. നിവകണ്ഠനണ്ണി, ഗോവിന്ദപ്പിള്ളശാസ്ത്രി, തങ്കശി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള എന്നിവർ പങ്കെടുത്തു ഈ യോഗത്തിൽ.

ഡാക്ടർ സി. കുഞ്ഞൻകാലാവിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ അഞ്ചാം യോഗത്തിൽ വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പും

പാലാ നാരായണൻനായരും ആർ. വി. നായരും പി. കെ. പുരുഷോത്തമകൈയ്യയും ഓരോ കവിതവായിച്ചു. പഴയന്നൂർ രാമപ്പിഷാരടി, എസ്സ്. ജെ. ത്രിപാണിവാളർ, കെ. പി. രാമൻപിള്ള, കെ. എം. മാത്തൻതരകൻ എന്നിവർ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു “അനൗപാധാത്മികപദങ്ങൾ യഥാ യോഗം രൂപാഭിപ്രായപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്” എന്ന പ്രമേയം ഡാക്ടർ കെ. ഗോദവർമ്മ അവതരിപ്പിക്കുകയും ഉജ്ജ്വൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എതിർക്കുകയും ചെയ്തു. ആറാം യോഗത്തിൽ ശ്രീ. ഉജ്ജ്വൽ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥമായി. കെ. പി. ശാസ്ത്രികളുടെ പല വാചനത്തിനശേഷം ചിത്രമെഴുത്തു വർഗ്ഗീസ് പ്രസംഗിച്ചു. എൻ. കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ കവിതാപാരായണവും ടി. മഹാജി ഇഷ്ടയായിപ്പിന്നെ പ്രസംഗവുമായിരുന്നു അടുത്തത്. പന്നിട് പൊൻകുന്നം വർമി, വെങ്കട്ടം പരമേശ്വരൻ പിള്ള എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. ഏഴാം യോഗം മഹാകവി ഉജ്ജ്വലിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടി. കട്ടക്കയം ജെ. ജോൺ, എ. ഭാസ്കരൻപിള്ള, കീഴ് കുളം രാമൻപിള്ള, കെ. കെ. ഇട്ടുപ്പി, കെ. കെ. രാഘവപ്പണിക്കർ, എം. എച്ച്. ശാസ്ത്രികൾ എന്നിവർ പ്രസ്തുത യോഗത്തിൽ പങ്കെടുത്തു.

1113 മേം 14, 15, 16 എന്നീ തീയതികളിലായി കോട്ടയത്തുവെച്ചാണ് മോദശസമ്മേളനം കൂടിയത്. സമ്മേളനം ഉദ്യോഗാലയത്തിൽ വരാപ്പുഴ ആർച്ച്.ബിഷപ്പ് ഡാക്ടർ ജോഹ്നാ അട്ടപ്പേറ്റി അധ്യക്ഷതയ്ക്കുണ്ട്. സമ്മേളനത്തിന്റെ പൊതുവദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീ. ഉജ്ജ്വൽ ഓരോ യോഗത്തിന്റെയും അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ, മഹാകവി ഉജ്ജ്വൽ, പി. അനന്തൻപിള്ള, പള്ളത്തുപാലൻ, റവ. ഫാ. പാലോക്കാരൻ, പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, മഹാകവി വള്ളത്തോൾ, എം. ആർ. മാധവവാളർ എന്നിവരുമായിരുന്നു. കടമംഗലം ഗോപാലപിള്ള, പി. രത്നമയിദേവി, വക്കം അബ്ദുൾഖാദർ, കോങ്ങാട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ, കെ. നാരായണപ്പിഷാരടി, സി. എം. സെബാസ്റ്റ്യൻ, സി.

എൻ. എ. രാജശാസ്ത്രി, ശാമോക്രസ്തൻ, നാലാങ്കൽ കൃഷ്ണ
പിള്ള, എം. പി. പോൾ, നാരായണദാസ്, ഐതിഹാസിക
അന്വേഷണം, ജോസഫ് പെരവമ്പൻ. കെ. എം. വർഗ്ഗീസ്,
വേലപ്പിള്ളശാസ്ത്രി, കുറിയേറ്റി ഗോപാലപിള്ള, വി. നാരായ
ണൻനായർ, എം. സി. മറിയാമ്മ, പത്മനാഭൻ, പി. കെ. നാരായ
ണപിള്ള, കെ. എൻ. പരമേശ്വരൻപിള്ള, ഫാ: സെബാ
സ്റ്റ്യൻ തേർച്ചാ, ചൊറക്കുന്നം വർക്കി, ടി. എൻ. ഗോപീനാ
ഥൻനായർ, കെ. എൻ. നമ്പീശൻ, സെബാസ്റ്റ്യൻ ഡി. തങ്ക
ടിയേൻ, പുലിയന്തർ രാമൻ, എം. റി. തോമസ്, മാതൃ
കഴിവേലിൽ, എൻ. എസ്. പഞ്ചാല, ടി. സി. കൊച്ചുകുട്ടി
യമ്മ, കെ. പത്മനാഭൻ. തയ്ക്കാട്ട് വരദേശ്വരൻനായർ, കെ
നിക്കര കുമാരപിള്ള, ഫാദർ ജോൺ മററം, കെ. കെ. മാധവ
വപ്പനിക്കർ, കെ. ജി. നാരായണൻ, കെ. ആർ. കേരളവർമ്മ
രാജാ, മാത്തർ താങ്കൽ, ആനി ജോസഫ്, സി. എസ്. നാ
യർ, കെ. ഭാനുമതിഅമ്മ, ജി. കൃഷ്ണപിള്ള, വെള്ളായ്ക്കൽ
ഗോവിന്ദമനോൻ, പി. സി. ദേവപ്ര, വെണ്ണിക്കുളം, ഒടുവിൽ
ഗംഗാധരമനോൻ, കെ. ജെ. തോമസ്, മിസ്. പി. മറിയാമ്മ
വർഗ്ഗീസ്, വി. എം. കുട്ടിക്കൃഷ്ണമനോൻ, വട്ടോളി കൊച്ചുകു
ണ്ണൻനായർ, പി. ഭാമോദരൻപിള്ള, പി. ഐ. അബ്രഹാം തര
കൻ എന്നിവർ പ്രസ്തുത യോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയുണ്ടായു.

പരിഷത്തിന്റെ ത്രായാശനസമ്മേളനം 114 കർക്കടകം
31, ചിങ്ങം 1, 2 എന്നീ തീയതികളിലായി ഇടപ്പിള്ളിയിൽ
വെളു കൂടി. ഡാക്ടർ എ. ആർ. മേനോൻ ഉദ്ഘാടനകൃത്യം
നിർവ്വഹിച്ചു. ഡാക്ടർ സി. അച്യുതാനന്ദനോൻ പ്രഥമയോഗ
ത്തിന്റേയും വടക്കുകൂർ രാജരാജവർമ്മ രണ്ടാം യോഗത്തി
ന്റേയും മിസ്സിസ് മീനാക്ഷി എൻ. മേനോൻ മൂന്നാം യോഗ
ത്തിന്റേയും ഡാക്ടർ എ. ആർ. പുതുവാൾ നാലാം യോഗ
ത്തിന്റേയും കെ. വി. എം. അബ്ബാസ് യോഗത്തിന്റേയും ജോ
സഫ് മുണ്ടശ്ശേരി ആറാം യോഗത്തിന്റേയും അദ്ധ്യക്ഷതവ

മിച്യു. ടി. ജി വിശ്വനാഥനാഥൻ, പുത്തൂർ രാഘവൻ നായർ, വിരുത്തിവിട്ട സുകുമാരൻനായർ, തെരുവത്തു രാമൻ, എൻ. വി. ആചാരി, പി. തോമസ് നെടുമാല്ലൂർ, തെക്കേക്കര നാത്തു കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ, ഏ. സാരാജിനി, മേരി വർഗ്ഗീസ് കുന്നൽ, വാട്ടാച്ചി കൊച്ചുശ്ശുൻനായർ, വി. എസ്സ്. രാജൻ, നമ്പാത്തു ശിവരാജമനോൻ, കെ. ആർ. കേരളവർമ്മരാജാ, എം. ഓ. ജോസഫ്, പി. എൻ. ത്രിവിക്രമൻപാറനി, ജോർജ്ജ് പള്ളിപ്പറമ്പിൽ, ചൊവ്വൂർ പരമേശ്വരൻ, അടയത്തു ശ്ശുപിള്ള, ശങ്കരമംഗലത്തു പത്മനാഭപിള്ള, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, വെള്ളങ്കുളത്തു കുന്നാകരൻനായർ എന്നിവർ തൃശ്ശൂർ ശാസ്താജനത്തിലെ പ്രബന്ധാനന്ദാചാര്യനായിരുന്നു.

പതിനാലാം സമ്മേളനം 116 ധനു 14, 15, 16 എന്നീ തീയതികളിലായി പാലക്കാടുവെച്ചു കൂടി തൃശ്ശൂർ, ഗുരുസാഹിത്യം, ഹാസസാഹിത്യം, വിമർശനം, പത്രപ്രവർത്തനം, ഗവേഷണം, ശാസ്ത്രവിവർത്തനം, നിരൂപണനിർമ്മാണം, പത്രസാഹിത്യം, ഗ്രാമീണസാഹിത്യം, ദിവ്യസാഹിത്യം എന്നീ ശീർഷികകളിലായി പത്തു തോറങ്ങളും ഒരു മഹിമാസംമുഴുവനുള്ളൊരിടത്തു മഹാകവി വള്ളത്തോൾ, പി. കെ. ശ്ശുഭമനോൻ, കെ. സുകുമാരൻ, വടക്കേക്കര, കെ. എ. ദാമോദരമനോൻ, ആറൂർ, അപ്പൻതമ്പുരാൻ, മഹാകവി ഉഷ്കർ, കുട്ടമണ്ണ്, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, എന്നിവർ യഥാക്രമം രാജാ തോറത്തിലും ആലുക്കുളംവെച്ചു. മഹിമാസംമുഴുവനുള്ളൊരിടത്തു അദ്ധ്യക്ഷ കൂടത്തിൽ ജി. കല്യാണിതമ്പുരാൻ അദ്ധ്യക്ഷ, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ടി. എം. വർമ്മൻ, പി. സി. ദേവനാഥ, പി. ദേവകിയമ്മ, പി. കണ്ണമണിമണിനായർ, ശാരദാകൃഷ്ണൻ. കിടങ്ങൂർ ശ്ശുവാർ, പട്ടമന കൊച്ചുണ്ണിനമ്പൂരി, എം. സ. അയ്യപ്പ, സി. എസ്സ്. നമ്പൂരി, കെ. ആർ. കേരളവർമ്മരാജാ, ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ, വടക്കേപ്പാട്ടു നാരായണൻനായർ, വടക്കു അമ്പലമുക്ക്, കെ. വി. വെങ്കടൻനായർ, പി.

ഗോവിന്ദമനോൻ, ഗൗരീധവിത്രൻ, പാറയ്ക്കൽ ഗൗരീയമ്മ, കെ. കെ. രാജാ, കോടത്തു കൃഷ്ണൻനായർ, ടി. കെ. ജോസഫ്, പി. കൃഷ്ണൻനായർ, കോമിപ്പിള്ളി പാലേശ്വരപ്പിള്ളി, എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ, എം. ആർ നായർ, പി. അനന്തൻപിള്ള, കെ. പ്രഭാശം, കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള, ചെങ്ങമുളം, ടി. ടി. കേശവശാസ്ത്രി, ടി. എം. തോമസ്, കോമൻനായർ, കോമിത്തട്ട നാരായണൻ, കേശവദേവ്, എം. ഗോപാലമനോൻ, ഏ. പി. കേശവൻനായർ എന്നിവർ പ്രസ്തുത യോഗങ്ങളിൽ ഭാഗഭാഗ്യകളായിരുന്നു. ഡാക്ടർ ചേരനാട്ടു അപ്പുതമനോനായിരുന്നു പ്രദർശനോദ്ഘാടകൻ.

118 മേടം 21-ാം 22-ാം തീയതികളിലായി വറവൂർവെച്ച് പതിനഞ്ചാം സമ്മേളനം കൊണ്ടാടി. മനാകവി വള്ളത്തോൾ ഉദ്ഘാടനം മനാകവി ഉദ്ദീർ, പള്ളത്തുരാമൻ, എം. പി. പോൾ, കോട്ടാട്ടിൽ കല്യാണിപ്പിള്ളി എന്നിവർ അദ്ധ്യക്ഷതയായിരുന്നു. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നു സ്വാഗതപ്രസംഗം ചെയ്തത്. ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻനായർ, ഡി. പി. ഉണ്ണി, കെ. കെ. രാവുപുണ്ണിപ്പിള്ള, കോട്ടാട്ടിൽ അപ്പുതമനോൻ, വി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ചെത്താട്ടു ചന്ദ്രശേഖരൻ, നായർ മാത്തൻ തരകൻ, കൈനിക്കര കുമാരപിള്ള, ഫാ. നെടുങ്കുലേൽ, കെ. എൻ നായർ, അപ്പുതൻവൈദ്യൻ, സി. പി. നാരായണൻനായർ, ഉദ്യോഗസ്ഥ തരകൻ, സ്വാമി മംഗളാനന്ദൻ, പഴയന്നൂർ രാമപ്പിള്ളാർ, തിരുവല്ല സുകുമാരൻനായർ, കെ. ബാലരാമപ്പുണ്ണിപ്പിള്ള, ശങ്കരൻകുറുപ്പായി, സി. ചെ. ഗോപാലപിള്ള, കെ. ഗോപാലപിള്ള, നാരായണദാസ്, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, തങ്കപ്പി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള പി. കണ്യാരൻനായർ, വടക്കു അമ്പാട്ടുകാടർ, കേശവദേവ് എന്നിവർ ഈ യോഗങ്ങളിൽ കവിതാരവചകരെന്നനിലയിലോ പ്രാസംഗികരെന്നനിലയിലോ പങ്കെടുത്തു. മെട്രോപോളിറ്റൻ സ്വാഗതപ്രസംഗം നിർവ്വഹിച്ചത് ശ്രീ. കെടാമംഗലം പപ്പക്കുട്ടിയ്ക്കാണ്.

റാഷാദിമാനികളായ പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും പ്രതിഭാശാലികളായ പണ്ഡിതസമുദയത്തോടുകൂടിയതിന്നും വേണ്ടത്ര സാഹായ്യം ലഭിക്കാത്തതാവാണെന്നതോന്നുന്നു, പരിഷത്ത് ക്രൈമാസികത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം കുറേക്കാലമായിട്ടു മന്ദീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. പരിഷദ്യുക്തനും ക്രൈമാസികപ്രധാനപത്രാധിപനുമായ മഹാകവി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഈ വാസ്തവത്തെക്കുറിച്ച് “ക്രൈമാസികത്തന്നെ ഈ നിമിഷത്തിലും നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ തക്കതായ പെട്ടെന്നു പാട് ഞങ്ങൾക്കോ അറിഞ്ഞുകൂടാ. 1114-ാമാണ്ടു് അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകണമെന്നു ഞങ്ങൾ സംശയിക്കുകയും ഒടുവിൽ ഏതുമാതിരി ശ്രേഷ്ഠ സമീപം ഒരു കൊല്ലംകൂടി നടത്തുവാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രൈമാസികത്തിന്റെ പുരോഗതി കൃത്യപക്ഷത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെയാണു് ഇപ്പോൾ കാണുന്നതു്. പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു് ധനസഹായവും വിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്നു് വേലനാശാശ്വാസവും ഇന്നുള്ളതിൽ കൂടുതലായി ലഭിക്കാത്തപക്ഷം—ഈ ദർദ്രശയിൽനിന്നു പരിഷത്തിനെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ അവിനു പ്രാണിയുള്ള ചില നേതാക്കന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിൽ സന്നദ്ധമാകത്തക്കതന്നെ—ഈ കൊല്ലം അവസാനിക്കുമ്പോൾ അനന്തരാകുമ്പോഴും ഏതെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി അത്യാവേശം ശാശ്വതമായി വിവിധനരകമുഷ്ടങ്ങളിലൂടെ നമ്മളുടേതിനു സന്ദേഹമില്ല.” എന്നിങ്ങനെ നൈരാശ്വനിബിഡമായ ഒരു പ്രസ്താവന പാർപ്പിച്ചുകൊടുത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

1115. തത്തരുന്ന തുടങ്ങിയ ഈ ദേവനീരുൾ 1119-ആയപ്പോഴേക്കും മുക്തമായിരുന്നിട്ടു. ക്രൈമാസികം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുകതന്നെ സ്തംഭമായിത്തീർന്നു. പരിഷത്തിലായി വായമൊഴുക്കിയതന്നെ ഈ വിവരം ഏറ്റുനോക്കുകയെന്ന ചില സാഹിത്യകാരന്മാരെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും കാലമായി കേരളത്തിലെ ദാമ്പത്യവും സംസ്കാരത്തെയും പുരോഗമിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പരിഷത്തും അതിന്റെ

ജിഹ്വയായ ത്രൈമാസികവും ധൃതപായുസ്സായിത്തീരുന്നതിൽ ഏറ്റുണാകളത്തെ “സാഹിത്യസമിതി”ക്കു ആത്മനികമായ പരിതാപംതോന്നി. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് പരിഷത്തിന്റെ പതിനാറാം സമ്മേളനം ഏറ്റുണാകളും മഹാരാജകുലാലയത്തിൽവെച്ചു് ആഘോഷിക്കാനാറും പരിഷത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഉയർത്തുവാനും ത്രൈമാസികപ്രവർത്തനം ഏറ്റുണാകളുവാനും തീർച്ചയാക്കിയതു്.

പതിനാറാം സമ്മേളനത്തിന്റെ പരിപാടിയും പ്രസ്ഥനങ്ങളും പുസ്തകത്തിൽത്തന്നെ ചേർന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിന്റെ നടവഴിച്ചുതരും ഇവിടെ ചേർന്നില്ല. പരിഷത്തിനെ സാമ്പത്തികമായും സാഹിത്യപരമായും മറ്റും സഹായിച്ചിട്ടുള്ള സകലരോടും, പ്രത്യേകിച്ചു് ഏറ്റുണാകളത്തോ മഹാരാജകുലാലയം അതിലും വിശദമായി മഹാരാജകുലാലയത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥാധ്യാപകന്മാന്മാരോടും ഞങ്ങളുടെ അക്കൈതവമായ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ സവിനയം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

അരംഭമുതൽ നാളത്തുവരെയുള്ള പരിഷത് പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായി നിലവുണ്ടു നിർമാണം മുതലായ മഹാകൃത്യങ്ങളൊന്നും നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും കേരളത്തിലൊട്ടാകെയുള്ള ജനതയിൽ ഭാഷാഭിമാനവും സാഹിത്യാഭിനിവേശവും സാംസ്കാരികാൽസ്യമുതയും ഉളവാക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലയാളക്കരയിലെ പ്രധാനപ്രദേശങ്ങളിൽവെച്ചു് പരിഷത്സമ്മേളനം കൊണ്ടാടുവാൻ സാധിച്ചതാണു് അതിന്നു നിദാനം. പൊതുജനങ്ങളുടെ സജീവമായ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി പരിഷത്തു് കേരളഭാഷയുടെ പുരോഗതിക്കും പരിപൂർണ്ണിക്കുംവേണ്ടി സോത്സാഹം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഇടവരുമാറാകട്ടെ!

നേരവും പ്രസ്തുതലക്ഷ്യമായി 1102-ൽ ഇടപ്പള്ളിയിൽവെച്ചു രംഗപ്രാവേശംചെയ്തതാണ് ഇന്നത്തെ സമസ്തകോളസാമിത്വപരിഷത്ത്. അതിന്റെ തുടർച്ചയായി, തിരുവനന്തപുരം, തലശ്ശേരി മുതലായ പല സ്ഥലങ്ങളിലായി പരിഷത്തിന്റെ 15 സംവത്സരികസമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ കാര്യം സ്ഥലത്തും അതതുപ്രദേശങ്ങളിലെ സാമിത്വപ്രണയികളുടെ ശ്രമഫലമായി സമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നുപോന്നുവെന്നല്ലാതെ ആ സമ്മേളനങ്ങളെ പാസ്സരം ഘടിപ്പിക്കുന്ന യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്തതായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്.

മലയാളഭാഷയുടെ സമുത്പത്തിയെ മുൻനിർത്തി ഇതിനു മുൻപും സമസ്തകോളീയങ്ങളായ സാമിത്വസംഘടനകൾ രൂപവൽക്കൃതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. സാക്ഷാൽ കോളകാളിദാസനായ കോളവർമ്മ വലിയകോമിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലക്കക ആയിരുന്ന കണ്ണത്തിൽ വെളിസ്ഥാപ്പിച്ച അമ്പർകളുടെയും പ്രൗഢഫലമായി 1067-ൽ സമാരണ്ണമായ ഭാഷാപോഷിണിസഭ, തലശ്ശേരി എന്നായ മാളിയമ്മാച്ച മാളതു പോന്ന അമ്പർകളുടെ ഉത്സാഹത്താൽ 1080-ൽ ആരംഭിച്ച ഭാരതവിലാസസഭ, കൈരളീപ്രണമിപ്രധാനനായ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഉത്സാഹത്താൽ 1088-ൽ തുടങ്ങിയ കൊച്ചി സാമിത്വസമാജം, വൈക്കം സമാഗ്നാപോഷിണിസഭയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 1097-ൽ ആരംഭിച്ച സമസ്തകോളസാമിത്വസമാജം എന്നിവ എന്താദൃശങ്ങളായ മില സംഘടനകളെങ്കിലും എന്നാൽ ആരംഭകമാർക്കുണ്ടായിരുന്നതു ഉത്സാഹം അനന്തം കാലികകു് ഉദ്യാനീതനതിനാലോ ഏതോ, അവർക്കു് പരസ്പരമു് സുഹൃദ്യകളായിത്തീർക്കുവാൻ ചെയ്തതു്.

പുഷ്പഭാരതയുടെ ഈ നേതൃത്വം പരിഷത്തിനും ഉണ്ടാകത്തക്ക കരുതിയാണ് 1108-ൽ, ഇവിടെവെച്ചു പരിഷത്തിന്റെ 6-ാമതു സമ്മേളനം നടത്തിയപ്പോൾ, അതിനെ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തതു്. അതാടുകൂടി പരിഷത്ത് ഒരു സ്ഥിരം

കുന്നു. ആ സംഘടനകളുടെ സർവ്വതോമുഖമായ റിക്വസേഷനും അവ മൂലം തണൽഭാവകൾക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയേയും ആലോചിക്കാമ്പാൽ അവയെ നമ്മുടെ പരിഷ്കൃതമായി തുല്യനം ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ന്യൂനതകൾ നമുക്കറിയാവുകയുള്ളൂ. ആ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പലതിനും പ്രത്യേകം കേന്ദ്രാലയങ്ങളും ആഫീസുകളും സ്ഥിരവേതനം പറയുന്ന ശുശ്രൂഷകന്മാരുമുണ്ട്. ധനശക്തിയുടെ കാര്യനിമിത്തം നമുക്കിതേവരെ അതിനെന്നിനും ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉദാഹരിക്കുവാനായ ധനവാന്മാരോ, പുരോഗമനശക്തിയുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരോ ഇല്ലാത്തതില്ല. അവരെ സമീപിക്കുന്നതിനോ, അവരുടെ ഭാഷാഭിമാനത്തെ സമീപമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനോ സാധിച്ചിട്ടില്ലാ എന്ന് മാത്രമേയുള്ളൂ.

പരിഷ്കൃത സ്ഥിരമായ ഒരു സ്ഥാപനമായിത്തീരുകയും, അതു് അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണെന്നു ചെല്ലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ധനവാന്മാരെ സമീപിക്കുന്നതിനും അറിവിൽനിന്നു ധനസഹായം പ്രാപിക്കുന്നതിനും പ്രാദേശികങ്ങളായ വൈഷ്യങ്ങളെണ്ണം എന്ന് സർവ്വകാരകെ തരമില്ല. ഒരു സ്ഥാപനം ഉദ്യോഗിയാണെന്നു ബോധ്യം വരുന്നതുവരെ അറിവിലും മനോഹരവും സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ വൈഷ്യരും ഉണ്ടാവുക സാദ്ധ്യമാകുകയും മനഷ്യരുടെ വികാശങ്ങളെ പ്രത്യേകം ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന രാഷ്ട്രസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പാലും അനുഭവം ഇന്നാണങ്കിൽ, റിക്വരണ്ടുള്ള സ്റ്റുഡിയുന്ന പരിഷ്കാരി സംഘടനകളുടെ കാര്യം പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊക്കെ നിന്നും, മേന്മയും നിർദ്ദേശമോ പ്രയോജനമുള്ളതുമോ ആയ വിഭവവിപ്ലവാ പരിഷ്കൃതം ഉത്തേവരെ കഴിഞ്ഞുപോന്നിട്ടുള്ളതാണ് അതിന്റെ ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. വിശുദ്ധാസാങ്ങളുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും

യോ, കൃത്യാന്തരപരതന്ത്രമാല്ലാത്ത വിടനാദാസികന്മാരോടോ വിഹാരംഗമെന്ന നിലയിൽനിന്നും, കോളീയസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്ന മദ്ധ്യകേന്ദ്രമെന്ന നിലയിലുള്ള സാഹിത്യത്തെ കൊണ്ടുവന്നതിന്—കോളീയനസാമാന്യത്തിന് തങ്ങളുടെ സംസ്കാരത്തിലും നേട്ടങ്ങളിലും ഒരു മാതിരിമാനം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന്—സാഹിത്യവിഷയകമായ പ്രബുദ്ധത ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതിന്—പരിഷത്തിന് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിമർശനതൊഴിലാക്കിയിട്ടുള്ള അല്പം ചില ദോഷയുക്തകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ, കേവലം നന്ദയും പാടലുമാക്കിത്തീർന്ന പരിഷത്തു് ഇതേവരെ കഴിഞ്ഞുപോന്നിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു് തിരിച്ചറിയുന്നവരോടു “വന്ദ്യ കാണ്ഡക” എന്നുമാത്രമേ ഒരു ഭഗവദ്ഗുരുവിന്റെ ഭാഷയിൽ അങ്ങനെയൊരു പദപ്രയോഗമുള്ളൂ.

മലയാളഭാഷയെന്ന ഉപദ്രവനും മലയുദ്ധപ്പേടേണ്ടതാണെന്നു പാണ്ഡ്യന്മാരി വാദിക്കുവാൻ മടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില കോളീയർ മുൻകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ ഇന്നും ആ നിലയ്ക്കു മാറാൻപാടില്ലെന്നും, സ്വതന്ത്രകല്പനയ്ക്കു പറ്റാത്ത ചൈതന്യം സാഹിത്യങ്ങളിലെ നല്ലൊരു ഭാഗത്തു നഷ്ടമായതും നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെപ്പോലും ഭാഷയെയും പുരോഗമിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള മാതിരിയായതിന് സാർവ്വത്രികമായ സുപ്രസിദ്ധ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പരിഷത്തു നിഷ്പ്രഭമാകുന്നതായ ഒരു സമാപനമാണെന്നും, അതുകൊണ്ടു് ഭാഷയ്ക്കു ദോഷമേ ഉണ്ടാകുകയുള്ളുവെന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന അല്പം ചിലർ ഇനിയും ഉണ്ടായേക്കാം. കൂടത്തു അന്യരും പരമാവധിം ധരിക്കുകയും, ദിവിധിമാണങ്ങളുള്ളതാണെന്നും പരിഷത്തിന്റെ പൊന്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷിക്കാം. പരിഷത്തു നിഷ്പ്രഭമാകുന്നതാണെന്നു വാദിക്കാത്തവരോടു് എതിർക്കേണ്ടുന്ന പദപ്രയോഗമല്ല. നിങ്ങളുടെ ഓരോ മാറിനില്പാതെ പരിഷത്തിന്റെ അംഗങ്ങളാവുക. പരിഷത്തു സേവ്യോപദ്രവപ്രസ്താവനയായ ഒരു സമാപനമല്ല. എന്തിനാ

ഭാര്യയും അതു സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. ഭാര്യയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും ഉന്നതി എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ നിന്നു വിട്ടുപോകുന്നതിനേക്കാളും ആരുടെ പാടിപ്രായത്തിനും അതിൽ സ്ഥാനമുണ്ടു്.

പരിഷത്തിനെ ഒരു ബഹുജനസംഘടനയാക്കി വികസിപ്പിക്കേണ്ട കാലമായിരിക്കുന്നുവെന്നും, ഇക്കാര്യം തന്നെ കാരണത്താൽ 100 ആയുഷ്കാലസാമാജികരേയും 1000 സാധാരണസാമാജികരേയും സമ്പാദിക്കണമെന്നും പരിഷത്ത് പ്രവർത്തകന്മാർ വിചാരിക്കുന്നു. ഈ തീർച്ചിലത്തെ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി 35 ആയുഷ്കാലസാമാജികരേയും 150 സാധാരണസാമാജികരേയും പരിഷത്തിനു കൂടുതലായി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ള പ്രിയവാങ്ങ് നിങ്ങളെ അറിയിക്കാൻ എനിക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ടു്. എറണാകുളത്തും കൊച്ചിയിലും നിന്നുണ്ടായിരിക്കുന്ന അനേകമത്തെ മുൻനിർത്തിക്കേരളത്തിലെ ഇതരകേന്ദ്രങ്ങളുപ്റ്റാറി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഒരുതൊല്ല, അതിൽ കൂടുതൽ ആയുഷ്കാലസാമാജികന്മാർ തന്നെ പരിഷത്തിനുണ്ടാകുക വിഷമമാല്ലെന്നാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

കഴിഞ്ഞ കൊല്ലാവസാനത്തിൽ പരിഷത്തു് അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ അനുഗമിക്കുമോ എന്നു തേപ്പെടുത്തുകയായിരുന്ന പരിഷത്ത് പ്രവർത്തകന്മാരിൽ ഇന്നു് ആശ്വാസത്തിന്റേയും പ്രതീക്ഷയുടേയും ഒരു പ്രമാണം കാണുന്നുണ്ടു്. പരിഷത്തിനോടു പൊതുവേ ദൂരമായിരിക്കുന്ന ആദായം, അതിൽ അംഗത്വം വരികുന്നതിൽ സാമാന്യജനങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന സന്തോഷമാണു് അതിനുള്ള കാരണം. എന്നാൽ സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമായ ഈ ലോകത്തിൽ സന്തോഷം മാത്രം അനുഭവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. മലയാളഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും തദ്വാരാ പരിഷത്തിന്റേയും, ആശാകേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്ന പല സാഹിത്യപ്രണയികളും ഈ കൊല്ലത്തിൽ നമ്മെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പരിഷത്തിന്റെ ഐക്യവിചാരം

രിയായിരുന്ന സർ കോളവർ കോച്ചി മാറ്റാത്താലു തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, ഉപാധ്യക്ഷനായിരുന്ന ശ്രീമതി ലക്ഷ്മിമുട്ടി വലിയ നേത്രാഞ്ച, മാവേലിക്കു ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ ബി. എ., നന്യാർവീട്ടിൽ കെ. പാമേശ്വരൻപിള്ള എം. എ., കമ്മനം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, എം. ആർ. നായർ എം. എ. (സഞ്ചയൻ), കട്ടമത്തു കുന്നിയ്യരു കഞ്ഞികുണ്ണുക്കുറുപ്പ്, തോട്ടം ശങ്കരൻ പോറ്റി, കോടങ്ങാട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ, ടി. തോമസ്, മുത്തിവീടങ്ങാട്ടു പേരുന്നാൽ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, ഓ. എം. ചെറിയാൻ, കെ. വി. സൈമൺ, നടുവത്തു മഹാൻനമ്പൂതിരി മുതലായ സാഹിത്യപ്രാസക്തന്മാരുടെ ആത്മാവുകൾക്കു നമുക്കു നിത്യശ്രോതാവിനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, അവരുടെ അനുഗ്രഹം നമുക്കു ശ്രമങ്ങൾക്കു സാധ്യമായ നൽകുമാറാകട്ടെ എന്നു ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യാം.

എന്റെ ഈ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുൻപായി പഠിക്കുന്ന മേലിൽ എന്തുചെയ്യുവാൻ പോകുന്നു എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയും ഒരു വാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പഠിക്കുന്നത് അനുപക്ഷണീയമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണെന്നുള്ളതിനു മാത്രമല്ല വലിയൊരു ഞാൻ അനുഭവിക്കേണ്ടതില്ല. ആരും പഠിപ്പിക്കാൻ അതിനെ എല്ലാവിധത്തിലും ഈ ഒരു സ്ഥാപനമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി പഠിക്കുന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയാണെന്നു, പഠിക്കുന്നതിന്റെ പുരോഗതി ബഹുവേദനമുള്ളതും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ തന്റെ മാതൃഭാഷയിൽ അഭിമാനമുള്ള ഒരോ മലയാളിയും പഠിക്കുന്നതിൽ അംഗമായിച്ചേരേണ്ടതാണ്; പഠിക്കുന്നതിനെ അംഗത്വം കൊടുക്കുന്നതായി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. വംശഭേദമെന്തെങ്കിലും അവരുടെ മാതൃഭാഷയോടുള്ളതുപോലെയുള്ള സ്നേഹം എന്തുകൊണ്ടു നമുക്കു നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയോടു് ഇണങ്ങിക്കൂടാ? പ്രവർത്തകന്മാർ വന്നു യാചിക്കട്ടെ, അംഗമായി ചേർക്കുളയാം, എന്നുള്ള മനോഭാവം ഒരുത്തർക്കും ഉണ്ടാകുമെന്നു ഞാൻ വിചാ

വികന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കാരോ മലയാളീയം പരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തകനാകുന്നു.

ലക്ഷണയുക്തമായ ഒരു നിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കുക, സർവ്വകലാശാലയായ ഒരു ഭാഷാചരിത്രമെഴുതുക, എന്നിങ്ങനെ പല പ്രമേയങ്ങളും ഇതിനു മുൻപുള്ള സാംവത്സരികസമ്മേളനങ്ങളിൽ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പരിഷത്തിന്റെ സ്ഥിരാദ്ധ്യക്ഷനും നമ്മുടെ ആരാധനാപാത്രവുമായ മഹാകവി ഉള്ളൂർ സമഗ്രമായ ഒരു ഭാഷാചരിത്രം എഴുതിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പരിമിതമായ മൂലധനത്തോടും കഴിവുകൾക്കുമായിട്ടുള്ള പരിഷത്തിനു നിഘണ്ടുനിർമ്മാണംപോലെ ശ്രമസാധ്യവും വ്യയകരവുമായ ഒരു സംരംഭം ഇപ്പോൾ എന്തൊക്കെ സാധ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ആ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കും മൊന്നു ചോരത്തക്ക പ്രാർത്ഥനയോടെ ചെയ്ക്കണമെന്നു പരിഷത് പ്രവർത്തകർക്ക് ആഗ്രഹമില്ലാത്തതായില്ല.

യുതിലക്ഷം രാഖിലേക്കുള്ള ഗ്രന്ഥശാല ഉടനെ സ്ഥാപിക്കണമെന്നാണു പ്രവർത്തകന്മാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. മേൽപ്പറഞ്ഞ എഴുതിയിട്ടുള്ളതും കേരളത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ളതുമായ സകല ഗ്രന്ഥങ്ങളും--അച്ചടിച്ചവയും അച്ചടിക്കാത്തവയുമായ എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും--ഈ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ ശേഖരിച്ചുവെക്കണമെന്നുള്ളതാണദ്വയം. 25 കൊല്ലത്തിനു മുൻപ് അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾപോലും ഇന്നു കിട്ടാതായിരിക്കുന്നു! ഒരു സാധാരണ വായനശാല അല്ലാത്തതിനാൽ ഒന്നാംതരം ഗ്രന്ഥമാരംഭിക്കാൻ എന്തു വിഷമമില്ല. ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സകലഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും രാജാപ്രതിഭയെകിലും ഈ ഗ്രന്ഥശാലയിലുണ്ടായിരിക്കണം. മലയാളത്തെപ്പറ്റി ഗവേഷണം നടത്തുന്നവർക്കും ഉപരിപഠനം ചെയ്യുന്നവർക്കും ഈ ഗ്രന്ഥശാല അമൂല്യമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമായിരിക്കും. കേരളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരും പ്രസാധകന്മാരും അവിടെ ഉടമസ്ഥാവകാരമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളു

കുറേക്കാലം പ്രാദേശികമായി ചെലുത്തുവന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഈ പ്രശ്നം നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി ഹൈന്ദവ പണ്ഡിതന്മാർ ഈ പ്രശ്നത്തിൽ, നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികൾ ഉദാഹരണമായി സർവ്വതലത്തിൽ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിലേക്ക് മനോഹരമായ ഒരു സൗഹൃദം ഉണ്ടാവുന്നതാണ്. അതോടുകൂടി പരിഷ്കാര സമ്പ്രദായം ഒരു കേന്ദ്രീകരണവും ഉണ്ടായിത്തീരും.

പരിഷ്കരണം ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റേതോ ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റേതോ സ്വന്തം സമ്പ്രദായം. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം കേന്ദ്രീകരിക്കാനാവാതെ അടിമത്തമാണ്. ഈ വസ്തുതകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനായി, ഇന്നിവിടെ സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്ന അദ്ധ്യക്ഷന്മാർക്കും പ്രാസംഗികന്മാർക്കും സമാജികന്മാർക്കും ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി സാഹിത്യം സംബന്ധിച്ചു കൊള്ളാം. ഭാഗ്യമെന്നുവരികിൽ നിമിത്തം പലവിധങ്ങളായ അസൗകര്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവരും ഉദ്യോഗസ്ഥരായി. അതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ള സർവ്വതലത്തിൽ പല നൂറുകൾ ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ട്. അവയെ എങ്ങനെ സാധാരണയിൽ എന്നുപോലെ ഉള്ളതാക്കുന്നു എന്നുള്ളത് അങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം

(മാനാകവി വള്ളത്തോൾ)

സഭാസ്രവണശൃംഖലയുടെ സാമുദായനമസ്കാരം! സഭാഗാന സംഘാദ്ധ്യക്ഷണം—പണ്ഡിതപ്രകാശസമായ പരീക്ഷിതനായ്ക്കുമാൻ വിജയനസ്സിലേയ്ക്കു—വിശദമായി വിനയപൂരിതമായ കതാഴ്ക്കുക!

1119.ലെ ഈ സമ്മേളനം, കഴിഞ്ഞ പതിനഞ്ചുസമേളനങ്ങളിലേപോലെല്ല; ഇതു സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റേതെന്നുമാണു്. ഈ പതിനാലുവയസ്സുകാരിയായ പരിഷത്തു് അറുപത്തഞ്ചുവയസ്സുകാരനായ പുറന്ന അധീശനായി വരിച്ചതു്, കഴിഞ്ഞ വാർഷികയോഗങ്ങളിൽ പലതിലും അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചവൻ എന്ന അവകാശത്തെ പാശ്ചാത്യ മാതൃമായിരിക്കും; ഭാഗ്യവശമായിട്ടു് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതും പ്രീതിയോഗ്യമായും ഞാൻ കൃതജ്ഞനായി, അഭിമാനഭരിതനായി, ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ.

പരിഷസമ്മേളനങ്ങളിൽ പല പല പ്രമേയങ്ങൾ നാം തിരിച്ചറിയും; എന്നാൽ അവയിലൊന്നും ചുരുക്കിപ്പറയുക കഠിനമായതല്ല. കാരണം, വളംവെപ്പാൻ വശമില്ലാത്തതാണ്. ഇപ്പോഴുള്ളതിലൊന്നും സമ്മേളനത്തിൽ ചൊല്ലാത്ത, കേൾക്കേണ്ടതല്ലെന്നു കരുതുന്നതും മൂലധനമാകേണ്ടതായ വല്ലതും ചൊല്ലാൻ പരിഷത്തു് അനുവാദമില്ല എന്നു ഞാൻ സഭാജനങ്ങളോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായി. പലതു സംഭവങ്ങൾക്കും കാര്യ തലശ്ശേരിയിൽ കൂടിയ പണ്ഡിതസാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ പ്രഥമയോഗത്തിൽ ചൊല്ലുകയും ഞാൻ കൗതുകപരമായി കല്പസംഗം എന്നു തിരിച്ചറിയും. അദ്ദേഹം വിദ്യാനാമകാരിയായ

മിൽ അതിരും പേർ കാവിയിൽ മുക്കിയ വടർവസ്ത്രം മടുത്തു, തുഞ്ചത്താലായ്ക്കന്റെ മൊത്തമുദയം ഹൃദയാന്തത്തിൽ പതിച്ചു, ഭിക്ഷുക്കളായി സഞ്ചരിച്ചു, പണം പിരിച്ചുണ്ടാക്കട്ടേ എന്നാണ് ഞാൻ അന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ചുരുക്കം. ഈ ശബ്ദം മുഴുവൻ ആകാശത്തു ലാതിച്ചുപോയി എന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. അടുത്ത അവസാനത്തിൽ നടന്ന, ഒരു മലയാളപത്രം എന്റെ അവിശ്വകരുണ പുണിക്കാണിച്ചു. വടർവസ്ത്രം 'ദേശീയ'ചിന്തമാകയാൽ കോളീയമുവാക്കൾ അതു ധരിച്ചുകൂടാ എന്നും, വിപിഷ്ടൻ പ്രഭാവത്തെ പ്രതിപാദിച്ച പ്രതിപാദിച്ച മനുഷ്യരെ അഭസന്തപത്തിൽ കൊണ്ടുചാടിച്ചു എഴുന്നള്ളന്റെ മൊത്തമുദയം വർണ്ണനീയം തന്നെ എന്നുമായിരുന്നു, ആ പത്രത്തിന്റെ മുഖാലേഖം. ഇതു വായിച്ചപ്പോൾ, ഒരു നിയമസഭാഭയാഗത്തിലെ വടർപ്രസ്താവം എന്റെ ഓർമ്മിൽ കേറി. ഒരു ഭനപ്രാനിനിധി, ശിപാരിമാക്കും മാനം വടർവസ്ത്രങ്ങൾ വേണം ഗവർണ്മെന്റിൽനിന്നു പരിചായി കൊടുക്കുക എന്നൊരു പ്രമേയം അവതരിപ്പിച്ചു; ഇടയ്ക്കു മറ്റൊരു ഭനപ്രാനിനിധി, വസ്ത്രധാരണവിഷയത്തിൽ വർണ്ണസമമാനം പാടില്ലെന്നുപ്രസ്താവിച്ചു, ഞാൻ നിശ്ചലനസ്തനായ ചെളിപ്പെട്ടത്തി! ഞാൻ ചെയ്ത, വടർധാരണോപദേശത്തെ ചെല്ലിച്ച് പത്രസംവാദകന്റെ സഹോദരനാകാം, ഈ മൂലാപഗ്രവചശ്ലാഘിതായ നിമമസഭാംഗം.

എന്റെ ആ തലമുളിപ്രസംഗത്തിൽ, "മനുഷ്യൻ എങ്ങനെയൊരാൾ മനുഷ്യനാകുമെന്നു മനോഹരമായ സാഹിത്യരംഗിയിൽ ഉപന്യസിക്കുകയാണ്, അമാന്തം-ഭാരതാദികൾ ചെയ്യുന്നത്. നാം എത്ര വലിയ പരിഷ്കാരത്തിലായിത്തീരും, നമ്മുടെ മാതൃദേശികളും മാതൃകാപുരുഷന്മാരും രാമ-യുധിഷ്ഠിരാദികൾതന്നെ" എന്നു രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇവയും ആ പത്രസംവാദകനെ അസുഖപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിന്റെ സാഹചര്യം, ഭവതു സംവാസാങ്ങൾക്കു ശേഷവും, ഞാൻ സമാധു

കം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. 'മനുഷ്യന്റെ പിതൃഭക്തിയും മറ്റും അസംഭാവ്യമാകുമെന്നു മനുഷ്യാസൂത്രനായ ഫ്യൂയിഡ് സയക്രികം സമർത്ഥിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ രാമന്റെ പിതൃഭക്തി, ഏകപത്നീവ്രതം എന്നിവ പരിഹാസ്യങ്ങളാകുന്നു; ഭാര്യയെ അപഹരിച്ചതിനു രാവണനേയും മറ്റു സംഖ്യം രാക്ഷസരോയും കൊലപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട്, നിന്ദനീയം തീർന്നു. യുധിഷ്ഠിരുൻ ഭാര്യയെ ബഹുപത്നീയാക്കിയതു ധ്യാപ്യം തന്നെ; എന്നാൽ അയാൾ പാപശാഹിതനും മതഭക്തനുമാണ്. ഇവയിൽ വരും ഇന്നത്തെ കേരളീയരുവാകാൻ, ഭാര്യയ്ക്കു ബഹുപത്നീത്വം നൽകിയതിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും അനുകാണീയാല്ല. ഇതൊക്കെയാണ്, നമ്മുടെ പത്രസംപാദകൻ വായനക്കാരുടെയും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു്. രാജ്യഭ്രഷ്ടനായി ചാട്ടിൽ അലഞ്ഞുനടന്ന രാമനു കടുംബത്തെ പുലർത്താൻ കഴിച്ചുണ്ടായിരുന്നതോടേ അയാൾക്ക് "കാലകെട്ടി" പ്ലാതാകുകയല്ലേ, സ്ത്രീയെ കൊണ്ടുപോയ രാവണൻ സദയം ചെയ്യുതു്? അതിൽ കൃതജ്ഞനായി ആ രാക്ഷസപ്പെരുമാളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി, മിന്നാമിനുണ്ടകളാകുന്ന വൈദ്യുതദീപങ്ങളാൽ ഭൂമിയിലെ വനവൃക്ഷശാഖകളുടെ ചുവട്ടിൽവെച്ച് അന്തിവർത്തന നല്ലകയല്ലായിരുന്നവോ രാമൻ ചെയ്തുണ്ടിയിരുന്നതു്? നേരെ മറിച്ചല്ലേ—രാവണനെ കൂട്ടത്തോടെ കൊല്ലുകയല്ല—വാല്മീകിയുടെ സൽപുരുഷൻ ചെയ്യുകയല്ലേതു്? എന്നും മറ്റുമായിരിക്കാം ആ ഉൽപതിക്കുവിന്റെ പോദ്യം! മാന്യസാമാജികന്മാർ ക്ഷമിക്കണം; കിഴവന്മാരുടെ പരിവാണല്ലോ പടംകഥപറയൽ.

അതും ആ പത്രത്താൽ മാത്രമല്ലാ എഴുത്തച്ഛൻ അധിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടതു്; അവസാനാഹിതസമാജത്തിന്റെ ദ്രിശീയഭോഗത്തിലും, ഇഞ്ചന്റെ പഞ്ചവസ്ത്രപ്പിളിയെ നാച്ചിരാക്കിക്കൊണ്ടു് ഒരു പ്രഭാഷണം നടക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, കൈരളിയുടെ ഭാരകം തിരുത്തിയെഴുതിയ ദിവ്യനാരായം ഒരു വെറും തൂപ്പൽ

കഴിഞ്ഞുവന്നിരിക്കുന്നു! ആ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ പതിപ്പാകട്ടെ, അദ്ധ്യാപകവൃദ്ധന്മാർക്കുവേണ്ടി ഏതാ ഒരു സമ്മേളനത്തിലും പ്രചരിച്ചത്. ഇതിന്റെ മൂല്യം എന്തെന്നുപോലെയുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുടെ ഏതെങ്കിലും കരുതപ്പെടുന്നതിരിക്കില്ല. എന്നാൽ, നവനവസാഹിത്യകൃത്ത്യാൽ വാറിവർക്കു കണ്ണുനീർനിന്നാണു് ഈ പഴഞ്ചൊല്ലുടെ പുഷ്പാഭ് എന്ന വാസ്തവത്തെ നാം വിലവെക്കുന്നു.

കൈകളിലൂടെ ഭാഗ്യവാദശക്തിയാൽ, കൂട്ടരെ സാഹിത്യകാരന്മാർ—വിശേഷിച്ചും അവകവികൾ—മാമുലിനെ മറയ്ക്കുകയും, ആനന്ദസരണികളിൽ കാൽവെപ്പാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, പിൻഭാഗത്തു പഴമയുടെ നിഴൽ ചേർന്നു തന്നെയാണു്, അവരുടെ പുതുമയും. ആർക്കുപ്രമോദം, മിക്കവാറും പ്രതിപാദ്യം. ഒരു യുവാവും യുവതിയും രമ്മിൽ അനാകന്തായിത്തീരുക; അന്താഗം വിദ്യയാണെന്നാൽ ആത്മഹത്യയെപ്പോലെയല്ല! ഈ പാപകൃത്യത്തെ പാടിപ്പുകഴ്ത്തുന്ന കവികൾക്കു് “സ്നേഹഗായകന്മാർ” എന്ന ഉന്നത ബിരുദം നല്കാൻ, ഒരു ശുദ്ധബ്രാഹ്മണനായിരുന്ന വെണ്മണി മഹർനമ്പൂരിപ്പാടിനെ, അദ്വാനം കൂടെ ഗുഹാരാജാക്കന്മാർ ഉണ്ടാക്കിപ്പോയതിനാൽ വിഷയലംപടൻ എന്നു വിളിക്കണമെന്നു ശപിക്കുന്ന ‘സദാചാരകേര’ന്മാർപോലും കൈനീട്ടി നില്ക്കുന്നു. “ഒരു മനുഷ്യനു്” എന്തിനെന്തെങ്കിലും നശിപ്പിക്കാൻ പൂർണ്ണാധികാരമുണ്ടെങ്കിൽ, അതു തന്റെ പ്രാണനാണു്” എന്നു വിധിച്ച മഹാചിന്തകനായ ബർണാഡ് ഷാ ഈശ്വരാനുഭൂതി. ഭാരതീയൻ പാപാപകാരാത്മം പ്രാണനെ പരിത്യജിക്കും; ആത്മഹത്യയാകട്ടെ, അവന്നു മഹാപാപമാകുന്നു.

അദ്ധ്യാപകവൃദ്ധന്മാരുടെ വിവിധരീതികളാലുള്ള ഒരു ശ്രമത്തെയും തരണിയും പ്രണയത്തെപ്പറ്റിയും മൂലം ഒരു കയറിന്റെ രണ്ടാംകൊണ്ടു് ഒപ്പം വൃത്തിമറിച്ചു എന്തെന്നു വ്യത്യാസം തെക്കൻപട്ടണങ്ങളിൽ കാണുകയുണ്ടായി. ഹാ,

അത്യുൽക്കടമായ ഈ അനുരാഗത്തെത്തുടർച്ചയ്ക്കും ഉടനെ ചില
 വണ്മുകാവൃത്തിയിൽ സംഗ്രമിക്കാതിരിക്കില്ല! എച്ച്. ജി.
 വെങ്ങാണെന്നു തോന്നുന്നു, “ബഹുഭുജനങ്ങൾ വായിക്കേണ്ട
 മെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ എഴുതപ്പെടുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളിൽ അനു
 രാഗപ്രസ്താവം അടങ്ങിയിരിക്കുകതന്നെ വേണം” എന്നതി
 പ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്; ഇതു വർദ്ധം അനുഭവവിധിതം തന്നെ.
 എന്നാൽ മുദ്രാക്ഷേപനാടകവും മറ്റും മഹത്തരമായ മാധ്യ
 മ്യത്തെ വാഹിക്കുന്നത്, ശ്രംഗാരത്തേക്ക് തളിച്ചതുകൊ
 ണ്ടല്ലല്ലോ.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, എന്റെ ഏതരം പെട്ടെന്നു് അലഹ
 ബാദിപ്പുള്ള പാപനുകൂളങ്ങൾ: കുറെ സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു
 ഞാൻ കലാമണ്ഡലം കഥകളിയാഗതന്മാർക്കുടി അലഹ
 ബാദിപ്പ് പോയപ്പോൾ, ആനന്ദവനത്തിൽച്ചെന്നു പണ്ടി
 തരുവൻപാൽ ഹെന്ദ്രവിനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം കഥകളി
 യെപ്പറ്റി സ്നേഹത്തോടെ കിഴലപ്രശ്നം ചെയ്തു. അതിനു മ
 റപടിയാതി ഞാൻ, “കഥകളിയെ പഠിപ്പിച്ചവരൊക്കെ മേ
 ല്ലമേയ് പ്രശംസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഞങ്ങൾക്കു ടിക്കാറ വി
 ദ്വനത്തിൽ നിന്നു ചെല്ലവിനുപാലും വകയുണ്ടാകുന്നില്ല”ന്നു
 വാസ്തവം തന്നെ പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടിട്ട്, “ഇത്രയും മികച്ച
 ഒരു കല വടക്കേ പ്രാക്തരിൽ ആദരിക്കപ്പെടുന്നില്ലെന്നാ!”
 എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം ആശ്ചര്യം പ്രകാശിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ
 ഞാൻ, “ഓയാഗത്തിൽ സ്ത്രീകളില്ലാത്തതാൽ നിങ്ങളുടെ ക
 മകളിങ്ക” ഇവിടങ്ങളിൽ പണം കിട്ടില്ല” എന്നു ശ്രീ സദാ
 ജിനി നാമധ്യ എന്നൊടു പറഞ്ഞിട്ടു് അദ്ദേഹത്തെ ധരി
 പ്പിച്ചു. തൽക്കണം, ഒരു ഹിന്ദിദിനപത്രത്തിന്റെ അധി
 പർ ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്നെത്തി. ആ മാന്യന്റെനേക്കു്
 ഹെന്ദ്ര എഴുതത്തുറിക്കുന്ന ചോദ്യം ഇതായിരുന്നു:—“വേദ
 ത്തിനു പെണ്ണുബാല്യല്ലാത്തതാൽ, ഇവരുടെ കഥകളിപ്പു പണം
 പിടിച്ചെടുപ്പാൽ; ഇത്രയധികമെടുത്താലോ, നമ്മുടെ
 രാഷ്ട്രം? ആർക്കു് വെളിച്ചപ്പെടാം, മലയാളത്തിലെ പ്രണയകാ

വ്യാപാരവും കണ്ടുതന്നിരുന്നത്, അവർക്കുവേണ്ടി നല്ലൊരു കാര്യം സംസ്കൃതം ഉപയോഗിച്ച് "ഇതിൽ പലതും പലതും പലതും" എന്നു ചോദിച്ചു പോയെങ്കിലും?

അതുകൊണ്ടുണ്ടായപ്പോൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു രാജം വെട്ടുനീർമലപ്പാറ, ശ്രീകാശം വർണ്ണനീർമലപ്പാറ, അല്ലെങ്കിൽ വിവരണം. അതുകൊണ്ടുണ്ടായതാണ് ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടതും, സമാഹാരം സ്ഥാനം. ബാലനായ സത്യം ഉണ്ടാകുന്നതും മാത്രം? അതുകൊണ്ട് കോളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരും, വിദഗ്ദ്ധരുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരായ പലരും ഇത്രയും അറിയാത്തതിനാൽ കീഴ്പോട്ടിറങ്ങി, തങ്ങൾ നിവൃത്തിയാക്കുന്ന മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ യഥാർത്ഥതയെ ഒരു നോക്കിത്തന്നെന്ന് കണ്ടുവെക്കുന്നതല്ലോ? നാസിസംഗ്രാമത്തിൽ നിന്നു പലതിന്നു പലതും പാർപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയതും കേൾക്കപ്പെട്ട കേൾക്കപ്പെട്ട കാര്യം ഉപരികാര്യം കേൾക്കും. അതുകൊണ്ടുണ്ടായി മാറുന്നതും കാരണമില്ലാത്തതും ആ സംഭവങ്ങളിൽ അർത്ഥശൂന്യമായി ഭവിക്കുന്ന, നല്ലതും ചുരുക്കമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും കഴിഞ്ഞുപോയതും ഇവയെക്കുറിച്ചായി എത്രയെത്രയും ബാലനായി കളം മലയാളികളും പട്ടിണിയായും പകർച്ചവ്യാധികളാലും അകാശമാണെന്നതിൽ ആഴ്ത്തപ്പെട്ടുപോയി! അവരുടെ മറിപ്പാലം വേണ്ടി പലപ്പോഴും പലപ്പോഴും, ഭഗവതും നഗ്നശാലയായി അവർക്കിടയിൽ അലഞ്ഞുനടക്കുന്നു; വിശ്വം ഉണ്ടും വഴികളിൽവീണു, നാശിച്ചതും കണ്ടുകിട്ടിയതും കിട്ടിയവയെക്കൂടിയും ചെല്ലുന്നു. ഇങ്ങനെ അലഞ്ഞതും നീ പിടിച്ചിട്ടില്ല, ആ പഴയ അനുഭവവീണയും മിട്ടി കൈകൾക്കിടയിൽ നമ്മൾ നിന്ദാചക്രവർത്തിയുടെ ശോചനീയമാണോ?

പ്രിയപ്പെട്ട നവീനസാഹിത്യകാരന്മാരേ, നിങ്ങളുടെ വേദനാദാഹി പരിശോധനകളിൽ പതിവുണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഉപേക്ഷിക്കുന്നപോൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. "പാപം

തേനും ഒഴുകി"യിരുന്ന രാത്രിയും പൈതൃക്കളാൽ പാടുപെടുന്ന കാലമാണിത്! ഈ ഘോരദുർദ്ദശയുടെ നാശാത്മകവീരനനിങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കണം; അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ തുലിക ഒരു കുടുംകോടാലിയാടി ചെന്നുവീഴുകയും വേണം. ഒരു കേളിപ്പട്ട ഇംഗ്ലീഷ് സാമിത്വകാരനായ ശ്രീ ഹരിനാഥ ശാതാപാത്മ്യായൻ—ശ്രീമതി സരോജിനി നായിഡുവിന്റെ അനുജൻ—ചില മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ ബോംബായിൽ ചേർന്ന അഖിലേന്ത്യാ പുരാഗമനസാഹിത്യസമാജത്തിൽ വായിച്ച മഹിംഗ്ലീഷഗാനത്തിലെ ചോദ്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടാകാം:—“സേപച്ഛാധികാരിയുടെ വെടിത്തൊക്കളേയും ബോംബുകളേയും പീരങ്കിയുണ്ടകളേയും ലജ്ജിപ്പിക്കാൻ ഗാനത്തിന്നു ത്രാണിയില്ലെങ്കിൽ, ആ ഗാനംകൊണ്ടെന്തു പ്രയാജനം? വെളിച്ചം കോഞ്ഞ തുരങ്കകളിൽ, മനസ്സിനെ തെരിയുന്ന വയം നോവിക്കുന്നവയുമായ നരകങ്ങളിൽ, കിടന്നുഴലുന്ന മിത്രങ്ങളെ വിട്ടവിപ്പിക്കാൻ ഗാനത്തിന്നു കഴിയില്ലെങ്കിൽ, ആ ഗാനം കൊണ്ടെന്തു പ്രയാജനം?”

മന്നാംതരം വാസനയുള്ള പ്രസ്ഥകാരന്മാർ ഇന്നു നമ്മുടെ തുടയിൽ ഇല്ലാത്തതല്ല. അവർക്കു കറേക്കുടി പട്ടശുദ്ധിയും ഒട്ടാകൂ നവീനശാസ്ത്രപരിചയവും ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കാൻ സാഹിത്യപരിഷ്കരണകമ്മിറ്റിയിൽ, അത് ഒരു മികച്ച ഭാഷാപോഷണകൃത്യമായിരിക്കും. കൊച്ചി-തിരുവിതാംകൂറുകൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കുറെ പൊതിനില്ലെന്നുണ്ടെങ്കിലും, ബ്രിട്ടീഷു മലബാറിന്റെ നില അതേയ്ക്കായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കുറെ കാലത്തേക്കു വിശദമായിട്ടും, നമ്മുടെ കൃതികളിലെ ഭാഷ ലളിതലളിതമായിത്തന്നെയായിരിക്കണം; അപഭ്രംശരഹിതവുമായിരിക്കണം. പട്ടങ്ങളെ സംഭാഷണരീതിയിൽ വിശ്വാസിക്കണമെന്നാണ് വെണ്മണിശതാബ്ദമഹാമഹസമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു ഞാൻ പറഞ്ഞത് എന്നും, സംസാരഭാഷയെ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതല്ലെന്നും, ചില പത്രലേഖകന്മാരോട് എടുത്തു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ ലജ്ജിക്കുന്നു. പതിന

ബുദ്ധസംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു റഷ്യയിൽ ഒരു യഥാർത്ഥമായ മനുഷ്യചരിത്രഗ്രന്ഥം എഴുതിയിട്ടുണ്ടാകാൻ ഒരു വിദഗ്ദ്ധനും ഹും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു; ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭാഷാഭാഗ്വിത്യം നോക്കാൻ പലരും തൊഴിലാളികളായാണ് നിരമിച്ചിരുന്നത്! വിവക്ഷിതങ്ങളെ വിശദങ്ങളും വിശുദ്ധങ്ങളുമായ പദവാക്യങ്ങൾക്കുണ്ടു പെട്ടിപ്പെട്ടതുക എന്നത് പ്രാപ്തനകാർക്കു മറ്റും. "നിങ്ങൾ പറയുന്നതൊന്നാണിങ്ങനെയെങ്കിലും, അത് എങ്ങനെ പറയണമെന്നു കൂടി അറിയാനും" എന്ന റഷ്യൻ മഹാകവിയാരു മാക്സിംഗോർക്കി ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമൂലം ദിവ്യ നിരൂപകനായ ഉൽബാധിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനിരിക്കുന്നു. ഇവർ "പ്രാപ്തകമായ വാക്യം" തന്നെയാണു കാവ്യം; എന്നാൽ ദാസം സ്ഫുടിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉച്ചിതങ്ങളായ പദങ്ങളെ നമുക്കു നാം വിനയസിക്കുന്നതെന്നു തത്ത്വം— "പദാനന്ദം സ്ഥാപിതം ധൈര്യം ഹിതം സിദ്ധാസാസപതി" എന്ന ദണ്ഡിദ്ധവനം—ഇവർ പലകവികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. നോക്കിപ്പോൾ, "സന്ദർശനം അതിശയ്യമായ ഭാഷയിൽ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ, ആ ഭാഷതന്നെ കാവ്യമായിത്തീരുന്നു" എന്നഭിപ്രായപ്പെട്ട മാത്യു ആർത്തനാഥൻ ഡിമന കാർക്ക, ചെന്നൈ, ആര്യമാണു നോക്കേണ്ടതു്—ദേഹം വേണ്ട, ആത്മാവു മതി—എന്ന സാഹിത്യവേദാനം പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ് ഇവർ പ്രിയം. മഹാപുരുഷനും, വിരൂപകാവ്യങ്ങളുടെ എണ്ണം ഏറ്റവും വലിയവരാൻ?

ആചാര്യനിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ മൂന്നു കവിതാദ്വൈതങ്ങളിൽ ഒന്നാണിത്, ലോകശാസ്ത്രകാവ്യാദ്വൈതമെന്നതാണിത് 'നിപുണൻ' തന്നെല്ലാം. നമ്മുടെ പ്രാചീനകവികളിൽ പലരും നെല്ലെപ്പൊഴുത്തുകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായിരുന്നു; അതിന്റെ ഓരോ വേദാന്തികളിൽ പതിഞ്ഞു, അവരുടെ കൃതികൾക്ക് ഭാഷാലോകം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും. അന്നത്തെ ബുദ്ധി ഗുണമുള്ള ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളിലും മുഴിഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ലോകത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ വിമാനം ഇതു

യുടതല്പരോ? വിമാനനിർമ്മാണപ്രതിപാദകഗ്രന്ഥങ്ങളും പണ്ടു ഇന്ത്യയിലുണ്ടുപാൽ. വാലീജികിയുടെ പ്രകൃതിവിജ്ഞാനത്തിനു നിദർശനമായ പുഷ്പകവിമാനം അതിമാന്യവസ്തുവെന്നു പിതലമുദാകാർ മാറിയെടുത്തുപ്രാപിച്ചതെന്നു ചെങ്കൽ, വിമാനനിർമ്മാണപ്രകൃതിയെ വിദഗ്ദ്ധരായ കൈലാസമാരികളായോ? “ദിഗ്ഭയത്തിന്നിറങ്ങിയ ലളിതകലയ്ക്കു”, സഞ്ചാരിയായ പ്രകൃതിശാസ്ത്രം കൂടുവേണം” എന്നത്രേ, ഹൃഞ്ജയനാകാവി വിദഗ്ദ്ധൻ ഹൃദഗാവിന്റെ അഭിപ്രായം. വളരെ വളരെ പലകഥകളും നോമ്പുകളും നാടകങ്ങളും നിർമ്മിച്ചു സ്വഭാവത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ചു, 40 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് 41ാം വയസ്സിൽ ചാമഗതിയടങ്ങുന്ന രാജ്യൻ സാഹിത്യകാരനായ ചൊക്കാവു പറയുന്നു, തന്റെ ചൈത്രശാസ്ത്രപ്രഭാവം തനിക്കു കാവ്യനിർമ്മാണത്തിൽ ഉപലാംസമായമാതിരിയിന്നിട്ടുണ്ടെന്നു്. വാസുദത്തിൽ എത്ര ശാസ്ത്രവും കലാകാരൻ അന്യോന്യമാണു്; മനശ്ശാസ്ത്രം വിദഗ്ദ്ധനായിച്ചു. തൽപരിചയക്കാര്യമുലം പാഠാവുന്ന അസംഗത്യങ്ങൾ നമ്മുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ സുലഭമാണു്. ഈ കെടുകാലത്തു്, ഉദാഹരിതമായ യുദ്ധത്താൽ കടിച്ചടുത്തുപറ്റുന്ന ദുഃഖപാതാങ്ങളിൽ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ദിവ്യ നാടകാചാര്യനായികാദികളെ നോക്കിയാൽ എളുപ്പത്തിലറിയാം, ശാസ്ത്രമെന്തു്, സാഹിത്യത്തെ എത്രമേൽ പ്രശസ്തവും പ്രയോജനകരവുമാക്കുമെന്നു്.

നവീനശാസ്ത്രങ്ങളെന്നുപോലെ വിശ്വസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും കൈമാറ്റിയ കൈവരണമിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാഠങ്ങൾ, കാര്യം ശിക്ഷയും, എന്നീ അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ഹൃഞ്ജ-രാജ്യൻ നോമ്പുകൾ തർജ്ജമ ചെയ്യുവതെ കാഴ്ചയെ വേം ഇനിയത്തെ മഹാഗ്രന്ഥവിവരകഥാകു പഠിപ്പാകാതിരിപ്പാൻ സാഹിത്യപരിഷത്തു കരുതൽ ചെയ്യണം. അടുത്ത ആണ്ടിലെ സമ്മേളനത്തോടൊപ്പം അന്യഭാഷയിലെ ഒരു ശ്രേഷ്ഠപുസ്തകമെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ വാദൻ ഒരു

പ്പാട് ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്യവെച്ചാൽ നന്മ. സംവത്സരംതോറും സമ്മേളനം നടത്തുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം നാം സംതുഷ്ടരാകരുത്. ഓരോ വർഷത്തിലും ഓരോ കർമ്മപദ്ധതി പരിഷ്കരിക്കാൻ തുറന്നുപുറക്കണം; അതിലൂടെ സഞ്ചരിക്കപ്പെടുന്നവർക്കു ചേണ്ടുവാളും പാഠശാലയും നൽകണം. ഉത്തമഗുണമുള്ള വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് സർവ്വപ്രധാനം. അന്യഭാഷാഗുണമുള്ള പകർത്തപ്പെട്ട പകർത്തപ്പെട്ടവരായാ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സ്വഭാഷയെ പോഷിപ്പിച്ചതും പോഷിപ്പിക്കുന്നതും? അവർ ഏതു ഭാഷയിലെങ്കിലും ഒരു നല്ല പണ്ഡിതം പുറത്താക്കാൻ, ഉടനടി ഒരു സ്വഭാഷയിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാലല്ലതോ, ഇംഗ്ലീഷുകാര്യം, പണ്ടു ഇമ്മേഴ്സൺ ആരംഭിച്ചതിന്റേതും, “വളരെ വളരെ നദികൾ കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു സമുദ്രം”മായിത്തീർന്നു? മഹാത്മാഗാന്ധി ഒരിക്കൽ പ്രാധ്വാനിച്ചതുപോലെ, “നന്മയുടെ ആഹാരംകൊണ്ടു നമുക്കു ജീവിക്കുക വല്ലാ, സ്വസ്വഭാഷകളിൽ അവയുടേയും അന്യഭാഷകളുടേയും നിധികൾ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കണം.” ഇപ്പോൾ കർമ്മനിമിത്തമേ അല്ല പ്രചാരസമുദായം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന റഷ്യയിൽ, ഒരു യുവപണ്ഡിതനും—കേട്ടാൽ ആർക്കും അത്ഭുതമുണ്ടാകും—ശത്രുബാഹുധകൾ പ്രതിഷ്ഠണം വന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിനിടയിൽവെച്ചു, നമ്മുടെ മഹാഭാരതത്തെ റഷ്യൻഭാഷയിൽ സംഗ്രഹിച്ചു പോയതാണ്. ഈ വർദ്ധനവുകൾക്കിടയിൽനിന്നു, റഷ്യയിലെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ കാലിദാസനാവാൻ. “റഷ്യൻ പണ്ഡിതന്മാർ” എന്നും പ്രിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ് മഹാഭാരതം. സംസ്കാരം സംരക്ഷണത്തിനായി മിത്രരാജ്യങ്ങൾ ഒരു യുദ്ധത്തിലെപ്പറ്റിയിരുന്ന ഇക്കാലത്താകട്ടെ, ഗുണമുള്ള പ്രചാരം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം മാതൃഭാഷയെക്കുറിച്ചും സകലമനുഷ്ഠനാശത്താലും സ്തംഭിതമാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ ഇതിഹാസത്തിന്നു “ഇന്നു വിശേഷാൽ പ്രാധാന്യമുണ്ടു്” എന്നൊരു ഖ്യാതിയും മില പട്ടാഭിനിധികളുടെ പ്രാധ്വാനിച്ചതു്. പ

ഴയെതാക്കെ പതിരാനു പുതുക്കാനും, പുത്തനൊക്കെ പു
 ഒന്നു പഴുക്കാനും തമ്മിൽ വഴക്കടിക്കുന്നതു സമയം കള
 യാൻമാത്രം കൊള്ളാം.

റബ്ബർ തന്റെ ആവലാധിതന്മാരെക്കൊണ്ടു മറ്റൊരോ
 തം പങ്കുവെച്ചുകൊടുക്കുമെങ്കിൽ, എന്താകാണ്ടു കോളത്തിന്
 ദ്രാഗദം സ്വാതന്ത്ര്യമാക്കിത്തന്നു; ലളിതവും മിതവുമായ ഒരു
 വ്യാഖ്യാനത്തോടെ ആ പരിശുദ്ധമഹാഗ്രന്ഥം മലയാള
 യിൽ അവതരിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ, ഓരോ ഒരു ചില്ലാ നേട്ടമാമറി
 കുമോ? വളരെക്കാലം മനോഹരവി ഹാഗോറിന്റെ വിചിത്ര
 തിയിൽ സംസ്കൃതാധ്യാപകപദത്തെ അലകരിച്ചു വിചാരി
 പ്രവാനായ ശ്രീ വിദ്യാഭാരതാർത്ഥ എം. എ. മുപ്പത്താലു
 കൊല്ലത്തുണ്ടായ ഒരു സംസ്കൃതപത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ദ്രാഗദ
 ത്തിലെ ചില സൂക്തങ്ങൾക്കു ചെറിയ ചെറിയ സംസ്കൃത
 വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിരുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ
 രീതി കാണിപ്പാനായി, ദ്രാഗദം 10-ാം മണ്ഡലം 34-ാം
 സൂക്തത്തിലെ ഒരു ദ്രാഗദം അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനവും ഇവിടെ
 ഉൾപ്പെടാം. പണം വെച്ചു ചുട്ടുകളിക്കുന്നവനു പാറുന്ന
 കണ്ണപ്പാടാണ് വിഷയം:—

ദ്രാഗദം: ജാതാ തപ്യതേ കിതവസ്യ ഹീനാ
 മാതാ പുത്രസ്യ മാതഃ കപസ്വിൽ
 ദ്രാഗദാ ബിദ്യഭസനമിച്ഛമാദനാ-
 ന്വേഷാമസ്മദുപ നശതമേതി.

വ്യാ:—കിതവസ്യ ജാതാ ഹീനാ സതീ തപ്യതേ; യത്രകാ
 പി മാതഃ കിതവസ്യ പുത്രസ്യ മാതാ പി തപ്യതേ; ഉത്ത
 മണ്ണു: പ്രദത്തം ധനം തന്മൂലം കിതവാൽ പുന: പ്രാപ്യത,
 ന വേതി ബിദേതി: സ്വന്തം ധനം കിതവാ വാസാത്ഥം
 രാത്രാവന്വേഷാം ശുഭമുപാസപ്പതി.

ചുട്ടുകളിക്കാന്റെ ഭാഷ് വാതിലുപട്ടു വ്യസനിക്കും;
 എവിടെയെങ്കിലും അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന ചുതാടിമക്കനെപ്പറ്റി
 അമ്മയും വ്യസനിക്കും: അവനു കടമായിക്കൊടുത്ത പണം

തിരിയെ കിട്ടുമോ യുദ്ധമോ എന്നു കടക്കുകാരുടെ നാലു പേരിച്ചു ചോദിച്ചിരിക്കും. ആ ചുരുക്കിപ്പോട്ടെ വാഗ്ദാനം മുഖത്തു കിട്ടാൻ അന്യർക്കു പ്രാപ്യംതന്നെ!

ഇത്തരത്തിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടു് ഭാഗം മറ്റൊരുപക്ഷം സൂത്രാദികൾക്കുവേണ്ടുന്ന പലം മറ്റൊരുപക്ഷം മിരിക്കും: അതു് അധ്വാനി. രാസസ്വകാരം; വശമനുഷ്ഠാനം; വാഗ്ദാനം; ക്ഷേത്രസ്വരൂപിണയെ അനുഷ്ഠിക്കും; സദാചാരനിഷ്ഠയെ സമുപാസിക്കും; ഭക്തമർമ്മത്തെ ഭരിക്കും; കർമ്മവ്യവസ്ഥയെ അനുഷ്ഠിക്കും; സാഹിത്യത്തെ സംസ്കാരംകൊണ്ടും.

ഇത്തരത്തിൽ സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ഒരു വാചികരോഗത്തിൽ ഗാഢമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന കേൾപ്പിച്ചാൽ മതി, എന്തിന്നു തൽക്കാലം പറയാനുള്ളതു മുദ്രിക്കാൻ ഇതാണ് ആ ഇരുപത്തൊന്നു പ്രശ്നം:—“അതുകൊണ്ടു് ഇവ ഇത്തരഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പഠിപ്പിക്കാൻ കൂടെ യുവാക്കൾക്കായി ഒരു കോളസൂര്യനുള്ളൂ. അവർ അനുകൂലമായി സദാചാരത്തെ സംഭാവനയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതു വാദകാമാമു ഒരു പദ്ധതിയായിത്തീരും.”

സമാജകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തു സാമുദായികമായിത്തീർന്നു!

സ്രഷ്ടാവു പ്രകൃതിയും അഥവാ ശുശ്രൂഷാമാത്രം. വസ്യം, ഭവനം, നിരത്തു്, ഉദ്യാനം, ഭാഷ, മിത്രം, സംഗീതം, സാഹിത്യം, റ്റുതം, വാദ്യം, നാട്യം മുതലായവ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയാകയാൽ കലകളിലും; സമുദ്രം, പശുതം, പിംഗമി, മന്ദമി, നദി, തടാകം മുതലായവ പ്രകൃതിയാലോ ശുശ്രൂഷാമാത്രം സൃഷ്ടിയാകയാൽ പ്രാകൃതവസ്തുക്കളിലും ഉൾപ്പെടുന്നു. വിശ്വാദം, ആവശ്യനിവൃത്തിക്കു് എന്ന രണ്ടു പ്രയോജനങ്ങളാൽ കലകൾപ്പെടുത്തു്. അതിനാൽ പ്രയോജനമെന്ന പാടി സ്ഥാനമാക്കി കലകളെ വിഭാഗിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. ആവശ്യക കലകളെന്നും രണ്ടു തരത്തിൽ വേർതിരിക്കാം. വിഭാഗിക്കുകയുണ്ടാകുന്ന സൂക്ഷ്മാലങ്കാരം, സുന്ദരകലകൾ, പരിതകലകൾ, ഹൃദ്യകലകൾ എന്നും മറ്റും പല പശ്ചാത്തമങ്ങളുണ്ടു്. സംഗീതം, സാഹിത്യം, മിത്രമെഴുത്തു്, റ്റുതം, നാട്യം മുതലായവ വിഭാഗിക്കുന്നവയെങ്ങിനെയുള്ളവയാകയാൽ സുന്ദരകലകളും, നിരത്തു്, വസ്യം, ഭവനം മുതലായവ മറ്റാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ളവയാകയാൽ ആവശ്യകകലകളുമാകുന്നു. എന്നാൽ പ്രസ്തുതങ്ങളായ രണ്ടുഭാഗി കലകളുടേയും ധർമ്മങ്ങൾ ഒന്നിൽത്തന്നെ കലർന്നു് കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്നു് ഒരു ഭവനമോ, വസ്യമോ എടുക്കുക. നഗ്നത മാർദ്ദകയാണു വസ്ത്രംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്നിരിക്കിലും അതിന്മേലുള്ള കറയും കിറിയും മറ്റു വിചിത്രവേലകളും വിഭാഗാത്മമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴിയുമോ? മഞ്ഞു്, വെയിൽ, മഴ മുതലായ ഘട്ടങ്ങളിൽനിന്നു് രക്ഷ നേടുകയാണു ഭവനംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്നിരിക്കിലും വെള്ള വിളുന്നതും, കയ്യായംകൊണ്ടും മറ്റും മീല ശിശുപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതും വിഭാഗാത്മമല്ലാതാ? അതിനാൽ സുന്ദരകലകളുടേയും ആവശ്യകകലകളുടേയും ധർമ്മങ്ങൾ കലർന്നു് “മിശ്രകലകൾ” എന്ന പേരിൽ മൂന്നാമതായ വിഭാഗംകൂടി കലകൾക്കു കല്പിക്കാവുന്നതാണു്. ശിവാജിഗം മുതൽക്കു മനുഷ്യൻ കലാകൃതികൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു തക്കമില്ല. മനുഷ്യനു നാകത്തിലും

നാകരോകം പണിയിന്നതു് കല ഒരു മാതൃമാണ്. ജീവിതത്തിലെ അന്യകാരംഭിക്കി അലാകികമായ ഒരു വെളിച്ചം നൽകി അന്തരിപ്പിക്കുകയാണു കലയുടെ മുഖ്യമായ പ്രവൃത്തി. കലാപരമല്ലാത്ത ജീവിതവും മരണവും ഉല്പണ്ഡലങ്ങളാകുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്, വാസ്തവപിദ്ധവും മനുഷ്യന്റെ ഉടപ്പിറവിയുമായ കലയാണെന്നു തീർത്തു പറയാം.

കേരളീയർ പ്രാചീനകാലം മുതലു കലാവിഷയത്തിൽ അനിതരസാധാരണമായ സാമത്രിയും പ്രഖ്യാതിയും നേടിയവരാണ്. അന്യദേശീയർക്കില്ലാത്ത പല കലകളും കോളീയകളുണ്ട്. മാത്രാർക്കുതു്, പാകം, കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, കഥകളി, രാട്ടൻച്ചയൽ, മോഹിനിയാട്ടം, കൈകൊട്ടിക്കളി, കച്ചരിപ്പന്തറ, രാണത്തല്ല, ചെങ്ങപ്പ്രയാഗം, കോൽക്കളി, പൂക്കളി, വില്ലടിപ്പാൻപാട്ടു്, അയ്യപ്പൻപാട്ടു്, ഭദ്രകാളിപ്പാട്ടു്, നാഗത്താൻപാട്ടു്, കളംപാട്ടു്, തച്ചോലിപ്പാട്ടു് എന്നിവ കേരളീയർ കലാപരമായുള്ള പ്രത്യേകസ്വത്തുകളാണ്. ഇവയിൽ ചിലതു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി ദേശാന്തരങ്ങളിൽ നടത്തിവരുന്നതെന്നുകിട്ടും, മറ്റു ചിലതു് ഇന്നും അന്യദേശീയർക്ക് രസ്യലഭങ്ങളാതിരുന്നതു ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളു. അതിനാൽ കലായ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതാദേശക്കാരുടെ അപേക്ഷിച്ചു സാദിമാനം തലയുയർത്തി നിൽക്കുവാനുള്ള യോഗ്യത കേരളീയർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതി നമുക്ക് ഈ “കേരളീയകലകളിൽ കഥകളിയിലുള്ള സ്ഥാനം” എന്നാണെന്നു പരിശോധിക്കാം.

കഥകളി

കഥകളിയെപ്പറ്റി ആട്ടക്കഥ എന്നും, രാമനാട്ടമെന്നും കൂടി പറയാറുണ്ട്. ഇതു് ഒരൊറ്റ കലയല്ല. അനേകം കലകളുടെ സങ്കലനമാണ്. സംഗീതം, സാഹിത്യം, വാദ്യം, നാട്യം, നൃത്തം, നൃത്യം, ശില്പം, കാവ്യകാട്ടാടം മുതലായ

അനേകം കലകൾ ഇതിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. തേൻ ഒരു മധുര പദാർത്ഥമാണല്ലോ. അതോടൊന്നിച്ചു മുതിരിയും കല്ലു നുവയും, വെളുപ്പും, പഴവും കൂട്ടിച്ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ആ പഞ്ചായുതം എത്രമാത്രം മാധുര്യപൂർണ്ണമായിരിക്കുമെന്ന് അനുഭവസമന്വദാദി പറയേണ്ടതില്ല. അതുപോലെ മുൻപറഞ്ഞ ഏകദേശങ്ങളായ എല്ലാ കലകളും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു രൂപമെടുത്ത കഥകളി സൗഹൃദസൗമ്യമായ ഒരു സുന്ദരകലയാണെന്നു ഇനി വിശദമായി പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആകയാൽ കേരളീയരുളായ ഇതരകലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മാത്രവെങ്കിലും നമുക്ക് കഥകളിയിലുള്ളതെന്നു നിശ്ചിതമായി സമഗ്രമായി കാണാം.

കൊല്ലാഭയം 9.ാം ത്വാനാണ് കഥകളിയുടെ ആ
വിർഭാവകാലം. പൊതുവിധാഭാവും കൊട്ടാരക്കാരന്മാരും
നും അഭിജ്ഞാന വിഭാഗം കഥകളിയുടെ ആവിർഭവത്തി
നു വഴിതെളിയിച്ചുവന്നതെ പാക്കു വിശ്വസിച്ചുവന്നത
ത്ര. കൃഷ്ണാട്ടകളിമാഗകാരര അമച്ചുകിട്ടാത്ത പരി
ഭവാനിമിത്തം കൊട്ടാരക്കാരന്മാർ കൃഷ്ണാട്ടത്തിനുപ
കരം രാമനാട്ടുമാറാക്കി. ആ രാമനാട്ടമാണ് ഒന്നാമത്തെ
ആട്ടകഥ. ത്രി.കൃഷ്ണകഥയെ അവതാരം, കാളിയമർത്തം,
രാസക്രിയ, കംപവലം, അക്ഷിണിസ്വയംവരം, ബാണയു
ദ്ധം, വിവിദവലം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം, എന്ന് എട്ടു ഖണ്ഡ
ങ്ങളാക്കി വിഭജിച്ചു വിഭവിച്ച കൃഷ്ണാട്ടത്തിന്നറിയാമി, രാ
മകഥയെ പട്ടകാമയ്ക്കി, സിംഹാസ്വയംവരം, വിച്ഛിന്നാ
ഭിജയം, ചാവലം, ബാലിവലം, രോണയുദ്ധം, സേതു
ബന്ധം, ദയം, എന്നിങ്ങനെ എട്ടുകാണങ്ങളാക്കി രാമനാട്ട
വും വിഭവിക്കപ്പെട്ടു. കലാപരതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോ
ളും രാമനാട്ടത്തിനു പായത്തരം മേമമന്മാനമിപ്പെങ്കിലും
ഒരു നവീനപ്രസ്ഥാനമെന്നിഹ്നാ ആരംഭിച്ചതെന്ന നിലയിൽ
പാതിനു ഗണ്യമായ ഒരു സ്ഥാനം നൽകാതിരുന്നതുകാ.

രാമനാട്ടത്തിൽ അഭിനയഭാഗം വളരെ അപരിഷ്കൃതമായിരുന്നു. അതിൽപിന്നീടു പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയതു വെട്ടത്തുരാജാവാണ്. മനഃശാലയും, കിരീടവും, കപ്പായവും, ഭാഗവതനാടക പാട്ടും, ചെണ്ടയുമാണ് ആ പരിഷ്കാരങ്ങൾ. ഇതിനെ “വെട്ടത്തുസമ്പ്രദായ”മെന്നു പറയുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്നു മുമ്പു നടന്മാർതന്നെയാണ് പാട്ടും പാടിയിരുന്നത്. ഇതിനുശേഷം കപ്പിങ്ങാട്ടു നമ്പൂതിരിയെന്നും കല്പടിക്കോട്ടു നമ്പൂതിരിയെന്നും പറയുന്ന രണ്ടു കലാരസിക്രന്മാർ കഥകളിയിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയെ മാഷ് “കപ്പിങ്ങാട്ടു സമ്പ്രദായ”മെന്നും “കല്പടിക്കോട്ടു സമ്പ്രദായ”മെന്നുമാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. തലമുടിയും കച്ചയും അരിമാവും ചുണ്ണാമ്പും കൊണ്ടുള്ള മുട്ടിയും, മുക്കത്തും ഹനറിമേലും പൂവെങ്കുലം, നിണമണിയലും, കപ്പിങ്ങാടൻ സമ്പ്രദായപ്രകാരം ഉണ്ടായ മാറ്റങ്ങളാണ്. കലാശം ചവിട്ടുന്നതിലും മുദ്രക്കൈ കാണിക്കുന്നതിലും തിരുന്നോക്കിലും മറ്റും ചില മാറ്റങ്ങൾ കല്പടിക്കോടൻ സമ്പ്രദായപ്രകാരവും സംഭവിച്ചു.

പിന്നീടു് ഉദ്യോഗം കാണുന്നവിധം കഥകളിയുടെ എല്ലാഭാഗങ്ങളും സ്വയംസ്തന്ദമായി പരിഷ്കരിച്ചതു കോട്ടയത്തു രാജാവാണ്. കോട്ടയത്തുരാജാവിന്നു ശേഷം അനേകം ആട്ടക്കഥകൾ വെളിപ്പു വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഉണ്ണായിചാരിയർ, കാഞ്ചികുതിരന്മാർ, വലിയകോയിതമ്പുരാൻ, അശ്വതികുതിരന്മാർ, ഇരയിരുൻ തമ്പി മുതലായ ഏതാനും മഹാകവികളുടെ കൃതികൾ പ്രത്യേകം സ്മൃതർഹങ്ങളാണ്.

കൂടിയാട്ടം; അഷ്ടപദിയാട്ടം, കൃഷ്ണനാട്ടം എന്നിവയിൽ നിന്നാണ് കഥകളി ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വൃത്തപ്രധാനങ്ങളായ അഷ്ടപദിയാട്ടവും കൃഷ്ണനാട്ടുവുമാണ് കഥകളിയിലെ വൃത്തഭാഗത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനം. എന്നാൽ ഇവ “നന്ദ വിധയം കലാലഭിയാണവിധം കഥകളിയിൽ മാറ്റത്തിന്നു പാത്രമായിട്ടുണ്ട്. ഇ

പ്പോൾ ആട്ടക്കഥയിൽ കാണുന്ന വേഷങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായവും അഭിനയരീതിയും, കൈമുദ്രകളും മററ മിക്ക ചടങ്ങുകളും കൂടിയാട്ടത്തിൽനിന്നും അവതാരമെടുത്തതാണത്രെ. കേളിപ്പാട്ട്, അങ്ങനത്തു മട്ടുളമെടുക്കൽ, തോടയം പുറപ്പാട്, മേട്ടപ്പാടം ഇവ സമസ്തകഥകളിലും കഥ തുടങ്ങുന്നതിന്നുമുമ്പ് ആദാനിതങ്ങളും അന്തഃസ്തവങ്ങളുമായ ചടങ്ങുകളാകുന്നു. കഥകളിലായിട്ട് അഭ്യസിപ്പിച്ച അഭ്യൂതൻ കട്ടികൾ തലയിൽ ഓരോ കുച്ചുകെട്ടി വിശ്ലീലയുടെ മാധിയിനിന്നും ഏതാനും വായ് അടിക്കളോടുകൂടി ചില ഏതവിശേഷങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതാണ് തോടയം. അപ്പോൾ ഭാഗവതനാമകപാട്ടും താളവും മട്ടുളവാദ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കും. മററുള്ള ചടങ്ങുകളുടെ സ്വരൂപം ഉത്തരേന്ത്യയ്ക്കുമാകുന്നതാണ്.

കഥകളിലെ സാങ്കീത്യം.

പുരാമയ്ക്കു രൂപം പ്രമാണിച്ചു കഥകളിഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിച്ചാൽ പദ്യങ്ങളല്ലാത്ത ഒരൊറ്റ ഗദ്യംപോലും കാണപ്പെടുന്നതല്ല. പദ്യങ്ങളാകട്ടെ ശ്ലോകങ്ങൾ, പദങ്ങൾ (പാട്ടുകൾ) ഉണ്ടെന്ന രണ്ടു പ്രകാരത്തിലാണ്. ഈ രണ്ടുവിധം പദ്യങ്ങൾക്കു പുറമെ ചില കഥകളികളിൽ ദണ്ഡകംകൂടി കാണാം. ശ്ലോകങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയിലും പദങ്ങളെല്ലാം മണിപ്രവാളഭാഷയിലുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ചില കഥകളിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മണിപ്രവാളഭാഷയിലും ശ്ലോകങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതല്ല. നളചരിതംതന്നെ അതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ആട്ടക്കഥാകാരന്മാർക്കു ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളിലുള്ള പ്രതിപത്തി പരിമാണിതമാണെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പദങ്ങളിലാണ് ഒരു പൂർണ്ണരൂപമെടുത്തുകാണുന്നത്. ദ്വിതീയാക്ഷരാപ്രാസമില്ലാത്ത ഒരൊറ്റ പദംപോലും ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലും കാണപ്പെടുന്നതല്ല. ആദിപ്രാസം, അന്ത്യപ്രാസം, വൃത്തപ്രാസം, യമകം മുതലായി മററുള്ള ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും ആട്ടക്കഥാകാരന്മാർക്ക് ഏറേയും എട്ടുങ്ങളാകുന്നു. പാടിക്കൾക്കുപോൾ ഈ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളെല്ലാംതന്നെ

ശ്രോതൃപ്രവാണെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവരാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. എന്നാൽ ശബ്ദങ്ങളുടെ വിന്യാസം സംഗീതാനുസാരിയല്ലെങ്കിൽ ശബ്ദാലങ്കാരം ഗന്തകനാക്കും ശ്രോതാക്കൾക്കും ഉപകാരത്തിന്നു പകരം ഉപദ്രവമാണ്. ഇങ്ങനെയിങ്ങിരിക്കുക. പക്ഷെ, പ്രധാനം സിദ്ധിച്ചു ആട്ടക്കഥകളിലൊന്നും ഈ ദോഷം ഇല്ലാത്തതെന്നു പറയാം.

ആട്ടക്കഥകളുടെ വിവരണത്തിൽ ഒരു ക്രമം കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. തന്നെയും വാസ്തവ്യകങ്ങൾ, പിന്നീട് പുറപ്പാടിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ, തദനന്തരം പുറപ്പെട്ട ദോഷകാരുടെ പിന്നിൽനിന്നു ഭാഗവതമാർഷ് ചൊല്ലുവാനുള്ള പദങ്ങൾ, പ്രാമുഖ്യം നിർമ്മിച്ചുചഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം കഥയുടെ ആരംഭം, ഇതാണ് ആ ക്രമം. ഇവയിൽ വാസ്തവ്യകങ്ങൾ, നാടകത്തിലെ നാടികളുടെയും പുറപ്പെട്ട പ്രസ്താവനയുടെയും ഘോരമായ അനുഭവിക്കുന്നതായി നമുക്കുവരികാം. കഥാഭാഗം തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ കഥകളിലുന്മുഖത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും ഇടകലർത്തണമെന്നുപോകും. ശ്ലോകങ്ങൾ കവിതയുടെ വാക്കിൽ കഥാഗതിയെയും, പദങ്ങൾ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വാക്കിൽ അവരുടെ മാനസികങ്ങളും വാചികങ്ങളുമായ വ്യാപാരവിശേഷങ്ങളെയും കാണിക്കുന്നു. അതിനാൽ നാടകത്തിൽ വിശുദ്ധാദികൾക്കുള്ള വിവരമാണ് കഥകളിയിൽ ശ്ലോകങ്ങൾക്കുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടം.

ആട്ടക്കഥയ്ക്കായിരിക്കത്തക്കുന്ന ഇതിവൃത്തങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും ദോഷം, ഭാഗം എന്നീ ഇതിവൃത്തങ്ങളിലും ഉള്ളവയായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ “അവിടുന്ന് അനന്തപുരം കൊട്ടാത്തിൽ മകം നിർമ്മാർ മൂത്തതമ്പുരാൻ” എന്നൊക്കെയുള്ള “സർവ്വജ്ഞവിജയ”ത്തിലെ ഇതിവൃത്തം മനോഹരം പെട്ടെന്നുകാണാത്തപ്രകാരം അല്ല; കവികളുടേതാകുന്നു. എല്ലാ ആട്ടക്കഥകളിലും മറ്റും കവിതാംശങ്ങളുണ്ടാകും. അവ പ്രായേണ വേഷങ്ങളുടെ എണ്ണം പൂ

സ്റ്റുമാക്കുവാൻ വേണ്ടി രായിരിക്കും. എല്ലാത്തരം വേഷക്കാ-
രായും സംഗത്തിൽ പ്രാവശ്യപ്പെടാത്തതായ ആട്ടക്കഥാകാ-
ന്മാർക്കു സംഗ്രഹിച്ചുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതു കഥാഗതിക്കും രസ-
പുഷ്ടിക്കും അനുയോജ്യമായോ എന്നു നോക്കുന്ന പതിവു" അവരിൽ
അധികംപേർക്കുമില്ലതാനും.

ശൃംഗാരപ്പദങ്ങളെന്ന പേരിൽ സംഭോഗശൃംഗാരവസ്തു-
നാപരങ്ങളായി ആട്ടക്കഥയിൽ കാണപ്പെടുന്ന കവിതാഭാ-
ഗം ഭാവിതൃവിചാരത്തിന്നു വിധേയമാക്കുമ്പോൾ എത്രയും
അപക്വശ്ലസ്മാനത്താണിരിക്കുന്നതെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ
നിവൃത്തിയില്ല. പ്രാമാണികന്മാരായ കവികൾക്കുട്ടി പ്രാ-
ചീനസാഹിത്യത്തെ അനുകരിക്കുകയല്ലാതെ ഒരു പരിജ്ഞാനവും
ഈ വിഷയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടില്ല. സംസ്കൃതനാടകത്തിൽ എ-
ന്താവും അകാരിനിർത്തിയ ഈ ഭാഗം ആട്ടക്കഥകളിൽ ആ-
കാഴ്ചയെന്നു അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. വേഷങ്ങളുടെ പൂർണ്ണതയ്ക്കു
വേണ്ടി വെമ്പുന്ന ആട്ടക്കഥാനിർമ്മാതാക്കൾ കല്ലിതകഥാം-
ശങ്ങൾക്കൊണ്ടു കവിതയെ ചില സ്ഥലത്തു വളരെ വഷളാക്കു-
കുട്ടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന സംഗതിയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു
കൊള്ളട്ടെ.

ഇങ്ങനെ ചില ദോഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ആശയങ്ങളുടെ
ആനന്ദവും, അത്ഥാപകാരങ്ങളുടെ രസാനുഗുണമായ സന്നി-
വേശം, സാഹസ്യം, സാഹസ്യം, പ്രാപ്തം, ഉദ്യമം,
പ്രാപ്തി മുതലായ സാഹിത്യഗുണങ്ങളിടയിൽ ഭാഗങ്ങൾ
ആട്ടക്കഥകളിൽ ലഭിക്കുമെന്നു. ആട്ടക്കഥ ആശ്രയിക്കാതെ
തന്നെ നന്നായിട്ടുള്ള ആട്ടക്കഥകൾ വായിച്ചുവായിക്കാൻ
സാധിച്ച സമുദായമാരോടു കഥകളിയിലെ സാഹിത്യഗു-
ണങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നി-
ല്ല.

കഥകളിയിലെ സംഗീതം

പല കലകളുടേയും സകലനസ്വരൂപമാണു് കഥകളി-
യെന്നു പറഞ്ഞുവരില്ലാ. കഥകളിയിലെ ഇതുകലാംശം

[illegible]

ചന്ദ്രചൂഡിതീയം നാട്യം

കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ തീർപ്പ്, വിവാദമല്ല, വേദാന്തം, ദർശനം, ഉത്തരവാദിത്വം, കോലം തുടങ്ങിയ മാനസികമായിത്തന്നെ പല മാനിഷികമായിട്ട് വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി വേദാന്തം

ച്ചു കാണിക്കുന്നതാണ് നാട്യം. വേഷംകെട്ടി രംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു തുത്തത്കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഭാഗതത്വസ്ഥാഭാവങ്ങളെ അഭിനയിക്കുന്ന നടനിൽ തദ്ദേശബുദ്ധി-നന്മയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു വെച്ചു വരികയാണ് സാമാജികന്മാർക്കു വേണ്ടുന്ന പാഠ്യമാകുന്നത്. നടനപ്പറ്റി ഉണ്ടാക ഒരു ബുദ്ധി സാമാജികന്മാർക്കുണ്ടാകണമെങ്കിൽ നടൻ ഭാഭിനയപ്രകടനത്തിൽ വാനനാവിശേഷത്താലും അത്യാസക്തവക്തവത്താലും അത്യന്തം കരുണ സമ്പാദിച്ചവരായിരിക്കണം. നമ്മുടെ ചേര ഉൾക്കൽ അലകുറിച്ചു ചാത്താം നടന്മാർ യദൃച്ഛിക്കാമായി ഇവരും വർത്തിക്കുന്നു. ചിലർ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വിസ്മയകരത്താൽ അവരുടെയെല്ലാം പേർ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

നാട്യം, നൃത്യം, നൃത്തം, എന്നീ മൂന്നു പദങ്ങൾ ഒരു പര്യായത്തിൽ നില്ക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിലും, നാട്യശാസ്ത്രത്തിൽ ഇവയ്ക്കു തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. നാട്യത്തെ സാഭിനയമെന്നും, നൃത്യത്തെ ഭാവാഭിനയമെന്നും, നൃത്തത്തെ ശാലീകരചേഷ്ടാവിശേഷാഭിനയമെന്നാണു് പറയുന്നത്. ചേണ്ടിടത്താലും പരിപാടും പ്രാപിച്ച വികാരം സേവ്യം, ആ സ്ഥിതിയിലെത്താത്ത വികാരം ഭാവമുമാത്രം. നാട്യനൃത്യനൃത്തങ്ങൾ മൂന്നിനും ക്രമകല്പിതമായി പ്രാവശ്യമുണ്ടെങ്കിലും, പ്രാധാന്യം പ്രമാണിച്ചു നാടകം നാട്യപ്രധാനമായ കലാരൂപം, ക്രമകല്പിതനൃത്യപ്രധാനമായ കലാരൂപം നിർണ്ണയിച്ച്, നാടകത്തിനും ക്രമകല്പിതനൃത്യത്തിനും ചിലർ പാസ്സാദേശം പറഞ്ഞുവരുന്നു.

സാഹിത്യം, ആംഗികം, വാചികം, ആഹാര്യം എന്നു ഭാഭിനയങ്ങൾ നാലു തരമുണ്ട്. മാനസികവികാരാഭിനയം സാഹിത്യവും, ശാലീകവികാരാഭിനയം ആംഗികവും, ഗദ്യപദ്യായമകങ്ങളായ വാക്കുകൾകൊണ്ടുള്ള വ്യവഹാരം വാചികവും, വേഷാലനാവിധാനം ആഹാര്യാഭിനയവുമാകുന്നു. മുൻപാഞ്ഞ നാട്യവും നൃത്യവും കണക്കാക്കുന്ന ഭാഭിനയത്തി

ലും, നൃത്തം രണ്ടാമത്തെ അടിനയത്തിലും ഉൾപ്പെടുന്നു. കഥകളിയിൽ വാചികാടിനയം നടന്മാർ കാണിക്കുക പതിവില്ലെന്നും, അതിന്റെ കർത്തൃത്വം ഭാഗവതർമാരിലാണിവിടുന്നതെന്നും മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വാചികാടിനയത്തെക്കുറിച്ച് മറ്റു മൂന്നുതരം അടിനയങ്ങളും നടന്മാർക്കെന്നതാണ് കഥകളിയിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

ആംഗികാടിനയത്തിലുൾപ്പെട്ട കൈമുദ്രകളെക്കുറിച്ചും തുടപാടി ആഹാരാടിനയത്തെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ കുറച്ചൊന്നു ചിന്തിക്കാം. കൈമുദ്രകൾക്കു ഭാഗ്യമയിൽ പദങ്ങളുപേക്ഷ ഉൽക്ലാപമാർ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ഭാഗ്യമയിച്ചുകളിൽ പ്രഥമവും പ്രാധാന്യമായ വേദത്തിൽ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ട മന്ത്രങ്ങളുടേയും തന്ത്രങ്ങളുടേയും അനുഷ്ഠാനം സഫലമാകുന്നതു മുദ്രകളെക്കൊണ്ടാകുന്നു. മുദ്രാഭിനയങ്ങളാൽ പലരോഗമാദികർമ്മങ്ങളുല്പാദനം നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടുവെന്നാണ് ശാസ്ത്രീയവിശ്വാസം. അതിനാൽ മുദ്രകൾ ആട്ടക്കഥാപ്രവർത്തകന്മാരുടെ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തമല്ലെന്നും, മാത്രമേ ഭാഗ്യമയിച്ചുകളുടെയെന്തപോലൊരു മുദ്രകളുടെയും ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനം വേദമാണെന്നും, അതുവഴി കഥകളിക്ക് ഉന്നതമായ പ്രാമാണ്യമുണ്ടെന്നും, ഇതുവരെ പാഞ്ഞതിൽനിന്നു നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. കൈമുദ്രകളിൽ പാടിവരും അടിമറയും ഭാഗ്യമഹാരാത്രിയും അഭയമിഹാരാത്രിയെന്നു അനുഷ്ഠാനമുദ്രയും അനുഷ്ഠാനാഭിനയിക്കുവാൻ സാധിക്കും. മുദ്രകളുടെ തരങ്ങൾക്കുപ്രകാരം, അവയുടെ വിഭാഗങ്ങൾക്കുപ്രകാരം അവയെ പാടി സവിധ്യം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഗത്തും, അവയെക്കുറിച്ചുവികാസമുദായം സുപ്രസിദ്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു.

ഇവിട ആഹാരാടിനയത്തെപ്പറ്റി വിശദപരണംചെയ്യാം. നാടിയെച്ച വേഷം, തേച്ചുവേഷം, മിനുക്കിയ വേഷം, ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആട്ടക്കഥയിലെ വേഷവിഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു 'മൂന്നുപാതിയാതി'കാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കറുത്ത വാടി, ചാരമുത്തുവാടി. വെ

നതാടി എന്ന താടിവെച്ചു വേഷം മൂന്നു വിധമാണ്. കരി
തേച്ചു വേഷം, പച്ചതേച്ചു വേഷം, കത്തിടതച്ചു വേഷം, വെ
ള്ളമനയോലതേച്ചു വേഷം, ചുവന്ന ചാതില്പൂതച്ചു വേഷം,
എന്നിത്തരത്തിൽ തേച്ചു വേഷത്തിന്നു വിവിധ വിഭാഗങ്ങളു
ണ്ട്. കിരാതന്നു കുറഞ്ഞ താടിയും, കിമ്മീൻ ദുശ്ശാസനൻ
മുതലായ ക്രൂരന്മാർക്കു ചുവന്ന താടിയും, ഹനുമാൻ നാദികേ
ശാൻ മുതൽപേർക്കു വെള്ളത്താടിയും, നാകുതുണ്ഡി തുറപ്പു
ണഖ സിംഹിക മുതലായ കറോരിസ്ത്രീകൾക്കു കരിതച്ച
വേഷവും, ബലഭദ്രൻ പരാമശാൻ എന്നിവർക്കു വെള്ള
മനയോലതച്ച വേഷവും, ഭുധിന്ദിരാജിമാർക്കു നാടികൾ
ക്കു പച്ചതച്ച വേഷവും, ഞ്ഞിപ്പു ചുവന്ന ചാതില്പൂ
തച്ചു വേഷവും, അസുന്ദരന്മാർക്കു അസുന്ദരപദാവനാദായ
ശിശുപാലദുഷ്ടാധനപ്രഭുതികൾക്കും കത്തിടതച്ച വേഷവു
മാണ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ഞ്ഞാമന്തർ, മഹിമ്മിമാർ,
സ്ത്രീകൾ ഇവർക്കു പൂർവ്വം മിനുക്കിയ വേഷമത്രെ പതിവു്. ഇ
വരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ചുരുക്കംചില വേഷവി
ധാനസമ്പ്രദായങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരു കരടിക്കരങ്ങിന്റെ പൊ
യ്കുലംവെച്ചാണ് ഞ്ഞാബാന്റെ പൂപ്പാടു്. ഉദാത്തൻ,
ഉദ്ധതൻ, ലളിതൻ, ശാന്തൻ എന്നിങ്ങനെ നാലു തരം നാമ
കന്മാരുള്ളതിൽ ഉദാത്തൻ പച്ചയും, ഉദ്ധതൻ ചുവന്ന താടി
യും, ലളിതൻ കത്തിടതച്ച വേഷവും, ശാന്തൻ ദുഷ്ടിദോഷ
വുമാണെന്നുള്ള ചിലരുടെ അഭിപ്രായം സാമ്പ്രതികമായി
തോന്നിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും വേഷാചാരവിശേഷങ്ങളാൽ
ഭിന്ന ഭെദമുള്ള തരഭേദംകൂടി മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ഉ
പായം കഥകളിയിലെ വേഷാചാരസമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രാ
യേണ ഉള്ളതും ചെയ്യുന്നതുമായ ചില സാധാരണ
യിട്ടുണ്ട്.

കഥകളിയിലെ വാദ്യം

അനേകമേളിത് മദ്യം, മെണ, ചേങ്ങില, ചിലത്താളം
എന്നു നാലു തരം വാദ്യങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. പൊ

ന്നാനിഭാഗവതന്റെ മേന്മിലയിടമുള്ള അടിയാണു് മറ്റുള്ളക്കാർക്കും ചെണ്ടക്കാർക്കും പ്രയാഗവിശേഷം ഒരു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നത്. കഥകളിയിൽ ആദ്യമായി വെളിക്കുവരുന്നതു വാദ്യപ്രയാഗമാണു്. ഒരു സ്ഥലത്തു കഥകളി നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അന്നു സന്ധ്യയ്ക്കുള്ളതുകേളിക്കാട്ടു് എന്നൊരു ചടങ്ങായിരിക്കും ഒന്നാമതു് അവിടെ നടത്തപ്പെടുന്നത്. ഇന്നവിടെ കഥകളിയുണ്ടെന്നു പാസ്യപ്പെടുത്തുകയാണതിന്റെ ഉദ്ദേശം. അതിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ നാലുപദം വാദ്യങ്ങളുടേയും പ്രയാഗമുണ്ടാകും. “അങ്ങനത്തു മട്ടിലും എടുപ്പും” എന്നുണ്ടാമെന്നു ചടങ്ങിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ മട്ടിലും മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ. മട്ടുക്കുറുന്റെ വാദ്യകർമ്മമുണ്ടാക്കുന്ന വെളിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള സന്ധി ഉതാണു്. തോടരം എന്ന മൂന്നാമത്തെ ചടങ്ങു നടക്കുന്ന അവസരത്തിലും മട്ടിലും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ചെണ്ട ആവശ്യമില്ല. തോടരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടുണ്ടാകുന്ന പൂപ്പാടിൽ, അതായതു വേഷക്കാർ ഒന്നാമതു് അങ്ങനത്തു വരുന്ന അവസരത്തിൽ, ചെണ്ടക്കാർ അങ്ങനത്തു വാദ്യകർമ്മമാടുകയും പൂപ്പാടു കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമുണ്ടാകുന്ന മേൽപ്പട്ടമത്രെ വാദ്യക്കാരുടെ പ്രയാഗമെന്നോടൊന്നു പ്രദർശിപ്പിച്ചുവാനുള്ള സന്ധി. മേൽപ്പട്ടമെന്നതു ഭാഗവതർമാരും വാദ്യക്കാരും രണ്ടുളുടെ വിദ്യകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു എർപ്പാടാണു്. മേൽപ്പട്ടത്തെ വാദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാംകൂടി മേൽപ്പട്ടം എന്നു പറയാറുണ്ടു്. വാദ്യത്തിൽ വിവാദമുണ്ടാകു്, കഥകളിമേളത്തിലെ കാദാ എല്ലുറ്റവും അപ്പുറം കാത്തുകൊണ്ടായിരിക്കും.

കഥകളിയിലെ ശില്പം

“കഥകളിയിലെ ശില്പം” എന്നിവിടെ പറഞ്ഞതു കഥകളി നടന്മാരുടെ വേഷമാണതിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന കിരീടം, കുപ്പായം, മുടയ്ക്കുകുട്ടു് മുതലായ ഉപകാണങ്ങളിലും ചുട്ടികളു്, കത്തിടത്തു മുതലായി കിട്ടിക്കുകാണ്ടു് വെ

യ്ക്കുന്ന പ്രസാധനത്തിലും കളിയാടുന്ന കലാവിശേഷങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. മാംകൊണ്ടാണ് കിടീടമുണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രവൃത്തി പൂർണ്ണമായാൽ അതിനേൽ കാണുന്ന ശിപ്പുവെച്ചിട്ടും ആയായാണാകർഷിക്കാത്തത്? ചുട്ടിക്കുളം കത്തീടേപ്പും മാറും എത്ര ഭംഗിയുള്ളവയാണ്! അധികകാലത്തെ പരിശീലനംകൂടാതെ കുറിക്കുളം കൊണ്ട് ഇത്തരം ശിപ്പുസമ്പദ്യം കാണിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ആകൃതിഭേദവും പ്രകൃതിഭേദവും സുബോധകത്തലവിധം കപ്പായം, മുഖത്തുതപ്പ മുതലായവകൊണ്ടു വേഷവിധാനത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന കലാതൊമ്മി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആനന്ദപ്രഭവും ആനന്ദമാനാർദ്ദവമാണെന്ന് അതാണ് സമ്മതിക്കേണ്ടത്?

കഥകളിയിലെ കാഴ്ചകാത്യാനം

വള്ളത്തോൾ കല്യാണപ്പി പന്താഴി തമ്പുരാനും മെയ്യും സാധിനംവരത്തിന്റേ പാത്രങ്ങളായ ഒരു കഥകളിനടനായ കവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ദോരത്തെ യഥാസർഭം വെച്ചുവാനും തിടിക്കുവാനും കാലയളവുവാനും മാറ്റുവാനും അമ്മവാനും നൃത്തംവെച്ചുവാനും കണ്ണു പൂടിക്കും കവിടത്തടം നൊറി മുതലായ അനേകവണ്ണങ്ങളിൽ നൃത്തജനകങ്ങളായ വിശാസവിശേഷങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും, വളരെ നേരം അവിശ്രാന്തമായി വേഷമിടാനും, കാഴ്ചകാത്യാനപരമായതും അതിനാൽ സിദ്ധിക്കുന്ന ദോരബലവും ശോഭാർത്ഥ്യവുമില്ലാത്ത നടനാണ് കിടക്കവും സാധിക്കുന്നതല്ല. ആകയാൽ ഒരു കഥകളിനടന് വേണ്ട ഒരു ആത്മകാത്യാനിയായി ഉത്തമവാനും സമർത്ഥനുംകിടന്നു.

കഥകളിയിൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം

മാടത്തുകാലംവരെ പുരുഷന്മാരുല്ലാതെ സ്ത്രീകൾ കഥകളിയിലെ നടനകല അഭ്യസിക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ വള്ളത്തോൾമഹാകവിന്റെ കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനാശ്രയം അതിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു കേ

സിപത്തി കാണ്മാനാകുന്നുകൊണ്ടാണു് വരുന്നതു്. അതിനാൽ കഥകളിയുടെ നേരെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു് അഭിമുഖീകൃതമാകയാണു് കഥകളിയുടെ പ്രചാരത്തിന്നുള്ള ഒന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം. കഥകളിയിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാവഗ്രാഹനവും ചില ഭാഗവൽമാതള സംഗീതത്തിന്റെ നിഷ്പ്രസരതയും അസ്സയാക്കുതയും കൈമുദ്രകളുടെ ഭർണ്ണാശയവും മറ്റുമാണു് പൊതുജനങ്ങളെ കഥകളിയിൽനിന്നു അകറ്റിനില്പുന്നതു്. ഇതിൽ സാഹിത്യാഭിമുഖീകൃതർ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം ഇവിടെ നിർദ്ദേശിക്കാം. സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യമില്ലാത്ത കോളിയന്മാരും കേരളഭാഷാപരിജ്ഞാനമില്ലാത്ത സംസ്കൃതപാണ്ഡിതന്മാരും അവിടത്തുമായ ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമാണു് ആട്ടക്കഥ. അതിനാൽ കോളിയർക്കു പൊതുവേ ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിൽ അവഗാഹം സിദ്ധമാകണമെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും സംസ്കൃതപരിജ്ഞാനം അനുപേക്ഷണീയമാണു്. മുതിർന്നവർക്കു പുതുവായി ആ ഭാഷയിൽ പഠിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കി ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിൽ അഭിമുഖീകൃതർ വർദ്ധിപ്പിക്കുക സാധ്യമല്ലെന്നിരിക്കിലും, വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതേതാലും അതു അവസരപ്രകാരം എല്ലാ മകാളിതർക്കും സുഗമമായ മനോഹരമായി പഠയാക്കുവാൻ കഥകളിഗ്രന്ഥത്തെയും, കഥാഭാഗവും ആശയവിശദവും സാഹിത്യവും വിട്ടുകയ്യാക്കുക, ലളിതമായ ലേഖനഭാഷയിൽ രംഗവിഭാഗം കാണിച്ചു തർജ്ജമ ചെയ്തു് അദ്ദേഹിച്ചിട്ടു പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ അതു് എല്ലാവർക്കും സുഗമമാകുന്നതു് തന്നെ പൊതുവേ അങ്ങനെയു് ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിൽ ചില വാഗ്ദാനങ്ങളുമാണു്. കൂടാതെ സാധാരണ സഭാഭാഗങ്ങളിൽ ചില കഥകളിഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിജ്ഞാനംകൊണ്ടുള്ള പ്രശംഗിപ്പിക്കലും തദ്വചനത്തിൽ ഒരു കഥകളിനടന്നു വരുന്നതി ചില ഭാഗങ്ങൾ അഭിനയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ഉദ്ദേശിക്കുക. അങ്ങനെയുള്ള ലേഖനം എഴുതുകയാണിരിക്കുന്നതു്. അതിനുംപുറമെ കളി

നടക്കുന്നതിനിടയിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്താൽ പോകുന്ന വേഷമാകട്ടെ ഒരു രംഗത്തിലെ കഥയുടേയും അഭിനേതാക്കളായ ഭാഗങ്ങളുടേയും ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരം കാരാ രംഗത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ വല്ല ഭാഗത്തിൽ സംഭവിച്ച സാമാന്യമായോ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതായോ ഉന്നതങ്ങളായോ ഒരു മടുപ്പു സാധാരണകാരന്മാർ ചഥകളിൽ സംബന്ധിച്ചു പോയെങ്കിലും പിന്നെ കൈമുറപ്പിൽ ഒരു സാമാന്യജ്ഞാതാക്കളിലും സമ്പാദിക്കാൻ സാധിച്ചാൽ ചഥകളിൽ ആദ്യം വിശദമായൊക്കെയുള്ളതായിത്തീർച്ചയുണ്ടെന്നു വേഷവിധാനത്തിലും മറ്റും മാറ്റം വരുത്താൻ അനുവദിക്കുന്നതല്ലാത്തത്. മാർക്കിസിസവും സ്ട്രീവേയറും പരിഷ്കരിക്കാത്ത കഴിയില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ മനോഹരമായ ചിത്രങ്ങൾക്കു കലാരംഗത്തിനു പകരം ബിടനുരസമാണ് ഉണ്ടാകുകയും ആരംഭത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നത്. സ്ട്രീവേയറും പറ്റാത്ത പാഴ്സിസ്കളുടെ മോശാലിപനത്തോടു പറ്റാത്തതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനു പകരം പരിഷ്കാരമായിരിക്കുന്നതാണ് എന്തിനും മോശമാണ്. ചഥകളിൽ പറ്റാത്ത പാഴ്സിസും മറ്റുമുള്ളതും അതിനാൽ സാധിക്കുന്നിടത്തോളം പൂർണ്ണ ചഥകളിൽ വരുത്താൻ മനോഹരം. അതു കലാകാരന്മാർ സാധ്യമാക്കുന്നതാണ്. അപ്പോഴാണ് ചിത്രം ആകൃതിയിൽ വരിക. ചാങ്ങുന്ന ചിത്രം ചാങ്ങുന്നതല്ല പകർത്തുന്നതല്ല. അതിൽ ചിത്രങ്ങളും ഇതേ ലോകത്തിൽ കാണുന്ന കലയുടെയും മാറ്റിയെടുത്ത ഉന്നതങ്ങളായ ലോകത്തിലും ചഥകളിൽ വരികയും ചെയ്യുന്നതിനും പരിഷ്കരിച്ച ചിത്രങ്ങളിൽ അതിലും കഥകളിലും ചാങ്ങുന്നതാണ് കഴിഞ്ഞതും. ഇങ്ങനെ പല മാറ്റങ്ങളും ചഥകളിൽ പൂർണ്ണ വരുത്തുന്നതാണ്. നടമാക്കുന്ന രംഗത്തിലിരിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഇരുട്ടു മാറ്റിയെടുത്ത മാറ്റം ചാങ്ങുന്നതും മറ്റൊന്നാകുമോ ചാങ്ങുന്നതും ചാങ്ങുന്നതാണ് ചഥകളിൽ ചാ

ഇന്നത്തെ നോണിപ്പോകും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ കഥകളിയുടെ പ്രമാണത്തിനായി മിവ സംഘങ്ങൾ എഴുപ്പട്ടത്തുകയും, കഥകളിക്കു നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അധികൃതമായിത്തന്നെ പ്രാവശ്യം അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പക്ഷം തത്സംബന്ധികളായ സർവ്വവിധ പരിഷ്കാരങ്ങളും സുഖസാധ്യങ്ങളാകുന്നതും അങ്ങനെ അതു കഥകളിയുടെ പ്രമാണത്തിന് ഒരുത്തമമാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതുമാണ്.

ഇപ്രസംഹാരം

കഥകളിയുടെ പ്രമാണം കേരളീയരുടെ ശിഷ്യത്വത്തെ കുറച്ചുമാകുന്നു. ഇതൊന്നിന്റെ പ്രമാണത്തിൽ നേരകം കലകളാണ് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. കാരാകാലാസത്തിൽ കേരളീയർക്കുള്ള പാരമ്പര്യം കഥകളിയാൽ സൂക്ഷിതമായിത്തീരുന്നു. കലാവിഷയകമായി കേരളീയർക്കുള്ള പ്രഖ്യാപി കേളത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. വിദേശങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യരും കഥകളിയെ അറിഞ്ഞിരുന്ന മഹാമാരു കലാകേളത്തിലില്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെ കഥകളിയുടെ പേരിൽ വിദേശീയരിൽ പലരും അന്ത്യതപ്തപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ വിദേശപ്രവേശനത്തിൽ ഈ സംഗതി വെളിവാതിട്ടുണ്ട്. ഈ ലോകനർത്തകന്മാരെന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമാരായ ഉദയഭാരതപ്രദർശകർ ആ പ്രസിദ്ധീകരണ സമ്പാദിച്ച കഥകളിയിൽ അടയാലുള്ളതൊന്നാണെന്നുള്ള വാസ്തവം സർവ്വകു അവിശ്വാസ്യമാണ്. അമേരിക്കൻ വനിതയെ കേളത്തിലേക്കുനയിച്ച കഥകളി കേളത്തിൽവെച്ച് അവയമായി കരാകാലം കൂട്ടുകകളിൽ കഴിഞ്ഞു, ഒരു പ്രിയസഖിയെന്നപോലെ ആ മനോഹരയാളോന്നിച്ച് അമേരിക്കയിലേക്കു നാലുചെയ്യുന്നതും അറിവുന്ന സംഗതിയല്ലേ? ആ വിശ്വീ കലകളിയെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ലോകമുഴുവിൽ കൊണ്ടുവരാൻ എന്തൊക്കെ വിദ്യകളാണ് ചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ കൈയിലുള്ള നല്ലനല്ല പദാർത്ഥങ്ങളുടെ നന്മ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ വിദേശീയരോ ആശ്രയിക്കുന്ന പ

ബുദ്ധമതമുള്ള നമ്മുടെ പതിവു നമുക്ക് ഇനിയുള്ള കാലം അത്ര അശാസ്ത്രമല്ല. ഇന്ത് ഒരു അമേരിക്കൻവനിത ചെയ്ത നന്നുപോലെയും അതിലധികമായും കഥകളിയുടെ രമണീയത ലോകസമക്ഷം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ലെന്നുണ്ടോ? എല്ലാം സാധിക്കും. ഒരുമയും ഉത്സാഹവും മാത്രം വേണം.

ഇന്ത്യയിലെ ആരോ “ഇല്ലാസ്ത്രാറഡ് വീക്കിലി”യിൽ ഉത്സവത്തിലെ രാവാണന്റെ വേഷം ചിത്രീകരിച്ചത് ആരുടെ ഒരുല്ലാം ശ്രദ്ധയെ കഥകളിയിലേക്കുകയ്ക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാക്കിത്തീർന്നിരിക്കും. നമ്മുടെ സംസ്കാരസമ്പത്തു സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു ഒരു നിശ്ചിതമാണ കഥകളി എന്നുകൂടി നാം ധരിക്കണം. പുരാണമഹാപുരാണമാരുടെ പാവനവരിത്രം അറിയുവാനും അവതാരപുരുഷന്മാരിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുവാനും ഈ പ്രവേശനം സഹായിക്കുന്നു. ഭിഷഗ്വരന്മാരും ദുഷ്ടന്മാരുമായും കഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൈകാര്യം നടത്തുന്ന ആട്ടക്കഥയുമാലയ്ക്കു പരിചയം വേഗത്തിലുള്ള അന്തരാരോഹപ്പു വരി പരിചയവാൻ പൊതുജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. കഥാപരിശീലനത്താൽ ആനന്ദമനുഭവിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും സംസ്കാരത്തിന് മിതമല്ല ഹനിക്കപ്പെട്ടവൻ എളുപ്പമാണ്. അകത്താൽ ഇങ്ങനെ പാശ്ചാത്യ പ്രയത്നങ്ങൾക്ക് അവലംബമായ കഥകളിയെ സമ്പൂർണ്ണ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ സർവ്വ കോശീയരും താൽപ്പര്യം വ്യത്യസ്തബുദ്ധിയുംകൂടാതെ ഉറപ്പാവിശ്രമിക്കണമെന്നു തർബ്ബാധിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രസംഗം ഉപാസാരദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

നമ്മുടെ നാടകവേദി

(കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ബി. എ., എസ്. എൽ. ബി.)

വിഭാഗമായ ഒരു പാമ്പിൽ ചുറ്റും കാലകൊണ്ടു കെട്ടി മാറ്റു ഒരു വളപ്പ്; അറയ്ക്കു് ഉയർത്തിക്കുട്ടിയ ഒരു പന്തൽ; അവിന്നു താഴെ പൊങ്ങിയ ഒരു തറ; തൊട്ടു മുൻപു നത്തു തറ പൊക്കുവാൻ മണ്ണു വെട്ടിക്കെട്ടത്ത ഒരു കഴി: ആ കഴിയിൽ നിറഞ്ഞിയ റിസർവ്വുഡ് കസേരകളിൽ കഞ്ചൊമ്പാൻ; നേരെ പുറകിൽ കസേരകളിലും ബഞ്ചുകളിലും ആയി മണ്ണുസ്ഥിതന്മാർ; എല്ലാറ്റിന്റെയും പുറകിൽ വെറും തൊട്ടിൽ സാധാരണക്കാർ; തിമ്മിനാത്തതിരിയുന്ന കൊട്ടുകുതിൽനിന്നും ഉതിർന്നുപോങ്ങുന്ന ചുളുംവിളിപ്പും, കൈകൊട്ടും, കൈയ്യാളാ വിളിപ്പും, കേട്ടു ഹൃദയംകൊണ്ടേക്കാതെ നിശ്ചലമായി നില്ക്കുന്ന പൊടാമാകു്സ് വിളക്കുകൾ: മുതിർന്നവർ വിത്തുവെട്ടിയിൽ സോഡാക്കുപ്പിപ്പും ചുമാനംകൊണ്ടു് ഇടമില്ലാത്തതിടത്തു് ഇടമുണ്ടാക്കി നടക്കുന്ന മലിനവസ്ത്രധാരികളായ ബാലന്മാർ: നേരം പാതിയായു്; കുർട്ടനകത്തു നിന്നുപോന്ന ഗോവിന്ദസാമസംക്ഷീർണ്ണം മുറുമുറിയുന്നവർ കേൾക്കുവാൻ, ഉഴിച്ചുവന്ന കർപ്പൂരത്തിന്റെ പ്രകാശം മുൻപിവിടുന്നവർ കാണാറായുമാ. 'പാമ്പരാമധാരാവിലാസ' എന്ന പാട്ടിന്റെ പല്ലവിപ്പും, താളമേളങ്ങളുടെ മുകലും, ഇടയ്ക്കു തടഞ്ഞുകൊണ്ടു് കുട്ടന്റെ മേലോട്ടേക്കുള്ള ചാലക്കും, ഒരേ നിമിഷത്തിൽ കഴിയുന്നു.

ഒരു കൈയിൽ റിസർവ്വു വാട്ടറും, പത്തുവിംഗുകളിലും മാതിറായും, പൂസ്സായ സിൽക്കും ഇഞ്ചയും, മീനേ മടക്കി നേർത്തു കയ്യു മീനും പൂവാ-യും, കഴുത്തിൽ സർപ്പാമൃതമി

നും, തോളോളം വളർന്നി ചീകിയൊതുക്കി മുതലുകൾ മുററും തൂകിയ തലമുടി. ആയി കാണുന്ന ഒരു പച്ചശൃംഗാരിയാണ് 'ആൾ ഇൻഡ്യാ റോഡിയോ സ്റ്റാർ' നാഗരണി ഭാഗവതർ. രാഗവിന്യാസം തൊല്ലാമ്പു നിർത്തി, തലയിണയും ചാവട്ടയും വിട്യാനായന്ത്, സദസ്സുമാർ അദ്ദേഹം വാദിക്കുന്നു: 'ഹിന്ദുതാഡനംകൊണ്ട്' അവർ അതു സ്വീകരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ചാവട്ടയെ നിമിഷത്തിൽ ഹാജമാണിയമ്പാമുറ്റപ്പുകെ അയ്യപ്പാണി. ആയി ഭാഗവതാദ്ദേഹം തൊണ്ട തുറന്നു ഗന്ധർവ്വ നഗരത്തിലേക്ക് ഇന്ത്യൻ പാശ്ചാത്യൻ ശ്രമിക്കുന്നു. മൃഗംഗംഗലാലമകളുടെ പച്ച തല്ലിത്തുറ്റാലിക്കുന്ന മൃഗംഗംഗംഗൻ പാട്ടുകാരനോടൊത്തു പാശ്ചാത്യൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ഇടക്കിടെ കാണാം. "ദേശഭക്തവീരധീരഗാന്ധി" എന്നുവരികൊണ്ട്, അലച്ചുവെട്ട പിന്നാലെ മിരിട്ടറി മാച്ചുമാച്ചു വരുന്ന ദുഷ്ടനമൊരാളാവിനെ തടയുന്നതിനുള്ള നിത്യം. വിവാദമെന്നമായ ഭാഗവതമാണ്.

ചാലിട്ടാറാജമാണിയത്തിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന രാജാവും, പിടിച്ചിരുന്നു ഭാഗവതവും, കൂടി അരമണിക്കൂർവോ. ഒരു സംഗീതമന്ത്രി നടത്തുകയായി. അതു കഴിഞ്ഞുവോഴാണു രാജാവിനു രാജാവാണു ബോധം ഉണ്ടാകുന്നതും, കരോരിൽ ചൊല്ലുന്ന രാജാചിന്തയായി ഇരിക്കുന്നതും. ആ മീനംഗം തലോടി, കൈവെട്ടുവെട്ടു വീടി, സഗ്ഗാനം, "ആരീടം" എന്നു ചൊടിക്കുന്നു. പ്രാദേശിക്കുന്ന സോപാനോടു മന്ത്രിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന അനന്തൻ സല്ലാസം. ആ ഹിമാലിയായ മന്ത്രിസഭയെൻ താഴെ, കൂസലോടുകൂടെ ഒരു പാട്ടും പാടിക്കൊണ്ടുതന്നെ പ്രാദേശിക്കും. സംഗീതമാലം കഴിയുന്നതാണു രാജാവു മനോഹരമായൊരു കാഴ്ച. പിന്നീടു 'ദേവ! അമാത്യോ,' എന്നു സംബോധനചെയ്തുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരനു നന്ദമാണ്. മന്ത്രിപുറംവൻ ആദ്യക്കാര്യവും അനുപ്രാസവുമായു ചാർത്തുന്ന വാചകങ്ങളിൽത്തന്നെ ഉത്തരം പാടും. അമ്മത്തുനിന്നു ചേർക്കുന്ന

അവം മഹിമയാടേതാണ്. ദന്ത്യമൃഗങ്ങളുടെ ഉപദ്രവം കൊണ്ടു യാഗവിഷ്ണു ഉണ്ടായ വിവരം അവർ നിവർത്തനം ചെയ്യുന്നു.

മൃഗയാവിനാദത്തിനുള്ള ഒരുക്കമാണു വാദവും മന്ത്രിയും. അടുത്ത രംഗം നാമുട്. കൂടുതൽ കസവുവച്ചു മണി സൂട്ടുമായിട്ടാണു കാട്ടിലെക്കു പുറപ്പാട്. പരിഷ്കൃതമായ മാളികയുടെ മിത്രം വരച്ചു കട്ടനായിരിക്കാം ഒരു പക്ഷെ, വനരംഗത്തിനു പശ്ചാത്തലമായി ഉഷ്ണനതത്. രംഗം ലാപം ചെയ്യുകൊണ്ടു, ശരമയച്ച മൃഗങ്ങളും കലാപരയും സന്തതൃബോധനേയും ആ വാദവും മന്ത്രിയും ഒരു സമയത്തു നിഹനിച്ചു കൃതാത്മരായും. മന്ത്രമണ്ഡപത്തിൽ വാദ വിരനാപ്പമിടുന്ന പാടിയി ആ ഭാഗവതരെ, ആ കാരാമദ്ധ്യത്തിലും, അടുത്തു കാണാൻപോവുന്ന പ്രണയരംഗത്തിലും നമുക്കു കാണാൻ കഴിവും. വിശ്രമത്തിനു പോവുന്ന ഇടത്തിലാണ് ശക്തമുതൽ നാം കാണുന്നത്. മണ്ഡപാശ്രമത്തിൽ പലശക്തിയെപ്പോലും വച്ചുകൂടി, ഒരു പാട്ടു പാഡർ മുമ്പത്തും അച്ചു പൊങ്ങിയ കൈകളിലും വേച്ചുപിടിപ്പിച്ചു, തമിഴു സ്ത്രീകളുടെ വേലയും ചാരി, ബ്രഹ്മകുത്തിവിശ്വാസവും വെട്ടിത്താങ്ങുന്ന പാപാകണ്ഠത്തിലൂടെ പരിണത രാഗവും പാടി രംഗത്തുവരും.

ആ രംഗം അവസാനിക്കുമ്പോൾ അടങ്ങത്തക്ക ഒരു കനാലി പാടിയിരിക്കുന്നു. അതടങ്ങുന്നതും വെച്ചും. ഇതിനിടെ വിളക്കുവന്നതും, ബഞ്ചുകൾ കടിയുന്നതും, വേലാലാക്കപ്പി പൊട്ടുന്നതും, സദാശ്വതരു വിദഗ്ദ്ധത്തിനു മാത്രം കൂട്ടുന്ന ആ സദാശ്വതരുമല്ലാത്ത സംഭവങ്ങളാണ്. ഇവിടെ മണിസൂട്ടും, കിനാരിയത്താപ്പിയും, ഇറുന്ന തൊണ്ടയും, വാക്കത്തുത്ത മാവകങ്ങളും, ഓർമ്മോണിയപ്പെട്ടിയും, മുദംഗമധാരവും, പട്ടെരൻ കട്ടനും, കൂക്കുവിളിയും, വേലാലാക്കപ്പികളും, പുസ്തകങ്ങളും, കലാലാളുവും ഒരുതോറോൽ ഇന്നത്തെ വാദൻ വാദകനായി വരും നാടകവേദിയുടെയും ഒരു രൂപം നമുക്കു കിട്ടും.

കൃത്യം പാഠവും കഥകളിലും നടന്ന നടനാവദിയുമായി മാത്രം പരിചയപ്പെട്ടിരുന്ന കേരളീയർക്ക്, ഇന്നത്തേ നാടകവേദിയുമായി ഒരു ബന്ധമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത് അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളമായിരുന്നു. അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിലെ ഭാഷ, സംസ്കൃതാനഭിജ്ഞാനാർക്ക് അഗമ്യമായിരുന്നുവെങ്കിലും, സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ അദൃശ്യമായ ഗുണമത്തേയും സംസ്കൃതകവികളിൽ അഗ്രഗണ്യനായ കവിയായതുമാണ് കേരളവർത്തമ്പുരാൻ കൊല്ലിട കാഴ്ചവെച്ചത്. അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പുകളും, രാജരാജവർമ്മ തിരുമേനിയുടെ മലയാളശാകുന്തളവും, മറ്റു ചിലരുടെ വിവർത്തനസാഹസങ്ങളും, കവികളെപ്പോലുമായ കാളിദാസന്റെ ഹൃദയസാക്ഷം ആസ്വദിപ്പാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്നതാണ്. ശാകുന്തളത്തെത്തുടർന്ന് കാളിദാസന്റെ മറ്റു നാടകങ്ങളും, വേദുതിഭാസൻ തുടങ്ങിയവരുടെ നാടകങ്ങളും ഭാഷയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അക്കാലത്തു മലയാളത്തിൽ സ്വതന്ത്രങ്ങളായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട നാടകങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയവും, പ്രതിപാദനസംപ്രദായവും, സംസ്കൃതത്തിന്റെ അന്ധമായ അനുകരണം മാത്രമായിരുന്നു. കേരളീയത്വത്തെക്കുറിച്ചു അർത്ഥശൂന്യമായ അവയിലെല്ലാം മുഴുവനെന്നത്. ഭാഷാനാടകകർത്താക്കളുടെ സൂക്ഷ്മപ്രസവത്തിനു ശാശ്വതമായ നിമിത്തമുണ്ടായത് “ചക്കീചകരം” എന്ന പരിഭാസനാടകത്തിന്റെ അവതരണത്തോടുകൂടിയാണ്. സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലെ സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രചരിതവും ഹാസ്യത്തിന്റെയും ക്രിയാശക്തിയുടെയും ദാർഢ്യവും കേരളീയനടൻ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായിരുന്നു.

ഈ വിധം ആദ്യനാടകങ്ങൾ, നാടകവേദിയോട് അടുക്കാതെ, സാഹസികവേദങ്ങളിലേക്ക് അമർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണ് ഗായകകോവിദനായ കല്യാണരാമന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആദ്യത്തെ തമിഴ്നാടകം കേരളത്തിൽ വന്നത്

ആ വളരെ കണ്ടു പരിചയമില്ലാത്ത കർത്താ, ചവിട്ടുഹാ
 യോണിയവും, മണിസൂട്ടകളും കിന്നാടത്തൊപ്പിയും, ആ
 തന്ന കേട്ടു പരിചയമില്ലാത്ത സംഗീതമുള്ളപ്പോൾ സംസ്കൃത
 നാടകവിനയനാദി പുതിയ നാടകവേദിയിലായിട്ട് ആക
 ഷിച്ചു. കല്യാണനാമജ്ഞൻ ആകുമെന്നതിനാലായും, മല
 യാലനാടകസാഹസ്യസാമ്രാജ്യത്തെ പല തമിഴ് സംഘക്കാരും
 സന്ദർശനംകൊണ്ടുകൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ ആകുമെന്നതന്നെ നേ
 രിട്ടുവാൻ എന്നാണു് അതിന്നു് അതിരിൽ പ്രത്യേകം പ്ര
 സിദ്ധഗാനകലാകാരനായൊരു നാടകനാടകപിള്ളയെ കേ
 ശീയനാടകസംഘത്തെ രൂപവൽക്കരിച്ചു. ശാകുന്തളത്തിലെ
 ജ്യോതിഷാശാസ്ത്ര ഗാന്ധിപതിൽ രംഗത്തിൽ പ്രാമാന്യ
 മൂലം സ്വാഭാവികമായ നാടകസംഘങ്ങളുടെ ആചാര്യ
 ണ്ണെ നിർമ്മിച്ചുവന്നതു്. കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ
 സദാചാര്യം, ചതുർവർണ്ണിയുടെ ഹാരിശ്ചന്ദ്രചരിതവും,
 അച്യുതമനോഹരൻ സംഗീതജ്ഞനായും, സാമുവിലാമതി
 പ്രമാണിയായും, അനന്തരത്നിയുടെ കായകാഷ്ടം, തമി
 നാടകസംഗ്രഹത്തെ നടത്തു നിർമ്മാണത്തിന്നു പര്യാപ്തമാക്കി
 അതിന്നിട്ടു. എങ്കിലും നാട്ടിൽപ്രാബല്യം നാടകസംഗീത
 നാടകസംഘമായി ഉദയംകൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പട്ടണങ്ങളിലെ
 പണം പിടിച്ചു്, രാജാധിരാജന്മാരും സംഘിച്ചു്, തമിഴ്നാട
 കം വിതരിച്ചു. ആദ്യം ചിത്രണം ചെയ്ത നാടകവേദി
 യും, അതിന്റെ വിശദീകരണപാഠ്യം കൂടിയിരിക്കുന്ന അനാ
 കീരമുട്ടകളും അങ്ങനെ നമ്മുടെ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടാണു്.

അംഗപ്രഭാവത്തോടുകൂടി നാടകസാഹിത്യരോചു്
 അനന്തരത്നിയും അന്തർസന്ധ്യയും വർദ്ധിച്ചുവന്നതു സാക്ഷ
 യായിട്ടു ലഭിച്ചു. പ്രമദനയും ഗദ്യനാടകവും നാടകസാ
 ഹിത്യത്തിലെ പുതുമകളായിത്തീർന്നു. കേരളീയപ്രകൃതിയുടെ
 പ്രതിഭാസവും പ്രതിഭാസവും പ്രതിഭാസിയും നമ്മുടെ ഇന്ന
 ന്ന നാടകവേദിയിൽ കാണുവാനും കേൾക്കുവാനുംതക്കവി.
 സി. വി., അപ്പൻതമ്പുരാൻ, ഈ. വി. തുടങ്ങിയ അനന്തരത്നീ

നമ്മുടെ വിദേശാധിപത്യത്തിൽ പ്രാഥമികശാഖ പുഷ്പലമായിത്തീർന്നു. ചരിത്രാഖ്യായികകളിൽനിന്നും ജന്മമെടുത്തതാണ് മലയാളഗദ്യനാടകം; സംഗീതസഹായംകൂടാതെ നാടകം നടക്കുമെന്നു കാണിച്ചുകൊടുത്തത് "മാന്മാണ്ഡധർമ്മഭം, ധർമ്മരാജവും, രാമാഭയവർമ്മയും, കേരളപുത്രനും, ദുഷ്ടശനനിനിയും, ദുരായരുമാനല്ലോ. സീതാലക്ഷ്മി, കേശവദാസൻ, ചേലപ്പത്തമ്പിട്ടുവാര്യർ, തുടങ്ങിയ സ്വതന്ത്രചരിത്രനാടകങ്ങൾ മുൻപുവന്നു നോവൽനാടകങ്ങളെ തുടങ്ങിയതിൽ. കാലത്തിന്റെ നേരം നാടകത്തെ ആദരിച്ചു, മലയാളത്തിൽ സ്വതന്ത്രങ്ങളായ സാമൂഹികനാടകങ്ങൾ നവീനരീതിയിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടുവരികയാണ്. വസ്തുസ്ഥിതമാണെന്നിപ്പോൾ പ്രതിപാദനസമ്പ്രദായത്തിലും വരുത്തിയ വ്യതിയാനം അനേകു നാളും പഴക്കമുള്ള നാടകവേദിയിലാണ് നാം ഇന്നു കണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

എങ്കിലും പ്രേതബാധകൾ ഉണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ, മലയാളസംഗീതനാടകങ്ങൾ നമ്മുടെ നാടകവേദിയിലെ ആവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാലമാണിത്. മുന്നോട്ടു പോകുന്നതിലധികം പിന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ കഴിവുള്ള ഈ സംഗീതനാടകഭ്രാന്തു ചക്രിചക്രക്കർമ്മാവിന്റെ ഉരുക്കു നേല്ല്യമെങ്കോങ്ങു അവാസാദിക്കൂ.

ഇന്നത്തെ നാടകങ്ങൾ അനേകുശതകൃതികളുടെയും അനേകസൗന്ദര്യത്തിന്റെയും കാര്യം, പഴയതിനോടുള്ള അന്ധമായ ഭക്തികളുടെയും പുതിയതിനോടുള്ള അകാണമായ വെറുപ്പിന്റെയും ദീവിതപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാവാത്ത ഒരു പ്രകൃതിയുടെയും ആധിക്യവുമാകൊണ്ടു പരിഷ്കൃതനാടകസാഹിത്യത്തെ സമീപിക്കുന്നില്ലെന്നിരുന്നാലും, പഴയതിൽനിന്നു വളരെമേലോ മുന്നോട്ടു പോയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നാടകവേദിയിലെ സംബാധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ, അതിന്നു നാടകസാഹിത്യത്തെക്കാപ്പം വളരുകയാൽ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

നാടകം ചതുരശ്രശാഭിയാണു്. അതായതു് അഭിനയിക്കപ്പെടുന്ന നാടകവസ്തു, അഭിനയിക്കുന്ന നടൻ, അഭിനയിക്കപ്പെടുന്ന നാടകവേദി, അഭിനയം ആസ്പദിക്കുന്ന സദസ്സ്, എന്നീ മൂല്യവിസ്തൃതങ്ങളായ ചതുരശ്രാണങ്ങളുടെ സംഗീകമാണു് ശാഭിക്കുന്നതാണു് നാടകം. ഈ നാടകശാഖയും, നാലംഗങ്ങളും, തമ്മിൽ അത്രയ്ക്കു് അവിഭാജ്യമായ ഒരു ബന്ധമാണുള്ളതു്. ഈ നാടകശാഖയും തമ്മിൽ ഒരു ലയവിന്യത; ഈ നാലംഗങ്ങളും തമ്മിൽ കന്നിനനാസാധനം നില്പുവാൻ ഇ അന്തർഗൃഹതിയും അന്തഃസന്ദർശനവും; അപ്പാഴ് നാടകം നാടകമാകുകയുള്ളു; നാടകവേദി നാടകവേദിയാകുകയുള്ളു; നടൻ നടനാകുകയുള്ളു; സ്വീകർത്താവിന്നു സ്വീകർത്താവാകുകയുള്ളു. നാലിനും കൂടിയപ്പോഴെ, കന്നിന്നു പ്രത്യേകമായ ഒരു സൗജന്യമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ചതുരശ്രശാഭിയായ നാടകം ചതുരശ്രശാഭിയാഭിനയിക്കുന്ന ഉദാഹരണം.

പാഞ്ചാത്യാചാര്യങ്ങളിലെ നാടകവേദിയാകാപ്പം നമ്മുടെ നാടകവേദിയും പാരിസ്ഥിതികളുമാകുന്ന പ്രതികരണങ്ങളായ അവിടെ സാധിച്ച കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുന്നതു്. റഷ്യ രാജ്യാഭിമാനത്തിൽ മറ്റു രാജ്യങ്ങളെ അധഃകരിച്ചിരിക്കുന്നു. മറ്റാസമം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽപോലും, മോസ്കോയിലെ ആട്ടിരിയെറാരിൽപച്ചു് ഷേക്സ്പിയറിന്റെ വിജയോത്സവങ്ങളായ നാടകങ്ങൾ അഭിനയിച്ചതായി അറിയാം. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉദ്ധാരണത്തിന്നു നാടകവേദിയാകാണു് എന്തപ്പോൾ കഴിയുമെന്നും അവർ കാണിച്ചുകാട്ടത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ നാടകശാലകളും സിനിമാശാലകളാകാപ്പം എന്ന പരിച്ഛിന്തമാക്കിട്ടുണ്ടു്. സിനിമയിൽനിന്നു സ്വീകരിക്കാവുന്നതു മുഖൻ അവർ നാടകത്തിലേക്കു സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സിനിമയും നാടകവും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദമായ സംസാരത്തിൽ, നാടകത്തിന്നു് ഈതവതാ ലക്ഷ്യമിരിക്കണമി വന്നിട്ടില്ലാ. സുപ്രസിദ്ധനായ നോവൽകാരാൾഡിന്റെ നാടകങ്ങൾ തുടർച്ച

തായി ആമാസം ലണ്ടൻ നാടകശാലയിൽ അഭിനയിച്ചു തായി വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കാണുന്നു. വൈദ്യുതശക്തിയുടേയും രംഗവിധാനപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള കഴിവുകളുടേയും പരിണത ഫലമാണ് അതല്ലാം.

ഐക്യനാട്ടുകാർ നാടകവേദിയുടെ പരിഷ്കാരത്തെ പറ്റി കാര്യമായി ചിന്തിച്ചാൻ തുടങ്ങിയത് 1935-ലാണ്. തൊഴിലാളിരൂപായ നാടകകലാകാര്യവണ്ടി അവർ അവിടെ ഒരു ഫെഡറൽ തീയേറ്റർ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ പദ്ധതിയുടെ പ്രണതാവും ഡയറക്ടറുമായ “ഫ്ലൂഗനാൻ” ആണ് ഫെഡറൽ തീയേറ്റർ പദ്ധതിയെ സംഘടിപ്പിച്ചത്. ഐക്യനാടീയന അഞ്ചു ലക്ഷക്കോടിയിൽ വിഭജിച്ചു, കാരാ ലക്ഷക്കോടിയിൽ ഉത്തരാവാദീയം കാരാ ഡയറക്ടർ നല്ലി. പ്രധാനപട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും പരിഷ്കൃതമാംവിധം നാടകശാലകൾ പണിയിച്ചു അവയെല്ലാം ഫെഡറൽ തീയേറ്ററിനോടു സംഘടിപ്പിച്ചു. വാസനാസമ്പന്നരായ യുവതി യുവാക്കന്മാരാൽ തൊങ്ങത്തുത്ത് അഭിനയപരിശീലനം നല്ല കയും, കരോപ്രദർശനത്തിന്റെ പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങൾക്കു പറ്റിയവിധം നവീനനാടകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് അനുഗൃഹീതമായ നാടകകലാകാരന്മാരെ മുതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ പദ്ധതിയുടെ ശരിയായ പ്രവർത്തനസമയത്ത് 13162 പേർ നല്ല ശമ്പളം കൊടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏകദേശം 158 നാടകകലാപരിഷ്കാരം കാരാസമയത്ത് പ്രവർത്തനം നടത്തിയിരുന്നു. എല്ലാ നാടകകലാ ഉദ്യോഗസ്ഥരും ഏകനായ പ്രത്യേകത ഈ പദ്ധതിയുടെ വിജയത്തിന് ഒരു പ്രധാനകാരണമായിരുന്നു. ഈ പദ്ധതിയുടെ വിജയകരമായ നടത്തിപ്പിന്റെ ഫലമായി ഏകദേശം 1700 പുതിയ നാടകങ്ങൾ തന്നെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നും അറിയുന്നുണ്ട്.

ഇതിനുംപുറമെ ‘കാവൻ തീയേറ്റാഴ്സ്’ എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനവും അവിടെ വിജയകര

മാതി നടപ്പിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നാടകത്തിനു വേണ്ട സകല സാമഗ്രികളുമായി രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് അഭിനയം നടത്തുകയാണ് ഈ നാടകസംഘത്തിന്റെ ജോലി. കഴിഞ്ഞ മൂന്നു വർഷക്കാലമായി തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രധാനപട്ടണങ്ങളിൽ നാടകം നടത്തിവന്നുവെന്ന് ടി. എസ്. രാജമാണിക്യം അവർകളുടെ നാടകക്കമ്പനി, കാരവർ തിരുവാറാഴ്സിന്റെ മാതൃകയിൽ സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന്.

നമ്മുടെ സർവ്വതോമുഖമായ പാഠിനിയും പാഠ്യമെന്നോടാവുമുമാണ് പുരാണങ്ങളെ തടസ്സമായി നില്ക്കുന്നത്. ഒരു സ്വതന്ത്രകാരതത്തിലാ ഭാരതീയനെ ഭാരതീയനാക്കുവാൻ കഴിവുള്ള എന്ന വസ്തുത ഞാൻ വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ പരിശ്രമങ്ങൾക്കു വിലക്കുതരിച്ചായി നില്ക്കുന്ന സാമ്പത്തിക വിഷമതകളേയും ഞാൻ വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഉള്ള കഴിവുകൾ മുറുപ്പൻ പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള ഒരു സന്നദ്ധത നമ്മുടെയവകതന്നെ വേണം. കേരളകലാമണ്ഡലവും മറ്റാകുമ്പോൾ വളരുന്നതാലും കഥകളിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പുനരുജ്ജ്വലനത്തിന് ഏതൊക്കെ ചെയ്യേണ്ടതെന്നതിനു നാം തന്നെ അനുഭവസാക്ഷികളാണല്ലോ. അകലമദ്ധ്യമായ ആത്മാർത്ഥതയും, അവിശ്രമമായ പരിശ്രമവും ആ വിജയത്തിന്റെ ജീവശാസങ്ങളായി നില്ക്കുന്നതിന്നു നാം അറിയാനുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ ഒരു സന്നദ്ധത കലാപ്രണയിയായ ഒരു പരിശ്രമിയോടൊക്കെയും അകലമായ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ ഒരു നാടകകലാമണ്ഡലം സംസ്ഥാപിക്കുവാൻ കേരളത്തിനു കഴിയും. ആ കേന്ദ്രസമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഏതൊക്കെ പരിഷ്കൃതമായ ഒരു നാടകരംഗം കേരളത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥാനത്തു സ്ഥാപിക്കണം. അതിനാടനുബന്ധിച്ചു പ്രധാനപട്ടണങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും ചെറിയതും നാടകശാലകൾ സ്ഥാപിക്കണം. അടുത്തിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള 'കൊട്ടക'കൾ നാടകരംഗമാകുകയില്ല എന്നു നാം ഓർക്കണം. നിശ്ശബ്ദ

തോന്നിക്കുവോളം കേൾക്കുവാനും, ലോലവികാസം ധരിപ്പിക്കുവാനും കാണുവാനും സാധ്യമുള്ള നാടകശാലകളാണു് നമുക്കു ഉണ്ടാകേണ്ടതു്. അവിവേകരൂപമായ അടിസ്ഥാനത്തിനാൽ സംഘടിപ്പിച്ചു വരുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകളോടു ചേർന്നുതന്ന ഈ നാടകശാലകളും ഉണ്ടാകുന്നതു കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കും എന്നും എനിക്കിപ്പോൾ മുമ്പു്.

നാടകവേദിയാകാപ്പോകുന്ന അഭിനയപരിശീലനവും പരിഷ്കരിക്കുകയും പരിപൂർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആർക്കും എളുപ്പവേലയും കെട്ടാമെന്നും എളുപ്പനാടകവും അഭിനയിക്കാമെന്നും ഉള്ള ഒരു ധാരണ സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിലുണ്ടു്. അഭിനയപരിശീലനം (റിഹേഴ്സൽ) കൂടാതെയും അഭിനയം നടത്തുന്നതു സർവ്വസാധാരണമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എളുപ്പമെന്നോ അഭിനയിക്കുന്നതു്, ആ വേഷവും ആ വേഷത്തിന്റെ വികാശവിചാരങ്ങളുമായി താഴെത്തൂലം വരേണ്ടതാണെന്നുള്ള ബോധം നമുക്കു മിക്ക നാടകരംഗങ്ങളിൽ ഇടയിലും കാണുകയാണു്. കഥാപാത്രം പറയേണ്ട ഭാഗം അതുപടിഞ്ഞാറുപാശ്ചാത്യ നടമൃകകളെ പറഞ്ഞാൽ ആ ഭാഗം വിചേകരുമായി എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരും നമുക്കു കൂടുതൽ വിമുഖമല്ല. 'സെസഡ്' കൂട്ടാൻ പുറകിൽ പകുതി മറഞ്ഞുവീശുകൊണ്ടു്, സംഭാഷണഭാഗങ്ങൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്ന പ്രോൻറർമാരുടെ സഹായം ഇന്നത്തെ പല നാടകരംഗം അനുപമത്തിനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അഭിനയത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ, പ്രോൻററിൽ പതിവനുപാകുന്നതുകൊണ്ടു്, നാടക സ്വഭാവവികാസമായി ഒരു പരാജയം പരിവർത്തമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് പ്രോൻറർ പകുതി വലുപ്പമുള്ള കാണിച്ചു്, പതിയാത്ത ഒരു പുതിയ കേൾപ്പിക്കുന്നതു്, അഭിനയമായിട്ടാണു് കരുതുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

സകലശക്തിയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസനന്ദാർ അഭിനയിക്കുവാനും അഭിനയപരിശീലനം ചെയ്യിക്കുവാനും രംഗത്തുള്ളവരുമ്പോഴേ മുൻപുചെന്ന വിവേകത്തകൾക്കു പരിഹാരമുണ്ടാ

കൂ. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസപരിപാടിയിൽ അടങ്ങിയ കലയ്ക്ക് ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം കല്പിക്കുകയും, തികഞ്ഞ വാസനയുള്ള വരദശാസ്ത്ര വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അടങ്ങിയ കലാപരിപാടിയെന്ന നല്ല കൂട്ടം വേണം. അടങ്ങിയ കലകളിൽ അഗ്രിമാന്മാരും വിവിധതരം കലകളിലുമായി പാമ്പയ്യുമാർ പാലയ്യുമാർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കോളീയവിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ വഴിയിൽ വളരെ മറ്റും വളരുന്ന കഴിവും. നാടകങ്ങളിൽ പൂജാർത്ഥം എന്ന സ്ത്രീ വേഷം കെട്ടുന്ന വിവരണസമ്പ്രദായം കോളത്തിൽ മാത്രമേ ഇന്നു നിലവിലുള്ളൂ. സ്ത്രീവേഷത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും മനോഹരമായും മാധുര്യവും സാദൃശ്യം ഉള്ളതും ഈ കലാകലാപാതകളെ കോളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസവന്നകളായ സ്ത്രീകളെങ്കിലും പ്രതിഷേധിക്കേണ്ടതാണ്.

ചിന്താദീപകങ്ങളായ നാടകങ്ങൾ; വാസനാസമ്പന്നരായ നടന്മാർ; പരിഷ്കൃതമായ നാടകവേദി; സാഹസരായ സദാസ്യർ; മാനിഷനാസ്, ഇടവും ഇരിക്കുമായി, വസ്ത്രവും വിശേഷമായി, വാക്കും ഭാവവും ആയി, പുഷ്പകന്ത്രത്തിൽ സാമുദിച്ചവെങ്കിൽ!

ഗുതിരമേടം

സംസ്കൃതപ്രകാരത്തിന്നു മുമ്പുള്ള പഴയ മലയാളസാഹിത്യം

അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം

ഃപ്രശ്നാർ ചേരന്മാർ" തൊട്ടുമേടന്മാർ, ഐ. എം.
പി. എച്ച്. ഡി. (ലോറൻ)

മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്നും മഹാപണ്ഡിതനും നമസ്കാരം!

മുമ്പാകെ കഴിഞ്ഞതും ചുരുക്കി, മാക്കുമാക്കിൽ ചെത്തുപി,
നാമ്പത്തിൽ പെരുപ്പി, പ്രാ.ഗ.യുടെ ചെറുബാക്കുമാക്കി നി
പ്പാറകാസമിതിയുടെ ഒരു നിർദ്ദേശം കാക്കുകയാണിത്. അ
തില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ വാഗ്ദാനംകൊണ്ടും ഉള്ളൂരിന്നും മഹാപണ്ഡി
തനും തൊട്ടുമേടന്മാർ. പത്തുപതിനായിരം വേണ്ടുന്ന
പരിഷ്കരിച്ചവർക്ക് വിജയനഗ്നികൾ മേടംനാളിൽ ന
കരുന്ന ഒരു സാഹിത്യമഹോത്സവം: അതിനായിട്ട് പരി
ശുദ്ധിയിൽ മിക്കവാറും എന്റെ ഗുണമെടുപ്പിനും മാർ:
തൊട്ടുമേടന്മാർക്കുവേണ്ടി എടുത്തും തൊട്ടുമേടന്മാർ
നില്ക്കുന്ന ഒരു വിവിധതയാണ്. ഇത്രയും മതി, തൊട്ടുമേടന്മാർ
ഇങ്ങനെയൊന്നിനുള്ള സാഹചര്യം സമാധാനം. മാത്രമേ
നാകുന്നതാണ് നിപ്പാറകാസമിതി സമാഹൃതപ്പെട്ടപ്പോൾ
നാളെ പാവനമുള്ള ഗുണമെടുപ്പും എവിടെ തോന്നിയി
ല്ല. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രാ.ഗ.യോ പ്രവൃത്തിയോ നി
ക്കും പ്രതിഷ്ഠിപ്പോലെയോ തന്നെയല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഗുണ
നാളെ നിപ്പാറകാസമിതിയെന്നും. മേടംനാളിൽ
പാളുകൊണ്ടുള്ള മാതിരിയെ, എവിടെ.

ഇവി വിധയത്തിൽ പ്രാവചിക്കാം. കന്നടതാരി
 ഞാൻ പഠിയ്ക്കുവാൻ കിട്ടിയ ഒരു കൃതിയെക്കുറിച്ച് എഴുതിയ
 പുസ്തകമുണ്ട്. ഇതിനു മുമ്പുണ്ടായ സമയത്തെപ്പറ്റി പറയാം.
 "സംസ്കൃതപ്രബോധത്തിനു മുമ്പുള്ള മലയാളം" തിരുനെ ആസ്പദ
 മാക്കി ഒരു യോഗം കൂട്ടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇക്കാരണത്താലും
 ആ വിധയത്തിന് ഈ രംഗത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായതിൽ
 ഞാൻ സന്തോഷിക്കുകയും, പഠിയ്ക്കുവാൻ കിട്ടിയ ഒരു വി
 ശാലചിഹ്നത്തെ സർവ്വതരം അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യു
 ന്കാകുന്നു. സംസ്കൃതസമ്പ്രദായത്തിനു മുമ്പു മലയാളഭാഷ
 തില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ ഇനം നാമകം ഇടയിലുണ്ട്.
 കിടക്കൽ സമ്പ്രദായമായി എന്ന് നാം പറയുമ്പോൾ, അത്
 എന്തിനാകാമെന്നു ചോദ്യവും അന്തർദ്ദൃഷ്ടി ഇരുവിശി
 ന്നുണ്ട്. പിലോലിപ്രകാരം താരിയർ കാലത്തു മണിപ്രവാള
 തിനു പുറമെ 'പാട്ട്' എഴുതാറിനുംകൂടി ഭാഷാപ്രാവി
 ണ്തിയുണ്ടായിരുന്നെന്നും "ദ്രാവിഡസംഭാഷണാഭിനാമക
 മലയാളമാനവ്യതയിൽ വായ്പക്കും പാട്ട്" എന്നു പറയുന്നതിന്റ
 വാഗ്ദാനത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ആചാര്യൻ മണിപ്രവാ
 ലത്തിന്റെ വാഗ്ദേശങ്ങൾ വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചതുപോലെ
 താരിയർ ഉൾപ്പെട്ടവർക്കും ചുണ്ടിക്കാണിക്കാറിരുന്നതു ന
 മകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന പാദമണ്ഡപം മണിപ്രവാളത്തിനു മുമ്പുള്ള
 താരിയർമാരുടേതായിരുന്നു. അക്കാലത്തു തന്നെ കോച്ചാശിനി വ
 നി-പ്രകാശിതം ആചാര്യൻ താരിയർ തന്റെ ഗുണത്തിൽ
 സ്ഥാനം കല്പിക്കുന്നതല്ലല്ലോ.

ഈ കേരളത്തിൽ പല പ്രശ്നങ്ങളും വാഗ്ദേശങ്ങളും
 ചേരമാളും സാഹിത്യചരിത്രമുമാകിട്ടുള്ള വാഗ്ദേശം, ഭാഷ
 കൾ ഇവയും മലയാളത്തിൽ നിന്നു സംസ്കാരം, എന്നിവയെ
 ഞ്ഞോർത്തിൽ മിശ്രിതം. ചേരമാളും സാഹിത്യചരിത്ര
 മും പാദപദം ബാധപ്പെട്ടവയായ്. കന്നടമുട്ടിയപ്പോൾ
 മാറിനും കോട്ടംകാണും. കേരളചരിത്രം ഇപ്പോഴും പാ
 ഞ്ഞോർത്തിൽ കാണിച്ച് ഇങ്ങനെയാണു വിളിക്കുന്നത്. 6

ന്റെ വൈഷ്ണവതത്വങ്ങൾ ശ്രീരാമകല്പിച്ച മഹേന്ദ്രാചലത്തിലേക്കു തപസ്സിന്നു പോയ പാശ്ചാത്യർ തന്നെയാണോ കേരളം കടലിട്തിന്നു വീണ്ടെടുത്ത പാശ്ചാത്യർ എന്ന ചോദ്യത്തിന്നു ശരിയായ ഉത്തരം ഇനിയും കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഒന്നിലധികം പാശ്ചാത്യരെ തേടിപ്പിടിക്കേണ്ടതായി വരുമോ എന്നും സംശയമുണ്ട്. പാശ്ചാത്യരിൽ അവകാശം സ്ഥാപിപ്പാൻ നമ്മോടൊപ്പം തുല്യരാജ്യക്കാരമുണ്ട്. തുല്യരാജ്യം പൊന്തിവന്നാൽ അതിന്നു തെക്കോട്ടുള്ള ഭൂമിയും അങ്ങനെ എത്ര കൊണ്ടു വന്നുകൂടാ എന്നായിരിക്കും ചിലക്ഷുബ്ധ സമാധാനം. ആ പ്രദേശത്തിലേക്കു കടപ്പാൻ ഇപ്പോൾ സമരമില്ല.

കോളത്തിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമായ ഒരു നില എത്രകാലത്തെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചതിന്നുശേഷം, അവിടന്നുണ്ടാകട്ടെ ഓരോ പടിമായി നമുക്കു പോകാം. പോലുമെന്റെ കപ്പലുകൾ മൂന്നു കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ സാബ്ബ്ബം, വെള്ളി, ആനക്കൊമ്പ്, കറുത്തുനാർ, മയിൽ എന്നിവ കൊണ്ടുപോകുവാൻ കേരളത്തിൽ വന്നിരുന്നതായി രവനവധി ക്രകാരന്മാർ, 3000 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പേ, പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരണഞ്ഞിരുന്ന ഗുഹയും ചാലിയാർ മായിരുന്നു. ചിലമ്പുർ വഴിമായി വരുന്ന ചാലിയാർ കടലിൽ ചാലുന്ന സ്ഥലത്താണിത്. കോളത്തിലെ മാർ പുഴയുടെ താഴെക്കിട്ട് ഈ പുഴയ്ക്ക് ആഴവും കൂടും. മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തുനിൽ സാബ്ബ്ബം ചാലിയാറിൽനിന്നു് ഒരു കാലത്തു് അറിപ്പെട്ടതായിരുന്നതായി അറിവുണ്ടു. ചിലമ്പുർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ കാണുന്ന മണലിന്നു മാർദ്ദവവും കറുപ്പും അധികമുണ്ടുതാനും. പൊന്നു കിട്ടുന്നതുള്ള ചെങ്കിടയത്തിക്കാൻ പ്രൗഢമില്ല. ആനക്കൊമ്പ് ആനയുഴുത്തുതല്ലാതെ കിട്ടുകയില്ലല്ലോ. മലയാളത്തിലോ തമിഴ്ഭൂമിയിലോ ആനകളെ അധികം കാണുന്നതെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. ബാമ്പലത്തിൽ എഴുന്നള്ളിച്ചുടക്കി. ഇങ്ങനെ അറാം വിദഗ്ദ്ധരും ചിദിപ്പരന്ന

(1) കോലിക്കാട്ടുനിന്നു 6 വഴികൾക്കു്, ബേപ്പൂർ എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു്

തുവരായുള്ള പല ജോലികളും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടതാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ പാദേശത്തു പെട്ടുപോയ ആനക്കൂട്ടികൾ തക്കതായ തീറ്റാകിട്ടാതെ ചാവുകയോ ആൾപ്പറ്റം ഉയരാതെ ജീവിക്കുകയോ ആണു പതിവ്. ആനക്കൊമ്പുപണിക്കു കേളികേട്ട സ്ഥലം ഇപ്പോഴും കേരളംതന്നെയാണ്. കരങ്ങാമുക്ക് കത്തക നമുക്കു വേണമെന്നില്ല. തമിഴ്ദേശത്തു കാണുന്ന ചിലതരം കരങ്ങാമുക്കു നമ്മുടെ ദേശത്തും കാണാറുണ്ടെങ്കിലും മലയാളത്തിലുള്ള 'കാമുകാന്തർ' പാദേശത്തേക്കു കടന്നതായി അറിയുന്നില്ല. നമ്മുടെ കാടകളൊന്നിളക്കിയാൽ ചില പുതിയ വർഗ്ഗങ്ങളെ ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതാകാം. മയിലിൻറ കാട്ടുവൃ. നമുക്കു മറ്റൊരാൾക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാൻ താമില്ല. ഇവയെല്ലാം തമിഴുകത്തുറന്നായിരിക്കണം കൊണ്ടുപോയിരുന്നതെന്നു കനകസ്വഭാപിള്ള വിശേഷിച്ചാസ്സുദമൊന്നുംകൂടാതെ ഇങ്ങിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു ചരിത്രകാരൻ 2° അവ 'പാലിയത്തു' റിന്നായിരുന്നു കത്തറിയിരുന്നതെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. 'പാലിയം ബെപ്പൂർ ചാലിയമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു സംശയമില്ല. അങ്ങനെയൊരു സ്ഥലം പ്പോഴും തമിഴ്ദേശങ്ങളിലൊന്നും ഇതുവരെ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. റോമൻകാർ കാരത്തുപട്ടണം നശിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അതിന്റെ ഗോപുരവാതിൽ മലബാറിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ചാമ്പനംകൊണ്ടു പണിചെയ്തതായിരുന്നുവെന്നു മറ്റൊരു ചരിത്രകാരൻ അവപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. (3) അശോകശാസനങ്ങളിലും കേരളത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രാമായണത്തിലും മറ്റൊരാൾക്കുതന്നെയും കാളം കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്.

കരുമുഖിനാവേണ്ടി യവനന്മാർ 'മുസിരിസ്' എന്ന തുറമുഖത്തിൽ വന്നിരുന്നതായി പ്ലിനി മുതലായവർ പ്രസ്താ

(1) 'Tamilis Eighteen Hundred years Ago' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണാം.
 (2) Rowlandson
 (3) Carthage and Carthaginians

വിഭജനം. ഈ കൊടുങ്ങല്ലൂരിനോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന 'മി
 തിരുക്കോടല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഇതുതന്നെ യാത്രക്കാർ
 വേറെയും ചില താക്കളപ്പാറി പ്രാധ്വാനിക്കുന്നു. തുണ്ടി
 സ്സ്സ് [Tundis] നെറാ [Noura] ബാർക്ക [Barcel] ചൊട്ടൻ
 കാ [Cottonkara] കുമാരി [Kumari] എന്നിവയാണു് അവി
 തിൽ പ്രധാനമായവ. തുണ്ടിസ്സിന്റെ വടക്കേഭാഗത്തു
 ലേക്കു വലിച്ചുകൊണ്ട് കനകാലോപിപ്പിച്ചു ഉത്സാഹിക്കുന്നു.
 നതിനെ കടലുണ്ടിയിൽ ഉറപ്പിച്ചുവാൻ മറ്റു ചിലരും ശ്ര
 മിക്കുന്നു. നോക്കൂ ഈവരെ നീക്കിയിട്ടില്ല. ഞാൻ
 തിരികയോ എന്നാണെന്നിരിക്കെ സംഭവം. ബാർക്ക രാ
 ജാവനാ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനാലാകാം 'നോക്കൂ'ലാക്ക
 തല്ല എന്നു ചാറ്റക്കാരുമാർ ആലോചിക്കുന്നതാണു്.
 'ചൊട്ടൻകാ'യും പിടികിട്ടാത്ത സ്ഥലമാണു്. 'ചൊട്ടാറി
 കോ'താരിക്കുടനീളം നല്ല മുളകൾ കേളിയിട്ടുണ്ടാണു്
 ആകാ. 'കുമാരി'കൾ അന്നും ഇന്നും വഴിയെ വ്യത്യസ്തമാ
 നായിപ്പു. ദീർഘകൂടാതെ മെറ്റുംമാത്രമേയുള്ളു മുടിവി
 യെപ്പാറി പ്രാധ്വാനിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഞാൻ കേരോണോടാ
 സു് [Kerobothroo-Coelobothras] എന്ന രാജാവിന്റെ കീ
 ഴിലായിരുന്നുവെന്നും സൂചനയുണ്ടു്. ഇവിടെ 'കോളപ്പുറ്റ'
 നായിട്ടാണു് ദാരിദ്ര്യക്കാരുമാർ നില്ക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. 'മരി
 കത്തു്' ചേരാരാജാവിന്റെ കീഴിലായി നില്ക്കുന്ന ഒരു രാജാ
 വായിട്ടല്ല അതാളുടെ വിഭാഗമാണെന്നു്.

ഈ പ്രാധ്വാനത്തിൽനിന്നുപോകാൻ കഴിയാത്തതിന്നു മ
 കുന്നത്തെ "മഹാലം" നാലുകിൽ "മഹാലം" യാത്രക്കാ
 രുമാകി കച്ചവടം നടത്തത്തക്ക വിധത്തിലായിത്തന്നെ
 നു വ്യവസ്ഥാകുന്നു. അങ്ങനെ മാനുഷികവിധത്തിൽ
 ഒരു രാജ്യത്തിന്നു്, അല്ലെങ്കിൽ രാജാവിനാണെന്നു്, ഒരു പ്ര
 ത്യാക സംസ്കാരമോ ഭാഷയോ ഉണ്ടായിത്തന്നിട്ടുണ്ടെന്നു
 മോ? അന്നു വെളിച്ചം തമിഴും കന്നായിത്തന്നെ വാഴ
 നവരോടു് 'നേരുടെ മുമ്മക്കത്തായ'ത്തിന്റെ അപ്പോൾ (11)

വിടെയാണു മാർക്കുണ്ടെന്നു് മോദിമോണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തമിഴരുടെ ആധിപത്യം ഒരുകാലത്തു കോളത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണു് ഞാൻ ചാടിക്കുന്നതെന്നു നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു്. അങ്ങനെ നാം ഇരുന്നുകാലത്തും നാമുടെ സംസ്കാരം വേദാന്താധിപതയുണ്ടെന്നാണു് എന്റെ വിവക്ഷ. അതിനുമുമ്പു സ്വതന്ത്രമായ ഒരു നിലയും നമുക്കുണ്ടായിരുന്നെന്നാണു് മറ്റൊരു വാദമുഖം. ഈ വാദങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ സൗകര്യമില്ലാത്തതിനാൽ സുചാരികളായ ഹിന്ദുക്കൾക്കുവേണ്ടി നിവ്വാഹമുഖ്യം മറ്റൊരു സംഗതിയുംകൂടി നിങ്ങളുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാക്കേണ്ടതാണു്. കോളത്തിലെ കാലീദാസവർണ്ണനാണു് ഞാൻ പറയുന്നത്. നടുത്തിരിക്കാണിവിടമ്പോൾ, കാളീയെപ്പറ്റിയുള്ള തോരാങ്ങളും പാട്ടു്കളും സകലദേവങ്ങളും എനിക്കു പരിഭാഷിതമാണെന്നായിരുന്നു. അതിൽ വടക്കും തെക്കും തമ്മിലുള്ള ഒരു പ്രധാനവ്യത്യാസം എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂർനിന്നു വടക്കോട്ടുള്ള പാട്ടുകളിലെല്ലാം ദാരുണമായൊരു പ്രാമേയം അവിടന്നു തെക്കോട്ടാകുന്തു് 'കുന്നകി'യുടെ കഥയ്ക്കുണ്ടു പ്രമാണം കാണുന്നതു്. കുന്നകിയെ ദേവകാളിയാടി വെട്ടിക്കൊന്നതുമുഖ്യം. ദാരുണത കൊന്ന കാളിയെ കാളിയാടി തെക്കൻദിക്കിലും അവിടേയിട്ടിട്ടില്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ ആ കാളിയെ കുന്നകിയാകുന്ന 'ദേവകാളി' കായൂറി നിഷ്പ്രഭനാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ പാമാതരം തമിഴരുടെ ആധിപത്യം കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്നപ്പാമുഖ്യ മലയാളത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കിയിരിക്കുവാൻ മനിയായ കാണേണ്ടതാണു്. ചോഴാട്ടാഴ്ചത്തിലുൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു കേരളത്തെ പരാമർശിപ്പിപ്പാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർവരെ മാത്രമേ ചോലക്രമത്തിലാരുടെ സ്വാധീനശക്തി എത്തിയിരുന്നുള്ളൂ എന്നൊരു പുതിയ വ്യാഖ്യാനം സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതല്ലായെന്നു സംശയമുണ്ടു്. അവർക്കു്, വെള്ളാട്ടം, നെടിയിരിപ്പു് മുതലായ നാലു സംഭാവനകൾ തമിഴരുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സാക്ഷിയു

അർദ്ധം കാണുന്നതുമില്ല. ഇതു മുൻപാണെ സിദ്ധാന്തത്തിന് അനുക്രമമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഭാഗം ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ.

ഇനി ഭാഷയുടെ ഉൽപത്തിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. 'സംസ്കൃതഭിമതിരിഗതിതാ' എന്ന വാദം ഇപ്പോൾ കേവലം ശ്രാജ്യകോടിയിലായിട്ടുണ്ടെന്നു കരുതാമെന്നു തോന്നുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള സകലഭാഷകളും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ചവയാണെന്നു പറയുന്നവരും വിശ്വസിക്കുന്നവരും ആയ പണ്ഡിതജന്മന്മാർ മലയാളത്തെയും അതിലുൾപ്പെട്ടതിയിട്ടുണ്ടാവാം. അവരുടെ വാദത്തിലടങ്ങിയ അസംഗതം പലപ്പോൾ സ്പഷ്ടമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 'തമിഴ് കക്ഷി കല്ലോടാണു നമുക്കു കറുത്തൊരു മല്ലിടേണ്ടതായിട്ടുള്ളതു്. "തമിഴ് മുക്കിൽക്കൂടി സംസാരിച്ചാൽ മലയാളമായി" (1) എന്നൊരു തമിഴ് പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായം അക്ഷരംപ്രതി ആദരിക്കുന്ന മറ്റൊരു തമിഴ് പണ്ഡിതനായ നമ്മുടെ പശ്ചമലയാളകൃതികളിൽനിന്നു ചില വാദങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ അവർ അർത്ഥമറിയാതെ വിചാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് തമിഴിന്റെ സോദരിയാണു് 'മലയാളം'യെന്നു സമ്യക്ചിന്തം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലയാളം പഠിക്കാത്ത ഡോക്ടർ കാർഡെല്ലാകളെ തമിഴിന്റെ മകളാണു മലയാളമെന്നു ശ്രീകുന്നതുണ്ടു്. 'മലയാള ഭാഷയുടെ പ്രാഗുപം കൊടുത്തമിടാണെന്നു വാദിക്കാൻ പ്രസ്താവനയോടുകൂടിയാണ് ആ വാദത്തിന്നു ശാസ്ത്രീയഗുണം ലഭിച്ചതു്. അദ്ദേഹം ചോളപാണ്ഡിതന്മാരിൽനിന്നു മുഖ്യമായിട്ടു ഉപന്യാസിച്ച ആ നമ്പരം - തമിഴ് മലയാളമായി മാറുന്നതിന്നു പ്രാകമായിട്ടുള്ള ആ വ്യത്യാസങ്ങൾ - ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. അതിൽ 'ഖിലോപസംഗ്രഹം' എന്ന നമ്പരത്തെപ്പറ്റി മാത്രം രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. പഴയ പ്രമാണങ്ങൾ എടുത്തു സൂക്ഷിക്കുക എന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെ അർത്ഥം. പഴയ പ്രമാണങ്ങൾ മലയാള

(1) K. Srinivasa Iyengar—Tamil Studies.

തകിൽ അറശേയിക്കണമകിൽ അതിനും പഴക്കം വേണ്ടതാണല്ലോ. അമ്മയേക്കാൾ മകൾക്കു പഴക്കം കൂടുമെന്നു പറയുന്നതു യുക്തിയു യോജിക്കുന്നുമില്ല. പണ്ഡിതവർണ്ണനായ ആറന്മുള പിഷാടമിയവർകൾ തമിഴിന്റെ സോദരീസ്ഥാനമാണു മലയാളത്തിന്നുവദിച്ചിരിക്കുന്നത്. (1) പിന്നെ 'തമിഴ്' എന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ വ്യാപകതയും വിശദമാക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അതും തമിഴ്ക്കുതോടു കൂടിയതു്, ചാക്യാന്മാരുടെ തമിഴ്, എന്നിവരിൽ കാണുന്ന തമിഴ് ഒന്നു വേറെയായിരിക്കണം. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു വ്യാഖ്യാനമെന്ന അർത്ഥത്തിലും, രണ്ടാമത്തേതു പ്രബന്ധമെന്ന അർത്ഥത്തിലുമാണ് ഇപ്പോൾ പ്രചരിക്കുന്നത്. പ്രബന്ധങ്ങൾ സംസ്കൃത പദബഹുലമായിട്ടാണു കാണുന്നതും.

ഞങ്ങളുടെ സർവ്വകലാശാലയിൽ ദ്വാനിദ്ധഭാഷകളിൽ സമാനമായി കാണുന്ന പദങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് ഒരു നിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനായി തമിഴ്, തെലുങ്ക്, മലയാളം, കണ്ണടകം, തുളു എന്നീ ഭാഷകളിൽ കാണുന്ന 6000 തോളം പദങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ പദങ്ങളുടെ പ്രാമീനതുപജ്ഞപ്പറ്റി സംശയം ഒന്നിപ്പോലും വേണ്ടാൻ മാർഗ്ഗരഹിതമായി കാണുന്നതു മലയാളവും തുളുവും ആണു്. ഈ വാസ്തവം മലയാളത്തിന്റെ പഴക്കത്തിനു മഹാദാരു ദ്രാഹാദമല്ലേ? ചില പദങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തിൽ ഓരോരുത്തർക്കും പണി മുതലായവു ചെലവായിട്ടുണ്ടാകാത്ത മലയാളത്തിനു് നല്ലൊരു യോജിച്ചു കാണുന്നതു്.

മലയാളം തമിഴിന്റെ സമാനമാണെന്നു വാദിക്കുവാൻ പ്രോത്സാഹിച്ച ഒരു പ്രധാനസംഗതി 'മലപ്പുതികാ' എന്ന തമിഴ്കാവ്യത്തിന്റെ ഭൗമമി കേളമാണെന്നുള്ളതാണു്. ചോർചെങ്കുളവെന്ന ചോലചക്രവർത്തിയുടെ അന്നു മുൻ ഇളംകോവടികളാണല്ലോ അതിന്റെ കർത്താവു്. ആ

(1) സാഹിത്യത്തിൽ പഴക്കം നോക്കുക

ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച ചില പദങ്ങൾ തമിഴ് പണ്ഡിതന്മാരോടു ഇപ്പോൾ അന്വർത്തിക്കുന്നുണ്ടോ? എന്റെ സമീപ വർത്തമാനം ഒരു തമിഴ് വിദ്വാൻ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിനായി 'പൊതപ്പം, ചൊമിയം' അദ്വാദം എഴുത്തു കാണിക്കുമുണ്ടായി. പൊതപ്പിന്റെ അവകാശി നാം തന്നെയാണ്. ചൊമിക്ക്—സുന്ദരിയെന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ചിലപ്പതികാരത്തിൽ ഈ പദം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്—ഭൂമിയിലുള്ളതെന്ന സർവ്വം ഇപ്പോളില്ലെന്ന വ്യസനിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. വരവിൽ പണിപ്പെടുന്ന ചൊമി അംഗവ്യവസ്ഥയിൽ ഒട്ടും താണപടിയില്ലെന്നു പറയാനും താമില്ല. അതിന് 'ചൊമ' എന്ന ഒരു പുല്ലിംഗരൂപവും നമ്മുടെ ഭാഷയിലുണ്ട്; തമിഴിലില്ലതാനും. ഈ ശബ്ദങ്ങൾ 'പുറത്തു തമിഴായി തമിഴ് വിദ്വാന്മാർ തപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'തമിഴ്'ത്തിന്നു പുറത്തും തമിഴ് സംസാരിക്കുന്നവരാണ് പറയുന്നതിന് അർത്ഥമുണ്ടോ? മലയാളത്തിൽ വലുതൊക്കലും പാലിച്ച ഇളംകാവടികൾ അവിടെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതോയെന്ന ചില പദങ്ങൾ അറിയാത്ത തന്റെ കാര്യത്തിൽ ചെലുത്തിയതായിരിക്കാനാണ് അധികം എഴുപ്പം. അതു സാധ്യമാകുമെന്ന്. അപ്പോൾ തമിഴല്ലാതെ മറ്റൊരു ഭാഷ കേൾക്കുവാൻ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതായി ഉദാഹരിക്കാതിരിക്കുന്നു. വല്ലഭായ് തമിഴായിരുന്നതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തു കോളീന്ദർ എന്ന പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമിഴിലെഴുതിയിരിക്കാം. നാം ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലൊഴുത്തുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ സംസ്കൃതം വിദഗ്ദ്ധന്മാരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാവേളിന്ദർ ആ ഭാഷയിലും അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തെ സംസ്കാരം സംസ്കൃതമായിരുന്നതായിരിക്കുന്നതിൽ എത്രത്തോളം താമിഴ് ഉണ്ടു്? അത്രമാത്രമേ ഈ വാദത്തിന്നു പ്രാധാന്യമുള്ളൂ. സമാനപദങ്ങൾ രണ്ടിലും കണ്ടെത്തേണ്ടതല്ല സംഗതി അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും വരികാവുന്നതാണെന്ന്.

ലങ്കം കണ്ണാടകവും ഇളവും തൊപ്പാൾ തമിഴിൽനിന്നുതന്നെ വിച്ചതാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതായി വരും. അങ്ങനെയൊരു വാദം ഇതുവരെ ആരും പുറപ്പെടുവിച്ചതായി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ചിലപ്പതികാരത്തിൽ കോളത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രസ്താവനകൂടിയുണ്ട്. ചെങ്കുട്ടവചത്രവർത്തി നീലഗിരിയിൽ താവളമുറപ്പിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ വിനോദിപ്പിക്കാനായി ഒരു കൂത്തച്ചാക്യാർ പാവൂർനിന്നു വന്നതായി ആ കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. തമിഴ് അട ഇടയിൽ ചാക്യാരുമില്ല, കൂത്തുമില്ല. ഈ കലയെപ്പറ്റി ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യേണമെന്നു ആകാശവാണിവാകപ്പകാർ എന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരു തമിഴ് പണ്ഡിതനോടു് ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ 'ചിലപ്പതികാരത്തിൽ കാണുന്ന ചാക്യാരും കൂത്തും തമിഴുഭാഷയിലും മലയാളികളുടേതാണു്' എന്ന് അധികൃതന്മാരാ അറിയിച്ചുകയും, അവർ എന്ന സമീപിച്ച വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിൽനിന്നു കോളീയർ റുത്തകലയിൽ അനുജനായിരുന്ന വൈദ്യശ്വരവളിവാകുന്നുണ്ടു്. ആ കല തമിഴുഭാഷയിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരുന്ന ഒന്നാണെന്നും തെളിയുന്നു. ഇങ്ങനെ റിക്ലർഷിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ചിലപ്പതികാരത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള പല കാഴ്ചക്കളും കോളീയരുടേതാണെന്നു വരുന്നതാണു്. റുത്തകലാക്കെടുപ്പുണ്ടു് ഭരതപ്പുരുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു പരമലക്ഷ്യമാണു്. ഒരു സംസ്കാരവും കലാകാരനും പല ആനന്ദങ്ങളായി പ്രത്യേകമായി പരിപാലിച്ചു പോന്ന മലയാളികൾ ഒരു ഭാഷയ്ക്കുമാത്രം അന്യോന്യരും വേണ്ടിവന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണോ? ഇനിയും വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. കോളത്തിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു സ്ഥിതിയും സംസ്കാരവും ഭാഷയും പ്രാചീനകാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടെന്നുള്ള പാരമ്പര്യം തെളിവോടുകൂടി സ്ഥാപിക്കാവുന്നതാണെന്നു വ്യക്തമായി എന്നു കരുതുന്നു.

ഈ ഭാഷയുടെ പ്രാചീനരൂപമൊത്തായിത്തന്നെയെന്നാണ് ഇനി ആലോചിക്കാനുള്ളത്. ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ കൃതി രാമചരിതമാണെന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാർക്കു് അഭിപ്രായമുണ്ടു്. റാതു് ഹതകൗന്തിയചിന്താശ്ചരിലാണു് ഒന്നിട്ടിട്ടുള്ളതു്. ആ ദിക്കിലെ ഭാഷാപാലെ തമിഴും മലയാളവും കലർന്ന ഒരു വികൃതഭാഷയാണു് അതിൽ കാണുന്നതു്. തമിഴ്വിഭാഗന്മാർക്കു് അതിലെ മലയാളപദങ്ങൾ 'കീറാമുട്ടി'കളാണു്. മലയാളവിഭാഗന്മാർക്കു് അതിലെ തമിഴ് പദങ്ങളും അതുപോലെതന്നെ വിഷമമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. ഉദാഹരണം കൊണ്ടിട്ടുപോലെയാണു് അതിന്റെ തത്കാലസ്ഥിതി. മാനു് എന്ന പദം 'മന്റ' എന്ന രൂപത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുവാൻപോലും അതിന്റെ കർത്താവു് ഭയപ്പെടാത്തന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ അസ്പദിവാസത്തിനാൽ മലയാളത്തിന്റെ പ്രാചീനരൂപം കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതു് ഗുണമായി പരിണമിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാർ ഉലകുടെ പെരുമാറ്റപാട്ടു്, അഞ്ചുതമ്പുരാൻ പാട്ടു്, പയ്യൂർ പട്ടോല എന്നിവയെല്ലാം പഴയ മലയാളത്തിന്നു് ഉദാഹരണങ്ങളായി എടുത്തുകാണിക്കാറുണ്ടു്. ഇവയൊന്നും പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ കിട്ടിയിട്ടില്ല. പയ്യൂർ പട്ടോലയെപ്പറ്റി ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ച ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിനുപോലും ചേട്ടുകൾക്കുവീണ്ടും ഉള്ള ഇവയെക്കൂടാതെതന്നെ അനവധി പാട്ടുകൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടു്. അവയെ സംഭരിക്കുവാനും അച്ചടിപ്പിക്കുവാനും അധികംപേരും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് നമ്മുടെ അഭിമാനിക്കത്തക്കതല്ല. ഇനി വല്ലവരും അതിനു ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം പരിഹസിപ്പിക്കുവാനാണു് നമ്മുടെ ചില വിഭാഗന്മാർ ശ്രമിക്കാറുള്ളതു്. ആ മനോധീനിയും നമ്മുടെ ഭാഷാഭിമാനത്തിനു യോജിച്ചതല്ല.

ഇവക പാട്ടുകൾ മൂന്നുതരമായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണു്. അവയിൽ പഴക്കത്തിലും രീതിയിലും പ്രാധാന്യം കാളിന്ദപ്പാരിയുള്ള തോരനപാട്ടുകൾക്കാണ്. ഇവയെ ഒരുപ്രകാരം

അതിൽ നാടോടിതന്നെ പറയാമെങ്കിലും മറ്റൊരുപ്രകാരം അതിൽ അതുതോളം പരന്നുകിടക്കുന്നതല്ലെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാല, പാട്ട് മുതലായ കർമ്മങ്ങൾ കഴിക്കുന്നവരുടെ പ്രത്യേകാധിപത്യമാർട്ടാണ് ഈ ഇടപ്പാൾ ഇരിക്കുന്നത്. അത്തരം കർമ്മങ്ങൾ എല്ലാദേശങ്ങളിലും ഉള്ളതുകൊണ്ടു കേരളത്തിലെല്ലായിടത്തും അവയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ടെന്നുള്ളതിലാകു തർക്കമില്ല. അതുകൊണ്ടു നാടോടിതന്നെ വിശേഷണം വീണ്ടു അയ്യകരമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അവയുടെ രചനയും നാടോടിപ്പാട്ടുകളോടു് അധികം അടുത്തുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. കാളിയെപ്പറ്റിയുള്ള, അല്ലെങ്കിൽ അമ്മയെപ്പറ്റിയുള്ള, പാട്ടുകൾ അസംഖ്യമാണ്. കാളിസാഹിത്യം ഒരു വലിയ ബോധാധാരംപോലെയാണിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ഒരു ഭാഗം തുറന്നുനോക്കിയതിന്റെ ഫലമാണു് “കേരളത്തിലെ കളീദേവ”¹ എന്ന പേരിൽ ഞാൻ സർവ്വകലാശാലയുടെ അഴിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥം. പാല, കളംപാട്ട് എന്നീ രണ്ടാധാരകൃതികളെ സംബന്ധിച്ച പാട്ടുകളാണിവ. ഈ തോറങ്ങളും 2 പാട്ടുകളും ദേശത്തോരംകിനമാർട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എല്ലാവിടത്തും പ്രമേയം കാളി ദാസകന്ത കൊന്ന കഥയാണെങ്കിലും പുതിപാദനം പല രൂപത്തിലായിട്ടാണു്. ഈ വിവരത്തെപ്പറ്റി അധികവിവരം അറിയാണെന്നാലോചിച്ചാൽ എന്റെ മേല്പറഞ്ഞ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽക്കൂടി ഒരു കണ്ണോടിയാവാൻ കണ്ടുമുറുകാലുമാം. ഇപ്പറഞ്ഞ ആരാധനാ രീതികൾ കൂടാതെ മുടിമരം², മാമുണിമരം³യോടും, നിണവലി, പാലും ചെട്ടുളി എന്നിങ്ങനെ നേനവലിയെണ്ണങ്ങൾ ദേവദാസരുടെയും ഇവയ്ക്കുറ്റും തോറങ്ങളും

(1) Kali Worship in Kerala, vol. I

(2) ഇതിനെ നോക്കുന്നതിന്റെ രസവശമായിട്ടു് പാലിൽ കാണുന്നതാണു് മറ്റൊരു കവിതയെപ്പറ്റി നമ്മളുപരാജ്. ഈ പാലം “ചെങ്കുഴലായ, വിനയം” തോറം അലങ്ക. 1 അ. 9.

ഉമുണ്ടു്. അമ്പലമുഖം ശോഭിച്ചു അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതായാൽ 'കോളത്തിലെ കാളീദേവന്റെയപ്പാലെ ഒരു പത്ര ഗ്രന്ഥം പുറത്തിറക്കാവുന്നതാണു്. മാതൃകയ്ക്കായി മില ഉദാഹരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം കാണുന്നു.

കാളീദേവൻ വാഹനമായ വേതാളത്തിന്റെ വസ്ത്രം:-

“മുട്ടപാലെ പല്ലം, കൊടുപാലെ നാവും, കൗതാണി പോലെ മുക്കും, കണ്ടുകിണറ്റിൽ മിന്നാംമിനുങ്ങുപാലെ കല്ലിനെ മിഴി രണ്ടും, പെരുമ്പാവു കൊമ്പുള്ളിയതുപാലെ കൈയും കാവും, ഒട്ടകത്തിടേൽ ഉണ്ണികുടിയാനാപ്പോലെ മുല രണ്ടും, താഴന്നു മുതുകിനു വിചാരുപാതിശിക്ഷണ വയറും, നിന്ന പാപ്പാത്തു പാടവളി പടന്നാപ്പോലെ നാസം തൊവും, ഇടക്കനയിരിക്കുന്ന വേമ്പാള നാ”...

ഈ വസ്ത്രനയുടെ നന്മതപം പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല. നമുക്കു പഠിച്ചിട്ടുള്ളൊരു വസ്തുക്കളാണാം. ഉപമാനങ്ങളായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. തനി ദലന്മാരുപദേശങ്ങൾക്കു ക്ഷാമവും കാണുന്നില്ല.

മഹോദാദിയുടെ സ്വപ്നം വസ്ത്രിക്കുന്നതു നോക്കുക.

“അതേതുമല്ല തോഴിമാരേ! പാലാലെ അടികുക്കി പട്ടാലെ അടിയതാങ്ങി ചെമ്മുളിയിളക്കിൽ കുർപ്പുരത്തിരിച്ചിട്ടു പട്ടമെത്തുമേൽ ഇമ്പനിട്ടതെക്കൊല്ലം എന്നുടെ ഭർത്താവു് ഇപ്പോൾ ഖഡഗിരവദ ചിടുന്നു ഉഴയുന്നതും കണ്ടുണർന്നാൻ തോഴിമാരേ!”

ഇങ്ങനെ പല ഭാഗങ്ങളും തോന്നാത്തീടുന്നു. വിസ്താരത്താൽ ചുരുക്കുന്നു.

ഇതിന്നു പാട്ടുകൾ ശോഭിക്കുന്നതു് എഴുപ്പമല്ലെന്നു് നോക്കുകയൊണ്ടു് എനിക്കറിയാം. എന്റെ സ്നേഹിതനും സഹപാഠിയായൊരു കൂട്ടം കാലക്കൂട്ടു് എന്നെക്കുറിക്കാതെ കാലം കഴിയില്ലകൾ പറഞ്ഞു നാലഞ്ചുകൊല്ലം എന്നു ചിട്ടിപ്പിച്ചു. പിന്നെ വേട്ടാറത്തിന്റെ മകനും

മിത്രമെത്തു പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കായി ഭദ്രാശിഷ്യരെ കണ്ടു പോയി. ആ കുട്ടിയെക്കൊണ്ടു് എഴുതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആശങ്കാലംപാട്ടിന്റെ ഒരു കൈയെഴുത്തുപ്രതി തോർ സമ്പാദിച്ചതു്. ഈ കയ്യെഴുത്തു തോർ സമ്പാദിച്ചതിന്നിടയിൽ പലരും ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചു. പാഠപ്രായമായവരിൽനിന്നും ഒരു ഭൂമിയിൽ നിർണ്ണായകമായിരിക്കുന്നതു കാണാതെ. എവിടെ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. (1)

ഈ തോറാണു് കാര്യം എന്തെന്നതു നിട്ടപ്പെടുത്തി പാവൻ പ്രയാസമാണു്. അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന "പാറ" എന്ന "കുറിപ്പ്" തിന്നാൻ കാര്യം നോക്കുകയാണു കിട്ടിയ അതു വിഗ്രഹങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ ഉടങ്ങിയതിന്റെ എത്രയോ മുമ്പുള്ളതാണെന്നു പാതാളത അറിവു. അതിലെ പാഠമാണു് അമ്മയെന്ന ശകുന്തളിനോടു പാറപ്പുറം ലിപ്പ് നാട്ടുന്നതു്. ഒരു മേൽവീടും വോപ്പും വാളും അതിന്റെ കീഴ് ഭാഗത്തായി വെക്കും വേണം. എളുപ്പിമോയൊ സമ്പൂർണ്ണപ്രായത്തിനു മുമ്പാണെന്നു വേദം ഉടക്കുന്ന പാതാളം. നമ്മുടെ പ്രാചീനരചനകളായ വേട്ടക്കൊന്നുപറ്റിയും അയ്യപ്പനാപ്പാറ്റിയും പാറുക്കുളപ്പാറ്റിയും ഉടക്കുന്ന തോറാണു്. അതിലേക്കു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ തോർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്.

ഇവിടെ മറ്റൊരുതരം പാട്ടുകൾ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയേറേണ്ടിരിക്കുന്നതാണു്. അവ പട്ടപ്പാട്ടു് അല്ലെങ്കിൽ വീശ്വരനാട്ടുകാണെന്നു വകുപ്പിപ്പറയപ്പെടുന്നവയാണു്. കോട്ടി നമ്മുടെ കയ്യിൽനിന്നു പാറപ്പെട്ടവയാണു്. പ്രാചീനവെളിച്ചത്തിൽ മൗലാണു്. അന്നുതന്നെ വോളമുണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പാരിഷ്കാരം നിമിത്തം ഈ പാട്ടു് നമ്മുടെ മൗലാണു്. മോട്ടം നട്ടിട്ടുള്ളതായ പാട്ടാണു്. അപ്പോൾ വേലമീനാദികൾക്കു വെളിച്ചം

(1) പാറപാഠപ്രായത്തിനു മുമ്പിൽ ഭാഗ്യമെന്നു കൈയെഴുത്തെന്നു ശകുന്തളിന്റെ പാഠം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതാണു്.

വധി എന്നതും, അവരുടെ പരാക്രമങ്ങൾ വളർത്തിയവർ ആകാനും അനിയമമായതും, സ്വാഭാവികമാവാതിട്ടുള്ളതല്ല. ആ മനുഷ്യരിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വിവാഹനങ്ങളുടെ ഭരണം ആദാർമാർച്ചകൾ മുതൽ ചോദ്യത്തുതന്നുവരെ വരാത്ത വിവാഹങ്ങൾ അപരവും ഈ പാട്ടുകളിൽ, ഇന്നും പാടി കേട്ടാൽ കൊടുംകൊലകളായിരുന്ന ദിവ്യത്തിൽ, വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“വടക്കൻ പാട്ടുകൾ” എന്നൊരു വലിയ സമ്പത്തു നമുക്കുണ്ട്. ദീനിയുടെ സാമ്യംകൊണ്ട് ഇവയെല്ലാം ഒരു കാലത്തുണ്ടായവയാണെന്നു ദിലാവ് തെറ്റിച്ചു വിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പാട്ടുകളെ പൂത്തും (1) പാട്ടുകളെന്നും, തദ്യോധിപ്പാട്ടുകളെന്നും, രണ്ടാമി തരംതിരിക്കാവുന്നതാണ്. പൂത്തും പാട്ടുകൾ പഴക്കം കൂടും. കോളത്തിൽ രാജകുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പാണ് അവയുടെ കാലം. തദ്യോധിപ്പാട്ടുകൾ അമ്പതുതരം ഒരു 300 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തദ്യോദൈവ സാമൂതിരിമാരായ്, കടത്തനാട്ടു തമ്പുരാൻ, ചിറയ്ക്കൽ രാജാവ് എന്നീ സ്വരൂപികൾ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയാക്കിയിരിക്കുന്നു. തദ്യോധിത്തോവാട്ടിൽ (2) ഉപ്പട്ട വീരമാരാണ് ഈ പാട്ടുകളിലെ നായകന്മാർ. അവരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ രാജേന്ദ്രമാണ്. ഒത്തനൻ പരാക്രമങ്ങൾ കണക്കില്ല. ചിറയ്ക്കൽ മുതൽ നായക്കുറുപ്പൻ ആ വീരൻ എത്തിയവയി പാട്ടുകളിൽനിന്നും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. കേരളത്തിലെ റോബിൻ ഹുഡ് (3) എന്ന ഒരു ബഹുമതി ലോകൻ (4) ഈ ചാരുകലയിൽ കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആ മഹാൻ കീഴിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിൽ ആ ബഹുമതി നന്ദിപുരം വിരണ്ണി

- (1) പൂത്താകാൻ കഴിയാത്ത തദ്യോദൈവകവനം ഉണ്ണിപ്പാട്ടുകളാണെന്നു അദ്ധ്യക്ഷകളിട്ടുണ്ടാകുന്നു.
- (2) ചെറിയ തദ്യോദൈവകവനം ദിലാവ് പാട്ടുമാണ്.
- (3) കണ്യാട്ടംകൾക്കു നെ ചമ്പുവെച്ചുമാണ്.
- (4) മലബാർ മഹാമഹിഷം കണ്ടാലും.

ക്കുമായിരുന്നു. ഒരേനന്നും തസ്താവുണ്ടിപ്പോഴായി യാതൊരു ബന്ധവുമുള്ളതായി പാട്ടുകളിൽ നിന്നോ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ നിന്നോ അറിയാനില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, നിസ്സഹായരായവർക്കു വേണ്ടി രാജാവിനോടും മല്ലികാർജ്ജുനനോടുമെന്ന പേരോ പങ്കാരിയും ത്രാഗിയമായിട്ടാണു പാട്ടുകളിൽ ആ നായർ പ്രമാണി കളിയാടുന്നത്. വെള്ളക്കൊക്കും ആ രണ്ടവർക്കു് കൈമിടുക നിവാനിടയായിട്ടുണ്ടു്. പടവെട്ടി പല പ്രഭുക്കന്മാരെയും ആ പുരുഷാകാശാരി കീഴടക്കിപ്പോയു്. എതിരാളി മരിച്ചാൽ അയാളുടെ സ്വത്തു മുതിർച്ചവൻ കീഴടക്കുന്ന പതിവു് അന്നും ഇന്നും ഉള്ളതാണു്. ഈ സംഗതിയായിരിക്കണം ആ വീരാഗ്രണിയെ റോബിൻ റൂഡിനോടുപമിക്കുവാൻ നാമുടെ ലോകൻ സാക്ഷിപ്പെടുത്തിപ്പിടിച്ചതു്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ലോകപാത്രമിതായ അലക്സാണ്ടറാടു് ഒരു കവർച്ചക്കാരൻ പറഞ്ഞ പാശാലം കാർമ്മവദാനം. കവർച്ച ചെയ്ത കാരത്തിനു് ഒരുത്തനെ കടത്താൻ പിടിച്ച് അലക്സാണ്ടറുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കിയപ്പോൾ “ഞാൻ മാന്യമായി കാലക്ഷേപം ചെയ്യാഞ്ഞു; എന്തിനാണു് ഇങ്ങനെ ആഴ്ചകളുടെ സ്വത്തു കവർച്ചചെയ്താൻ നടക്കുന്നത്?” എന്നു് ആ ചന്ദാൻ ചോദിച്ചു. അതിന്നു കവർച്ചക്കാരൻ, “ഞാൻ ചില്ലറ സ്വത്തുക്കളെ മാത്രമേ അപഹരിച്ചൊള്ളൂ. അങ്ങു വലിയ രാജ്യങ്ങളാണു കൊള്ള ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ എന്തെന്നു കാൾ വലിയ കവർച്ചയൊന്നാണു് അങ്ങു്?” എന്നു മറുപടി പറയുകയുണ്ടായി. പാത്രമകൾ ചീവിടുന്നതു കേൾക്കുകയും മത്സരംകൊണ്ടുമാണു്. അറിവുണ്ടാകാവുന്ന അഴിമതികൾക്കെല്ലാം നാവെല്ലാവരും അപരാധികളാണു്. അതിൽ ചാടിത്തടയായ അക്രമങ്ങൾ മൂലം ഒരുവൻ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഈ പ്രകൃതവും തൽക്കാലം നില്ക്കുക.

ഈ പാട്ടുകളിൽ വിളയാടുന്ന തന്മി മലയാളിത്തം എന്തൊരു കോളിയെന്നതാണു് അന്വേഷിക്കേണ്ടതു്? “കുന്നത്തിലുംകൊന്നു പുറത്തുപോയെ” കണ്ണിനെ മയമാന

വിവാഹം അനുഷ്ഠിച്ചതിനുശേഷം “ഇങ്ങനെയുള്ള” ഒളിമിനം കട്ടിമാണി”കളും “പുത്തൻ പരിച പോൽപുഞ്ചൊന്നങ്ങു” പുഞ്ചൊന്നുവെച്ചും അന്നു സുഖമായിരുന്നു. “തന്നോടും വെണ്ടും ചെന്നും” കൂടാതെത്തന്നെ വെണ്ണുന്ന ‘പാട്ടു’കളെഴുതുന്നവർക്കു സാധ്യമായിരുന്നു. “പച്ച മീൻ കണ്ട പടത്തി”ന്റെ മനോഭാവമായിരുന്നു അന്നത്തെ നായകന്മാർക്കു നായികമാരെ കണ്ടാൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. “ആകാശം ചൂണ്ടിയതിങ്ങനെ കളു” താഴത്തുവരുന്നതിനുമുമ്പ് നായിൽ ചുറ്റുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന അടയാലികളും അന്നു അപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല. വടക്കൻ പാട്ടുകൾ ഇപ്പോൾ പലക്കും പഠിപ്പിതമാകയാൽ ഉദാഹരണങ്ങൾക്കൊണ്ടു പ്രസംഗം നീട്ടുന്നില്ല. കോളിയുടെ ചരിത്രം, ചേലത്തൊഴുപ്പും, കല്യാണപ്പുറങ്ങളും, അമ്പലം പൊതുവേയുണ്ടായിരുന്ന സംസ്കാരം, സാമൂഹിക മലയാളഭാഷയുടെ കലാപ്രിയങ്ങളെ പകിട്ട്, ഇവയെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത് എന്തിലാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ അത് ഈ വക നാടോടിപ്പാട്ടുകളിലാണെന്നു ഞാൻ കൃത്യതകൂടാതെ പറയും. ഇവയിലുടനീളം പദസമുച്ചിത കണ്ടറിയാൻ കഴിയില്ലാത്ത നാം മലയാളഭാഷയുടെ പദോദിഗ്ദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റി വ്യഥാ വ്യാധി നില്ക്കുന്നു. ഒരുകാലത്തു നടപ്പായിരുന്ന എട്ടു മലയാളപദങ്ങൾ നാം വിട്ടുകളഞ്ഞു” അവയ്ക്കായി സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഭാസ്യം സിദ്ധിച്ചു: “കണ്ണിമ്മീടി”നു ഭംഗി പൊന്നാണിപ്പല്ലെ ‘മുഖ’ത്തിനെ നാം കടം വാങ്ങിയത്? നമ്മുടെ രാജ്യം കോശങ്ങളിലൊന്നും കാണാത്ത എത്ര മൊഴികൾ ഇവയിൽ ആയിരിക്കണമായി ചിന്തിക്കുന്നു? അവയെ ആദരിക്കാനുണ്ടു അടിമാനം മലയാളികൾക്കില്ലെന്നാ? ഇവയെ പാട്ടുകളും ഇവയിൽ കാണുന്ന അപൂർവ്വങ്ങളുടെ അർത്ഥവും അറിയാനാൻ ഇപ്പോൾ സാധ്യമാകുകയാണു്. എന്റെ കരുതലോ പാദം.

“അകം വെട്ടിയൊരു മലയാളാലും,
പുഞ്ചൊല്ലൊരു നാട്ടുവാലും,

മംഗലം അന്നിഞ്ഞാലേ നാരിയായു,
പുലസ്തം അന്നിഞ്ഞാലേ നാരായു."

ആദാമുൽദ്വേകവരെപ്പുറിച്ചുള്ള പാട്ടിൽ ഇങ്ങനെയൊ
രോം കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ, അതും പുനരും മംഗലവും
പോലെ സുഗമമായില്ല പുലസ്തം എന്ന പദം. പഴയ പദ
മാണെങ്കിൽ "സ്തം" അതിനു യോജിക്കുന്നതല്ല. കേൾ
ത്തിലെ പല പണ്ഡിതന്മാരും എഴുതി ചോദിച്ചിട്ടും അ
തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം പിടിച്ചില്ല. അങ്ങനെയൊ എന്ന
കൂടെ അടുത്തു കാണുന്നതുപോലെ "ആദാമുൽദ്വേകം വെട്ടിയും
തെയിലാലും എന്നും സംഭവിച്ചു. അതു വിഷ്ണുസമപ്രദാ
നാലും വേണം. ഇങ്ങനെ ഭൂതകാലവും കഴിഞ്ഞപ്പോ
ഴാണ് പശ്ചാദി എന്ന ഒരു 'കൈമുഖം' തലമുട്ടയിൽ വെട്ടിയ
കാണാനിടയായത്. ആദാമുൽദ്വേകം ചോദിച്ചപ്പോൾ "നാരായ
ണാൽ പണ്ടു നാടുവാഴിയിൽ കൊടുത്തിരുന്ന ഒരു തരം പട്ടാ
ണവണ്ണം"നു പാശ്ചാത്യരായിക്കഴങ്ങി. പശ്ചാദി പൂർവ്വമായി
വാടുവാഴിയെ പണ്ടു തന്റെ 'കൈമുഖം' കാണിക്കുകയെന്ന
അർത്ഥം പണ്ടു നാടുവാഴന്റെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്നു. അതു
പണ്ടു വെട്ടിയപ്പോൾ അതും അതാലും" എന്നും പ്രാപ്തം
നായി വാടുവാഴി കൊടുക്കുന്ന പട്ടാണു പുലസ്തം (പുലസ്ത
മസ്തം). അതാലും 'പട്ടാണു' വെട്ടിയതായ ഒരു ഭൂതമായിരുന്നു അ
ത്. ഇതോം വെട്ടിയ പട്ടാളം കാണിച്ചു വന്നവരായിര
ന്നു വെണ്ടെങ്കിൽ നാരായണൻ. ഇപ്പോൾ നാരായണൻ. അ
തിന്റെ അർത്ഥംകൂടി നീക്കിയെടുക്കുന്നവരാണ്! അതുകൊ
ണ്ടുണ്ടായ വന്ന വ്യത്യാസം നോക്കുക!

"വീരനാണവൻ" എന്ന രാജകീയ പദം പാട്ടു
യിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നു അറിയാൻ വരൂ. അതിന്റെ
പാട്ടുകൾക്കു രംഗം പ്രധാനമായി കരുതുന്നവരാണ്. വെട്ടിയ
നാടും കൈമാലുള്ള വീരനാളുടെ വിശുദ്ധമായിരുന്നു. വെട്ടിയ
കൈമാലായിരുന്ന "ചാലോർപ്പട്ട" സാമൂഹികത വെട്ടുകൊ
ണ്ടെങ്കിൽ അതും കൊല്ലിച്ച ഒരു കൂട്ടമായിരുന്നു വെട്ടിയവർ

നാതിരിയിൽനിന്നും മാമാകാധിപത്യം (കൊ. വ. 9-ാം ആവാണിലാണെന്നു തോന്നുന്നു) സാമൂതിരി കൈകൾലാക്കി തഴ്ത്തപ്പെട്ടി വെച്ചുവെക്കാൻ അതിനുശേഷമുള്ള മാമാകത്തിന്നൊക്കെ “മാമാവേര” അയച്ചുക എന്നൊരുപ്പാടു തുടങ്ങി. കുന്നലാക്കാനെ ജയിക്കാത്തതു കരുത്തു തനിക്കില്ലാതായി എന്നാൽ മാമാകം കൊച്ചുപ്പാടും കൂടാതെ നടക്കുന്നത് വെച്ചുവെക്കാനാതിരിമാർക്കു വലിയ പോരാളുതായും തോന്നി. അതുതന്നെ ഒരു കയ്യോംകളി നടന്നതിനുശേഷമേ മാമാകം നടത്താൻ എന്നൊരുദ്ദേശത്തിനുമായിരുന്നു മാമാവേര അയച്ചിരുന്നത്. സാമൂതിരി നിലപാടുതാരിൽ പന്തിനാൽ മാമാവേര ആയുധം വിഹിപ്പിച്ചു. 100 പേർ പോകണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. പതിപ്പത്തുപോലെയെങ്കിലും അയാൾ അയാൾ എന്നായിരുന്ന സാമൂതിരിയുടെ അതിശയം ആയിരിക്കണമെന്നായി കൊണ്ടു അയാൾ ചാകരുള്ളു. ഇങ്ങനെ മാമാവേരപ്പട പല പന്തിനാണ്ടുചെയ്തി മുടങ്ങാതെ നടന്നിരുന്നു. ആ വിവരം അയാൾക്കുറിച്ച് അയാൾക്കു ശിഷ്യപരമ്പരയും നാട്ടുകാരും അന്യരും പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുതനിധി ഇപ്പോൾ പൂർണ്ണമായും കൈവശമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. “പാട്ടുപാട്ട്” പൊല്ലാൻ പാഞ്ഞാൽ തന്റെ വിജയകാണ്ടു ശ്രുതി പിടിച്ച് കരിഴഞ്ഞമട്ടിൽ, പൂച്ചവൻ നീട്ടിപ്പാടും. അക്കാലമുണ്ടു “രൂപം” അയാൾ നമുക്കും ഉണ്ടാകുമല്ല. വളരെ കയ്യെടുത്തിനുശേഷം രണ്ടു പാട്ടുകൾ (ഒന്നു വാട്ടാളി കണ്ടർ (അ, മേനോന്നപ്പാരിയും. (1) മാത്രം ചാതുണ്ണിപ്പൊന്നിമോണ”) അയാൾക്കുറിച്ച് അയാൾക്കുറിച്ച്. അവയ്ക്കു പാട്ടുകൾ കറവായതാൽ ഇവിടെ മാത്രം കാണിക്കാൻ ഉൾക്കൊള്ളി.

(1) പതിനേഴ് കൈമാതിരിയും ചില പാട്ടുകൾ 450-ാം പാട്ട് മുതൽ “മാമാകുപ്പാട്ട്” എന്ന പേരിൽ 2-ാം പാട്ടിൽ കാണുന്ന “മാമാകുപ്പാട്ട്” 5-ാം പാട്ടിൽ “മാമാകുപ്പാട്ട്” എന്ന പേരിൽ വെച്ചുവെച്ചു. (പ്രസിദ്ധകർ)

അധികം നാമസിക്കാതെ ഈ വകുപ്പിൽ കുറെ പാട്ടുകൾ കൂടി രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു പുസ്തകമാക്കി അമുടിപ്പിക്കേണമെന്നു മോഹമുണ്ടു്. ഈ ഇനത്തിലുൾപ്പെടുന്ന പാട്ടുകളുടെ എണ്ണയും ചിലപ്പോഴാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ ഈ കവചാത്മാക്കുവാൻ ഉപയോഗിച്ചതായാൽ അകത്തുള്ള ഉരുപ്പടിയിൽ ഇതിനും തേങ്ങാമാങ്ങയെ പോകാനിടയുണ്ടു്.

നാം കൂടാതെക്കോട്ടു പോകുന്നതായാൽ പല പാട്ടുകളും കിട്ടാനിടയുണ്ടെന്നു ശ്രീമാൻ സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ “പഴയപാട്ടുകൾ” എന്നുപേരിൽ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗം ചാണവായ് ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ പേരിൽ കേട്ടുവെക്കേണ്ടതല്ല. അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയ പാട്ടുകളും പഴയമാണുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാത്ത ഒരു ഭാഗം ചാണവായ് ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ പേരിൽ “ചാണവായ് ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ പാട്ടുകൾ” എന്നു പേരിട്ടുവെക്കേണ്ടതു്. ചാണവായ് പാട്ടുകളിൽ ചാണവായ് വീരന്മാരുടെ കീടപിടക്കുന്ന ഒരു മാനാഗംഭീരനാണു്. അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിന്റെ അടിമാനപ്പുഴയോടു ചാണവായ് ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ പേരിൽ പേരു വെക്കേണ്ടതു്. ഇതു മുഴുവനും പ്രസിദ്ധ പേരിട്ടുവെക്കുന്ന ശ്രീമാൻ ശ്രീമാൻ കണ്ണൻ പിള്ളയുടെ സംഗ്രഹത്താൽ എന്തിനും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. മലയാള വകുപ്പിൽ അതിനെപ്പറ്റി ഗവേഷണം നടത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. (1) തിരുമലമ്പാറയ്ക്കു് തിരുവിതാംകൂറിനെ അകറ്റിപ്പോയി മലയാളത്തിനെ എതിർത്തു്. അൻപതു കൂട്ടത്തിലുള്ളവരുടെ മതിലുരയ്ക്കത്താൽ വീരപാട്ടും പ്രാപിച്ച മാനാഗംഭീരനാണു് ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള. (2)

(1) ശ്രീമാൻ എം. പി. മുഖ്യാ, മലി എ (ചാണവായ്) അന്നു് ചാണവായ് ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ പേരിൽ പേരു വെക്കേണ്ടതു്. (2) ചാണവായ് ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ പേരിൽ പേരു വെക്കേണ്ടതു്. ചാണവായ് ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ പേരിൽ പേരു വെക്കേണ്ടതു്. ചാണവായ് ചെങ്കോലിപ്പുഴയുടെ പേരിൽ പേരു വെക്കേണ്ടതു്.

ഇനിയും എന്റെ പ്രസംഗം നീട്ടി നിങ്ങളുടെ ഷമ പരി
ക്ഷിക്കുന്നില്ല. മേൽ വിവരിച്ച താത്ത്വങ്ങളെ നാടോടിപ്പാട്ടു
കളാണ് മലയാളത്തിന്റെ പഴയ സമ്പാദ്യമെന്നുള്ളത് ഒരു
വിധം വ്യക്തമായി എന്ന് കരുതാം. ഭാഷയിൽ മണിപ്ര
വാളും നടപ്പാഴ്തിരുശേഷവും ഈ “പാട്ടു പാരമ്പര്യം” വിട്ടു
പോകുന്നുണ്ടായില്ല. പുതുമാടികൾ വരുമ്പോൾ പഴയമട്ടു
കൾ പിൻവാങ്ങി നില്പാറുണ്ടല്ലോ. ബാങ്ങനെ ഒരു തള്ളി
നില്പുക മാത്രമാണ് കരാക്കാലത്തേക്കു പറ്റിയത്. അവ
കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവരുടെ തരവും മാറി. മേലെപ്പടിയിൽ
മണിപ്രവാളവും താഴെത്തപ്പടിയിൽ പാട്ടുകളും ഇങ്ങ
നെ നാകുന്നതൊക്കെ ഞങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടുകയുണ്ടല്ലോ. നാളത്തുവരെ
ഈ പ്രവാഹവും ഇടവേറില്ലാതെ നിലനിന്നുപോന്നിട്ടുണ്ട്.
കണ്ണശ്ശനും എഴുത്തശ്ശനും “കവി പാടാൻ” പാട്ടുകളെ ആശ്ര
യിക്കാനുള്ള കാരണം കൈകളുടെ പഴയ രൂപത്തിൽ താ
വമുണ്ടായിരുന്ന കൈതുകമല്ലായ്കയാണെന്നു ഞാൻ സംശയി
ക്കുന്നു. മണിപ്രവാളം പരിജ്ഞാതമായി വലിയവർ ഗണിച്ച
തടങ്ങിയപ്പോൾ എഴുത്തശ്ശനും മറ്റും അതിനെയും മാനിച്ചു
വെടുന്നതുമില്ല. കണ്ണശ്ശൻ ആ പാരമ്പര്യം പുലർത്തിവന്നു.

അതിനുശേഷമാണ് പാട്ടുകളുടെ ശനിയാഴ്ച ആരംഭി
ച്ചത്. പാക്കു, കേരളീയരിൽ ഒരു വർഗ്ഗം—അതായതു നിറ
ക്കുകക്കിടകളും, എന്നാൽ മലനാടിന്റെ പഴയ മേമ്പയിൽ
മാത്രം ചൊണ്ടവരും ആരു പാവങ്ങൾ—അവരുടെ മുക്കുക
പ്പിടിച്ചു; കണ്ടിലാപ്പിച്ചു; ഒടുവിൽ, എന്താവാങ്ങാനാക്കി
യവരെ എഴുതിച്ചു. ഇങ്ങനെ കൈമാറ്റം ചെയ്യാപ്പോൾ
അപ്പുഴപ്പാഴായി കാരാമണ്ണ. ചൊടിയെ പൊരിട്ടുണ്ട്.
ഇതിനർത്ഥവും ഈ വിജ്ഞാപനം, കാരാണവന്മാരോടൊക്കെ
അന്നു കൈമുതൽ കളയാതെ, കൂട്ടിവെക്കുവാനുള്ള വകതിരി
യും ആത്മാഭിമാനവും നമുക്കു വളർത്തുവാൻ.

കൂപ്പുകൈ!

ജനകീയഗാനങ്ങൾ

(സി. കെ. അപ്പക്കുട്ടിപ്പൻ)

“ജനകീയഗാനത്തെ സാഹിത്യവിഷ്ണുണത്തിന്റെ ഏറ്റവും മൗഢമായ രൂപം എന്ന് വിളിക്കാം. അത് തികച്ചും ജനങ്ങളുടെ ഗാനമാണ്. ലേഖനകലയുടെ പ്രാദുർഭാവത്തിനു മുമ്പ്, ഗായകൻ, തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത തെല്ലരില്ലാതെ മനുഷ്യസമുദായത്തിനുവേണ്ടി സംസാരിച്ചപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായ സാഹിത്യവാസനയിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പറപ്പെട്ടതാണത്” എന്നത്രെ ജോർജ് ബാരോ എഴുതിയ “Ballads of All Nations” എന്ന കൃതിയുടെ അവതരികയിൽ ബ്രി.ലി.ജോൺസൺ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. “വിവരപ്പട്ടം സാർവ്വപുരുഷമാത്രൻ” തൊട്ടു മറ്റും കർ.സ്വസ്തികുണ്ഡഡം.കൊണ്ടു തന്നെപ്പൊന്നു മുഷിവാലൻവരെയുള്ള കാരോരുത്തരോടും ഒരുകാലത്തു പുളകംകൊളുത്തിരുന്നവരാണ് ഇപ്പാടുമേ. എന്തു നാടിന്റെ സാഹിത്യവും അതിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഇത്തരം സനാതനഗാഥകൾകൊണ്ടാണ് ആ സ്വാഭാവികതയെല്ലെ അനാദിപ്പിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്. മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥാശാൽ ഇടക്കാലത്തുവെച്ച് അവി മറക്കപ്പെട്ടു എന്നുമായും.

ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇവയെ “ബാലഡ്സ്” എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഗുണമേന്മയുള്ളതെന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള “ബാല്ലാഡ്” (1) എന്ന ലത്തീൻ വാക്കിൽനിന്നു നിർമ്മിച്ചതായതുകൊണ്ടു ഗുണമേന്മയുള്ളതായ ഗാനം എന്നാർത്ഥം ഈ ഗാഥ്യത്തിന്റെ പ്രാചീനാർത്ഥമെന്നു ഫ്രാങ്ക് സിസ്റ്റ്വിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പിന്നീടു ഭാവഗാഥ എന്നോ പ്രേമഗീതം എന്നോ അർത്ഥം വന്നു. കായികയത്നങ്ങളുടെ ഭാരത്തെ ലഘൂകരിക്കാൻവേണ്ടി

(1) Ballade

അതോടൊപ്പമോ അതിനെത്തുടങ്ങാൻ ഗാനവും നൃത്തവും ചെയ്യുക എന്ന സാർവ്വത്രികമായ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നു വാഗ്ഗം ഈ പൂർവ്വമുണ്ടായത് അദ്ദേഹം അഭ്യൂഹിക്കുന്നു.

കഥാനുകൂലനപരമായ ഈ ഗാനങ്ങൾക്കു ശ്രുതികൾ കേണപോലവ, കേവലം വാചികമായ ഒരു പാരമ്പര്യമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. കേവലം വർഷങ്ങളോളം കൊച്ചിൽനിന്നു മറ്റൊരാളിലേക്കായി അവയങ്ങനെ പകർന്നുപോന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവയുടെ കർത്തൃത്വം അപരിചിതമായിപ്പോയി.

മുഖ്യന്തഃ-ൽ, തന്റെ എഴുത്തുകളിലൊന്നിൽ, കൃഷ്ണൻ പറയുകയാണു്:— “ബാലധം” ഈ നാട്ടിനു പ്രത്യേകമായ ഒരു അം കവനവിശേഷമാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു... ബാളിത്യവും ലാഘവവുമാണു് അതിന്റെ സവിശേഷതകൾ.” കൃഷ്ണൻ പറയു്, ഒരു തമാശകവികളുടെ പാരമ്പര്യം, ലോകം നന്നായെന്നു കിട്ടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിലുപരിചിതമാകത്തക്കു് മോഹിക്കാൻ സാധിച്ചു എന്നു ഞാൻ പറയണമെന്നു വന്നു.

“ജനകീയഗാനങ്ങളിൽ അനുപ്രാസമെന്നൊരു അത്യാവശ്യമായ അനുപ്രാസം ഉണ്ടാകണം” എന്നു പ്രസിദ്ധമായിരുന്ന സഭാപ്രമാണി “അവർക്കു്” എന്നു ശ്രീ. അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോൾ, “ജനകീയഗാനം നാട്ടിലും വിശ്വവിശിഷ്ടമായിരിക്കണം; കഥാനുകൂലനത്തിൽ അതു കണക്കുമാത്രം കർത്തവ്യമായിരിക്കണം. അതിനോടുകൂടാത്തതെന്ന അനുഭവത്തിന്റെ ഊഹിക്കാൻ വരികണം അതു്” എന്നു ചർച്ചയിലിന്നാൻ വന്നു് വിചാരിച്ചു.

മിസ്റ്ററും അധിപനും, ജോൺ സന്ദേശവും, ബാലധം എന്നാൽ കേവലഗാനം നന്നായായിരുന്നു എന്നാണു് നിസ്സംശിക പ്രാപ്തമാകുന്നത്. കഥാനുകൂലനപരമായോ വ്യത്യസ്തമായോ ആയ ഒരു സാർവ്വത്രികഗാനം എന്നാണു് നിന്നു കല്പിച്ചുകാണുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം.

ഇവിടെ ഒരു പ്രശ്നം പുറപ്പെടുന്നു: ഇതു ജനങ്ങളുടെ ഗാനമോ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഗാനമോ എന്നു്. വാസ്തവത്തിൽ ഇതു രണ്ടും രണ്ടുതന്നെയാണു്. ഒടുവിലത്തതു് ഇതിനും എഴുതപ്പെടാവുന്നതാകുന്നു. ഒന്നാമത്തേതാണെങ്കിലോ ഇക്കുന്നാൽ നഷ്ടപ്പെട്ട കലയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ജനങ്ങളുടെ കവിത എന്നാലെന്തു്? നമുക്കു പശ്ചാലോചിക്കുക. അതിനെക്കുറിച്ചു രണ്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഒന്നിതാണു്: ഓരോ രാജ്യവും, അഥവാ ഓരോ ജനതയും, അതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ പുരോഗതികീടയിൽ സർവ്വസമവതമായ ഒരു ഘടനാവിശേഷം എന്നിങ്ങനെ വിവരിക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരു പ്രഘട്ടകത്തിലേയ്ക്കു്. ആ ഘട്ടത്തിൽ വികാശങ്ങൾ വർഗ്ഗവിഭേദങ്ങളാൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ആ സമഷ്ടി പ്രായോഗികദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു വ്യാപ്തിയായിത്തീരുന്നു. ഈ കവിത തത്തുല്യമായ ഒരു സമഷ്ടിയുടെ വ്യാപ്തിയാവാതെ വഴിയുള്ളു. അതിന്റെ ചെറുകഥനസ്വഭാവം അത്താത്തിലുള്ള ഒന്നത്രെ. നീർച്ചയായും അതു കലാനിയമങ്ങളാൽ നിർവ്വഹിതമായ കവിതയ്ക്കു് മുമ്പുണ്ടായതായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് ഓരോ ജനകീയഗാനത്തിനും സ്വവിശേഷമായ ഒരു സമവേഗസ്വഭാവമാണുണ്ടായിരിക്കുക എന്നും, അതൊരിക്കലും വ്യക്തിഗതമായ സ്വരൂപയോഗ്യതയുടെ ആവിഷ്കാരമാകയില്ലെന്നും പ്രൊഫസർ മൈൽഡ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വിഷയപ്രാധാന്യത്തിന്റെയും സൗന്ദര്യമുഖ്യത്തിന്റെയും അഭാവമാണു് ഓരോ ജനകീയഗാനത്തിന്റെയും വ്യാവർത്തകത്വം എന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. ആപാതത്തിൽ ഭിന്നമെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും ഇതേ ആശയംതന്നെയാണു് ഗ്രീക്കീനുമുള്ളതു്. “ഓരോ ജനതയല്ല, ഓരോ ആൾതന്നെയാണു് അവയെ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും അതിൽ ഗ്രന്ഥിതാവിനു് ഒരു ഗണനയുമില്ല. അവയുടെ അജ്ഞാതകർത്താക്കൾക്കു് ഒരു യാദൃച്ഛികസംഭവമല്ല, അതിന്നു മുമ്പിയായ കാരണങ്ങളുണ്ടു്.”

ഇനി മറ്റൊരുതരം വിമർശകന്മാരുണ്ട്. അവരെ ഡമപ്പിപ്പതിവാദികൾ, അഥവാ കലാപർമാവലംബികൾ (2) എന്നു വ്യവദേശിക്കുന്നു. ജനകീയഗാനങ്ങൾ ഗാനപരീക്ഷികളുടെയും കലിലവന്മാരുടെയും വിമിശ്രകാലഘട്ടങ്ങളിലെ നിർമ്മിതികളാണെന്നും, “മലോന്മുഖ”മായ വിനിയമത്തിന്നു തികച്ചും വിരുദ്ധമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവ സംഖ്യാതിഗമായ പാദഭേദങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യമുള്ളതല്ല എന്നുമാണ് അവരുടെ വാദത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

വീരചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നു ജനശുദ്ധതയിന്നു കൈവന്ന പ്രചാരനം ഗാനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു എന്നു ഹെർഡർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതെ, വീരപുരുഷപാഠങ്ങളായ മനശ്ശാശുദ്ധതയിൽനിന്നു നിഷ്പന്നമായി നിർമ്മിച്ചവയെന്നതാണ് ഈ ഗാനങ്ങൾ. അവയെസ്സംബന്ധിച്ച ഹെർഡറുടെ വാദമാഭ്യസിക്കുക ഗേഹേയെപ്പോലുള്ള പല മഹാനായരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ആ വിഷയത്തിലേക്കുമാർത്തിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നവെന്നാണു സിസ്റ്റ് വിഷ് കിടന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

മനശ്ശാശുദ്ധത മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കുവാനും ആവാദിപ്പിക്കുവാനും സമർത്ഥമായ എന്തെങ്കിലുമൊരു സവിശേഷതയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു കവിത എങ്ങാനു സാധ്യം? നീതയും സർവ്വസമ്പ്രസിപന്നവുമായും എന്നു അഡിൾ മോദിക്കുന്നു. ‘നമ്മുടെ പഴയ ഗ്രന്ഥകഥകൾ അവയുടെ പൊതുവിചാരകൾ വിടർത്തി ആനന്ദത്തിന്റേതായ ആകാശമണ്ഡലത്തിലുള്ള പാമ്പയന്നുപ്പാൽ ആ ചിന്താകിരീടത്തിന്നു പൂർവ്വപ്രായാണു ജനകീയഗാനങ്ങൾ’ എന്നാണ് സർ വാൾട്ടർ മയ്യാട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം.

എന്തൊരുപം ഒരു നീട്ടു; ഇതു നമ്മുടെ ഗാനമാണ്. ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ഗാനം നീട്ടുതായും ജനങ്ങളുടെ ഗാനത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാകുന്നു. അ

(2) Anti-communal School or Artistic School

ല്ലെങ്കിൽ ഇതു ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതും, ജനങ്ങളുടേതുമായ ഗാനമാണ് എന്നു പറയണം. കർത്തൃവും വ്യംഗ്യമോ സമസ്തമോ എന്നതാണു മറ്റൊരു പ്രശ്നം. വ്യംഗ്യമാണെന്നു പറയുന്നവർക്കുപോലും ഭനകീരഗാനങ്ങളിൽ വൈയക്തികത കണ്ടെത്തുവാൻ കഴികയില്ല. അവരുടെ ബാഹ്യാഭ്യന്തരപ്രകൃതികൾ രണ്ടും, ഭവപാലെ സാമന്ത്രികതയാൽ സമാശ്ലിഷ്ടമത്രെ. ശ്രുതികളുടേതുപോലെ അവരുടെ പ്രാമാണ്യം കർത്താക്കളെ അവലംബിച്ചല്ല നിലകൊള്ളുന്നത്. ആദികാവ്യത്തിന്റെ കവി കാവ്യത്തിലെന്നപോലെ, ഭനകീരഗാനങ്ങളുടെ ഗാനകൻ ഗാനങ്ങളിൽ ലയിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. പാടിത്താൽ എന്നല്ല, പാടിയതെന്ന്, എന്നാണു മോദ്യം. ഭനകീരഗാനങ്ങളുടെ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഇത്രമേൽ ദേശീയതയും ഉന്നതഭക്തവ്യം കാണപ്പെടുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

ലോകനാശിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാർ തുടങ്ങിയപ്പോൾ എല്ലാതിടത്തും ഭനകീരഗാനങ്ങളുടെ മനോ രത്നല്ലാതാവത്തരം അവഹേളനവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. സംസ്കൃതീകപുരോഗതിയുടെ പേരിൽ അവ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. വർഗ്ഗീയമായ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളുടെ കലവറകളായി കരുതപ്പെടേണ്ട ഭനകീരഗാനങ്ങളെ അതേ സംസ്കാരപരിഷ്കാരങ്ങളുടെ പേരിൽ അഗണ്യമാക്കിയിരുന്നതല്ലെങ്കിൽ എന്നതിലടങ്ങിയ പരിതാപകരമായ വൈപരീത്യം നോക്കുക. പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ ഹൃദയാന്തരാദങ്ങളാക്കി ഈ ആപൽക്കരമായ ആശയഗതി മാറിത്തുടങ്ങി എന്നാണു നിരൂപകന്മാർ പറയുന്നത്. ഭനകീരഗാനങ്ങളെ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിൽ ബേൺസ്, സ്റ്റോട്ട് തുടങ്ങിയ സാഹിത്യകർത്താക്കന്മാർ ഗണ്യമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം.

“നാളിതുവരെപ്പോൾ പരീക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞതിലും ലളിതവും സമാധാനികവുമായ ഒരു രീതിയിൽ എഴുതപ്പെടുന്ന കവിതയെ അനുവാചകാഭിരുചി എളുപ്പമേൽ ഏറ്റെടുക്കുമെന്നു

കണ്ടറിയുവാൻ ചേണ്ടി, ഒരു പരീക്ഷണമെന്നനിലയ്ക്ക്, സ്വീകരിക്കേണ്ട ഒന്നാണു ഭാവപ്രവണമായ ജനകീയഗാനരീതി" എന്നു കോൾറിഡ്ജ് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതായി ഹാസ്പിററ് പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. കവിതാനിർമ്മിതിയുടെ എല്ലാ കൃത്രിമതകളേയും തീരാ തിരസ്കരിച്ച വ്യവഹാരസാധാരണമായ വാക്കുകൾ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തുതന്ന ഒരു കവിതാഭാഷ" അദ്ദേഹം ഇതുപറഞ്ഞുവേദിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കോൾറിഡ്ജ്, കീററ്സ്, റോസെറ്റി എന്നീ കവികളുടെ പ്രസിദ്ധഗാനങ്ങളെ, "ടെക്സ്റ്റ് ഓഫ് പോയറ്ററി" (3) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ "ലിറൈറ്റി ബാലഡ്സ്" എന്നു വിളിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത പണ്ഡിതന്മാർ, സാധാരണമായ ജനകീയഗാനങ്ങൾ, സാഹിത്യപ്രാധാന്യമുള്ള ജനകീയഗാനങ്ങൾ (4) എന്നിങ്ങനെ ജനകീയഗാനങ്ങളെ രണ്ടായി വിഭജിക്കുന്നു. കഥാകഥനരീതിയിലെ ആർജവം, സന്ദർഭസംസ്ഥമായ ഭാവങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മഘോഷം, ഇവയാണു് അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, സാധാരണ ജനകീയഗാനങ്ങളെ ആരാപിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു പ്രധാനധർമ്മങ്ങൾ. കഥാസന്ദർഭങ്ങളെ അതിലേക്കാൾ ഉയർത്താൻ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ തുറന്നു വെക്കുന്നു. സംഭാഷണത്തിൽ പലപ്പോഴും ഒരു നാടകീയത കൂടുന്നു. വിചാരവികാരങ്ങളുടെ പ്രകാശനത്തിലോ അല്ലെങ്കിലോ ഒരിക്കലും ഗ്രന്ഥിലത കാണപ്പെടുകയില്ല. അതെ, അത്രമേൽ അത്യുപരിധമായ ഒന്നാണു് അവയുടെ പലസാങ്കല്പം. മദ്യ-മന്ത്രാദികളിൽ മുമ്പു് ഈ ഗാനങ്ങൾ "കാട്ടിനകഭക്ത"സ്തങ്ങളുടേപ്പോലെയും, "കടലിനടിയി"ലെ രത്നങ്ങളുടേപ്പോലെയും ചഴിഞ്ഞുകുടുകയായിരുന്നു. പിന്നീടു സർ ഫിലിപ്പ് സിഡ്നി, ബിഷപ്പ് പേഴ്സി, സർ വാൾട്ടർ സ്കോട്ട് തുടങ്ങിയ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ അർക്കി

(3) "Types of Poetry"—Jacob Zeitlin & Clarissa Rinaker എഴുതിയ ഒരു പ്രൊഫസർമാരാണ് ഇതിന്റെ കർത്താക്കന്മാർ.

(4) Popular Ballads & Literary Ballads.

ണ പരിശുദ്ധമാണ് അവയെ വീണ്ടും സാഹിത്യമകുരയിലേക്കു നയിച്ചത്. ഹൈന്ദവത്വ ബിഷപ്പ് പേഴ്സി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച "Reliques of Ancient Poetry" എന്ന കൃതിയുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി അദ്ദേഹം കണക്കാക്കി കണ്ടെത്തിയതു തന്റെ സ്റ്റേണിനനായ ഫ്രാങ്ക് ഫിററിന്റെ സംഭാവനയായിരുന്നു മേൽക്കൂടിയിൽ നിന്നാണത്രെ. അദ്ദേഹം കേരളം അതിവേഗം കേന്ദ്രം എടുക്കുകയും ഫിററിന്റെ വേലയോർത്തീകത്തിലൂടെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നാണ് സിസ്റ്റർവിക് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. ആ കൈയെഴുത്തുപ്രതി 'പുസ്തകം നന്നാക്കുന്നവന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തപ്പോൾ മുഖപ്രിയയും അടിയിലേയും വരികൾ അന്തർവെട്ടിയെടുത്തു. എന്നിട്ടും ആ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗപ്പെട്ട നേട്ടമായിത്തീർന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം സാക്ഷിമാനം വെക്കപ്പെട്ടതായിട്ടുണ്ട്. പേഴ്സിയിലെ സമാഹാരം, ലംഗ്വേജിലെയും ഭാഷാവിശിഷ്ടതയും 'പാശ്ചാത്യർക്ക് പുനഃസംഭാവനയായി ഒരു വരിയെ പകർത്തിയെടുത്തു. "ലംഗ്വേജ് ഫിററിന്റെ" എന്ന തന്റെ കൃതിയിൽ 'ഡെൽറ്റ' അടിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഭാരതത്തിനായ സിവിലൈസേഷന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു നാശപ്പെടുകയും ചെയ്ത അനേകഗുണങ്ങളെ മറ്റേകാലസാഹിത്യ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഭാഗമായ ചില മത്സരങ്ങളിലൂടെയോ അല്ലെങ്കിലോ അല്ലെങ്കിലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം.

"Form and Style in Poetry" എന്ന നിബന്ധനയിൽ കെർ തുടങ്ങുന്ന പ്രസ്താവനയ്ക്കു്: "ബാലഡ് കാര്യമായി ഭാവമാണ്; ഇതാദ്യവ്യക്തമായ ഒരു കാര്യവ്യക്തമാണ്. ഭാവാത്മകമായ ആ ഭാവാത്മകമായ പ്രകൃതിയുടെ സമ്പന്നതയ്ക്കു് ഭാഗമായി. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ഒരു വിവരണം. ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യത്തിന്റെ രാജാവിന്റെ ഭാവാത്മകതയ്ക്കു് കീഴ്മിട്ടായി. എന്തു വായനയും അനേകഗുണങ്ങളുടെ ഉടച്ചു കൊടുക്കുവാൻ ഒരു സവിശേഷമായ പുതുമ അനുഭവപ്പെടുന്നു."

സാഹിത്യപാഠ്യം സാംസ്കാരികമാനം ജനകീയഗാനങ്ങൾക്കു വേണ്ടുവാനുള്ള ഒരു “വിശിഷ്ടത”യെന്നു ചോദ്യത്തിനു വേണ്ടുവാൻ പര്യാപ്തം. ഇതേവേദമുള്ള പ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു വരിച്ചിട്ടുള്ളതായാ വിചാരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യഗാനമല്ല ഈ ചരിത്രം, സ്വതന്ത്രവർത്തിയും സ്വതന്ത്രവർത്തിയും നമ്മുടെ ജനകീയഗാനമല്ല. ചരിത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ തൊടുപുഴയോ തോന്നുന്നില്ല. ഉൽപ്പത്തിയുടേയും, അഭിവൃദ്ധിയുടേയും, പരിണാമത്തിന്റെയും രീതിക്കെതിരും എതിരാണ് ഇത്. വിശിഷ്ടഗാനപ്രകാരം ഈ ഗാനങ്ങൾ, മധ്യകാലത്തോ അഥവാ അതിനുശേഷം, നമ്മുടെ നാട്ടിലും ‘മൊഡിപലസ്’യെന്നു പ്രാദീകൃതമാണു. പരിഷ്കാരം കഴിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു പോയപ്പോൾ, പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരം, ഭൂതകാലത്തെ അതിർത്തിയോടെ, പാശ്ചാത്യരോടു പെരുമാറിയതുപോലെ. അവയ്ക്കു ‘പതി’യിൽ പ്രാവശ്യം മിഷ്ണററി. അങ്ങനെ ഒടുവിൽ അവ തികച്ചും വിജയിക്കപ്പെട്ടു. ഒട്ടേറെ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മാത്രമാണ് ഈ നിലയ്ക്കു് അകലെ ഒരു മാറ്റം വന്നതു്. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ അഗ്രഭാഗം ബിഷപ്പ് പേഴ്സിനെയുപയോഗിച്ചു ചില പാശ്ചാത്യരോടുകൂടി നടത്തി. അവർ, ഭാഷാഗാനങ്ങൾക്കു് വിട്ടുപിടിച്ച് അവയെ പ്രശ്നീകരിച്ചു. വിവർത്തനം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവെന്നു നമുക്കു് അറിയാം. അതിൽ, എന്തോ വേർതിരിവ് ഒരുതരം ഗാനവിവർത്തനവും, മറ്റൊരുതരം അതിർത്തിഗാനവിവർത്തനവും അന്തർവിഷ്ണുവായി. അവയ്ക്കായി കിടന്നിരുന്ന നമ്മുടെ ജനകീയഗാനങ്ങൾക്കു് ഉടൻതന്നെ പ്രബലമായിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഒരു ജനകീയ നവോത്ഥാനമുണ്ടായപ്പോൾ, നമ്മുടെ ജനകീയമാനസംസ്കാരത്തിലും പരിഷ്കാരത്തിലും ശ്രദ്ധപതിക്കാനാങ്ങിയപ്പോൾ അതിനെ പൊതു നഗ്നത്തിലോ പൊതു പരിഷ്കാരം വീണ്ടും നടത്തിയെടുത്തെന്നു പുറംകാഴ്ചയിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു. ദിക്കിൽ ജനകീയഗാനങ്ങളെ അപരമമായി നോക്കി.

തിരിച്ചറുന്ന മനോധീനി ഇപ്പോൾ അവയെ അടുത്തു നില്പു മടി മിമിപ്പത്തി താഴലാലിപ്പുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും ഇതു ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. എന്നാലും, ഈ പ്രത്യേക സാഹിത്യവിഭാഗത്തിൽ ഇനിയും വേണ്ടത്ര പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഉത്തരഭാരതത്തെപ്പറ്റിയുടനീളം പരമ്പരാഗതമായി, അടുത്ത എന്താനും ദശകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, പ്രൊഫ്സർ സത്യപ്രസാദമിശ്രാർ എന്തെങ്കിലും അതിർത്തിയിൽ സൂത്രപരമായ പല പരിശ്രമങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു മോശയ്ക്ക് വല്ല വായനക്കാർക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. കൂടാതെ വർത്തമാനം മുഖ്യ തോരുത്തു് ഒരു ഭരണകീഴ്ഗാനസമാഹാരം പുറപ്പെടുവത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാനോർക്കുന്നു. ദാക്ഷിണാത്യഗാനങ്ങൾക്കു താമരമാലയ പ്രസിദ്ധീകരണംപോലും നാളിതുവരെയും ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതു തുലോം പരിതാപകരമത്രെ. ദോഷസംസ്കാരത്തിനുപോലും ശുണപതി കരിച്ചുപോയ നെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദാരിദ്ര്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ഈ പഴയകലവറകൾ ഇനിയും ശരിയായ തുറന്നുനോക്കാനുളള മലയാളന്മാരുടെ അത്ര ശ്രദ്ധയും അനാസര്യവും എത്ര അപലപിച്ചാലും നാലകമായി എന്നു വരുന്നതല്ല. ഹിന്ദി നാടികൾ പ്രത്യേകപാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്ന മനോഭാവത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തെപ്പറ്റി ഇതു കരിയുന്നതെന്നുപോലും സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാപ്തവിഷയത്തിൽ "മിഴി", "തെന്തിന്", കണ്ണുനാടകം എന്നീ ഡ്രാമകൃതികളോടൊന്നിടത്തുപോലും എത്രയോ ആരാധ്യമാണ് മലയാളഭാഷയുടെ നില എന്നു നമുക്കു സങ്കീർണ്ണം പറയാം. അതിനു നാം നല്ലതായേറെ കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പേര് ഹി കേകാദിനാഭം, ഡോക്ടർ ചേരമ്പാട്ട്. നമ്മുടെ മനോനോടുമാകുന്നു. ഡോക്ടർ മേനോൻ ഈ വിഷയത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പുസ്തകം എഴുതുന്നതുവരെയും പരിശ്രമങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ നിന്നും മറക്കുവാൻ പഴിക്കുകയില്ല.

'മലയാളപാഠ്യപരിഷ്കാരം' (വ. ൧൧൧. 1) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ

മുഖവുരയിൽ, “പരാജയവിട്ടു തിരികെ വന്ന കേരളത്തിലെ സാമൂഹികനവീകരണത്തിനും, കേരളഭാഷാശാസ്ത്രത്തിനും പഠനത്തിനു പ്രദാനം സന്നദ്ധമായ പല സംഭാവനകളും നൽകുന്ന ഈ പാട്ടുകളുടെ സാഹിത്യസംബന്ധവും മലയാള മനോരമയിലെ ഒന്നാമതായി മനസ്സിലാക്കിയ മലയാളി, മീനാതി സർവ്വമലയാളത്തിലെ മലയാളവിഭാഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ ശ്രീമാൻ അച്യുതമേനോനാണ്” എന്ന പ്രസ്താവിയുടേപ്പോൾ, മി. പേഴ്സി മേൽവീൽ തന്റെ മാതൃപ്രിയ, മലയാളിന്റെ മുദ്രയും അഭിപ്രായത്തിനു രൂപം നൽകുമാണെന്നു ജിട്ടുള്ളതന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

മി. മേൽവീൽ നമുക്കു തന്നിരിക്കുന്ന ഈ ഗാനങ്ങൾ മാത്രമേ ഇതോടൊത്തായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പ്രസ്തുത നമുക്കു തന്നിരിക്കുന്ന പ്രസിദ്ധീകരണാർക്കുമാത്രം പലതും ചുരുക്കമുണ്ടെന്ന്, പ്രതിഭയുടെ അതു പരിശോധിക്കുവാനായാ സാംലഭിച്ചുപ്പോൾ, എന്തിനും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അദ്ദേഹവും, അതുപോലുള്ള മറ്റു ഗാനകീയഗാനങ്ങളും, നമുക്കു, ‘വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ രണ്ടാംവാല്യത്തിൽ പ്രവീക്ഷിക്കുക. അതിൽ രാതനനും ഒരു മറ്റൊരു ശ്രീയും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സൗഹൃദം അതിന്റെ വിവരിച്ചതും ഒരു ചെൽക്കരിയായ ഗാനം ഞാൻ വായിക്കുകയുണ്ടായി. ആ പാട്ടു വായിച്ചപ്പോൾ അനേകത്തെ സമുദായത്തിലുള്ളതിന്റെ അഭിമാനമുള്ള ആ പാട്ടു മനസ്സു പലാതിരിക്കുകയും വീണ്ടും അതിന് ഗാനം ഉണ്ടായിട്ടു മനോരമയെക്കുറിച്ചായിരുന്നില്ലെന്നല്ല, പ്രതിഷ്ഠിാനനമിരിക്കേണ്ടതു് അങ്ങനെ പരിപൂർണ്ണമായ ശ്രീപുഷ്പസമുദായങ്ങൾ അനുഗ്രഹിച്ചതായിരുന്ന അനേകം പാട്ടുകളെക്കുറിച്ചായി വിവിധമായ പല നിമിത്തങ്ങളും അവ വിവരിക്കുന്നതാണ്.

“ചരിത്രം മലകൾ മിന്നുവാലായ്”യും “കുന്നതിലുകൊന്ന പൂങ്കുലയായ്”യുമുള്ള ഗോപൻ, “അകപ്പട്ടണു കൊണ്ടിരിക്കട്ടെ”, “മേൽമുണ്ടു നന്നായിച്ചറി”, “പടമലകൊ

ആ് ആംഗിരസപാപം പഠിച്ചു്", "അഞ്ചംപറമ്പു്", പത്തുകെ
 തിലം ചുട്ടി ആകാശം ചൂണ്ടി മറിയുന്ന പട്ടു അഞ്ചാളര
 രത്തിൽ വരുമ്പോൾ അതു പരിഹരിക്കിത്തക്കതിന്നു കട്ടി വടക്കൻ
 തെരിം കൂത്തം വെച്ചു്, "തെക്കൻ തെരിവെച്ചുകൊ
 ചു്" ആനമുഖം കവിതയെപ്പോലെ, "തെക്കുവായം താ
 തു നിന്നുട്ടി", "അരുപ്പിവാരുമുഴിഞ്ഞുകൊട്ടി", "കൊട്ടം
 ഹിവാച്ചു കൊന്നാഞ്ഞാണു്" മീതെ പൂട്ടി "എലസ്സാഞ്ഞാ
 ണാമുറപ്പി", "ചമരങ്ങളൊക്കെ ചമരത്തൊക്കെ", "പൊ
 തംതൊപ്പിയും തലയ്ക്കുണിഞ്ഞു്", "പൊൻകുപ്പനമിട്ടിമുര
 ക്കി", "പിരികൾ പിരിഞ്ഞൊക്കട്ടെ" "കാട്ടിപ്പിളമാനു ചാ
 ടുംപോലെ പടർന്നിട്ടുറച്ചു കൊടിനിന്നു്", പരിവർത്തിക്കി
 ത്തുകൂട്ടിച്ചു്, "പൂവരിപ്പിമ്പാല പരിവർത്തി", "ഇടിവാച്ചു
 പേക്കു ചുറ്റിപ്പിളക്ക" ന്ന മാനമാനു ചാഴുകിലെ നീർക്കു
 മാനമാലയും മെണ്ണിവാഴ കുർച്ചുവാനാണെന്നാണു്!

മിഥ്യവൃത്തം ആവാമുതന്നെ "പൂനമനായിതീർത്ത പരിവർ
 തനും", "ചമരത്തൊക്കെ പിരിഞ്ഞുറച്ചു", പരിവർത്തി
 ക്കുന്നതാണെന്നു് "നാടുകൾക്കും" നാടുകൾക്കെതിൽ ചാ
 ന്നതു് "പടപാലത്തു ചാഴുന്നാട്ടു്"യും, "കെരളിപ്പണത്തി
 ക്കെതിർത്താട്ടു്"യും, "നാടുകൾക്കും" പാലത്തിൽത്താട്ടു്"യും
 കർമ്മിച്ചു തന്നെ. ഇത്തരം വെണ്ണവെണ്ണയിൽ മിഥ്യവൃത്തം ക
 രമമായും പാണവെടകയില്ലെങ്കിലും "കാട്ടിപ്പിളമാനു ചാ
 ടുംപോലെ" എന്നു സ്വകർമ്മമാകാറി പാഞ്ഞുവരുന്ന ആനനെ
 കാട്ടിപ്പിളമാനു നന്നെ നന്നെല്ലാമാലകൾമാകിത്താണു്.

"നാടുകൾക്കൊന്നു മറിയുകയും", "ചഞ്ചമിവാഴത്തൊക്കെ
 താ കൊറിയുകയും" "കണ്ണിമുഖം കവിതമെണ്ണും", "ത
 ക്കാമുണ്ണും പരിട്ടുണ്ണും", "മെണ്ണാറിപ്പോത്ത കവിത
 ന്നും", "തെക്കൻതെക്കി"യും "നാടുകൾക്കും", "കൊ
 ന്നുകടഞ്ഞ ചാഴുകയും", "കാട്ടിപ്പിളമാനു ചാഴുകയും", "മാ
 ന്നതു മോശപ്പിപ്പുണ്ണുതാണു്", "ആംഗിരസന്റെ തൊക്കിവാ
 ടും", "തൊക്കിപ്പിപ്പുണ്ണുതാ തൊക്കിവാഴുകയും", "നാടുകൾക്കും"

മൊത്തം തുടങ്ങുക", "ആമുഖംകൊണ്ട് പുറംവടിവു"മുഖം
ആരോരുത്തിയുടെ ചിത്രം ആകാം മഹാൻ കഴിവും ഏതു ന
തനമിത്രത്തേയും ലക്ഷ്യമിപ്പിക്കാൻപാന ഒരു ലക്ഷ്യമില്ലമാ
ണ് അതിന്റേതത്ര".

"പുലകവാനന്തര രാവ്യമുദാധാരം പൂർവ്വകാഴ്ചയാണമെന്റ
കൃത്യം കേട്ടു", "തെളി എഴുന്നേറും", "ആകാശം നന്നായ്
കടഞ്ഞുകൊള്ളൂ", "കാർത്തവ്യം നന്നായ് കടഞ്ഞുകൊള്ളൂ",
"പടകാളിമുറയ്ക്കു മൊന്നിറങ്ങി", "ഭൂമിയുംതൊട്ടു നെറുകിട
വെച്ചു", സൂര്യകേതവാനെ കൈതൊട്ടു", "നടകകരോലയിൽ
കടന്നുപോയ", "നീയുനി ദീപം കത്തിച്ചുവെച്ചു", "വിള
കു നിറയേളം എഴുന്നോഴിച്ചു", "പടകോപ്പാണമെന്തിറങ്ങി",
"മിറമടി പാന ചുരുക്കുക" "മുണ്ടപറ്റാത്ത ചെല്ലുന്ന" മാ
ണിപ്പുണ്ണിന്റെ ചിത്രത്തിലെ വടിവിനും മിഴിവിനും ഒരു
സർവ്വതീതാതിയായ കോളീയനും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്.

"പീലിത്തിരുമടി കൊട്ടിവെച്ചു", "ചന്ദ്രൻവെള്ളം നി
രണൊറിമൽ, ചന്ദ്രമാടേതിര തൊടുകറിയും", "മാറ്റിന
ഴകിയ താലിമാലയും", "മാറ്റിടംതിങ്ങിയ താലിമാലയും",
"നീലക്കുവണിപ്പുക കൊട്ടിയും", "രാമാരണം കൊണ്ടു വെ
ലം കൊണ്ടുമാരി, "ആട നന്ദിത്തൊട്ടു", "കൈവിട്ടല്ല
ബലം ചൊടാതിനാം" വെച്ചു, "പുലകവാനന്തരമാ
കുടി", "മാരം മുഖം മുടി" കൊണ്ടു, "മാതിരിയെ കൊണ്ടു
മുഖം മറച്ചു", "ആനന്ദവും വടനും" വടന കട്ടിമാലി, മാ
ണിപ്പുണ്ണിന്റെ മഹാനന്ദിതമാണ്. ഈ വെല്ലുനും അതി
നോടൊന്നി സമാനം അംഗം, നന്നായ്. "പുലകവ"മാ
കോളീയസന്തതം!

പുത്തരിയകത്തിന പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടെന്നു മകൻ വാ
ന്നു പാലമ്പോൾ,

പുതുനില്ലാതെ കൊതിച്ചു ചാലം,
കാലമാൻ കൊതിച്ചു മകനല്ലൊ വി.

പട്ടുചാടും പൊടിപ്പും കെട്ടി
 വെളിച്ചമുണ്ടെന്നിടും കെട്ടി
 ചാത്തവും ചാച്ചിലും കണ്ടു ഞാനെന്നാ
 രെന്നു നിനയെല്ലാ പൊന്മകരോ
 നീയുട്ടിടുത്താൻ വിധിച്ചിട്ടല്ലെന്ന്.
 കൂലും കണ്ടെടാം കളിച്ചു ഞാനും
 കല്ലു കണ്ടെടാം തൊഴുതു ഞാനും
 എന്നിട്ടുണ്ടായ മകനല്ലോ നീ.
 മിററത്തു കഞ്ഞി കിടന്നതിനായ്
 ചിരിച്ചിരിക്കലും കാണുന്നതിനായ്
 ഏറ്റവും കൊതിച്ചല്ലോ പൊന്മകരോ
 നിന്നെ വിറാ പണം കിട്ടു വേണ്ട.
 നാഗപുരത്തല്ല നല്ലങ്ങാടി
 പഞ്ഞി പാത്തിക്കു വിവരമുണ്ടെങ്കിൽ
 നല്ല നാറിട്ടു കഴിഞ്ഞു കൊള്ളാം.”

എന്നു മറുപടിയരുളുന്ന സ്നേഹമഹത്വപരമ്പരയിലായിരുന്ന മാതാ
 വിദനയും, യാത്രചോദിക്കുന്ന ചെറിയ അമ്മോരുളിച്ചൊഴുത്ത്:

“നരകിട്ടു വെട്ടി മരിച്ചതെങ്കിൽ
 നാട്ടുള്ളു തന്നെത്തന്നെ മാനമാണെ.
 വീരാളിപ്പട്ടുവിതാനത്തൊക്കെ
 ആരെ വിളിച്ചുപ്പിടുന്നതോടെ.
 രളിവാളുകൊണ്ടു മരിച്ചതെങ്കിൽ
 പശ്ചാത്യരിൽ കെട്ടി വലിപ്പിക്കണ്ടു
 പുലയംകൂടി ഞങ്ങൾ കളിക്കയില്ല.”

എന്നിങ്ങനെ ഒരു സിംഹിതയപ്പോലെ ശർക്കരിക്കുന്ന വിറാ
 മാതാവിടനയും നമുക്കു നാടാടിപ്പാട്ടുപരിൽ കാണാൻ ക
 ഴിയും.

ഉപജ്ഞാതനും ചെറുപ്പം ഉത്തമനാടകങ്ങളായി രൂ
 പാന്തരപ്പെടുന്ന സാഹിത്യസൃഷ്ടിലമായ പല സന്ദർഭങ്ങ
 ും ഇന്നു സന്ദർശനമായ ഗാഢകളിവുണ്ട്. സന്ദർശന

[illegible]

‘വടക്കൻപാട്ടുകൾ’ എന്ന പേരിന്റെ പരിധിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നത് നിർവ്വാഹമില്ലാത്ത ചെറിയ ചെറിയ ഭാവ ഗാനങ്ങളുടെ സംഖ്യ വളരെ വന്നിട്ടു കണക്കാക്കുന്നു. രണ്ടാം ദശമായ ഗാനങ്ങളെ മുഖൻ സമാഹരിച്ച സവിമർമ്മായി പുസ്തികാഭിജ്ഞാനത്തിൽ അതുതന്നെ ഒരു വലിയ സാഹിത്യവിഭാഗമായിത്തീരും. സമസ്തകുളസാഹിത്യപരിഷത്തിനോപ്പാലുള്ള പ്രാമാണികസംഘടനകളുടെ ശ്രദ്ധ ഈ വിഷയത്തിൽ പതിച്ചുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

“കേട്ടപഠിച്ച പഠിച്ച നടപ്പായ

പാട്ടിനു പാവനവേഷഭരം."

എന്നു വളരെ വർദ്ധങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ കരിച്ചിട്ടു കാമ്പു ലിക, ജനകീയഗാനങ്ങളുടെ വിപ്ലവാന്തര കണ്ടുകഴിഞ്ഞിവിടുന്നു. ഈ കാമ്പുപംശതികളാവാതെ, ജനകീയഗാനാഭയാണത്തിനുള്ള പരിശുദ്ധത്തിൽ നമുക്കു മാർഗ്ഗമുണ്ടാകും.

വെണ്മണിപ്രസ്താവന

അദ്ധ്യക്ഷനപ്രസംഗം

(കുറിപ്പുള്ള കേശവൻനായർ)

“ശ്രീമാനാചാരികൃഷ്ണപ്രഭാഷാപണ്ഡിതപ്രസംഗം” എന്നുവേദാന്താചാര്യർ
അദ്ധ്യക്ഷനപ്രസംഗം വിശദീകരിച്ചു കൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന സമയം. (വെണ്മണി)

മഹാസഭയ്ക്കു വന്ദനം.

സമസ്തപേരുന്നപ്രാവിശ്വത്തിൽ സമ്മേളനത്തി-
ന് എന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി കഴിഞ്ഞുതുടങ്ങാൻ “അതോ-
ഗ”മുണ്ടെങ്കിൽ അതു നടക്കാനു കഴിയുമോ? അതിനു ഞാൻ
അർഹനെന്നുള്ള ബോധം എനിക്കില്ല. ഞാൻ മലിനപ്പെട്ടതും
കവിത എന്ന പേരിൽ മലിനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പണ്ഡിതനാ-
ണെന്നു സർവ്വർക്കുവെളുത്തു. അതോടുകൂടി പ്രായാധിക്യ-
വുമായപ്പോൾ അദ്ധ്യക്ഷനാകുവാൻ പറ്റുമെന്നു സമാജക-
വാദികൾ വിജ്ഞാപിച്ചിരിക്കാം. കാരണവശമേ അതിനു
സഹായിച്ചു എന്നെങ്കിലും തോന്നുന്നു. മലിനവു സർവ്വത വ-
ശിച്ചു; നിസ്സാധനവു കൾക്കുപോലും വില്പന. പ-
ണ്ടാക്കു പരിഷത്തു മൂന്നും നാലും അദ്ധ്യക്ഷനാക്കുകൊണ്ടു
കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതല്ലേ? ഇപ്പോഴോ, ആ സമയത്തു് എ-
ഴും ബലമും അദ്ധ്യക്ഷനാർ വേണമെന്നു വന്നില്ലേ? ഉദയാ-
സ്തമനങ്ങൾക്കുപോലും പണ്ടുതന്നെ മണി പോരാ, മണി
വേണമെന്നു വന്നപ്പോൾ ഇതിലല്ലാം എന്താണ് അതുതരം
ഞാൻ ഒരു അദ്ധ്യക്ഷനായിത്തീർന്നാലും മേൽക്കൂറും ഇല്ല. എ

[illegible][illegible]

പ്രസ്തുതവർഷം ൧൧൧൦ മുതൽ ൧൧൧൧ വർഷത്തിന്റെ ഇടയിൽ വാങ്ങിയ
കുടിശ്ശികയുടെ തുകയും താഴെപ്പറയുന്നവർക്കു പലവകയായും മറ്റാക്കുയും ഇക്കാര്യത്തു ഭരണകൂടമായിട്ടുണ്ട്.
തോലം പട്ടം പൊങ്ങമാളം എന്നിവയ്ക്കു സാരിച്ചത്തിനും
പുരരിച്ചം ലഭിക്കുന്നില്ല. അതിന്നു പുറമിന്റെ മുമ്പ
ക്കുകുടിയുണ്ട്. പരിഷ്കൃതഭരണകൂടം തോലപട്ടം തോ
ലപ്പൊലം, വിജ്ഞാനത്തിനും വിജ്ഞാതത്തിനും ഇതുകൊണ്ടു
പ്രസ്തുതവർഷത്തിന്റെ ബാക്കിയും പലവകയായ സാരിച്ചത്തി
ന്റെ മേൽ നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ ആ വിഷയ
ത്തിൽ നമ്മുടെ സാരിച്ചത്തിന്റെ സവിധി വളരെ മറ്റൊരു

നീയമായിരുന്നു. ആ ദോഷം കറാഞ്ഞുകിടപ്പും പരിഹരിച്ചതും, പരിച്ഛേദമായ ഒരു ഗദ്യരീതി പുത്തനായി എഴുപ്തതും, കഴിഞ്ഞ ആറാണിലാണു . അഭിമാനകരമായ പല മാറ്റങ്ങളും ആന്തരമായും ബാഹ്യമായും പട്ട, തടിക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ സംസ്കൃതവിടക്കിപ്രത്യയംചേർത്ത് ഉണ്ടാക്കുന്ന മണിപ്രവാളഭാഷയ്ക്കു കാലത്താൽ വന്ന പരിവർത്തനമാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദ്യം. വേദാന്തപ്രസ്ഥാനം എന്നതുകൊണ്ടു പ്രധാനമായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നതും മറ്റൊന്നല്ല.

പുനഃ മുതലായ പ്രാചീനകവികളുടെ മണിപ്രവാളകവിതപോലെ ആ മനോഹരമായ കവിതകൾ മലയാളത്തിൽ വേറെ ഇല്ല. അവരുടെ മന്വകൾ അവയ്ക്ക് ആദർശമായിരുന്ന സംസ്കൃതമന്വകളെപ്പോലും പലപ്പോഴും അതിശയിക്കുന്നുണ്ട്. അതുതദ്ദണ്ഡമായ തപസ്സുകൊണ്ടും ശിവൻ പ്രാപ്തക്കനാകുന്നില്ലെന്നു കാണുപ്പോൾ രാവണൻ തന്റെ തലകൾ അറച്ചു ഹോമിക്കുന്ന സേർക്കും വളർപ്പിക്കുന്ന ഒരു പട്ടും രാമായണംപ്രബന്ധത്തിൽനിന്നു തന്റെ ഉദ്ധരിക്കാം.

പ്രാധാന്യം കണ്ഠവാദം തൂടിക്കുഴപ്പിടാത്തവയായുസകൂടം
വാദം വേക്കു മിഥാ വിസ്മയമേകിപ്പു, ദക്ഷാദിന സാക്ഷിയല്ല.
വാദംഗനനാസം, തമിഃനിമിതം വേദിയാനാ ഗർഭമേകം,
വേദിമുഖ്യസ്ഥിപാശാ മന്ദാദാക്ഷമേകകോശിർ പ്രധനം.

ഇതിലധികം ഭാവമധ്യമായി ഈ സാദർശ്യത്തെ മിശ്രീകരിക്കുന്ന ഒരു പട്ടവും ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ല. സീതയുടെ ഹൃദയവോശവണ്ണനയിൽ നിന്നു എടുത്ത വാക്യമാണെന്ന പട്ടും സജ്ജനന്മാരെ കോപമയിർക്കുമെന്ന് ഇരിക്കുന്ന മൊഴിയും.

കുളീനം വാഗ്വചാലിയിലവനാധ്വാനം മോക്ഷം കൈക്കൊള്ളേ
ഞാളിടത്താവലംബം വിരേണാഹസം ശംഭുദയാമണി
പ്രിയദാസനാ രാമായണമിഹിഹിയിൽ കട്ടനാക്കി പ്രാചാരം
പ്രാചാരം കൈവെക്കുന്നിരിക്കുവതൊ കോമളാദ്യം പാദ്യം

മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങൾ ഗുണപരസ്തമ്യംകൊണ്ടു ഭാഷയുടെ അമൂല്യസ്വത്വത്തുകൾതന്നെ. എങ്കിലും അവ സംസ്കൃതാനുഭൂതിയനുവാക്യം ദുർഗ്രഹങ്ങളാണ്; കേശകാരികളാണ്.

കാലക്രമത്തിൽ അദ്ധിപതി സംസ്കൃതബാഹുല്യം—അഥവാ സംസ്കൃതത്തിന്റെ അടിമത്തം—ഭാഷാഭിമാനികളായ പണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലും മുയിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. എങ്കിലും ചെറു തൊണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർത്തിയും ആ മാതൃകയിലുള്ള കവനവ്യാപാരം നിലനിന്നു. അന്നത്തെ മണിപ്രവാളവ്യാപാരികളിൽ സർവ്വമാ പ്രാധാന്യംവഹിച്ചിരുന്നതു കേരളകാളിദാസനെന്നും പണ്ഡിതന്മാർക്കുമാണെന്നും പ്രഖ്യാതമായ കേരളവാർദ്ധ്വലിതകോതിതകമ്പാനാണത്. എന്നാൽ അന്നത്തെ അറിന് എന്തിനായി ഒരു കല്പനയും ഉണ്ടായിരുന്നു. വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ, നടുവം, ഓവകാ രാജൻ, കക്കാടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ, പാത്തൂപ്പി അച്യുതാചാര്യൻ മുതലായി പലരും അതിൽ ഹാസ്യബലമായിരുന്നു. മണിപ്രവാളരീതിയിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഈ കാവ്യരചനാ രീതിയെ കണ്ടുപിടിച്ചത് തോന്നുന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ പാശ്ചാത്യ പാശ്ചാത്യ, അതിന്റെ സാക്ഷാത് മാതൃഭാഷയിൽ പൂർവ്വകവിമുദതകണമായിരുന്നു ഏതും ഉത്തരീകാവുന്നതാണത്. എങ്കിലും ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ വിടയപൂർവ്വം നയിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വെണ്മണിമഹൻനമ്പൂരിപ്പാടിന് ഒരു മാതൃസ്ഥാനമുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അക്കാലത്തു കക്കാടുങ്ങല്ലൂരിൽവെച്ചു കൂടിയിരുന്ന കവികളുടെ കാവ്യവിജ്ഞാനത്തിലുള്ള പ്രാബല്യത്തെപ്പറ്റി അച്യുതൻ മകനും ഓരോ പദ്യങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മിക്കതും പരമാന്മാർത്തമമായ നവനയിൽ അച്യുതന്റെ മാത്രം പ്രവീണ പക്ഷത്താണ്.

അതിനാൽനിന്നു രാജൻ, ദൂതകവിപരിവേഷത്തുടേയും, അന്നം

വിശിഷ്ടമാക്കുവാനുണ്ടായ നടുവിലിട്ടുപോയ കേരളവാർദ്ധ്വ

പ്രാബല്യം മകന്റെ, പ്രവീണി അന്നംപരിവേഷത്തിനുള്ളതും

അദ്വൈതപരമായ പരമത്തെ അനുസരിച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഇതിൽ “ശുചിമണി” മഹൻ ആവാണെന്നു മാത്രം. അച്യുതൻപോലും പ്രത്യേകം വാഴ്ത്തുന്ന ആ രചനാഭംഗി സംസ്കൃതപ്രത്യയമോ സംസ്കൃതബാഹുല്യമോ ഉടനന്ത സാമുദായികമായ പരമത്തെപ്പറ്റിയൊരു മഹാനാഗാതിപരിവേഷത്തിലുള്ളതാണു്

വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളിൽ മുഖ്യമായ ഒന്നു് ഈ മേറ്റാത്ത ഗുണമെന്നയാകുന്നു. “പുനഃപാഠണം” എന്ന അദ്വൈതത്തിന്റെ പ്രതിഫലിതം നിന്നു് ആരാധനയിൽ ഞാൻ ഓരോറ്റിയ മംഗളാദ്യക്ഷമെന്ന ഗുണമോഹിതനാണെന്നു്. പോരാകിൽ, “പ്രച്ഛന്നപാണ്ഡവ”ത്തിന്റെ മഹാനാമ പദ്യംകൂടെ കാണിച്ചു കാണുക.

മാതന്താ ചോർകുലിനേന ചിദ്രഗ്ഗാമിനാ ചിത്തപരം
പ്രിയമിത്തനീശ്വരനേക്കുലകലമതിയാലാലാ ഞാൻ ചെന്നെങ്കിൽ
പ്രതിജ്ഞിക്കാൻ വിജ്ഞാതം, പ്രാപ്തി പാണ്ഡവ പാണ്ഡവ തകർന്നാ,
പാതി സാമ്രാജിതത്തിൽ പാതി പാതി വിദ്യാമുക്തനായിപ്പോ മേ.

ഇങ്ങനെ, രചനാഭംഗി. അദ്വൈതത്തിന്റെ മിശ്രകൃതികളും ഉദാഹരണമാണു്.

പ്രത്യേകഗുണമായി കഴിവുന്നേടത്തോളം സാദോടിടാ ണ്യിൽ സാഹസ്യമെല്ലാമുളളാ ഹരഹരിമുളളാ പ്രതിച്ഛിത്ത ചയനം ചെയ്യുന്നതും വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിശദമായ ഗുണമാണു്. അങ്ങോട്ടുതേങ്ങിൽ ആലാമുദൃഗം ഈ പ്രത്യേകപ്പെട്ടു കാണുന്നു:

1. പൊതുവെ വരുത്തിയിട്ടുള്ളവയെ
തെങ്ങത്താലിത്തകർ നിർമ്മിക്കുന്നതിന്നു?
2. തീർച്ചയ്ക്കു തിന്നുളളിയിട്ടുണ്ടു് തകർക്കുന്നതിന്നു്
തൊഴുത്തു തൊഴുതകളു തൊടിത്തന്നു പിന്നെ.
3. തൊഴുത്തു കാട്ടിലെ കരം വലിത്തൊത തോ.
കുഞ്ഞുനന്നും വലിയൊരു വലിയൊരു വെച്ചു.
4. കരുതൽ കരുതിക്കിട്ടു തെങ്ങത്താലി തോ വെച്ചു തോ.
5. പാതിക്കുന്നതിട്ടുവെച്ചതൊക്കെയുമാണു് തോ?

ഇങ്ങനെ താക്കോൽ വെച്ചു കെട്ടിയിട്ടുണ്ടു് സാധാരണ സംഗതികൾ സാധാരണരീതിയിൽ തന്നെ വാണുവരേറ്റിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഹരഹരിയും കാണാം. കറുപ്പു.

കൊട്ടിപ്പിട്ടി താതിവായനയെ നെറ്റിപ്പിട്ടിപ്പിച്ചു കാട്ടി.
മുറ്റത്തു പോ പുല്ലിത്തന്നാലൊട്ടിൽ വിട്ടു പണൽ പന്തലിയിത്തന്നു.
പണ്ണമു “അതിമോഹന”ത്തിന്റെ കണ്ണിയിട്ടിട്ടുള്ള ആത്മര
തം അതിമോഹനത്തെ എട്ടു വിശദമായി പ്രതിവർത്തിപ്പി
ച്ചിരിക്കുന്നു! “അഹോരീതിപ്പാടം”ത്തിനു നടുവെത്ത വെച്ച

ണി അച്ഛൻ പുകഴ്ത്തുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ പഴക്കവും ഞാൻ ഇവിടെ നിർദ്ദേശിച്ച ഗുണവും എന്റെ ഭിന്നമല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തെന്നാൽ നടുവത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ ആ പ്രജ്ഞയും കേവലതയും സവിശേഷം കാണാൻ. സ്വപുത്രന്റെ അകാലനിർമ്മാണത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയ താഴെക്കാണുന്ന പദ്യം നോക്കുക.

ഇന്നിന്നതൊക്കെയിവിടെല്ലാവിടാക്കിനാമു-
 ശ്ലീനിനതൊക്കെ പണിപണിതെ നേരമല്ലേ?
 എന്തെന്നോടാമിഴകിത്തു വിനിയോഗി-
 നീനിടുത്തു, ശിവനെ ശിവാമാമാ!!

സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്ന രൂപത്തിൽത്തന്നെ വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ വെണ്മണി എത്രത്തോളം നിഷ്പ്രഭിച്ചിരുന്നുവെന്നു കാണിപ്പാൻ ഒരു ചെറിയ ഐതിഹ്യംകൂടി പറഞ്ഞു. ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിക്കാം. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ “മധുരമംഗലം” എന്ന നാടകത്തിൽ കവികളുടെ ഒരു അക്ഷരാശ്ലോകരംഗമുണ്ട്. ശ്ലോകം കാരോത്തതതം അപ്പുറപ്പാൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലുന്ന മട്ടിലാണു്. ആ രംഗവും അതിലെ പാട്ടുകളും അതു കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ നടപ്പുണ്ടാമിരുന്ന അക്ഷരാശ്ലോകരംഗത്തിന്റെയും അതിൽ ചേർന്നിരുന്ന കവികളുടെയും പ്രതിച്ഛായയായിരിക്കണം. അതിൽ നായകനായ മധുരമംഗലം ചൊല്ലിയ ശ്ലോകമാണു് താഴെ കൊടുക്കുന്നതു്.

പോകുന്നെൻ പുരുഷന്മാരവനി കടമാനാണിരേമൻ കാഴ്ചമോ-
 ന്നാകുന്നി നമുക്കു ദോഷി പലമുണ്ടിളയ്ക്കു മേലുക്കുടന്ന!
 നാകുന്നാളു പടുളിയിരിക്കെ മേനയാഴും വിടാതില്ല വിര-
 പാരോന്നാക്കിയിളിപ്പുന്നിക്കിള മുമ്പാമ്പാസ പ്രവാസം പ്രിയ.

വെണ്മണി ഇതു വായിച്ചുകൊടുപ്പാൾ “ഇതു എന്റെതെന്നായിരിക്കാം സകലം അല്ലേ? എന്നാൽ ഞാൻ മാവുടനാളവും എന്നല്ലാതെ മാകുന്നോളവും എന്നു പറയില്ല” എന്നു പറഞ്ഞുവത്രെ.

വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രധാനമായ മഹാരാജം ഹരിതമാണു്. ധർമിനാധാരനായാൽ അനുഗ്രഹിതായ മ

നഷ്ടം, അവർ അറിയാതെത്തന്നെ, ഒരുതരത്തിൽ ലോക സേവനം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയോർ കവികൾകൂടി യായാൽ ശാശ്വതമായിത്തന്നെ ലോകോപകാരികളായിത്തീരുന്നു. വെങ്ങണി അത്തരത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളാണ്. “കൃതികളാലധരിത”ത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ “ചിരിച്ചുമരിക്കണം മാനുഷർ”. അത്തരത്തിൽ ഒരു കഥ പറയാനാണ് ആ വശ്യപ്പെട്ട കാരണമത്രെ. ഇതിൽനിന്നു കുറിയുടെ ചിരിച്ചിലുള്ള താല്പര്യം വ്യക്തമാകുന്നു. നിഷ്കലങ്കമായ ചിരിയും ചിരിപ്പിലുള്ള സാത്വികമായ മനോവൃത്തിയുടെ പ്രത്യക്ഷഫലമാകുന്നു. ദോഷബുദ്ധിയോടു കൂടുമ്പോഴേ അതു ദോഷപ്പെടുന്നുള്ളു. വെങ്ങണിക്കു പ്രകൃത്യാ ഒരു പരിഹാസശീലം—ആരെയും കണ്ടാൽ ഒരു കളിയാക്കിവിട്ടു നമ്പ്രദായം—ഉണ്ടായിരുന്നുപോലും. ആ സ്വഭാവം അറിഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തോടു “വെങ്ങണി, ശ്രീരാമനെ കണ്ടാൽ എന്താണ് ആദ്യംചോദിക്കുക” എന്നു നടുവത്തച്ഛനോ മറ്റൊരാൾക്കൽ ചോദിച്ചപ്പോൾ “സംശയമില്ലല്ലോ, അവിടുത്തെ കാഴ്ചയെ അല്ലെങ്കിൽ വണക്കം കൂട്ടുകയാണുപോകുന്നത്, എന്നായിരിക്കും” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞുവെട്ടു. വെങ്ങണി വലിയ ശ്രീരാമഭക്തനാണ്. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ നിന്നല്ലാം വളരെ വ്യക്തമാണ്. എന്നിട്ടും ആ ശ്രീരാമനെ കാണുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ മർമ്മഭേദകമായ ഒരു ചോദ്യംകൊണ്ടാണ് കശാപപ്രശ്നം ആരംഭിക്കുന്നതെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസശീലം കേവലം നിർദ്ദോഷമായ നിർമ്മബുദ്ധിയുടെ ഫലം മാത്രമാണെന്ന് ഉറപ്പറിപ്പാൻ പാമെന്നുപോവു. സാധ്യമല്ലേ?

വക്ത്രീയബോധവും മറ്റും വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു പുറംപ്രബന്ധം, അംബോപാദേശം മുതലായ കൃതികളെഴുതിച്ച് അക്ഷേപത്തിനു വകയുണ്ട്. എന്നാൽ വെങ്ങണിയുടെ കാലത്തു് ആവക ബോധങ്ങൾക്കും ബാധകരും ഇളമേൽ അവകാശമില്ലായിരുന്നു. ആ ശുദ്ധാത്മാവി

ന്നു സ്വകീയം, പാകീയം, എന്ന വിചാരംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണ്. പുരപ്രബന്ധത്തിലും മറ്റും വിചരിച്ചുകാണുന്ന സാമുദായികദോഷങ്ങൾ, വാസ്തവമായി ഉണ്ടായിരുന്നാലാകട്ടെ ഇല്ലെങ്കിലാകട്ടെ, അവയുടെ പ്രസ്താവം മേൽപറഞ്ഞ നർമ്മബുദ്ധിയുടെ പ്രോണതാലല്ലാതെ കവിയുടെ മാതൃബുദ്ധിയിതാലല്ലെന്നു പ്രസ്താവിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തം സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവരെത്തന്നെ ശ്രദ്ധയിടുന്നതാകയാൽ ഉത്സാഹിക്കുമോ? തന്നെത്തന്നെയും വിടാഗ്രഗന്ധൻ എന്നു വരുമോ?

പുരപ്രബന്ധത്തിലും മറ്റും കാണുന്ന ശൃംഗാരംഗങ്ങൾ പക്ഷെ കവിയുടെ ഭാവനാസൃഷ്ടിയാണെന്നും ചാരുതയുള്ളതല്ല. മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാ പല ദർമ്മോഹങ്ങൾക്കും വശഗ്നനാണ്. അവയെ അശരണിയാലോ അപായഭീതിയാലോ ശർമ്മബോധത്താലോ പുറത്തുവിടാതെ സൂക്ഷിക്കാം, എന്നല്ലാതെ നിഷ്ശേഷം പരിഹരിച്ചു പരിപൂർണ്ണത നേടാൻ അവനു പ്രായേണ ശക്തി കുറവാണ്. ആ ദർബ്ബലനായ മനുഷ്യൻ ഈ വിഷമഘട്ടത്തിലും ആത്മസന്താപിക്കു സ്വബുദ്ധിയാൽ ചില നിവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ യൂറോപ്പിൽ ചില പ്രഭുക്കന്മാർ, അന്ത്യഥാ തങ്ങൾക്ക് അഭയനായ ശത്രുവിനെ, ദാസ്യഭാവത്തിൽ പരാജിതനാക്കിയ വിധം, കുതിയുടെ ഭിന്നിമയും മറ്റും ചിത്രീകരിച്ചു സ്വയം സംതൃപ്താകാമെന്നായിരുന്നുവത്രെ. അതുപോലെ നമ്മുടെകവിയും പാദോദനത്തിനൊന്നും കഷ്ടമായതെന്തെങ്കിലും അഭീരുക്കൾ പരാജിതനായിട്ട് പ്രദർശിപ്പിച്ച കൃതകൃന്മാനായി എന്നു ഭ്രമമായ മനോഭാവത്തിനും വഴി ഉല്ലാജ്യമില്ല.

കവിയുടെ ഭാവശുദ്ധിയെപ്പോലോ പദാമാശാസമാലത്തെയോ ആസ്തികൃഷ്ണത്തെയോ കുറിച്ചു സംശയിക്കുന്നതുപോലോ മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി വിചാരമാല്ലാ അധികം, വിഡ്ഢിതമാണ്. തന്റെ പരിഹാസപരപ്പുനങ്ങൾ അവയെ വഴിപിഴപ്പിപ്പാമോ എന്നു അദ്ദേഹം ഭയപ്പെടുകയും അ

വസാനം പശ്ചാത്തപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ട്: “എന്തൊക്കിലും പരഞ്ഞൊരു, ഒടുവിൽ ഒരു വെണ്മ സ്മരിച്ചാൽ മതി”യെന്നു്. അതനുസരിച്ചു കവിപ്രതിവിധിയും നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. അഞ്ചോപദേശത്തിലെ അ വസാനപട്ടം ഇതിനെല്ലാം തെളിവാണു്.

മുക്കാലാ മൂലാശ്വതിശ്ശതി മൂലാശ്വതി ശ്ലോകനല്ല മേഗ്വാ
തല്ലാലാ മേഗ്വകാശാദധനിക മേഗ്വമൂലാശ്വതിശ്ശതിശ്ശതി
ഇക്കാലത്തിന്നുമാർത്തകരിവിട്ട കൃതിറ്റിച്ചു പിറ്റല്ല ഗാരി-
തക്കാലിത്തന്നെ കാന്നിന്നുമേക തക്കൊരു എക്കാലം നീ!

ഇനി ഈ വിഷയത്തിൽ എവിടേ? അധികമൊന്നും പറയാനില്ല. പ്രതിപാദ്യവസ്തു പഴയപടി പൂർണ്ണങ്ങളിൽ നിന്നാ ഇതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നാ എടുക്കണമെന്ന നിർദ്വണ്ഡം വെങ്ങണിക്കു കറവാതിടുന്നു. പൂർവ്വപ്രായം, അഞ്ചോപദേശം, അതിന്മാരെ മുതലായ കൃതികൾ അതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. പ്രതിപാദനത്തിലും കാവ്യത്തിന്റെ ജീവനായ രസത്തിലും കവിക്ക് നിഷ്കർഷയും ഭാവിതൃപ്തിക്കു് കഷ്ടിയാണെന്നു പറയണം. രസങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ശൃംഗാരംതന്നെയാണു വെങ്ങണിയും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ, കാലഗതിയിൽ വന്ന അചിദഭേദത്തിന്നു നിഷ്കാശം വിധം, ഇന്നു് അതു മിക്കതും അപരിഷ്കൃതം എന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. എന്തായാലും വെങ്ങണിപ്രസ്ഥാനം ഭാഷയുടെ ഭാസ്യരമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തെ കുറിച്ചുവന്നതിൽ ആർക്കും വാദമില്ല. പരിപൂർണ്ണത എന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നമ്മുടെ ഭാഷ ഇങ്ങനെ പല ചവിട്ടുപടികളും കയറിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും അനവധി ബാക്കിയാണു്. അവയിൽ ഭാരോന്നം, മഹാറാ നിനെ അപരിഷ്കൃതാഴ് എന്നും, മേലെ എന്നും, വരുന്നതു സ്വാഭാവികമാണു്. എന്നാൽ “അന്താതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് അതാതു വരിയതു്” എന്ന വസ്തുത ഒരിക്കലും വിന്യസിച്ചുകൂടാ.

വെണ്ണണി മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയും

(വി. മ. രാമൻമോനാൻ ബി. എ. എൽ. റി.)

പാശ്ചാത്യന്റെ പാപക്കളികളിലൂടെ മലയാളനായ മലയാളി
യുഗമാവാഴ്ചയിലായ മലയാളിയിൽനിന്നു തന്നെ സുഭാഷ
പാശ്ചാത്യകാലികൾക്കു പാടിയിട്ടുള്ള കവിതകളുടെയും വടക്കു
നാഥമാവാൻ പ്രാപ്തിക്കു മുമ്പായി സന്ദർശനമാണ്

എന്റെ പ്രസംഗത്തിനു വിഷയമായ വെണ്ണണി
മഹൻ നമ്പൂരിപ്പാടനു കവിതാലോചനയിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ട
സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളത് ഇന്ന് അധികംപേരും വി
സ്മയിച്ചതായി വന്നേക്കാം. ഇന്നു വെണ്ണണിക്കൃതികളെഴുതുന്ന
സാമാന്യത്തിന്റെ മനസ്സിലെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന അജാതീയോ
കങ്ങളെപ്പോലെ മാത്രമേ വെണ്ണണി ഗണിച്ചുവരുന്നുള്ളൂ. വെ
ണ്ണണിനമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ വെണ്ണ പട്ടണത്തുകൾ, കവികൾ
എന്ന പദവാൻ അർഹതയില്ലാത്തവയുമാണെന്നു പറയുന്ന
വരും ചുരുക്കത്തിൽ. പഴയതായ കോളവർമ്മ നമ്മാമൻ ന
മ്പ്യാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് കവികൾ ശിവരാത്രിനമ്പൂരിപ്പാ
ടെ ഒരു ശ്ലോകംകൊണ്ടു് അഭിനയിച്ചുപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടായി
രുന്ന ഒരു സാഹിത്യവീരൻ 'ഈ കണക്കിന്' അവിടുന്നു വെ
ണ്ണണിയും ഒരു കവിയാണെന്നു പറയുമല്ലോ' എന്നു പറയുക
ണ്ടായത്രെ! എന്നാൽ പ്രസ്തുത വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്ര
സംഗമെഴുതാൻ പരിഷൽപ്രവർത്തകന്മാർ എന്തിനു് അധി
സരണനതിൽനിന്നു് ഇവർക്കു കാര്യലോകത്തിൽ ഒരു സ്ഥാ
നമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മിലക്കുകിലും വിശ്വസിക്കുന്നതായി
കാണുന്നത് ആശ്ചര്യസമനകംതന്നെ.

ബഞ്ചണി മഹർനമ്പൂരിപ്പാടിനെപ്പറ്റി ഇന്നുള്ളവർ എന്തിനായിട്ടും പുറപ്പെടുവിച്ചാലും പരമാർത്ഥമായ എല്ലാ കവികളാലും അദ്ദേഹം ആരാധ്യനായിരുന്നു എന്നുള്ളതർത്ഥം സംഗതിയാകുന്നു. പാതനായ ക്ഷത്രിയന്മാർക്കു നൂറാൻ, അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയ 'കവിഭാരത'ത്തിൽ, കഥാനായകൻ 'ദോണാചാപ്പൂർ' എന്ന സ്ഥാനമാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. "സിന്ധവനി കവിനാമീർത്തിൽ മുങ്ങിയിരുന്ന" എന്ന കവിസാർവ്വഭൗമൻ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനും, "ശ്രാമിണി ചമ്പാകംഗിയിൽ പൊങ്ങി നിൽക്കും" എന്നും അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാടും ഇദ്ദേഹത്തിന്നു സർവ്വഹിതങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. "ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോധർമ്മത്തിന്റെ അപ്രതിരോധമായ പ്രാഹരണത്തിന്" കേവലമാനന്തിയും കവികളും തട്ടു വരുന്നതല്ല. മഹാജന കവിതേകുന്ന ദിക്കിൽ ഇദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും തട്ടിമുളിപ്പും. നാമ്പന്തിപ്രസാദിദൈവത്തോൾ അതു ബഹുസമാധിയിടുകയും ചെയ്യും" എന്നാണ് കോളകാളിദാസൻ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. കണ്ടൂർ, കാച്ചുളി, കടവു" മുതലായവർ കവിതേകിയതത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭീഷണിയാണെന്നും അഭിമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരൻ, ക്ഷത്രിയന്മാർക്കു നൂറാൻ മുതലായ മഹാകവികളെപ്പോലെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കവിസംഘത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു പരീക്ഷ കമ്പനമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. പൊരമ്പു കവികളെപ്പറ്റി നല്ല അഭിപ്രായമില്ലാതിരുന്ന പാതനായ സി. അമ്പുറായി അവർകൾ മഹാകവി പാതനാമഹർനമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതപ്പെടുമ്പോൾ വിയരച്ച കൈ ഉപന്യാസത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടാതി. എന്നതെന്നതല്ല, കഥാനായകൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ഒരു കവിയോ നിരൂപകനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ ആക്ഷേപിച്ചവൻ കൈയ്ക്കുപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു മുപ്പത്തഞ്ചു കൊല്ലംമുമ്പു തൃശ്ശിവരൂപത്തുർ 'ഭാരതവിലാസം' സഭയിൽവെച്ചു്

ഒരു പേരുകേട്ട സാഹിത്യകാരൻ ബാബുജി ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം
 ഭാഗ്യവശം മാത്രം കിട്ടിയ ഒരു ഉപന്യാസം വായിക്കുകയുണ്ടാ
 യി. അത് അവിടെക്കൂടിയിരുന്നവരെ സമാന്യത്തിലേക്കും
 ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. അവരിൽ പലരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രാ
 യങ്ങളെ വിമർശനം ചെയ്തില്ല. എന്നാൽ ഉപന്യാസകർതാ
 മർമ്മം പിടിച്ച അശ്വമേധാവി ഒരു പ്രസംഗമെഴുതി. സാഹി
 ത്യപരമാവധിയാർ വി. കെ. സാഹസനായി. അവർക്കു
 യിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സമകാലീനവായ സമകാലികവുമായ
 പലപ്രതികരണങ്ങളും പ്രശംസയും പാത്രമായി ഭവിച്ചു. ഒരു
 കവിതയെ നമ്മുടെ കഥാസാഹിത്യം. എന്നാൽ കഥാസാ
 ഹിത്യം സിദ്ധകാര്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെന്തെല്ലാം
 പുസ്തകരൂപേണ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി, അതേസമാന്യത്തിന്റെ
 ഇടയിൽ പ്രചാരം വരുത്തുവാനായി കവിതയെ അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ ബാധകളോ ഉപസാഹിത്യങ്ങളും. മറ്റൊരു കാര്യമാണിത്
 പ്രത്യേകമായോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹനാത്മസംഗമം സം
 ഭാവനകളോ സമാനമാനങ്ങളോ നൽകിയതാകാം. അറിയില്ല.
 ഭാഷാപോഷിണിപോലെയോ, മറ്റു സാഹിത്യസമാജങ്ങളി
 ലോ, കവിതാമന്ദാപരീക്ഷയിൽ മേന്മയ്ക്ക് അദ്ദേഹം സമാനാ
 ധനമായി ഭവിച്ചു എന്നു കേൾക്കേണ്ടതാകാം. ഇല്ല. എങ്കി
 ലും അപ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായി വരികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകാം. ചില
 ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നതാണു പലരും
 നമ്മുടെ അകലെയുള്ളൊരാളായിത്തീർന്നതായി മറ്റാണിട്ടു. അപ്പു
 ടിയെഴുത്തിന്റെ സഹായംകൂടാതെ കഥാസാഹിത്യകാരൻ
 കവിതകൾ എഴുതുന്നില്ലാത്ത പ്രചാരം ഉണ്ടായ സംഗതി
 കാര്യമായാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു ചില പ്രത്യേക
 ണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു വ്യക്തമാണല്ലോ. ആ
 വക ഗുണങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നു നമ്മുടെ ആലോചനയ്ക്കു
 വിഷയമാകേണ്ടതാണ്.

ലോകത്തിൽ പലരും കവിതയെ പലപലായനമായിട്ടും
 കേൾക്കും ചെയ്യുമ്പോൾ പലരും സമാപനത്തിനായിട്ടും

ണ്ടു ചില മഹാപുരുഷന്മാർ അവതരിപ്പിച്ചതും പ്രായേണ ഹി
തുക്കൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സാഹിത്യലോകത്തിലും ഇങ്ങ
നെ ചില മഹാവാക്യം കൊണ്ടു കാലത്തു ഉണ്ടാക്കുന്നതായി ക
ണ്ടുവരുന്നു. കവിതയുടെ ഗതി പിഴച്ചുവഴിയിലേക്കു തിരിയു
മ്പോൾ അതിനെ ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു
ചില മാറ്റങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുമെന്ന് എന്തുഭയമായി
സാഹിത്യമാത്രം നോക്കിയാലും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

നമ്മുടെ ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും സ്ഥിതി
അനാശാസ്യമായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു തുഞ്ചത്തു രാമാനുജൻ
എഴുത്തച്ഛൻ എന്ന മഹാൻ അവതരിപ്പിച്ചതും, മലയാളത്തെ
തമിഴിന്റെ ഭാഗ്യത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി ഗീർവ്വാണഭാ
ഷയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി സംസ്കരിച്ച സംസ്കൃതത്തിലെ
ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംസ്കരണമായി. അപണ്ഡിതന്മാർക്കു
ടി സുഗ്രഹമാകത്തക്കവിധത്തിലും ഭാഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ
ച്ചു. എന്നാൽ ആധുനികഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ജനനി
താവനാ ഗണിച്ചുവരുന്ന പ്രഭാവത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തെ അനു
സരിച്ചാവാൻ ഭാഗ്യഭാഷയ്ക്കു മാത്രം അടുത്തുകാലം വരെ കയ്യൻ
നമ്പ്യാർ ഒഴികെ ആരും ഉണ്ടായില്ല. എഴുത്തച്ഛൻ കവി
താനിർമ്മാണത്തിൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളാണ് ആശ്രയി
ച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ കവിതയു
ണ്ടാക്കുവാനോ മാത്രമേ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷാദീപി അനുക
രിച്ചിരുന്നു എന്ന് അനന്തരകാലീനകവികളുടെ ഇടയിൽ
ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ ഉണ്ടായതുപോലെ തോന്നുന്നു. എ
ന്തെന്നാൽ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെടുന്ന കൃതികളി
ലെല്ലാം കവികൾ ചമ്പുക്കാരന്മാരുടെ മണിപ്രവാളരീതിയെ
യാണ് അനുകരിച്ചുകാണുന്നത്. അതഥ്യപുഷ്പികൊണ്ടും ശ
ബ്ദസൗകുമാര്യംകൊണ്ടും ചമ്പുക്കൾ അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളാ
ണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ അമിട്ടു. 'മധുരമധുരഭാഷാസംസ്കൃ
താനന്യാത്വസമ്മേളനസുഖീല'മായ 'കാവ്യവാണിജീവി
യുടെ ധൃതതാഴ്മ'ങ്ങളാണ് ചമ്പുക്കൾ എന്നു ഒരു സരള

യൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ പക്ഷാപാതകത്തിന് വഴിയില്ല. എന്നാൽ ഈ കൃതികളെ ഭാഷാകാവ്യങ്ങളെന്നു പറയാമോ എന്നു സംശയമാണ്. ബാലകൃഷ്ണനാമമാലയ്ക്ക് ഈ കാവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. സംസ്കൃതാനുഭാഷാവാചാസമയത്തിലും, മലയാളം ഭാഷയിലും ഉണ്ടായ സംസ്കൃതാനുഭാഷം മനസ്സിലാക്കാത്ത ഭാഷയിൽ നിർമ്മിച്ച പ്രാപ്ത കവിതകൾക്ക്, അവ അർഹിക്കുന്ന പേരും, പ്രചാരം ഇല്ലാത്തപോയതിൽ അതു തപ്പെടുവാൻ ഇല്ലാ. എന്നാൽ വളരെക്കാലത്തോളം കവികൾ ചമ്പുക്കളെ ഭാഷാതീതിയെ അനുകരിച്ചവരും പഴയ, ചമ്പുക്കളിൽ കാണുന്ന അത്ഥപ്രാപ്തിയോ ശബ്ദതോന്നിയോ മിക്ക കവിതകളിലും തൊട്ടുകെട്ടിയിട്ടുപോയിട്ടില്ല. സമ്പ്രദായങ്ങളായ അപ്രാപ്തി സംസ്കൃതപദങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും കൗതുകമുള്ളതായി കാവ്യത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന മറ്റൊരു അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. ഭാഷാകവിതയോടൊന്നു പറഞ്ഞു്,

ה'תשס"ב, י"ב שבט - יום חמישי, כ"ב חשוון

“സാക്ഷാത്കാശം” എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്.

[illegible]

စတုတ္ထကမ္မဘေဒါဝေဒဿနာပရိယေသနာသို့

എന്നീയിടങ്ങളിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ച.
വി.കെ. ആംഗിച്ച്വാൽ 'മനുഷ്യാം നാരിനിരീചർ തുടങ്ങുന്ന
ചിൽ നന്നാരിചി.' എന്ന പാഠ്യത്തെ ചാലമായി. ആദ്യ
കഥാകർത്താക്കന്മാർ സംബന്ധിച്ച് 'ഉയർന്ന ഭാഷ സംസ്കൃ
തവുമല്ല മലയാളവുമല്ല. എഴുപ്പത്തിൽ ചരിത്രങ്ങളാകാം.
നല്ല ഒരു വിദ്യാഭാഷ എന്ന മാത്രം പറയാം' എന്നാണ്
പരോന്നായ സി. അച്യുതമേനോൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. 'ഭാ
ഷാ സംസ്കൃതമോശോ മണിപ്രവാളം' എന്ന സൂത്രം കവികൾ
അവായമയ്ക്കെ സംസ്കൃതപ്രാദംബോല വ്യാഖ്യാനിച്ചതി
ന്റെ ഫലമായി സംസ്കൃതവും മലയാളവുമല്ലാത്ത ഒരു നവം

സകലാശയയിൽ അനേകം കവിതകൾ ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയായി. ആകപ്പാടെ ഭാഷാകവിതാശീതി കടന്നുകയറത്താലും അദ്വൈതസ്ഥിതമായിത്തന്നെയിരുന്നു. ജനാസാമാന്യത്തിന്നു കവിതാപാരായണത്തിൽ അഭിരുചി ഉണർപ്പിക്കുവാൻ പശ്ചാത്തമനാശം കൃതികൾ കുറവായിരുന്ന ഒരു കാലത്താണ് വെങ്ങണിപ്രഭൃതികളുടെ ആവിർഭാവം. 'ശ്രദ്ധയും കോമളവുമായ ഒരു പുതിയ മണിപ്രവാളസചത്രപം' ഇവർ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല 'ലളിതയും സ്പഷ്ടവുമായ ഒരു ആശയപ്രകാരനവശതിയും' ഇവർ എർപ്പെടുത്തി. പ്രസിദ്ധങ്ങളും പ്രമുഖപ്രമാണങ്ങളുമായ സംസ്കൃതപദങ്ങളേയും മലയാളപദങ്ങളേയും പാലും വെള്ളവുമെന്നപോലെ റചണനുമായി സംയോജിപ്പിക്കുക, സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളും ആവുന്നതും വർത്തിക്കുക, പ്രാസാന്തപ്രത്യയങ്ങളൊക്കെയും പദാലങ്കാരീതിയിലുള്ള വൈരിയ്യപ്രയോഗങ്ങളും കവിതശ്രവണസുഹൃദമാക്കിത്തീർക്കുക, പണ്ഡിതന്മാരായും നവപണ്ഡിതന്മാരായും രചിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാവിധം ഫലിതം പ്രാശംഗികയും പദങ്ങളും അനന്തരക്രമത്തിൽ ഘടിപ്പിക്കുക, എന്നിവയാണ് വെങ്ങണികവിതകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകതകൾ. ആധുനികരീതിയിൽ ചാരിച്ചുണ്ടാകുവാൻ തുടങ്ങിയതു പുത്തോട്ടത്തു നമ്പൂരിമാണെന്നിടം ആരീതിയെ അനുകൂലമാകുവണ്ണം പഠിപ്പിച്ചിച്ച് ആകർഷകമാക്കിത്തീർത്തു വെങ്ങണി മഹൻനമ്പൂരിപ്പാടാണ്. ലളിതയും, പ്രസാദം, ഫലിതം, പ്രാസപുഷ്പി എന്നിവയാണ് മഹൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതകൾക്കുള്ള വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ. കണ്ണസുഖത്തിന്നു ഭംഗംവരുത്തുന്ന 'ഹരതൃതാം', 'വിനന്ധി' എന്നീ കാവ്യദോഷങ്ങൾ പ്രാമീനകവിതകളിൽ സുലഭമായികാണാം. ഇവയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന മിക്ക ദോഷങ്ങളും മഹൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതകളെ സ്പഷ്ടീകൃതനെന്നതില്ല. കവി ആദ്യം ശ്രമിക്കുകയും, പിന്നെ ധരിക്കുകയും, അനന്തരം രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ള സാധാരണതത്താലും ആലോചിച്ചാൽ മറ്റുള്ള ഗുണങ്ങൾക്കു വിശാലമാകത്താണെന്നും

കവിതയ്ക്കു ശബ്ദഭംഗി അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ള കാഴ്ച
 ത്തിൽ സംഭവത്തിന്നു വഴിയില്ല. ആംഗ്ലോകവിചാര തോ
 മസ് ഗ്രേ ഒരു വലിയ ചിന്തകനോ മേലിരിക്കുന്ന ആശ
 യങ്ങൾ ഉദാനംചെയ്തു കവിതയാ ആയിത്തീർന്നു. എന്നാൽ
 ആശയങ്ങളെ മനോഹരമായ രൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന
 തിന്നുള്ള ശക്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്
 അദ്ദേഹം ഓസാമാന, ഗവിയായും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ശോക
 ഗീതം' [Flora] ഒരു ആദർശഗ്രന്ഥമായും ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന
 ത്തി. ആംഗ്ലോകവാദിത്തത്തിൽ തോമസ് ഗ്രേ, പോപ്പ് എന്നിവർക്കുള്ള സ്ഥാനമാണ് ട്രാബാൾഡിനത്തിൽ മെമ്മോറി
 മേനോൻ സ്മരിപ്പാട്ടിനെക്കുറിച്ചു എന്ന് പറയുന്നതിൽ ചെറിയ
 തെറ്റില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിനുംപുറമെ നമുക്കുണ്ടായി
 ന്നു ചില നാടകങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യനായ
 തോ ഇതരഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാറ്റം വരുത്തേണ്ടതും മോഷ്ടകളെ
 യും വസ്ത്രീകുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തെ അറിശ്ശിക്കുന്ന കവി
 കൾ അപരാധമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നില്ല. നാഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പദ്യ
 ങ്ങളിൽനിന്നു മുൻപറഞ്ഞ ഗുണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവി
 തിനുമുള്ളിൽ എളുപ്പത്താലും പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടവയെന്നു മനസ്സിലാ
 വാൻമറ്റം.

തോമസ് മാല, തോമകളെക്കുറിച്ചു ഹണിവേഴ്സ്, റീഡ്സ്, പെ
 തോമസ് കൂട്ടുകെട്ടുന്നവർ മുൻപുള്ളവർ, പാലോമസ്, മാല
 മാലസ്, മാല, മാലസ്, നാലി മുക്കുകുമാലസ്, വിചാരി,
 മാലസ് മാല, മാലസ് മിനമലസലിമിമു മോക്ഷമിദ്യ

മുദ്രാലി മുദ്രാലയമുദ്രാലിമുദ്രാലയമെന്നിപ്പോ മന്നിലും മേൽ.
 പ്രാദേശി ഗോഗി സമുദ്രത്തിലേക്കു വിഹരിച്ചിപ്പോഴാ സമുദ്രാലക
 മാലി, കൊല്ലാം മാലിതും, തല ഗോകക കിഴക്കുപുറത്തേക്കുമാലി
 ക്രിസ്താസാസ്യപുതുക്കുമാലിമിമു വിഹരണത്തിലേക്കുമാലി

പാലത്താലും പെത്തുന്നതിന്നു കടപഴനും വിട്ടുപാഞ്ഞു കിറ.
 പുല്ലത്താലും പൊളിക്കുന്നതിന്നു കടപഴനും സഞ്ചിയാലും പാലപാത്രം
 തോളിക്കിരിപ്പുപുല്ലത്താലും വെറിയ പഴംഭാഷയും മേലി. പാലം.
 മേലത്തിൽ തള്ളിയുമാലിക്കുപിശകനായും പട്ടെപ്പട്ടു പാലത്തു

കുന്നു. ഇതാനീയനന്മാർ ഇതു എത്രത്തോളം സമ്മതിക്കുമെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ മാറുമില്ലെന്നപോലെ വെണ്മണിസമ്പുറിച്ചാടുന്നതും ദിവ്യമായ കൺഗ്രഹം ലഭിച്ചതായി ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. വെണ്മണി ഇല്ലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വിഡ്ഢിത്തായ സമ്പുറിച്ചാടിനൊക്കെക്കൊണ്ടു ചില ഉണ്ണിസമ്പുറിച്ചാർ ചിത്രത്തിൽ കണ്ട ഒരു യക്ഷിയെ പാണിഗ്രഹണം കഴിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, യക്ഷി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായി അദ്ദേഹത്തെ ഭക്താവായി വരികയും, കുറേക്കാലം അദ്ദേഹമൊന്നിച്ചിരിക്കുകയും, ഒടുവിൽ തന്നോടു ചെയ്ത ഒരു വാശാനത്തെ നിറവോറവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കാത്തതിനാൽ 'ഗുഹഗ്രഹസ്ഥന കമ്പമാകും' എന്ന യക്ഷി അദ്ദേഹത്തെ ശപിക്കുകയും, അനന്തരം യക്ഷിയെ കടിവെച്ചു പ്രീതിപ്പെടുത്തിയതിനാൽ 'കീർത്തിപ്പെടും കവികളാമൊടുവിൽ കലാശം' എന്നു ശാപമാക്കുംകൊടുത്തു അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. ഇതിന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതി എങ്ങനെയാവാം വെണ്മണിമറയ്ക്കൽ ഒരു യക്ഷിയെ കടിച്ചെടുത്ത് ഇപ്പോഴും പൂർവ്വവർത്തനമായി അറിയുന്നു.

ആദ്യകാലത്തു വെണ്മണിമറൻ കാര്യശ്ലോകങ്ങളാണ് അധികം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ആ ശ്ലോകങ്ങൾക്കു മനസ്സാധാരണമായ പ്രചാരമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ കവികളെത്തിന്റെ മിക്കകാലങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയും, മാതാക്കന്മാർ പ്രഭുക്കന്മാർ മുതലായവരുടെ മുമ്പാധിപത്യം നേടുകയും, അവർക്കു ശ്ലോകങ്ങൾ അടിയറവെക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചെല്ലന്ന ദിക്കിലെല്ലാം അവിടെത്തെ സഹൃദയന്മാരായ വിചാരികർ വിശ്രമത്തിനുകൂടി ഇടകൊടുക്കാതെ ഇദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലിച്ചിരുന്നു. കഥാനായകന്നാകട്ടെ, ആരുതന്നെ ആവശ്യപ്പെട്ടാലും എത്രനേരമെങ്കിലും ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കൊടുപ്പിക്കുന്നത് സന്തോഷകരമായ പ്രവൃത്തിയുമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് മലയാളത്തിന്റെ ഏതു മൂലയിലുള്ള ഭനങ്ങൾക്കും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്ലോകങ്ങൾ മനു

പാഠമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ
 ഒരു സമർത്ഥമായ ലാളിത്യാദിഗുണങ്ങൾ അധികം പ്രദർശി-
 കുന്നത് ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളിലാണെന്നുള്ളതും പ്രസിദ്ധമാണ്.

കഥാനായകന്റെ ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലുള്ള ആദ്യത്തെ കൃ-
 തി “പൂരപ്രബന്ധ”മാകുന്നു. ൧൦൪൭ മേടം ൨൨-ാം-നാണ്
 ഈ കൃതി പൂർത്തിയാക്കിയത്; എങ്കിലും അതിന് എത്രയോ
 മുമ്പ് എഴുതിയതാണിതിന്നു. പിന്നീട് അതിൽ പല പദ്യ-
 ങ്ങൾ എഴുതിച്ചെടുത്തതായെന്നു. ഈ കൃതി പദാത-
 നായ അപ്പുൻതമ്പുരാൻ തിരുമനിയുടെ മാതാവായ കൊച്ചി-
 കൊവുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം നിർമ്മിച്ചു-
 ന്നാണ്. ഇതിലെ ചില ശ്ലോകങ്ങളെങ്കിലും തോന്നാത്ത മ-
 ലയാളികൾ ചുക്കാലത്തും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.
 പൂരത്തിനു വന്നിരുന്ന നാനാജാതിക്കാളെ വർണ്ണിക്കുന്ന
 റിൽ നമ്പൂരിപ്പാടു കാണിപ്പിടുമു സാമന്തം സമന്തനായ
 റിപകാന്റെ തുലികളെവടവെത്തപ്പോലും അതിരതിരു-
 ന്നാണ്. ആ വർണ്ണനാശ്ലോകങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്കു
 ചിന്തയുമാനവർ നാളുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായതുപോലെ
 തോന്നും. എത്ര പ്രാപ്തം വായിച്ചാലും അവയുടെ നന്മീന-
 നും പോകുന്നതുമല്ല. ദ്രവ്യാനുഭവത്തിനു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഇ-
 വിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

നാമുച്ഛിതം നാനാജാതിക്കാളെ നർത്തനക്കുട്ടനാം.
 തുടക്കംതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു പരത്തുതൊണ്ടു
 നാമുച്ഛിതം നാനാജാതിക്കാളെ നർത്തനക്കുട്ടനാം!
 തുടക്കംതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു പരത്തുതൊണ്ടു

പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു
 പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു
 പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു

പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു
 പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു പരത്തുതൊണ്ടു തുടക്കംതൊണ്ടു

പുറംഭാഗ് കറാമല്ല കടിലാ കളോണ്ട മൊതൊ.
 ദുഷ്ടതികൾ നടന്നിടത്തൊരുവരെപ്പോലെ ഗോസുരീമാർ.

‘ദുരിട്ടുഷധരിന്മാരാണ് അടുത്തുണ്ടാകുന്ന ദൈവശക്തി. ഇതു ചരകുലം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി വലിയകോയിതമ്പുരാൻ വിജയസ്തോത്രം ഉണ്ടെന്ന അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “ഇതു ഫലിതമുള്ള ഒരു ഭാഷാകവിത കണ്ടിട്ടില്ല. കണ്വൻനമ്പ്യാരുടെ തുളൽകഥകൾ ചിലതുളൽക്കാരം മറ്റും ചൊല്ലിക്കേട്ടിട്ടുള്ളതിനും ഇതിനുമായി മാധ്യസ്തത്തിന്റെ താരതമ്യവിവേചനം ഖേദ എളുപ്പമല്ല. അതിലളിതങ്ങളായ പദ്യങ്ങളിലാണ് ഈ അനിതാസാധാരണമായ മാധ്യസ്തം വരുത്തിയിരിക്കുന്നത്.” എന്നാൽ കഥാവിജ്ഞാണത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പാടിനു സാമന്ത്രിം വളരെ കുറവായെന്ന പ്രസ്താവത്തിൽനിന്നും ഇതിനിക്കുണ്ടായിരിക്കണം കഥയുടെ നാനാവശങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു തന്നെ സംശയമാണ്. ആദ്യം ദുരിട്ടുഷധന സകലഗുണങ്ങളും നിലഞ്ഞ ഒരു രാജകുമാരനായിട്ടും, പിന്നീട് ക്ഷാണനമനാം പാതാലനാഥനായിട്ടും, അന്താരം വിവേകമുള്ള ഒരു ചാമുണ്ഡനായിട്ടുമാണ് വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിനുള്ളതായ ചില വസ്തുതകൾ “സംവത്സരം പട്ടികയാണായി ചില സംഭവങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചുളള എന്നുമാത്രമേ പ്രസ്താവിക്കുന്നി വായിച്ചാൽ തോന്നാവൂ. എങ്കിലും കോയിതമ്പുരാൻ വിജയസ്തോത്രം അഭിപ്രായം നോക്കുവാനുമാകുന്ന ക്ഷണിക്കുവാൻ ചില പട്ടികകൾ ഉൾക്കൊള്ളാം:

കണ്വൻ കരകിട്ടുവാൻ കരയൊടു കവിസിസ്തത്തിയും കോണ്ട കോണ്ടി. കണ്വൻ ചൊല്ലിപ്പുകിട്ടിയതിനൊരു ഗണിക്കാരന്റെ മനോവിഷ്ണുവും ഇങ്ങനെയുള്ള പാതികൾ പലതിലായി പലതും സഞ്ചരിക്കുന്നതും. ദുഷ്ടതി നാശമൊക്കുവാൻ ഗണി പൂജകൾ നിന്നുവാൻ മീൻ കണ്വൻ നാനാമണ്ഡലം പോലെയോ നമ്പൂരിപ്പാടിനുമേൽക്കോണ്ടുണ്ടാകുന്നി. ധർമ്മനാഥൻ മീൻ നാലു പുനാമുദകൾ നൂറു മമ്മിപ്പാൻ.

ശക്തിയെന്ന പരങ്ങിടവെന്നെ.

ശ്ലാസനമെന്നെന്നാകിലു-

മകതാരികൾ നിനമൊരു കാഴ്ച

തകരാറകം സംശയമില്ല.

ശ്ലാസനകൾ നന്നിടുന്നത

ശ്ലാസനനെന്നെന്നൊരു കഴുപ്പ-

നിശ്ചിതമു കടക്കുകവെന്നെ

ശ്ലാസം തോന്നുന്ന കറുപ്പും.

മുത്ത നമൊരു കടന്നുകവന്നെ

മുത്താരു മകനും പുത്തന്മാരുപാലും

മത്തമെന്നതു നട്ടാൽ കമ്പള-

വിത്തവിടത്തിൽ മുളക്കൂട്ടിലൊ.

ഈ വരികൾ കെൽനമ്പൂഴരുടെ തൂലികയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും വിശ്വസിച്ചു പോകും!

മഹാകവി കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം ൧൮൭൮-ൽ “കാമതിലകം” എന്ന ഒരു ഭാണം അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കി. ഒരു വിടനെ പ്രാവശ്യപ്പെിച്ചതുകൊണ്ട് ഇത് ഒരു ഭാണമാണെന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ, ഭാണത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളൊന്നും ഇതിനില്ല. കവിവാക്യങ്ങളെല്ലാം നീണ്ട പട്ടുണ്ടുമാണ്. എന്നാൽ മറുവിധത്തിൽ ഈ കൃതി അത്യന്തം ദ്രാഢമാകുന്നു. ഇത്രയും രസികതയോടുകൂടിയ പട്ടുണ്ഡം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു വല്ല കൃതികളിലുമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. നോക്കുക:—

പുറപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നതിലൊരു താമസമില്ലാത്തവ

കാലക്കാലം കഴിച്ച് പിമ്പുത്തടകിട്ടുന്നതൊഴുതൊഴുതവ,

പാലം ബലമിടുന്നതൊഴുതവയും ശോണാധാരണമുണ്ടു

സൈന്യം പ്രാവി വിളങ്ങുന്ന തിരിച്ചെടുത്തു കാട്ടുന്നതൊ

ത്തന്റെ വാനത്തു പുഷ്പാലശിരസി വിളങ്ങുന്ന മണ്ണു

വെക്കു വന്നിനി നിറഞ്ഞു വരുന്നതിലൊരു പൂർകിടാ മോഴ്കിടാ

ഇരുശ്ശാമ്പിൻ കഴുക്കുന്നിനഴലിൻ പൂമുതലാ കോകിളാ കോട്ടമൊ

ന്നിക്കാലത്തെ ഉകന്നിട്ടു കട്ടകൊടാക്കുകയും നിഷ്പാദനം.

സൂതികാശ്രമവണ്ണനയുടെ സാഹസ്യവും ചിന്തനീയമാണ്.

വെണ്ണണിയിൽ പെണ്ണസ്ഥിതികളെവിവിധങ്ങളായി ഉണ്ടാകാം.
 പെണ്ണുകൾ തന്റെ വിദ്യയോടുകൂടി നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
 കൊച്ചുവെണ്ണ കൊച്ചുവെണ്ണയോടുകൂടി നിലനിൽക്കുന്നു.
 നാലുവെണ്ണയോടുകൂടി നിലനിൽക്കുന്നു.

തന്റെ നാൽക്കുവെണ്ണയോടുകൂടി ഉണ്ടാകുന്നതിനായി വ്യ-
 ശ്വസിക്കുന്നു. കെട്ടിടത്തോടു കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതിനായി
 മലയാളം മലയാളം മലയാളം മലയാളം മലയാളം മലയാളം
 മലയാളം നിലനിൽക്കുന്നതിനായി മലയാളം മലയാളം മലയാളം.

കുമാനായകന്റെ ജീവിതത്തിലെ അന്ത്യഘട്ടത്തിലാ-
 ണ് വില നാടകങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാനാരംഭിച്ചത്. പക്ഷെ,
 ഒന്നും പൂർത്തിയാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരി-
 കൽ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ “കുല്യാണിനാടകം” പോലെ
 ഒരു സ്വതന്ത്രനാടകം താനുണ്ടാക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കിയിട്ടുണ്ടു-
 ന്ന കുമാനായകൻ തീർപ്പാക്കി കൊച്ചി വലിയത്തമ്പുരാൻ തിരു-
 മേനിയെ അറിയിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകനിർ-
 മ്മാണസാധ്യതയെപ്പറ്റി നല്ല അഭിപ്രായമില്ലാതിരുന്ന അ-
 വിട്ടൻ “അതു അതിമാഹിമാണ്” എന്ന് അഭിമുഖീകരി-
 യുണ്ടായി! “അതേ, അതിമാഹിമാണ് എന്നതാണ്” എന്ന് പ-
 രത്തം “അതിമാഹിമാണ്” എന്ന നാടകം നിർമ്മിക്കുവാൻ ഉടനെ
 ആരംഭിച്ചുവത്രെ. ഈ സംഗതി പ്രസ്തുത നാടകത്തിന്റെ
 പ്രസ്താവനയിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അനാദായം കേളിൻ പറമ്പനാൽ സമിതി മറ-
 ന്നാദായം പൂർണ്ണ പിതൃനന്ദ ഭരതം ദാ പാ-
 അനാദായം ദൃഷ്ടവ. മതിമാഹിമാണ്.
 നാദായം കേളിൻ നല്ലാർ ഉദയ മലയാളം!

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു നാടകാദായം മെന്താണെന്നു മന-
 സ്പിപാദമാമല്ലോ.

ഇതിനെത്തുടർന്ന് “പ്രകൃതപാണ്ഡവം”, “പീയൂഷവി-
 ശ്വാദയം”, “പുരാരാജ്യം” എന്നീ മൂന്നുനാടകങ്ങൾ എ-
 താനുണ്ടാക്കിയെഴുതി; പൂർത്തിയാക്കത്തക്കതരം നാടകങ്ങൾ
 ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയുടെ ഗുണദോഷനിരൂപണം സാ-

മുഖ്യം സംസ്കൃതനാടകവർണ്ണനകളെ അനുസരിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് ഒരു ന്യൂനതയായി കണക്കാക്കാമെന്നു സംശയാതമം. മറ്റു ഗുണങ്ങൾ അവയ്ക്കു തുല്യമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത്, അപൂർണ്ണങ്ങളായതുപോലെ, അറിയാനും വഴിയില്ല. എല്ലാ നാടകങ്ങളും ഹരിതപ്രധാനങ്ങളാണെന്നുമാത്രം പറയാം.

അദ്ദേഹം വേണ്ടി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതിനോടുകൂടി നാടകം എന്ന പേരിൽ കോട്ടയത്തു ക്രമേണാലിപ്യകൃതി വിദ്യാ ക്ലാസ്സുണ്ടാക്കിപ്പോൾ കൊട്ടേഴിപ്പാട്ടി അതിരവരമ്പെ അല്ലെപ്പിടിച്ചാട്ട കാട്ടി പോട്ട പോ പൂർണ്ണനാടകമായിട്ട് വിദ്യാലയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ.

കൂടാ നിരന്തരമായും തുടർച്ചയായും തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു കളയാത്തതിൽ പാർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായ സംഭാഷണങ്ങൾ അർത്ഥം കൂട്ടിക്കൊണ്ടു കളിക്കുന്നതിൽ പാർപ്പിക്കുന്നതും കല്പനാശാലികൾക്കു പൂർണ്ണമായിട്ട് വിദ്യാലയങ്ങൾ.

നിൽ കാഴ്ചപ്പാട്ടിൽ നിൽക്കുന്നവർക്കുള്ളതിൽനിന്നുമാണ് നിൽ കാഴ്ചപ്പാട്ടിൽ നിൽക്കുന്നവർക്കുള്ളതിൽനിന്നുമാണ് എന്തെന്നിട്ടുള്ള നീക്കം തുടർച്ചയായും തുടർച്ചയായും എന്നാണെന്നതിനോടുകൂടി അതോടുകൂടി പഠിച്ചു നിൽ പഠിച്ചുമാത്രം

എന്നിവിടെ “അല്ലെപ്പിടിച്ചാട്ട കാട്ടുക”, “മണ്ണുപുറ്റിടുക”, “പിടിച്ചാട്ടം” എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ ഹാസ്യരസത്തിനു മാത്രമുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മേൽപറഞ്ഞവ കൂടാതെ “അഭാമിളഭാമം”, “കാലാവൃത്തം”, “അംബോപാദരം”, “കവിപുഷ്പമാല”, “സംഗമോഷ്ടം” എന്നീ മണിപ്രവാളഗ്രന്ഥങ്ങളും, “നല്ലവരിതം”, “കീലകവലം” എന്നീ വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളും, “ഹരിണീസന്ദംഭരം”, “കാളിരമർദ്ദനം” എന്നു തുടങ്ങി ചില കൈകൊട്ടിപ്പാട്ടുകളുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായ മറ്റു ചില കൃതികൾ. “അജ്ഞാതവാസം” എന്നൊരാട്ടം കഥ ഉണ്ടാക്കിയതായി കഥാനായകൻ തന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ പറയുന്നതുകൊണ്ടുമാണ് ഇത് വളരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടിട്ടില്ല. “സഭാ തന്നെ ഇല്ലം

അപ്പോൾ നല്ലൊരു കാര്യം കണ്ടു. അത് കണ്ടപ്പോൾ
 അത് കണ്ടപ്പോൾ അത് കണ്ടപ്പോൾ അത് കണ്ടപ്പോൾ
 അത് കണ്ടപ്പോൾ അത് കണ്ടപ്പോൾ അത് കണ്ടപ്പോൾ

എന്നു ഏകദേശം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ഇതിൽ “കാലോചിത
 കൗതുകം” എന്നു പ്രയോഗിച്ചതിൽ അറുപതിയെന്നാണു വി
 ശ്വസിച്ചുവന്നതു്. എന്തായാലും അക്കാലം മകരം ൨-ാം-
 തന്റെ രവ്യാമത്തെ വയസ്സിൽ, അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയൊക്കെ
 വാസംവെടിഞ്ഞു. “ഉലകിവിനി എന്നും പായസം പാൽ
 കഴിച്ചിരുന്നു നാവാൽ ഗ്രഹിക്കാം കലിയുടെ കളിയിൽത്തന്നെ
 മേററും കാരണം” എന്നാണു് കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ അദ്ദേ
 ഹത്തിന്റെ ചാരമെത്തുപ്പാറി പറഞ്ഞതു്.

കഥാനായകന്റെ മിക്കകൃതികളിലും ഉത്തമവൃദ്ധപ്ര
 യോഗം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അമ്പതിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ചില ഏക
 ണ്ട് വായിച്ചാൽ അദ്ദേഹം ഭാര്യയും, അസൂയ, പരവശ്യം,
 അസാധിക്കുന്ന എന്നീ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ മുതലാക്കിപ്പോന്ന ഒരു ദൈവ
 മാണെന്നു തോന്നും. പക്ഷെ, ഒരു അമുഖ്യപാരിതോഷികം അ
 ദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ പലപ്പോഴും പ
 രസ്സാവിശ്യമാണെന്നു കാണാം. കാര്യത്തി അമൃതമേന്മ
 വാണു് നായർ “കവിപുഷ്പമാല”യിലെ ഒരു ഏകത്തിൽ

അമൃതമേന്മയൊരുതാലും! സാക്ഷാ-
 മകരമാലസമാനമാനിതാം നി
 അക്കാളാലോകനവസ്തു നിനി-
 മുദാപരിചിത കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പു

എന്നു് അദ്ദേഹത്തെ പരിചുരുക്ക ബഹുമാനം പ്രദർശിപ്പിച്ചി
 ട്ടുണ്ടെങ്കിലും അടുത്തുതന്നെ വെച്ചു,

അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം
 അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം
 അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം
 അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം അക്കാലം

എന്ന പദ്യത്തിൽ കവിതയുടെ ഭാവം മനസ്സിലാക്കി
 ചുരുക്കം അനാവരണം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. “ഭാവം വെ
 ന്നപ്പുഴയ്ക്ക് കൊച്ചുവെള്ളപ്പാറ്റയെപ്പോലെ” എന്ന കൊച്ചുവെ
 ന്നപ്പുഴയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ കവിതയെയാണ്, അദ്ദേഹത്തെ
 കുറിച്ചു വെണ്ണപ്പുഴ കൃതിയിൽ,

കേട്ടാൽ ഭാഗ്യം കിട്ടുമെന്നു സമുദായം വിചാരിച്ചു
 അദ്ദേഹം നല്ല വിശ്വാസത്തിൽ താഴെ പകർത്തിയത്.

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. “മൽക്കരനാഥനാണു നടുവെട്ടി
 ഭൂമിയിൽ ഭാഗ്യം” എന്നും അദ്ദേഹം തന്നെ ബഹുമാനിച്ച
 നടുവെട്ടിപ്പാട്ടിനെപ്പറ്റി “കവിപുഷ്പമാല”യിൽ,

..... നടുവെട്ടിപ്പാട്ടിനെക്കുറിച്ചു
 കൊച്ചുവെള്ളപ്പാറ്റയെപ്പോലെ നടുവെട്ടിപ്പാട്ടിനെക്കുറിച്ചു

എന്നു ചോദിക്കാൻ മടിച്ചിട്ടില്ല. “കവികളിൽ സമാന
 നാദാദാസിയെപ്പോലെ വേദാന്തം ഭൂമിയിൽ” എന്നു കഥാനായ
 കൻ എഴുതാൻ കവിതയെപ്പറ്റിയാണോ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്, അ
 കവിതയുടെ ഒരു സമഗ്രമായ പരിഭാഷ,

കേട്ടാൽ ഭാഗ്യം കിട്ടുമെന്നു സമുദായം വിചാരിച്ചു
 അദ്ദേഹം നല്ല വിശ്വാസത്തിൽ താഴെ പകർത്തിയത്.
 കേട്ടാൽ ഭാഗ്യം കിട്ടുമെന്നു സമുദായം വിചാരിച്ചു
 അദ്ദേഹം നല്ല വിശ്വാസത്തിൽ താഴെ പകർത്തിയത്.

എന്നൊരു ശാപമാണു നൽകിയത്. ഇതിനെ സംബന്ധി
 ച്ചു വെണ്ണപ്പുഴ ഒരു വാക്യം സമാനമാണെന്നതിൽ ന
 റ്റുമാകുന്നു, കേട്ടാൽ ഭാഗ്യം കിട്ടുമെന്നു സമുദായം വിചാരിച്ചു
 അദ്ദേഹം നല്ല വിശ്വാസത്തിൽ താഴെ പകർത്തിയത്.
 കേട്ടാൽ ഭാഗ്യം കിട്ടുമെന്നു സമുദായം വിചാരിച്ചു
 അദ്ദേഹം നല്ല വിശ്വാസത്തിൽ താഴെ പകർത്തിയത്.

മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നു കഥാനായകൻ പ്ര
 സ്തുതപ്പെടുന്നു. നിർമ്മിച്ചു കേൾക്കും വിനോദത്തിനായി
 മാത്രമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം

പാലക്കാട്, അന്നു മുതലായ ഭൂമിയിലുള്ള തീര സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ആദ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അറിയാവുന്നവരെക്കൂടി അറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുഭാഭിവാഞ്ഛയെ ലക്ഷ്യമായി ഭവിച്ച കവികളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരമായിത്തീർന്നതും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ, കഥാകൃത്തുക്കളുടെ നഗ്നങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരമായിത്തീർന്നതും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതല്ല. അദ്ദേഹം ഒരു വിശിഷ്ടമാണിയും സദാചാരബോധം തീർത്തിട്ടുള്ള ആദ്യമാണെന്ന് വായനക്കാർ ധരിച്ചുവരികയുണ്ട്. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തിൽ അദ്ദേഹം അന്നത്തെ ചില കവികളെ പിന്തുടരുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. പൂർണ്ണമായി വിവരിച്ച സംഭവങ്ങളിലും കവികളായിത്തീർന്നു. അവയെ ആദ്യമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദാചാരനിയമപ്രകാരം മോശമായിത്തീർന്നു. അതിനായിത്തീർന്നു. “വെള്ളത്തിനകത്തുനിന്നു പുറത്തു തിരിച്ചുവന്നു” അദ്ദേഹം തന്റെ കവിതകളിൽ കാണപ്പെടുന്നവയെ അദ്ദേഹം ചിന്തയോടെ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരമായിത്തീർന്നു എന്നാണ്. എന്തായാലും അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരമായിത്തീർന്നു.

מחלוקת זו נמשכה עד שנת ה'תק"ל, אז שהתאחדו כל חסידי חב"ד ונאמרו חסידים.
בשנת ה'תק"ל, חתמו חסידים רבים על פתק, בו נאמר: "אנו חתומים על פתק זה, כי
אנו חסידים של חב"ד, ונאמרו חסידים." פתק זה נקרא "פתק חסידים".

பாடினான் தாப பரാനியிவ அலையிவ திரையினனெ கொண-
 டெனெனான் கழுதநூ உபாய உபாயச் சீர்தரநாதன
 நெயினனா பதநு சாமிதுதிவாதி யாத் தென்துணை-
 யாடினனாந்நவநாய! பாடினியிவத் தாப உபாய உபாயந

എന്നു തുടങ്ങിയ അനേകം കീഴ്മനയ്യോടുകൂടിയ, “അജാമിയ മോഷം”, “കാലാലവൃത്തം” എന്നീ കൃതികളും വിശിഷ്ട കവി ഉദയോത്തമിയോടു കൂട്ടുകൂട്ടുമ്പോൾ മറ്റൊരു അജ്ഞാതനോടുകൂടി പാഠമെന്നതു.

കോടക്കരണിമന്ദൻ നിറം ഹരിതമാമ് പാദം പശുക്കുപ്പുറ-
 ണ്ണിടം വാക്കു വലിപ്പമുള്ള നന്മനം ചിത്തുനമാനം പാദം
 നാടല്ലാം നിറയുന്ന കീർത്തി കവിതാസാമന്ത്യം സൂക്ഷ്മദണ്ഡം
 കൂടിടം ചെറുതായൊരി നന്മിഴഞ്ഞെന്നു ലാളും വിധം

എന്നുള്ള കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ മഹായാത്രോക്തയിൽനിന്നു കഥാനായകന്റെ ആകൃതിയെപ്പററിയുള്ള എകദേശത്തോന്നു വായനക്കാർക്കുണ്ടായിരിക്കും. സ്വല്പമായി ഉണ്ടായിരുന്ന കടുത്ത കെട്ടി ചെവിയുടെ ഇടയിൽ നിതകി, മുക്കി ഗണ്ഡങ്ങൾ വീർപ്പിച്ചു്, മിഥവാദം മലിനമായ വസ്ത്രം ധരിച്ചു്, ചുറ്റുമുള്ള സംഗതികളിൽ ഹൃദയ പതിപ്പിക്കാതെ, മനോരാജ്യത്തിൽ മുഴുകി, മാംഗതിയിൽ പോകുന്ന കൃശഗോത്രനായ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടുള്ളവർ അദ്ദേഹം “പൂവപ്രഞ്ചഡം”, “കവി പുഷ്പമാല” എന്നീ കൃതികളുടെ കർത്താവായെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണു്. സ്വന്തം ഒരു മിതരോഷിയായ അദ്ദേഹം അനവധി ആളുകൾ കൂടിയ ഒരു സഭസ്സിൽ വളരെനരം കൂടുന്നവർ മാത്രമേ മാനമുള്ളതും ചെല്ലുക പറ്റിയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇടയ്ക്കു പറയുന്ന വാചകങ്ങൾ മാനുഷവാക്യം പാടിപ്പിരിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിലാ ധരിച്ചു കേൾക്കപ്പെടും.

വിനോദത്തിനുള്ള വല്ല വഴിയുമുണ്ടാകുമായ് അതു് അദ്ദേഹം തിരക്കും പാഴാക്കുന്നതു്. പരിഹാസയോഗ്യമായ രസമൊരു കളിയാക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് വലിയ ഒരു വിനോദമായിരുന്നു. ഹാസ്യോദ്യു് ഇട്ടിരിക്കുന്തിന്റെ പരിചാരകനായി നാണപ്പട്ടർ എന്ന ഊഗ്രഹരിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബീഭീഷണകൃതിയും അറിന്നടുത്ത പ്രകൃതിയും നന്നുറപ്പാട്ടിലാപ്പാവുള്ളവയ്ക്കു നോമ്പോക്കിന്നു വകയുണ്ടാക്കത്തക്കതെന്നായിരുന്നു എന്നു പറയുമണ്ടു നില്ലല്ലോ. തിരക്കു് നാണപ്പട്ടർക്കു് അനന്തത ദിവാനെക്കണ്ടു് ഒരു കാഴ്ചം നോടുകണ്ടു ആവശ്യം വന്നു. വൈമനീമഹൻ നന്നുറപ്പാട്ടിലവ കൊടുത്തുണ്ടാകുമായ് കാഴ്ചം സാധിക്കുമെന്നു്

അദ്ദേഹത്തെ മിലർ ശരിപ്പിച്ചു. നന്ദുരിപ്പാട് ഒരു വലിയ കവിയും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിട്ടു ഭവപരിചയമുള്ള ആളുമാകയാൽ അതു ശരിയാണെന്നു ശുദ്ധനായ അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. കഥാനായകനെക്കണ്ടു വിവരം പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉടനെ രണ്ടുതെരുവുകളൊക്കെയും, അതിൽ പറയുന്ന സംഗതികളെല്ലാം ശരിയാണെന്നു പറയണമെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞുതീർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. നിമക്കുകക്കിരായ പട്ടർ എഴുത്തുവാങ്ങി ടിയാൻകിറയെന്നു കണ്ടു് അതു കൊടുത്തു. ടിയാൻകി എഴുത്തുവായിപ്പു് അതു വെട്ടുപ്പട്ടംകാണിയികക, "യഹോനാദാ, അതിൽ പറയുന്നതു മുമ്പർ ശരിയാണ്" എന്നു പട്ടർ പറഞ്ഞു; സ്വന്തം ഒരു ഗോവപുരയെന്നായിരുന്നെങ്കിലും ടിയാൻകി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. എഴുത്തിൽ എഴുതിയതു്,

യോണിപ്പള്ളിക്കുമേലും കവലാശ്ശാരി പട്ടുപുലിത്തറ
നാണാതകുന്ന മലക്കുടമുളിയിലും മേൽക്കുടലാലൊക്കെയും
കാണുന്ന അരുറ്റയില പല വിടയാട്ടുടി അറ്റുറ്റുച്ചി.
നാണുറങ്ങിത്ത കാലാസനമിടാസൽ നാലുളെത്തിത്തറ

എന്ന പ്രസിദ്ധശ്ലോകമായിരുന്നു.

ചേര കരിക്കൽ ഒരു വെണ്ണുലാലികെന്നു പ്രസിദ്ധി നേടിയ പൂന്തോട്ടത്തു മനയ്ക്കുല ഒരു നമ്പൂരി അനവധി നമ്പൂരിമാരുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു അൻപതുലാലിട്ടു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പല വിദ്യകളും കാണിച്ചു കാണികളെ അത്ഭുതപാതന്ത്രാക്കി. കരിക്കൽ അദ്ദേഹം തന്നെ ആവാണംചെയ്തു വസ്ത്രം നീക്കിയപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു ചെമ്മണ്ണിമഹർനമ്പൂരിപ്പാടാണു്. അദ്ദേഹം ആ ഭിക്ഷിൽ ഉള്ളതായിത്തന്നെ അവിടെ കൂടിയിരുന്നവാരും ശരിച്ചിരുന്നില്ല. "അല്ല, നമ്പൂരി എങ്ങനെ ഇവിടെ വന്നു" എന്നു സദസ്യരിൽ ഒരാൾ ചോദിച്ചതിന്നു്, "എനിക്ക്കാരും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ ഉച്ചയ്ക്കു് ഇങ്ങനെ കഴിച്ച് ഇല്ലത്തു കിടന്നു ആകുകയായിരുന്നു. എന്തോ ഒരു രാജ്യം കേട്ടു് ഇങ്ങാൻ കയ്യു

മിഴിച്ചു നോക്കിത്തപ്പോൾ എങ്ങനെയോ ഇവിടെ വന്നുപെട്ടതായി കണ്ടു. ഇതുമാത്രമേ എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട്ടൂ" എന്നാണ് ഉത്തരം പറഞ്ഞത്. ഇതുകൂട്ടു മാത്രമേ ഉറക്കം ചിരിച്ചു. അദ്ദേഹം പെട്ടെന്ന് അവിടെ വന്നുചെന്ന്, പൂർത്തമായ അന്ത്യം അദ്ദേഹത്തെ ഉളിപ്പിച്ചിരുന്നതിനും, ചെപ്പടി വിട്ടുയരുന്ന ആവശ്യത്തിന് പല ഉപകരണങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന കൂട്ടത്തിൽ പട്ടുതറന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചാരകൻ കൃത്യമായ നമ്പുപ്പാടിനെ ഒരു മുണ്ടുകൊണ്ടു മൂടി അനന്തരം അവിടെ കൊണ്ടുവന്ന് ഇരുത്തിയതും, ആരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ.

നമ്പുപ്പാടിന്റെ കവിതാമുഖങ്ങളെപ്പറ്റി ഇതിനു മുമ്പു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത നിർദ്ദാഷമായെന്നുള്ള തിരിച്ചറിയലാണ് എനിക്കുള്ളതെന്ന് ആരും മറികരുതല്ല. സാഹിത്യകാരൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമണി പറയുന്നപ്രകാരം "പദ്യപ്രബന്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു ശിക്ഷണീയമായ ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ എന്തൊന്നും വകുപ്പുകൾപ്രകാരം അദ്ദേഹം കുറയുകയാണായി വരുമെന്നു പറയാൻ പ്രയാസമാണ്." സത്യതാബദ്ധമായ പല ശ്ലോകങ്ങളും അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രംഗാരാശ്രമങ്ങളിലെല്ലാം ശ്രംഗാരാശ്രമങ്ങളാണ്. 'അല്ലിവം' എന്ന കാവ്യദോഷം പലയിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'അംബോപദേശം' 'പൂർവ്വപ്രബന്ധം' മുതലായ കൃതികൾ നിർമ്മിച്ചതു പരിഹാരണാർത്ഥമായ അധ്യായങ്ങൾക്കുള്ള കാണ്ഡിച്ച വായനക്കാരാ അകൃത്യങ്ങളിൽനിന്നു നിവർത്തിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയതാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നതിനോടു യോജിക്കുവാൻ പ്രയാസമെന്നു കവിതയെ ശ്രദ്ധയോടെ സങ്കേതപര്യവേഷണത്തോടെ അകൃത്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചതായി സാക്ഷിമാനം പാഴുപോയി, സാമുദായികദോഷങ്ങളെ കാര്യക്കുമാറാക്കുന്ന പരിഹാസം എന്നെന്നെന്നായിട്ടും കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണ് എങ്ങനെ വിശദീകരിക്കാം? "നൽകാലം കേട്ടുകൊണ്ടൊടുവ

തരിക മഹാ മൃഗാണാമൃഗം" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നും അതതാക്കാരെ രാഗിച്ചിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് "അം ബോപദേശം" മുതലായ കൃതികൾ നിർമ്മിച്ചതിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശ്യമെന്നു തെളിയുന്നു. അകൃത്യങ്ങളിൽ പൊരുളും ജനിപ്പിക്കുവാൻ അദ്വൈതത്തിന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞ കൃതികൾ വീണ്ടും അവയ്ക്കുപുറത്താണ്. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ അധിയെ അനുസരിച്ചാണ് അദ്വൈതം മേൽപ്പറഞ്ഞ കൃതികൾ ഉണ്ടാക്കിയതെങ്കിലും, അതിനെ ചേണ്ടവിധത്തിൽ നയിക്കേണ്ടതും കവികളുടെ ധർമ്മമാണെന്നും അദ്വൈതം ഓരോരുത്തരുമായിരുന്നു.

നിരന്തരപദപ്രാശംഭം ഭാഷാകവിതയെ പൊതുവേ ബാധിക്കുന്ന ഒരു ദോഷമാകുന്നു. ഇക്കാർയ്യത്തിൽ നമ്പൂരിപ്പാടിനെപ്പോലും വലിയ അപരാധി ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഈ നാലു കാലിയതിലതിലൊക്കെയും
നിനാരിരൻ പരിണയം പാടിയാടു കേളാടു
ബ്രഹ്മനാഥിപ്പാ നിശ്ചലിപ്പിച്ചിരിക്കും.
ബ്രഹ്മലിംഗം പറ്റിപ്പാടിപ്പോന്നതാണോ?

എന്ന ഏകത്തിൽ "താതു" എന്ന പദത്തിന്റെ ആവർത്തനം അതിദുസ്സഹമായിരിക്കുന്നുണ്ട്.

കുതിയിന്നൊരേ കേളാണോ സമാധം.
അന്നു മുൻ കലിയാരും കഴിച്ചാൽ.

എന്ന ഏകാർയ്യത്തിലെ മിക്കപദങ്ങളും നിരന്തരമുള്ളതാകുന്നു. ഇതുപോലെ നിരന്തരപദങ്ങളുള്ളതിൽ പദ്യങ്ങൾ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതികളിൽ സ്വാഭതാണ്. ചില ഏകങ്ങളിലെ സംബന്ധിതം എടുത്തുകുളഞ്ഞാൽ അനായാസ വിഭജിപ്പിച്ചു വെച്ച നിരന്തരമുള്ളതാണോ എന്നതന്നെ സംശയമാണ്.

അവനും വിദ്യാഭ്യാസവും
കവികളെക്കൂടാ കലൻ കളവവന!
സപരമാടു മതിയാക്കി മേൽ.
കലവയരക്കണപ്രസന്നരവി പദന!

പിന്നെ ഭൂമേണ പിക്വേഷിണി രാജപുത്ര-
നെന്നഭൂമേലകകചാധരിതാസ്വകാരാ!
അന്നിപ്രകാരമുണ്ടെന്നാക്കിതു കാഞ്ചനാരം.
വിനഭമക ഭൂമകാമ്യകാക്ഷാമാക്ഷ

ശബ്ദഭംഗീകര്യേണി ചിലപ്പോൾ അതമത്തെ ബലി കഴിപ്പാൻ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു കൃത്യലഭിച്ചെന്നല്ലെങ്കിൽ പട്ടണമു കാണിക്കുന്നത്? “കാട്ടിൽ പരുങ്ങിയാടുന്ന കരം ഗന്തേ!”; “ഗതിവിധിതമഹാവൈദ്യം കൊമ്പനാണ!” എന്നീ സംബോധനകൾ ഹാസ്യരസങ്ങളും അല്പം വികൃതങ്ങളുംകൂടിയാകുന്നു.

രസസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഹേലിതപ്രയാഗമാണ് കഥാനായകന്റെ കവിതകൾക്കുള്ള മഹൊരു ഭൂഷണം. ‘വിൽക്കോൽ പൊട്ടിച്ചു വേട്ടാവണിയിച്ചെ ഹരിച്ചുവന്ന വെണ്മണാരുട്ടി തെങ്ങക്കടുത്തു വാസിച്ചിട്ടുള്ളിന ഭഗവാൻ ഷാനകിന്ദാതി രാമൻ’, “കൊതിച്ചു കട നിധി സാപ്പാട്ടാമൻ സഹായം” എന്നിവയിലെ “തെക്കോട്ടേയ്ക്കു വാസിക്കുക”, “സാപ്പാട്ടാമൻ” എന്നീ പ്രയാഗങ്ങൾ അനുചിതങ്ങളും രസഭംഗമുല്പാദന വരുമാകുന്നു. ഗ്രാമ്യപദപ്രയാഗം പലപ്പോഴും ശ്ലോകങ്ങളുടെ ശൗഭാഗത്തെ ഹനിക്കാനുണ്ടെന്നുള്ളതും ഒരു വലിയ ദോഷമാണ്. “ഉപാശയുടെ മൂട്”, “തേങ്ങാപാലം” എന്നിങ്ങനെ ചില പട്ടണങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പാമാന്മാരെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമേ പ്രയാസനപ്പെടുകയുള്ളൂ.

ഇന്നത്തെ തോതുവെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ കഥാനായകന്റെ കൃതികളിൽ എന്തെല്ലാം ദോഷങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയില്ലെന്നിലും, ഭാഷാകവിതാപരമായതിൽ അദ്ദേഹം ഒരു പാലയത്തം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹം വെട്ടിത്തെളിച്ച മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിയാണ് ഇന്നുള്ള കവികൾ സഞ്ചരിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള സംഗതി തെളയാതെയും മറക്കത്തക്കതല്ല.

വെണ്ണണിമഹാൻതസുവിപ്ലാവിനെ കവിത

(കെ. വാസുദേവൻ മൃസ്തൃത്.)

മലയാളത്തിലെ കവിത, മണിപ്രവാളശൈലിയിൽനിന്ന്
ഇന്നത്തെ നിലയിലേക്കു വളർന്നുവന്നതിന്റെ ആദികാരണ
കൃതൻ, മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവെന്ന സർവ്വസമ്മതനായ
സാക്ഷാൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ ആയിരുന്നു. തമിഴിന്റെ
യും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും അന്താരാളത്തിൽക്കിടന്നു കയ്യെടുപ്പു
ട്ടിരുന്ന ഭാഷാകവിനായ അതിൽനിന്നു വിട്ടുവിട്ടു മലയാ
ളത്തിനു സർവ്വമാ യോജിച്ച ഒരു പുതിയ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തി
രിച്ചത് എഴുത്തച്ഛനാണല്ലോ. എഴുത്തച്ഛൻ വെട്ടിത്തെളി
യിച്ച മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ കുറെ വഴി നടന്നുവന്നാൽ നാം
വെണ്ണണിപ്രസ്ഥാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരും. വെണ്ണണിപ്ര
സ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാമഹോർ സുപ്രസിദ്ധനായ
വെണ്ണണിനമ്പൂരിപ്പാടാണു്. വെണ്ണണിപ്രസ്ഥാ
നം എന്നതു് ഏകാണ്ടു മലയാളത്തിലെ കവിത മണിപ്രവാള
ശൈലിയിൽനിന്ന് ആധുനികശൈലിയേക്കു് എങ്ങനെ സംക്രമി
ച്ചു എന്നു വിവരിപ്പാനാണു് വിവരിക്കപ്പെട്ടതു്. വെണ്ണ
ണിനമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ, പൂന്തോട്ടം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ മന്വദാശ
ന്മാർ, ചാവക്കാട്, മന്നാടിയാർ, കണ്ടൂർ, നമ്പം, കടവു് മുത
ലായവരുടെ പ്രയത്നഫലമായി കവിത വളരെ തെളിഞ്ഞുവ
ന്നുവെന്നു നിസ്തംഭരും പറയാവുന്നതാണു്. ആ തെളിവി
ന്റെ ഫലമുണ്ടാകാതെ പ്രധാനസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു് വെ
ണ്ണണിമഹാൻതസുവിപ്ലാവാണു്.

മണിപ്രവാളശൈലിയിൽ ഭാഷാപദങ്ങളും സംസ്കൃതപദങ്ങ

ളും കൂട്ടിയിണക്കിയിരുന്നത് ഒരു പ്രത്യേകസമ്പ്രദായത്തിൽ ആയിരുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ സംസ്കൃതവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളോടുകൂടിത്തന്നെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു മണിപ്രവാളകർത്താക്കൾ നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്; ഭാഷാപദങ്ങൾ വളരെ പഴയമട്ടിലുള്ളവയായിരിക്കണമെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ ആ നിർബ്ബന്ധങ്ങൾക്കെല്ലാം വലിയ മാറ്റം വരുത്തി. എഴുത്തച്ഛൻ കാണിച്ച മാറ്റത്തെ വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട് കരാളപ്പി പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്തു. കവിതാശീതിയിലുള്ള പരിശീലനമാണ് വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഗദ്യകാവ്യപ്രസ്ഥാനം, നാടകപ്രസ്ഥാനം, ചമ്പുപ്രസ്ഥാനം എന്നെല്ലാം പാശ്ചാത്യർ അതിലെ പ്രസ്ഥാനശാസ്ത്രത്തിന് എന്തെങ്കിലും നാം ഗ്രഹിക്കുന്നത്; ആ അർത്ഥം അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന "വെണ്മണിപ്രസ്ഥാന"ത്തിൽ അന്തർഗതമായിരിക്കുന്നതല്ല. രചനാസംബന്ധമായ ഒരു പുതുചൈതന്യമാണ് വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. കവിതയുടെ സ്വരൂപത്തിലല്ലാതെ, സ്വഭാവത്തിൽ ഗണ്യമായ മാറ്റമാണു്. വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട് വരുത്തിയിട്ടില്ല. അഭിപ്രായം, ദ്വിതീയാക്ഷരാപ്രായം, നാത്യപ്രായം മുതലായി പലവിധത്തിലുള്ള പ്രായങ്ങളുടെ കൊടുപ്പും, മോവിധത്തിലുള്ള പദങ്ങളുടെ ആവർത്തനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന കയറായും ആണ് വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതയെ യുക്തമായി കണ്ടിട്ടുള്ളതെന്നു വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം പാകമാണെങ്കിൽ, വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട് മലയാളഭാഷയ്ക്കു പുതിയസ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടാക്കിയെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഉൽകൃഷ്ടമായ ആദർശത്തോടുകൂടിയ മഹാകാവ്യങ്ങളോ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളോ ഭൂതകാവ്യങ്ങളോ മറ്റോ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു നടപ്പിലിരുന്ന ചില സാമുദായികാരോഷങ്ങൾ, സാമുദായികാചാരങ്ങൾ മുതലായവയുടെ സ്വരൂപം ചിത്രീകരിക്കുക മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അ

തിൽക്കുന്നെയും സാഹിത്യശാസ്ത്രനിബദ്ധതകളിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള കവികളുടേപ്പോലെ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അതുകാരണം വൈജ്ഞാനികനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതകൾ “പദ്യശൃംഗാരം”ത്തിന്റെ മറ്റൊരാളുടേതു എന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഇടയിൽ കെട്ടിപ്രായമുണ്ടാകാൻ തുടിയും ഇടയായിട്ടുണ്ട്.

ശൃംഗാരാദ്ധത്തിന്റെ വിവിധശോഭാവിശേഷങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ദ്വേദകങ്ങൾ വൈജ്ഞാനികന്റെ നമ്പൂരിപ്പാടു വളരെയധികം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സദാചാരത്തിനു യാതൊരുവിധത്തിലും ഹാനി വരാണമെന്ന് ഉദ്ദേശിക്കുകയോ, ഹാനി വരുന്ന ചുമ്മതായ ശിക്ഷകയോ, ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരം ഇക്കാലത്തുടേപ്പോലെ അറുപതിയ്ക്കുപതിയിൽ ആയിരത്തിയുണ്ട്. “നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നു പൂക്കളുടെ വന്ദനാർച്ചന സ്രീപുണ്യനാഥന്റെ ഇടയിൽ സദാചാരബാധത്തിനു വിചാരമാകരുതെന്നു വിശ്വസിച്ചു പല നടവടികളും അന്നു നടന്നിരുന്നു. ആ നമ്പടികൾക്കു തുർന്നാലും അനുഗ്രഹമായി നില്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു” എന്ന് വൈജ്ഞാനികൻ പൂജാപ്രബന്ധം വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു തോന്നുന്നതാണ്. സദാചാരബാധത്തിനു കൈമടിച്ചു മുളവാലായ ആവാക നടവടികളെ നമ്പൂരിപ്പാടു ഒട്ടും ചൊല്ലാത്തതും ഉടക്കുതാൻ കവിതയിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ചിത്രീകരണത്തിന്റെ റഹസ്യം അന്തരത്തിലുള്ള നടവടികളിൽനിന്നു പന്തങ്ങളെ പിന്തിരിച്ചുമാറ്റിയിരിക്കണം എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. സമുദായത്തിലെ ഉന്നതന്മാരിലുള്ള നിന്ദാഭരണമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കവിക്ക് കഴിയാത്തതല്ല. കവി എത്രമാത്രത്തിലും മദ്ധ്യസ്ഥനായി നില്ക്കുമ്പോൾ പാടുള്ള വൈജ്ഞാനികൻ ഉപദേശം ചിത്രണംകണ്ടാൽ വായനക്കാർ ആ ചിത്രീകരണത്തെ മെല്ലെ തിരിയലോട്ടം പ്രവേശിപ്പിക്കാറില്ല. എന്നായിരുന്നില്ലേ.

അദ്വൈതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. കവിതയുടെ പ്രാബല്യമായ ക
 ണ്ഠവ്യാകുട്ഠവ്യാപാരം ഈ വിധത്തിലാണ് വെണ്ണണി
 നമ്പൂരിപ്പാടു നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.
 “മഹാൻനമ്പൂരിയെ നാശിതാമഹംതന്നെ ധരിക്കു നീ” എന്നും
 മറ്റും പൂരപ്രബന്ധത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു കേവലം കവി
 കല്പിതമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പൂരപ്രബന്ധത്തിൽ വർണ്ണി
 തമായ പൂരത്തിനു നമ്പൂരിപ്പാടു സന്നിഹിതനാകതന്നെ ഉ
 ണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. കവി ഒരു വിധത്തിലും
 ദോഷാവാസരം വളംവെച്ചുകാട്ടുകയാൽ പാടില്ല. കവി
 തപവും ശ്രംഗാരസംബന്ധമായ ദോഷവും തമ്മിൽ
 യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നു നിസ്സംശയമാകുന്നു. വെണ്ണ
 ണിയുടെ ശ്രംഗാരവർണ്ണനകൾ കണ്ണ് അദ്വൈതം സദാചാര
 ബോധമില്ലാത്ത ഒരുവനായിരുന്നു എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു
 കേവലം ഒരു ദുർവ്യാഖ്യാനമാണെന്നുതന്നെ പറയണം.

വെണ്ണണിപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ശ്രംഗാരത്തിനു പ്രാധാന്യ
 മുഖമെന്നു സർവ്വസമ്മതമാണല്ലോ. ശ്രംഗാരത്തിനു പ്രാധാ
 ന്യമുള്ള കവിതകളിലാണ് പാലക്കുഴപ്പു ജനങ്ങൾക്ക് അധി
 കം രസം തോന്നുക. ശ്രംഗാരം ലോകത്തെ ആകർഷിക്കു
 ണ്ടിരിക്കുന്ന കനാലെന്നു സാഹിത്യകാരന്മാർ സമ്മതിക്കു
 മെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

കാരിയ്ക്കു ചാട്ടിൽ കലയാല്ലൊളി, തീ, കരിമീ.
 നത്തം, താഴെത്താഴെള്ളിൽ.
 ചാത്തം, ചെക്കൊണ്ടി, മുകുന്ദവലി, മുകുന്ദം,
 വെണ്ണിലാ, വിന്ദുബിംബം
 മേരുക്കുന്നടുമെന്നല്ല സീതദുരഗംസാ.
 പാനകുപ്പം, മണൽക്കി.
 ഗാഢാർക്കു കാഞ്ചനപ്പൂക്കളിലെ കളിയിൽ.
 മോളിലെന്നൊന്നു കാണം.

ഈ ശ്ലോകത്തിലെ രൂപകാതിശയോക്തിരൂപത്തിലുള്ള സുന്ദ
 രീവർണ്ണനയെ അതിശയിപ്പത്തക്ക ഒരു പദ്യം വേറെ കണ്ടി
 ടില്ല.

ശ്രംഗാരംപോലെതന്നെ ഏതേതെ ആർദ്രമാക്കുന്ന വേ
റെ ഒരു കാവമാണല്ലോ ഭാവി. ഇതിലും വെണ്മണി മെച്ചം
നേടിപ്പൂങ്ങു്. താഴെ കാണിക്കുന്ന ബാലഗോപാലന്റെ ചിത്രം
ആരുടെ ഏതെത്തിലാണ് ആഹ്ലാദമുളവാക്കാത്തതു്?

പീലിക്കാർ കൂന്തൽക്കുട്ടിയുടേക്കാടു നിവിടല
നന്ദ ഗോദാലനം വേ.
ശങ്കരസ്വാപ്നാപാൽപിഷ്ഠം ചമകമുരണിവി.
യുജ്ജ്വലനകദാശ
ലീലാഗോപാലവേഷത്തോടു മുരളീയുതോടു
കാലി മേല്ക്കുന്ന കോലം
മാദല കൈക്കൊണ്ടു മന്ദസ്തിരമൊടു കമ്പം
പൈതൃകകൈക്കൊണ്ടു മന്ദസ്തിരം

രതിയുടെ വേറെ ഒരു പ്രവചന വാത്സല്യാസരണ വ
ണ്ണിക്കുന്നതിലും വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാട് വിദഗ്ദ്ധനാകുന്നു.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ,

കാമനക്കുട്ടൻ ഗോവിന്ദൻ അം.
രാമനേക്കുട്ടൻ കൂടാത്തം

എന്ന തുടങ്ങിയ ചൊഗാനങ്ങൾ വളരെ നന്മയുള്ളതാ
ണെന്നു് എന്തും സമ്മതിക്കും. ഈ മട്ടിൽ കോളത്തിലെ ആ
ധുനികകവികൾ വളരെ വളരെ ചെറുകവിതകൾ ദിനംപ്ര
തിയെന്നപോലെ നിർമ്മിച്ചുവരുന്നതു നാം കാണാറുണ്ടല്ലോ.

ശാന്താസത്തിന്റെ വണ്ണനയിലും വെണ്മണി ഒരു
പ്രഗൽഭനെന്നാണ്.

മുഹൂർത്തിൽ തുളസിപ്പാട്ടു പാടുന്നതിന്നു മുഹൂർത്തം
പാട്ടു മുതിർന്നവർക്കു നോക്കു പാട്ടായ് വരും
കൂടാത്തു് നല്ലൊരു ചെമ്മീനത്തോ പാപ്പാത്തു കൂടാത്തു് പാട്ടും
വിടാത്തു് കടന്നു നാകമാ നാക്കു വിടാത്തു് വരും

എന്ന ഉൽകൃഷ്ടപദ്യം ഇതിനുദാഹരണമാണ്. *

കവിതയിൽ പദങ്ങളുടെ ആരോഹകൃമംകൊണ്ട് ഉണ്ടാ

* ഈ പദ്യം വെണ്മണിമെൽനമ്പൂരിപ്പാട് (പ്രസിദ്ധകന്മാർ)

കാവുന്ന ഓസ്റ്റിനു വെണ്മണിയുടെ ഈ ശ്ലോകം ഉദാഹരണമാക്കാം.

ദോഷിനും ദോഷമെന്നൊരസോക്താവു കാണാൻ പാറാനോ.
വമാട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കാ സിന്ധവനിധാനീദേവതയ്ക്കു വസ്ത്രം
ഇതാദത്താടെതിക്കും കവികാനിടിലം മയ്യുജ്ജ്വലാർ നിന്ദാ-
മകാം പുര നിന്ദാമോത കരണിയെപ്പോലോ കനിപാലോ?

വെണ്മണിമഹൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിത മലയാളത്തിൽ ആകപ്പാടെ ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കി എന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ ആ പരിവർത്തനത്തിനു കാരണമായ ഗ്രന്ഥം എന്ന നിലയിൽ എടുത്തുകാട്ടേണ്ടവിധം അത് ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ഗ്രന്ഥവും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല. വെണ്മണിനമ്പൂരിപ്പാടുതന്നെ വാസ്തവത്തിൽ ഒരു കവിതയായിരുന്നു! പ്രത്യേകം ചില വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിച്ചുള്ള കാര്യശ്ലോകങ്ങൾ വെണ്മണിയുടെ കവിതകളായി ധാരാളം ചൊല്ലിയിട്ടുണ്ട്. എന്തെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും അവശ്യാപെട്ടാൽ അദ്ദേഹം ഉടനെ എഴുതിക്കൊടുക്കും. അതു സൂക്ഷിക്കുകയോ, എല്ലാം ചേർത്ത് പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഇക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള മിക്ക കവികളും വെണ്മണിയുടെ കവിതകൾ വായിച്ചിട്ടാണ് കവിതയെഴുതുവാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് കൗതുകയാൽ തീരാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വെണ്മണിമഹിതകളെ പച്ചശ്ശംഗംഗാരമെന്നു പറഞ്ഞ് അപമാനിക്കുന്നവർപോലും അവ വായിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യമുള്ളവരായിരിക്കും.

കാര്യാലോചന

അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം

(മാനന്തവാടി ജില്ല - സമിതി അദ്ധ്യക്ഷൻ)

കോളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഞങ്ങളുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ പരിവൃദ്ധിച്ചു, ഉയ്യാനമായ യാത്രാസൗകര്യം സഹിച്ചു, സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ അംഗസംഗമങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുവാൻ സമാഗതരാചിരിക്കുന്ന സാമാജികന്മാർ നിവ്യാനകസമിതിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനെന്ന നിലയിൽ എന്റെ സൗഹൃദപൂർണ്ണമായ സ്വാഗതം ഞാൻ ആദ്യമായി സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ഈ സൗമനസ്യത്തിന് ഞാൻ കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു സമചിന്തമല്ല. എന്തെന്നാൽ, പരിഷത്തു നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും പൊതുസ്വത്താണ്. അതിന്റെ ഭരണകൂടമായ അഭിപ്രായവിധി നാം രാജാജ്ഞതം സർവ്വാജ്ഞാ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ കർത്തവ്യമാണ്. നാം ദേശാഭിമാനികളോ ഭാഷാഭക്തന്മാരോ ആണെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ആ കർത്തവ്യാനുഷ്ഠാനത്തിൽനിന്നു യാതൊരു ക്ലാപനവശാലും അകന്നു നില്ക്കാവുന്നതല്ല.

ഇതു സമസ്തകോളസാഹിത്യപരിഷത്താണ്. സകല കോളീയർക്കും—ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ വിദേശികൾക്കുപോലും—ഇതിൽ പ്രവേശത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. നമ്മുടെ ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ നാം അഭിമാനംകൊള്ളണം; അതിന്റെ നാമശ്രവണത്തിൽത്തന്നെ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രം പുളകിതമാകണം. അതിന്റെ ഉത്കൃഷ്ടം നമ്മുടെ ഉത്കൃഷ്ടമാണ്; വികാസം നമ്മുടെ വികാസമാണ്. കോളത്തിനും കേളേശാഹിത്യത്തിനും തമ്മിൽ അഭേദ്യവും അവിചിണ്യവുമായ ബന്ധമുണ്ട്. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ സർവ്വകോമളമായ

അദ്വൈതം നശിക്കുവാൻ പരിശ്രമത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം പ്രവർത്തിച്ചാൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യം പരിപൂർണ്ണമാകും; സംഘടിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചാൽ പരിഷ്കൃത പുരോഗമനം വരും. ഈ മാതൃകത്തന്നെ നാം ഒരിക്കലും വിട്ടുവീടരുത്.

പരിഷ്കരിക്കാൻ യോഗ്യരായവർക്കുള്ളതാണ് ഈ സദാസാത്തിൽ നാം ആശ്വാസിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അതേ! യോഗ്യരായവർക്കുള്ളതാണെന്നു! എന്നാൽ പതിനാലുവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായതാണ് ഈ സമാപനത്തിൽ കാണുന്നതെന്നു! ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ, ഓരോന്നുമില്ല എന്നു മാർദ്ദവമായിട്ടോ ഇല്ലാത്തതിൽ ഞാൻതന്നെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതും. പക്ഷെ അതിന് ആകാംശം ഉത്തരവാദികൾ? ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ നമ്മുടെ ബന്ധമില്ലെന്നു പ്രസ്താവിക്കാം. പ്രവൃത്തികളും പ്രവൃത്തികളുടേതല്ലെന്നുവരുന്ന നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കും നോക്കൂ.

പരിഷ്കരണം എന്നൊരു സമാപനമുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ സാഹിത്യ പലരും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ കറോപ്പുണ്ടു്—ഓരോ സാഹിത്യത്തിലും, അപവാദത്തിലാണ്, അവർക്കു് വരും. “പരിഷ്കൃത നാലഞ്ചുപേർ കൂടി കയ്യടക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു” എന്നു ചിലർ; “ഇതു് ഉള്ളതിന്റെ പരിഷ്കാരമാണ്” എന്നു് അവരിൽത്തന്നെ ചിലർക്കു് പക്ഷഭാവമുണ്ടു്; “പരിഷ്കാരത്താൽതന്നെ പഴയവയുടെ കൂടുതലുണ്ടാകും” എന്നു് ഒരുതരം പുതിയവർ; ഇങ്ങനെ “ചിന്താഗുണത്തിനൊത്തതുപോലെ തത്ത്വമില്ലാത്തതാണ്” ഭാരവാഹികളെ നോക്കുവരും ചെയ്യുവാൻ പരിശ്രമബദ്ധനായൊരു നില്ക്കുന്ന ആസൂത്രജ്ഞന്റെ അധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ആകാം, എന്തെങ്കിലും അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നു്, വാർഷികയോഗത്തിൽ ട്രിപ്പിൾ സമ്മേളനം, പുതിയ പ്രവർത്തനസമിതി സംഘടിപ്പിച്ചു്, അവർക്കു് ആശ്വാസമാണു് തോന്നുന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്നു് വേണ്ട അവകാശം സമ്പാദിക്കുവാൻ.

മാലയ്യ ഒരു സ്ഥാപനത്തിൽ യുത്തരത്തിലുള്ള അവസാനമുറപ്പിന്റെ സ്ഥാനമില്ലെന്നും അവർക്കുതന്നെ അല്ലാത്തതും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആധാരവുമായ മനുഷ്യവൈജ്ഞാനികതയില്ല.

എന്ന സംബന്ധിച്ച പാഠകയോജനകൾ, എൻ്റെ
ദീർഘകാലമായി കൊല്ലത്തോളം വളർന്നു വന്ന ഈ സമാ-
പനത്തിൻ്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽനിന്നു ഞാൻ പ്രധാനമായി
നേടിയെടുത്ത മനശ്ശെയെപ്പോലെ മഹാമാനമുണ്ട്. എങ്കിലും
കൊള്ളിപ്പോയിട്ട് എന്ന് കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു എന്തിനകത്ത്
വെച്ച് ഈ വഴിയും ഞാൻ അല്ലെങ്കിൽ അനുജിപ്പിച്ചുണ്ടെന്നു
ഒരു ബോധം എന്തിനും മാറിത്തന്നിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും ഞാൻ
പറയാനില്ല. ഇനി ഇതിൻ്റെ നേതൃത്വം കയ്യാളെടുത്തു
ഇ" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ക്ലിഷ്ടാസനമാവാൻ വ്യക്തമാ-
ല്ല, പ്രത്യേക സമഗ്രീയ്കമാവാൻ യോഗ്യമാവാൻ, എന്തും
ഈ എൻ്റെ സ്വഭാവമായ അടിപ്രായം വീണ്ടും നിങ്ങളെ അ-
നുസരിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.

ഇക്കാര്യത്തെ സംബന്ധം നിർദ്ദാനപാലംപോലുള്ളവർക്കു നേരിട്ട അങ്ങനെയൊരു ചരതത്തിൽത്തന്നെ നടത്താനായ നിശ്ചയിച്ചത് എന്തായും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാക്കിത്തന്നതായിരുന്നോ, പുതിയ സംവിധാനത്തിൽ പരിവർത്തനം അനുഷ്ഠാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽത്തന്നെത്താപകമാണോ. ഈ ചരത്തിൽ കാലത്തിനുള്ളിൽ ഡോളം ആഭിവാന്ദവമാകുകയോ പരിഷ്കൃത സമ്പാദിച്ചു; ഇനിയും സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളെക്കണ്ടും കാണാറുണ്ടു്. അങ്ങനെ ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ മൂലപ്രഭവം വർദ്ധിക്കട്ടെ; അതു വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ പല നല്ല കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ ചെയ്താൽ സാധിക്കും. ആഭിവാന്ദവമാകുകയോകവാൻ കഴിവില്ലാത്തവർ സാധാരണസാമാധികാരികളായിത്തീർന്നു. അതിനനുസരണ പരമ്പരയെക്കുറിച്ചുള്ളതിൽ ഒരു പ്രധാന സമുദായം ഉണ്ടെന്നതിൽ ഭൂമിശാസ്ത്രം—ഭൂമിശാസ്ത്രം—മാതൃഭാഷയുടെ ഉന്നമനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതായ

ആ ദേവിയുടെ ചാണകമലങ്ങളിൽ ഒരു തുല്യമായ കാണിക്കയുടെ നിലയ്ക്ക്—പരിഷത്തിനു സമർപ്പിച്ചു. അതും വെറുതെയല്ല, ഐക്യമാസികത്തിനുള്ള മൂല്യമായി—ചരിതാത്മകവാൻ മനസ്സിലാത്തവർ എങ്ങനെ മാതൃകാതിഷ്ട മലയാളികളാകുമെന്നു ഞാൻ ധീനതപൂർവ്വം ചോദിക്കുന്നു.

ജാതിമതാദിചിന്തകൾകൂടാതെ കേരളീയരായ നാമെല്ലാവരും നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ അഭ്യന്തരാനുഭവമായി ഉദ്യമിക്കുമെങ്കിൽ നമുക്ക് അതിനെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതാ എന്നിങ്ങനെയൊരു നിലയിൽ എത്തിക്കുന്നതിനു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. വാസനാസമ്പന്നന്മാരായ യുവാക്കന്മാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ പാഠാളമുണ്ട്. അവർക്കു ഗ്രന്ഥാധാര ഒരുപടീവനമാർഗ്ഗമായിത്തീരണം; അല്ലാതെ അവർ വായുക്കേകന്മാരായി പീഡിച്ചുകൊണ്ടു കഴിയുന്ന ഉപാസിച്ചുകൊള്ളാൻ എന്നു നാം ധൃമാ ദൃഷ്ടനും ചെറുചൊല്ലാക്കുന്ന കാലത്തോളം അത് ഉത്തരനല്ല. സമുദായസംരക്ഷണത്തിന്റെ ഉപരിതലങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവർക്കും സാഹിത്യരചനയിൽ കരുതുകമുണ്ടാകണം. മലിനീകൃതമായ ഭാഷാഭാഷാവികാരങ്ങൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ശ്രീനിവാസഭാഷ്യം, രാജാജി, ഡോക്ടർ രാജൻ മുതലായ നേതാക്കന്മാർ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നുണ്ട്; കേരളത്തിൽ അങ്ങനെ ആരെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ കഴിയുമോ? അനുദ്യാഗ്രഹപ്രമാണികളിൽ നമുക്ക് ഒരു പേജിൽ കണ്ടാൽ നായനാഭങ്ങളായിരുന്നു; അത്തരത്തിലുള്ളവയുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിക്കാത്തതെന്തു്?

പ്രായോഗികങ്ങളായ പ്രമേയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും. അല്ലാതെ നിഷ്പന്നിർമ്മാണം മുതലായ ബുദ്ധ്യവസായങ്ങളിൽ പരിഷത്തു്, ഇന്നത്തെ വിഭവഹീനവും സഹായരഹിതവുമായ ദൈനീയാവസ്ഥയിൽ, എപ്പോഴുംകൊള്ളണമെന്നു വി.പി.ജനറൽ കേവലം അർത്ഥശൂന്യമാണ്. ആദ്യമായി പരിഷത്തിന് ഒരു ഗണനീയമായ മൂലധനം സഞ്ചരിക്കുന്നതിനായിരിക്കട്ടെ നമ്മുടെ ആത്മാർത്ഥമായ ഉത്സുകതയും ഉദ്യാഗ്രഹവും.

ഒരു വിശദീകരണം

(എം. കെ. മോസഫ് — കായ്കുളം.)

റബിസ്റ്റർ ചെയ്തിട്ടുള്ള സ്ഥിരം സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ അഭിമുഖ്യത്തിലും നേരിട്ടുള്ള ചുമതലയിലും നടത്തപ്പെടുന്ന ആദ്യത്തെ സംവാദസഭികൾക്കുള്ളതാണിത്. അങ്ങനെ 'പരിഷത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു നവീനാദ്ധ്യായം തുടങ്ങുന്നു' ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സമ്മേളിക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു കാര്യമാണിത്. "എന്നതിൽ ഹാജരായ" ഒരു വിശദീകരണത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലാത്തതാണ്. പൊതുവിൽ പരിഷത്തിന്റെ ജീവനാശിയാൽ അദ്ധ്യക്ഷൻ അല്ലാത്തതിലും വിശദീകരണമാവശ്യമായിരുന്ന സംഗതികളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഭാഷയിൽ നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. മെമ്പർമാർ അതിനാൽ സംവാദസഭികൾക്കുള്ളതും എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു സമീപമുള്ള നേരിട്ടുള്ള ചുമതലയിൽ നടത്തുന്നു എന്നതിനപ്പുറം മാത്രം രണ്ടുപക്ഷ പഠനമാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി പരിഷത്ത് ബന്ധപ്പെട്ടവർ ഇടയിൽ നടന്ന ചില തെറ്റിദ്ധാരണകളെക്കുറിച്ചായിരിക്കണം. "എല്ലാ വാർഷികസമ്മേളനങ്ങളുടെയും നടത്തിപ്പ് സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു മേൽനോട്ടം വഹിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നത് അപ്രായോഗികം മാത്രമല്ല, ചില നിർദ്ദിഷ്ട തത്വങ്ങൾക്കു വിപരീതവുമാണ്" എന്നു 'ചലനാലോചന' പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകത്തിൽ ന്യായമെന്നു വേണാവുന്ന ഈ വാദമുഖത്തിനതിരായി, ഒരു വിശദീകരണമാണു നിർവാഹകസമിതിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു കാണാൻ എന്തൊക്കെയാണെന്നു വിശദീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പഠിച്ചതു റബ്ബിസ്കർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു സംഘമാണ്; സ മനുഷ്യാകാളിയോടും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഒരു സംഘടനയു മാകുന്നു. ഈ നിലയ്ക്കു പഠിച്ചത്തിന് അതിന്റെ അംഗങ്ങളോടു മാത്രമല്ല, ഗവർണ്മെന്റിനോടും കോളീയരുനന്മാരു ന്നുമിടനോടും കൗതുകവാദിയാകുന്നു. 'പ്രൌസമാപനാദി സ്ത്രേയൻ ആക്ടി'ലെ വ്യവസ്ഥകൾ ഡിമോക്രീസിന്റെ വാദം പോലെ, മുകളിൽ തുങ്ങുന്നുണ്ട്. ആ വ്യവസ്ഥകളിൽ ഏതെങ്കിലും ലംഘിക്കപ്പെട്ടാൽ നിരന്ദം പിടിച്ചടം. പ്രതീ ക്ഷിതമായ ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാകാനാവാത്തതും കോളീയരുനന്മാ രാന്നും ചോദ്യംചെയ്യും. രണ്ടും സ്വാതന്ത്ര്യമാകുമ്പോൾ, നവയു ആവശ്യപ്പെടുന്നതു ഭാവിയിലായിരിക്കുമല്ല.

പ്രവാചക സംവത്സരകുസമയങ്ങളിൽ അവ നടത്തപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളിലെ സാഹിത്യപ്രണയികളുടെ സേവകനായ സാക്ഷാത്ത് നടന്നിട്ടുള്ളത്. അവർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടപോലെ, ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതും പണം പിടിച്ചു, ഇഷ്ടപ്പെട്ടപോലെ വാങ്ങിയു ചെയ്യാവാനും എന്നാൽ, "മുൻപുള്ള സമയങ്ങളിലൂടെ ദൂത തല പഠിച്ചത്തിന് ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു വാവിനപ്പാറി യോ ചെലവിടുന്നപ്പാറിയാ പഠിച്ചതു" അന്തരധിഷ്ടിതിയിരുന്നില്ല" എന്നു 'പ്രാപ്ത' പറയുന്നതു ഭാവിമല്ല. സാഹിത്യപഠിച്ചത്തിന്റെ പേരിലാണു പണപ്പിടിയും ചെയ്തും നടന്നിട്ടുള്ളത്. സാമാന്യനങ്ങൾ സ്ഥിരം പഠിച്ചുത്തന്നോ വാർഷികസമയങ്ങളുമെന്നോ ഇല്ലാത്തതും മനുഷ്യിലാണു ന്നില്ല. സ്ഥിരം പഠിച്ചതുമാതിരി പഠിച്ചതും ബന്ധമില്ലാത്തതും അതിൽ അംഗങ്ങളായിത്തുടരുകപോലും ചെയ്യാത്തതും ആളുകൾ സമയങ്ങളിൽനിന്നായി പണം പിടിക്കാൻ പോയിരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ സ്ഥിരം പഠിച്ചത്തിൽ സാമാന്യികമായി ചേരുന്നതിനുവേണ്ട സംഖ്യ ചിലർ അവരെ എല്ലിച്ചതായിപ്പോലും അനുഭവമുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ "പഠിച്ചത്തി"നെ മാനിച്ചാണു സമയങ്ങളിൽനിന്നുവന്നിട്ടുള്ള സംഭാവനകൾ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്; അതിനാൽ ആ വാദമെ

പാവകളുടെ കണക്കു് അറിയാൻ പഠിച്ചത്തിനും പൊതുജനങ്ങൾക്കും അർഹതയുണ്ടു്.

അതുപോലെതന്നെ പഠിച്ചത്തിന്റെ പേരിൽ പിരിച്ചു പണത്തിൽ ബാക്കിവന്നാൽ, അതിന്നു് അവകാശി ആരാണു്? എറണാകുളത്തുവെച്ചു നടന്ന ആചാര്യ സമ്മേളനത്തിന്റെ ൧൦-ാം പ്രമേയപ്രകാരം സമ്മേളനഭാവാനികൾ ബാക്കിവന്ന പണം സ്ഥിരം പഠിച്ചത്തിനെ ഏല്പിക്കേണ്ടതാണു്. (പക്ഷെ ആ സമ്മേളനംപോലും ബാക്കിവന്ന തുക നാളതുവരെ പഠിച്ചത്തിന്നു ഏല്പിക്കുക ഉണ്ടായിട്ടില്ല!) വാണിജ്യസമ്മേളനത്തിനായി പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു പിരിച്ചെടുക്കുന്ന സംഖ്യയിൽ ചെലവുകഴിച്ച മിച്ചമുള്ള പഠിച്ചത്തിന്റെ മൂലധനത്തിൽ ചേരുകയുണ്ടെന്നു് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത പഠിച്ചത്തിന്റെ നിരമാവധി (98) അനുമാപിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു വരുവുചെലവുകൾക്കകപ്പെട്ടാറി സ്ഥിരം പഠിച്ചതു് അനവധി എന്നതു് അനുചിതമല്ലാപക്ഷം, പഠിച്ചതു റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തതിന്നുവേണ്ടിയുള്ള പക്ഷിത്ത ൧൦ സമ്മേളനങ്ങളിലെ വരുവുചെലവുകൾ പഠിച്ചത്തിനെ, പലതവണ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും, ആരും ഏല്പിക്കുക ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ചില സമ്മേളനങ്ങളുടെ ആധിപത്യം ചെയ്തെടുക്കാതെ കണക്കുകൾ പ്രസിദ്ധീകൃതമായാക്കേണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പല സമ്മേളനങ്ങളുടേയും കണക്കുകൾ ഇനിയും അജ്ഞാതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

മറ്റൊരു സംഗതി വാർഷിക സമ്മേളനങ്ങളിൽ പാസാക്കപ്പെടുന്ന പ്രമേയങ്ങളാണു്. സമ്മേളനങ്ങൾ നടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലുള്ളവർ അവയുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ ആധാരമാക്കി പല പ്രമേയങ്ങളും പാസാക്കാറുണ്ടു്. അവ പാസാക്കുന്ന സ്ഥാനതരംഗത്തിന്റെ നേർച്ചസ്സു് സമ്മേളനത്തോടു കൂടി അവസാനിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ പാസാക്കപ്പെടുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ പ്രാമോദികമാകുന്നതിനുള്ള ചുമതല ആക്കാണെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമല്ല. ആ ചുമതല

സ്ഥിരം പരിഷത്തിനാണെന്നാണ് സാമാന്യജനങ്ങൾ ധരി
ക്കുക. എന്നാൽ മിക്ക സമ്മേളനങ്ങളിലും പാസാക്കപ്പെട്ട
പ്രമേയങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്ന് ഇന്നുവരെ പരിഷത്തി
ന്റേ അറിഞ്ഞുകൂടാ. സമ്മേളനകാഴ്ചയിലാകട്ടെ എന്തിനാ
ളിട്ടുണ്ടു്: പ്രമേയങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടില്ലെന്നല്ല; പലപ്രകാരം
മാപടിപോലും ലഭിക്കുക ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

പരിഷസമ്മേളനങ്ങളിൽ പാസാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രമേ
യങ്ങൾ മിലതു വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളിൽനിന്നും പത്രലേഖകന്മാ
രിൽനിന്നും സ്ഥിരം പരിഷത്തു പകർത്തിയെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അ
വയിൽ പ്രാദേശികമായവയെല്ലാം നടുപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ
ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മില പ്രമേയങ്ങൾ പ്രാദേശികവരും നോ
ക്കേണ്ടതാണു പാസാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന പാമാർത്ഥം ഗോപ
നം ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടു. ഇതുകൊണ്ടു പ്രമേയങ്ങൾ നടുപ്പിൽ വരു
ത്താത്തതിനെപ്പറ്റി പരിഷത്തിനെ അപലപിക്കുന്നത് ഒരു
വികൃതിയും നീതികീഴ്ചയെന്നു കരുതുന്ന പ്രായുഷം വര
യേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഗുരുതരങ്ങളായ ഈ അപവാദങ്ങൾക്കു ചട്ടിപ്പനയും
ഒരു പാഠിപാഠം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു കരുതിയാണു്, മേലാൽ
സാംവത്സരികസമ്മേളനങ്ങൾ സ്ഥിരം പരിഷത്തിന്റെ ചുമ
തലയിലേ നടത്താൻ എന്നു നിർദ്ദേശമുണ്ടായി തീർന്നു
മുട്ടിത്തുളു്. അതായതു്, സാംവത്സരികസമ്മേളനത്തിന്റെ
വാര്യവചലവ്യക്തതകൾ പരിഷത്തിന്റെ ഉത്തരവാദി
ത്വത്തിലായിരിക്കണം; പരിഷദംഗങ്ങളുടെ മോശത്തിലാ
യിരിക്കണം പ്രമേയങ്ങൾ പാസാക്കുന്നത്; പൊതുജന
ത്തിൽ അവ വായിക്കപ്പെട്ടാൽ മാത്രം മതിയാകും. പ്രമേ
യങ്ങൾ നടുപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ചുമതലയുള്ള സ്ഥിരം പരിഷ
ത്തിൽ അംഗമാകുന്ന ആൾക്കും, പരിഷദംഗങ്ങളുടെ മോശ
ത്തിൽ പ്രമേയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയും, അവയെപ്പറ്റി
വാദപ്രതിവാദം നടത്തുകയും ചെയ്യാമാല്ലോ.

പരിഷത്പരിഷ്കാണത്തിനു കൊല്ലം സമ്മേളനത്തിൽ

ചെയ്ത് ഒരു ഉപസമിതിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഈ
 സമിതിയുടെ തീരുമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കെയുമാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു്
 ഔദ്യോഗികമായി താമതായ അറിവുണ്ടില്ല. എന്നാൽ പ്രസ്തു
 ത തീരുമാനങ്ങൾ ചില പട്ടങ്ങളിൽ കാണുകയുണ്ടായി. അ
 വരിൽ പ്രധാനമായത്, സാംവത്സരികസമ്മേളനങ്ങളിൽ
 വാതിക്കപ്പെടുന്ന പ്രബന്ധങ്ങൾ നോക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും വാങ്ങിയി
 റിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. കോട്ടരം സമ്മേളനത്തിലും ഈശ്വ
 രായ ഒരു പ്രമേയം പാസാക്കിയിട്ടുള്ളതായി ചില പട്ടങ്ങ
 ളിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെ സമാഹരിച്ചാണു്,
 ഈ സമ്മേളനത്തിൽ വാതിക്കപ്പെടുന്ന പ്രബന്ധങ്ങൾ നോ
 ക്കേണ്ട അയച്ചുകിട്ടിയിരിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശം സമിതി നി
 യമിച്ചത്. ഞങ്ങളുടെ ശുഭദൃഷ്ടിയെ നമോദിച്ച പ്ര
 സംഗങ്ങൾ അയച്ചുതന്ന എല്ലാവരോടും ഞങ്ങൾ ധന്യതയാ
 ധിക്കുന്നു.

മലയാള സംഗീതത്തിൽ ഇവിടെ മുന്നിടാനായിട്ടു കൊള്ളൂ. പഠിച്ചത് ഇപ്പോൾ പഴയ വിഭാഗത്തിനിന്നു വളരെ വികസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡോളം പേർ അതിൽ അംഗങ്ങളായി ഇനിയും ചേർക്കണം പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതുമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്കു മേലാൽ പഠിച്ചത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായും പ്രാസംഗികമായും കണിക്കപ്പെടുന്നവർ പഠിച്ചശാമാളികന്മാർ തന്നെയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. പഠിച്ചശാമാളികനാകുന്നതിനു സാധത്തികമായി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വർ നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ടോ? അങ്ങനെയുള്ള എന്തെങ്കിലും സാഹിത്യപ്രണയികളുണ്ടെങ്കിൽ, അവരെ പഠിച്ചശാമാളിക "വിശിഷ്ടശാമാളിക"യാക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ പഠിപ്പണിയമാവലിയിൽ തന്നെ ഉണ്ട്.

നിയമാവലിപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് ഒരു സംവിധാനം ഉണ്ടാകും. “പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിയമാവലിക്കുള്ള കോർപ്പറേഷന്റെ ചില മാറ്റങ്ങൾ ആവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്” എന്ന ‘മേന്മ’ പ്രസിദ്ധീകരണം.

ക്കുന്നതിന്, പരിഷത്തിന്റെ ബഹുഭവമായ റിക്വസത്തിന്, പരിഷത്തിന്മാർക്കു തെളിവുതരിപ്പം പ്രതിബദ്ധമാകുന്നില്ല എന്നു മാത്രമേ എനിക്ക് അഭിപ്രായമുള്ളൂ.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ പരിഷത്തിന്റെയും ഈയിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മറ്റൊരു ആക്ഷേപവും നിങ്ങളുടെ മുൻപാകെ സമർപ്പിക്കേണ്ട കടമ എനിക്കുണ്ട്. “കോളീയവും സാമൂഹ്യമായ അവസ്ഥകളോടൊപ്പം സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും പ്രകാശനം സംഭവിക്കുന്നു” എന്നും, “കോളീയസാഹിത്യം ഉപോൽ ഒരു പരിവർത്തനത്തെയാണ് നേണ്ടുന്നതു്” എന്നും, “ഉദാഹരണമായി ആധുനികലോകവ്യവസ്ഥയിൽ ഈ മോശം വന്നിരിക്കുന്ന ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നു തങ്ങളെയും കോളീയസാഹിത്യത്തെയും മൂലാധാരം ഒഴിച്ചുനിൽക്കുന്നു” എന്നും പരിഷത്തു ചെയ്യുന്നതെന്നും, ‘ഭാരതചരിത്ര’ ആക്ഷേപിക്കുന്നു. ഇത്തരം മാർഗ്ഗത്തെ അർത്ഥിക്കുന്നില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ചുരുക്കം നേടുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളെ കാണുന്നതിനുള്ള കണ്ണു “ഭാരതചരിത്ര”യെന്നുപോലെ നമുക്കും ഉണ്ടല്ലോ; “അഭിനവസാഹിത്യത്തിന്റെ ആശയവും ആശ്വാസപ്രദമായ ഭാവപ്പകർപ്പ്”യെന്നു സാധനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വിധികൾ ഒരു കൂട്ടം മാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ എന്നില്ലല്ലോ.

എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഞാൻ എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുമാണ്. അനിശ്ചിതങ്ങളായ പുതിയ പുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ പിന്നാലെ കണ്ണടച്ചാടാൻ വ്യക്തികൾക്കു കഴിയും; അഗാധഗർഭത്തിലേക്കാണ് പതിക്കുന്നതെങ്കിൽ, നാൾ ഒരു വ്യക്തിയെ ഉള്ളു. സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും സംഘടനകളുടെയും നില അതല്ല; നാൾ അനേകമായിരിക്കും. അതിനാൽ മൗഢീചിന്തകളുടെ പിന്നാലെ സ്ഥാപനങ്ങളെയും സംഘടനകളെയും നമിക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിരിക്കില്ല. മാത്രമല്ല, എല്ലാത്തരക്കാരും എല്ലാ ആശയക്കാരും കോളീയസാഹിത്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഒരു

സ്ഥാപനമാണ് പഠിച്ചത്. എല്ലാവരും തുല്യനിലയിൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടു പഠിച്ചതിനാൽ, പലപ്പോഴും ഒരു മധ്യസ്ഥ നിലയെക്കാൾ അനുസരിക്കാൻ സാധ്യമാകുകയുള്ളു. പഠിച്ചതിന്റെ 'പഴയതാണത്' ഒരു അപലപിക്കുന്നവർ ഈ വസ്തുത വിസ്മയിച്ചിരുന്നു.

പഠിച്ചത് ക്രിസ്തീയ മതത്തിന് പുറത്തുള്ളവർക്കും പ്രതിബദ്ധമായി നിന്നിട്ടില്ല; നിൽക്കുകയുമില്ല. പഠിച്ച സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ദുരിതപ്രാപ്തികളാൽ അനുസരിച്ചുള്ള എത്ര പഠിപ്പാടും നടപ്പിൽ വരുത്തുക എന്നതാണ് നിർമ്മാണ കലാവിദ്യയുടെ ലക്ഷ്യം. പഠിച്ചത് "പഴയതാണത്" മാത്രം പുലർത്തുന്നതാണ് വിശ്വസിക്കുന്ന "പുതിയതാണത്" പ്രാപ്തമായി പഠിപ്പിക്കാൻ മേൽ ഒരു ദുരിതപ്രാപ്തികളാൽ വാൽ ശ്രമിക്കുക എന്നതാണ് എന്തിന് പഠിച്ചതാണത്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെ തന്നെ ക്രിസ്തീയ, തുല്യതയെപ്പറ്റി ഈ സമയത്തും നടത്താൻ നിർമ്മാണിച്ച ഉടനേതാണ്, അങ്ങനെയൊക്കെയായിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളെ അറിയിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിശ്വാസപത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, ഈ വിഷയത്തിൽ നിസ്സീമാതാവിന്റെ അഭിപ്രായം അങ്ങനെയായിരിക്കുന്നതാണ് പഠിപ്പാതയുടെ മാർഗ്ഗം. സാധിപ്പാതയോട് പ്രാപ്തമാകുന്നതോ ആയ നിർദ്ദേശങ്ങളാണെന്നുള്ളതും അങ്ങനെയായിട്ടുള്ള പഠിപ്പാതയ്ക്ക് ഒരു ചെറുനിയമം പഴയതാണത് എന്നതാണ് പുലർത്തിപ്പോരുന്നതും അപലപിക്കുന്നവർ പോലും, പ്രാപ്തമാകുന്ന എന്തെങ്കിലും നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനാൽ, സാധിക്കാത്ത പുതിയതാണത് വിശ്വസിക്കുന്നതിനാൽ, കഴിയാത്തവായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാലും പഠിപ്പാതയായിരിക്കണം. കിട്ടിപ്പോകുന്നതോ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നതാണ്.

നിർമ്മാണകലാവിദ്യയുടെ നിലയെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ പ്രാപ്തമാകുകയും പഠിപ്പാതയ്ക്ക്. അടുത്തുകാലം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതാണ്.

ഇന്നതിലധികം നിർവാഹകസമിതി തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതി എന്തെന്നു സ്വാഗതപ്രസംഗത്തിൽനിന്നു നിങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. അവിടെകാളഗ്രന്ഥശാലാസ്ഥാപനമാണ് ഞാൻദ്വേഷിക്കുന്നത്. ഇതസംബന്ധിച്ചുള്ള നിർവാഹകസമിതിയുടെ പ്രമേയം പിന്നാലെത്താനിവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

നിർവാഹകസമിതിയുടെ മറ്റൊരു ആഗ്രഹം അടുത്ത സാംവത്സികസമ്മേളനത്തിനു മുൻപായി പഠിപ്പത്തിനു കറഞ്ഞത് മറ്റാ ആഭിവാന്ദ്യസാമാജികന്മാരോടും മറ്റാ സാധാരണസാമാജികന്മാരോടും സമ്പാദിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. നിങ്ങളുടെതല്ലാം ഉദാമമായ സ്ഥിരമായുള്ളപക്ഷം ഇതു നിഷ്പ്രയോസം സാധിക്കാം. ഈ സംഗതിയിലേക്കും നിങ്ങളോടൊത്തുതടയ്ക്കും ശ്രദ്ധയെ ഞാൻ കേണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

നിർവാഹകസമിതിയുടെ വിവിതമായ അഭിവാദ്യനന്മയെ നിങ്ങൾ ഓടോടത്തരോടും ഞാൻ അറിയിച്ചുപോകുന്നു. ഇവിടെത്തെ സജ്ജിക്കണങ്ങളിലും, നിങ്ങൾ : നൽകപ്പെട്ട സമീകരണത്തിലും പല പോരാളികളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. അങ്ങനെയൊരു സമാഹർട്ടുണ്ടായാ നിങ്ങൾ ക്ഷമിക്കുമെന്നും എനിക്കറിയാം. അഥവാ ഇവിടെ അനിമിത്തമെന്നോ ആനിമേയമെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസമില്ലല്ലോ. സമസ്തകേളിയും ആതിഥേയർ; അവർതന്നെയാണ് അനിമിതകളും. സാധാരണസമ്മേളനങ്ങൾക്കുപോൾ, സ്ഥിരം പഠിപ്പത്തു നേടിക്കൂട്ടു നടത്തുന്ന ഈ സമ്മേളനത്തിനുള്ള വലിയ വ്യത്യാസമുമാണു്. ഈ തത്വമെന്തെന്നു മുൻനിർത്തിയാണു് കിരോസ്തോസ് അത്ത നിർവ്വഹണസമിതി സംഗമങ്ങൾക്കുപോലും ഹാളിൽ പ്രവേശനം അനുവദിക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. മറ്റൊരുവിധം നിന്നു തക്കതായ വ്യത്യാസവും അവർ നൽകിയിട്ടില്ലാ എന്ന പാശാഞ്ചം നിങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതു് എന്റെ കടമയാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

നിങ്ങൾക്കു് ഓക്കിടത്തുടി നമസ്കാരം!

സംഭാവനകൾക്കെങ്ങോ മറ്റോ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത സന്തോഷനകരണങ്ങൾ നൽകാത്ത ഭരണപരിപാടികളുടെ കർമ്മങ്ങളാണ്. “കാഴ്ചയോരോളം പലിശത്തീർത്താലും നാശത്തിൽ” വാഗ്ദാനം ചെയ്തവർക്കു മുമ്പിടിയെന്ന അഭിനന്ദനപാശവിട്ടു മേലേ താങ്ങാവുമ്പോ പ്രോത്സാഹനവും കോളത്തിന്റെ ഏറ്റവും മഹത്വമുള്ളതിനും നല്ലതും ലഭിക്കുമെന്നും അങ്ങനെയൊരു വിവിധ സംവിധാനവും, സംഗ്രഹത്തിന് തക്ക വിഭവങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടാകും.

൨. മലയാളഭാഷ. (മേ. 31)

[illegible]

പക്ഷിക്ക് മേന്മയെന്നതിൽനിന്നുതന്നെ വരുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവർ പൂർവ്വേന്നേക്കാൾ വിവിധതരം ദോഷമുള്ളവർ മാത്രമായിത്തീർന്നു കാണുന്നു. അത്രയേ നീതികളണയിക്കുന്നതുള്ളൂ. സമാധാനോദ്ദേശി പണ്ടുനിൽക്കുന്നതോ സമാധാനമില്ലാത്തവർ കണ്ടുവരികൾ."

ര ഹോതചട്ടിക (മിനം 21)

[illegible][illegible]

- (1) **மது—மதுர் புரணம் கோவை.**
- (2) **காணாயன்:** கருணாகர், கனிக் பாரிசனார் கருணாநிதியார் கருவு பதிவுப்பு? கரு சாஸனாருக்கு கருவுபயன் பிறகு ப்ரபந்தக சுகிதி சாஸனாரு இரமிக் பாரிசனாருபகிசைப் பரிவுறு? அது “பசுபகாணம்” கனிக் கரு பரிசினாரு கரு?

പരിഭ്രാന്തനായി, പുതിയ പുതിയ സാഹിത്യകാരന്മാർ തയ്യാറായ നൽകുന്നതിനും, മുൻപുപ്രസ്താപനമുള്ള രചനകൾ കാര്യത്തിനും മേൽപ്പറഞ്ഞവയെപ്പോലെയോ മറ്റേതെങ്കിലും ഉപകരിക്കുന്നതല്ലതിനാൽ, അതേ നല്ല പാഠ്യമാണെന്നു പറയാം. എങ്കിലും കാര്യപരിപാടി കലിടത്തോളംകൊണ്ടു മോന്തമല്ല, മലയാളത്തിൽ സാമ്പ്രദായികമായിട്ടുള്ള കളവും വിദ്യാഭ്യാസപരമായ മലയാളികൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന എന്നാണ്. (1) ഇതിൽ അർദ്ധപരമ്പരാഗതമല്ല പാരമ്പര്യമാണെന്നു വരാം. എങ്കിലും അത് സാഹിത്യമല്ല മറ്റേ വിധത്തിലുള്ളതാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നതായാ എന്നു സാരമായിരിക്കുന്നതല്ല (2) മറ്റൊന്നായിട്ടല്ല പരിഭ്രാന്ത വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരനിഷ്ഠരായ മോന്തമല്ല ...

ശ്രീ വി. എം. നായർ (കൽപ്പം താലൂക്ക്)

[illegible]

... ബാറ്റിസ്മന്ററിയും ഹൈസ്കൂളിന്റേറ്ററിയും ഉള്ള മിഷനാ പന്താ
താം. ഇക്കാര്യംതന്നെ ഷൺ ബർക്വിൽ ഫ്രങ്ക് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലോ? പ
ത്തുപ്രകാരമിച്ച് അറിയുക. അതായത് പ്രൊഫസർ എന്ന നിലയിൽ നി
കുടപിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. വെള്ളത്തോൾ കോളേജിലെ അദ്ധ്യാപകൻ എന്ന
പേരാണ് അദ്ദേഹം ചിലർ പറയുന്നത്. അതിനാൽ ബർക്വിൽ ഫ്രങ്ക്

- (1) ഈ രീക്ഷയും അടിസ്ഥാനത്തിലായ മോന്നലാണ്. മുൻസൂചകനുള്ളിൽ, അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രധാനവും നൽകിയിരുന്നതും വലിയൊരു ഇഷ്ടിയിൽ സമ്മേളനം ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.
- (2) കേരളം അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഈ നിർദ്ദേശം ചന്ദ്രവിധി രാഷ്ട്രം!

[illegible][illegible][illegible]

ന ശ്രീ പനമിശ്ശൽ എൻ. രാമൻപിള്ള (അധികൃത)

[illegible]

“അധികമാംസാഹിദ്യചിത്രമാന നാമോരതിർക്കേണമെന്നു
 അറിയാമാണിനിറ്റുവാ മിഹിമു” അന്നിപ്പുറംവെളിവാ, ൧൩ മി

(1) காரைக்காலம் பூங்கா நிர்வாகம்.

[illegible][illegible]

[illegible]

പ്രൈം ടൈം സാഹിത്യപ്രാധാന്യമുള്ളതും വിദ്യാവാക്യം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും മായ ഉള്ളടക്കമാവാറില്ലെന്നും അറിയിക്കുന്നു. (1) മാസിക പ്രതിമാസം ഇരുന്നൂറു രൂപയ്ക്ക് വാങ്ങിയും സാമാജികരിലും കൂടി 10 രൂപയായാണെന്നു നന്നായിരിക്കും. യുവസാഹിത്യകാരന്മാർ പ്രോത്സാഹനം നൽകണം. പ്രൈം ടൈം സാഹിത്യത്തിൽ പരിശീലനം നൽകണം. (2) ഇരുന്നൂറു രൂപയ്ക്ക് മാത്രമേ പരമമുറപ്പിനുള്ള പ്രവർത്തിക്കാർ സന്നദ്ധരാകൂ. (3) അതിനാലേകിലുമുണ്ടാകുന്ന പരിമിതപ്രവർത്തനം അറിയാവുന്നതാണ്... മുൻ വിദ്യാഭ്യാസം അല്ലെങ്കിലും മറ്റും ആർ പരിശീലനം സഹിക്കും എന്നും അതിൽ കഴിവുള്ളതും അല്ലെങ്കിലും സന്നദ്ധരായിരിക്കും. കഴിവുള്ള പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് വിദ്യാഭ്യാസം അല്ലെങ്കിലും സന്നദ്ധതയാണ്...."

൧൨ ശ്രീ കെ. ആനന്ദകുറുപ്പ്, (പിറണാങ്കുളം)

[illegible]

... ഈ നിർവ്വൃത്തം (ചതുരത), സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ നല്ല
 പദവികളാണെന്നു പറയുവാൻ ഫിളിപ്പ്സ് എന്നാൽ നിവൃത്തം
 തീരുന്ന ഒരു പാഞ്ചുപോക്കിൽ സാഹിത്യത്തെ പരിപോഷിപ്പു സേവാ
 ചെയ്തി, നിർവ്വായം സമര്യകിയോൾ സജ്ജം നൽകുകയാണെങ്കിൽ നല്ല ക
 ലാപോട ചതുര്യ സംസ്കാരത്തോടും, ഇന്നത്തെ ജനസമൂഹത്തോടും ചതു
 ര്യ യോജനാസങ്കേതികതോടും, നാം ചെയ്യുന്ന ഒരു കടംകൈ ചതുരായി
 ിക്കാം. ഇതു നമുക്കു വേണ്ടുവോളം പഠിക്കുവാനും, ആലോചിക്കുവാനും
 നമുക്കു മുൻപാലികൾ സംസ്കാരപരമ്പരയിൽനിന്നു സാഹിത്യമുൾക്കൊള്ളാം.

- (1) കേരളാസിംഹ ദേശീയ കലാനിഷ്ണനായ മോദനന്ദ്?
- (2) ഇദ്ദേഹം ദാഹന നടക്കുന്ന റീലി പിന്നെ എന്തൊക്കെ ചെയ്യും?
- (3) ആദ്യത്തേയ്ക്കു കാര്യം ഇതുവരെച്ചേർന്നു ആദ്യം തന്നെ എത്രത്തോളം ഉൾക്കാഴ്ച പ്രസംഗിക്കാം. പക്ഷെ, പ്രവർത്തിക്കാനോ? കഴിവാത്ത നാളത്തോളം അങ്ങനെയായി വെച്ചു കൊണ്ടു ദേശീയമായിത്തന്നെ നടന്നു അതിൽ ഒന്നാം കൂടുതലാണ്. അദ്ദേഹവും മറ്റ് പരിസ്ഥിതികൾക്കു നേരിട്ടെക്കുന്ന പ്രതികരിക്കുന്നു.

വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സമ്പന്നനെ സമാശ്വയിച്ച്, കാലത്തിനനുസരിച്ച് അതിനെ മോചിപ്പിപ്പിച്ചിട്ട്, നമ്മുടെ പിൻഗാമികൾക്കു മാത്രം കാട്ടട്ടെ നാം, ഗതിയില്ലാത്ത കരിച്ചുപായുന്ന ഒരു കെട്ടത്തിനിമിത്തം കണ്ട മിഴിച്ചുനീർക്കാടാനാ?

സാഹിത്യപരിഷത്തു നിർമ്മാണിക്കുന്ന ഒരു കമ്മിറ്റി ഭരണരംഗത്തുള്ള സാഹിത്യഗതിയെ പരിശോധിക്കുകയും, ഏതു സാഹിത്യരചനാപദ്ധതിയും, ഏതു സാഹിത്യകാരനാവാലും ഗുണഭോജനത്തിൽ വിധിതനാകുമ്പോൾ അർഹമായതിനെ പാലത്തിട്ടിരിക്കുകയും, അല്ലാത്തതിനെ ആധിഭാവിതീർന്നിനെ കീഴും കടിച്ചുനടത്തുവാനുമാണെന്നാണ് ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള അഭിപ്രായം. ഇത് എത്രയും പ്രാദേശികമാണെന്നുള്ള കാർമ്മിക പരിഷ്കാരസമിതികളും മറ്റും ഭാഷാസാഹിത്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ പേരിൽ, തീർച്ചയായിരിക്കട്ടെ! ഇന്നുകൊളിപ്പിക്കു തുടങ്ങുന്നതും അധർമ്മപ്രവൃത്തിയാകുന്നതും സാഹിത്യപരിഷ്കാരസമിതികൾക്കു കോളത്തിലുണ്ട്. ഓരോരുത്തർ പിൽക്കലും, പണപൂർവ്വമായ അനുഭവം, ഹാർട്ടായ അനുകൂലമായ ഇല്ലാത്ത ഇടവിൽ പലതരം സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഗണിക്കപ്പെടാതെ പട്ടണത്തിൽ അധിപതിയുടെ ഉദ്ദേശിക്കാത്ത പെട്ടെന്ന് ആവർത്തിക്കുന്ന, അധിപത്യപരമായതാണ്.

പലരാണ് സാഹിത്യ പരിഷ്കരണത്തിൽ, സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ മേൽ ചോദ്യത്തിൽ, അധർമ്മമാണെന്ന സങ്കല്പത്തിൽ സർവ്വതോമുഖമായ പ്രവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പരിഷത്തിന് സമ്പന്നമായ ഒരു അദ്ധ്യക്ഷനായ പ്രസിഡൻ്റ് അധിപതിയായ ഇക്കാര്യം മേൽപറഞ്ഞവർ ഏറ്റവും പ്രവർത്തനമാക്കി കഴിയും. (2)

സാഹിത്യലോകത്തിൽ, തീർച്ചയായും കാര്യങ്ങൾ കൊച്ചിക്കാടുന്ന ഒരു ലക്ഷ്യമാണെന്ന ആവശ്യം ആവശ്യം കോളിയനാണ്. ഐക്യകോളത്തിന് സാഹിത്യ കല്പിക്കുന്നതിൽ ആ സാഹിത്യരചനാ ഭാഷാസാഹിത്യരചനയിൽക്കു ഏക മാർഗ്ഗം കോളിക്കാട്ടെ ഒരു സാഹിത്യകാരനും തീർച്ചയായും അതേപോലെ ഒരു സാഹിത്യകാരനും തമ്മിൽ കോളിക്കാട്ടെ കിട്ടുന്നതായും തമ്മിലുള്ള പൂർവ്വപ്രവർത്തനം ആവശ്യം. അധർമ്മപ്രവർത്തനം ഒരു കാര്യത്തിൽ — കോളിയുടെ — ഉൾക്കൊള്ളുന്നു...."

- (1) ഇക്കാര്യം സാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ ധാരാളം പേർ പരിഷത്തിൽ സാക്ഷാത്കാരം ചെയ്യണം. ശ്രദ്ധിക്കുകയും ഒരു സാക്ഷാത്കാരം ചെയ്യുകയും

പ്രശ്നങ്ങൾ

൧. സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഈ സമ്മേളനത്തിലേയ്ക്ക് ഔദ്യോഗികമായി പ്രതിനിധികളെ അയച്ചുതന്ന തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയോടും, സമ്മേളനത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിലേയ്ക്ക് ധനസഹായം ചെയ്തുകൊടുത്ത ഗവണ്മെന്റിനോടും, തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയോടും, എറണാകുളം നായർകായോഗശാലയോടും പരിഷത്തിന്റെ കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.
൨. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ സർവ്വതാമ്രമായ പുരോഗമനത്തിന് ഈ നാട്ടിലെ വിദ്യാഭ്യാസഭാഷ മലയാളമാക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സ്കൂളുകളിലെ മുഴുവൻ വിദ്യാഭ്യാസമെങ്കിലും മാതൃഭാഷയായ അക്കണമെന്ന് ഈ യോഗം തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, ത്രിപ്പൂർ, മലബാർ, എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ അധികാരിമാരുടെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്ക് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.
൩. മലയാളഭാഷയോടും സാഹിത്യത്തിനോടും അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്, സർവ്വകലാശാലയിലെ മലയാളം ബോർഡ് ഫെ് സ്റ്റഡീസിൽ ന്യായമായ പ്രാതിനിധ്യം അനുവദിച്ചുതരണമെന്ന് ഈ യോഗം മദ്രാസ്, തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലകളോടും, തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയോടും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.
൪. ഭാഷാപഠനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള മാതൃ

കളിൽ ഒന്നായി എറണാകുളം മഹാരാജകുലാലയത്തിൽ മലയാളം ഓരോഴ്സ് ക്ലാസ്സ് എടുത്തേതെന്തെന്നു ഈ സമയത്തു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

൭. മലയാളത്തിലെ ഉത്തമസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രചരണത്തിനായി കൂടുതൽ ഉദാരമായ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചാൽ കൊച്ചിരാജനും, തങ്ങളുടെ പദപ്രവർത്തികളിൽ മലയാളപുസ്തകങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ട കൃത്യം പ്രാമാണികമായ അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനു പ്രാണിയുള്ള ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരെ എല്ലിപ്പുകാട്ടത്താൽ കൊച്ചിരാജനും, ഇൻഡ്യയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളുടെ അഡിറ്ററാലാട്ട് ഈ യോഗം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

൧൦. ഇൻഡ്യയിലെ പ്രധാനഭാഷകളിൽ ഒന്നാണെന്ന പ്രശ്നമുയർത്ത മലയാളത്തിന്, ഇൻഡ്യയിലെ പ്രാക്കപണപദ്ധതിയിൽ അർഹമായ സ്ഥാനം ഇവിടും ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള പരിതാപകരമായ വസ്തുതയെ ഈ യോഗം സമ്യസനം അംഗീകരിക്കുന്നതോടുകൂടി, മാതൃഭാഷകൾക്കൊപ്പമായ ഒരു സ്ഥാനം മലയാളത്തിനും അനുവദിക്കണമെന്നും; ഡൽഹിയിലെ പ്രധാനകേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു ദിനംതോറും രണ്ടുപ്രാവശ്യമെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ വാർത്തകൾ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുന്നതിനും, മദ്രാസ്, തൃശ്ശിനാപ്പിള്ളി എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ പരിപാടിയിൽ മറ്റു ഭാഷകളുടെ മാതിരി സാംസ്കാരികവും സാഹിത്യപരവുമായ മലയാളപ്രക്ഷേപണങ്ങളും, സ്രീകൾക്കും, കുട്ടികൾക്കും, ഗ്രാമീണർക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമുള്ള മലയാളപ്രക്ഷേപണങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനും വേണ്ട നടപടികളെടുക്കണമെന്നും; ഇൻഡ്യാൻ വെർമ്മൻറിന്റെ ഇൻഫർമേഷൻ അൻഡ് ബ്രോഡ് ക്യാസ്റ്റിങ് വകുപ്പിനോടു് ഈ യോഗം അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

൭. കോളീയചാിത്രം, സാഹിത്യം, ജനകലകൾ എന്നിവയെപ്പറ്റി ഗവേഷണമോ ഉപരിപഠനമോ നടത്തുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ പ്രയോജനകരമായിരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഒരു അഖിലകോളഗ്രന്ഥശാല പരിഷ്കരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന എറണാകുളത്തു സ്ഥാപിതമാണിത്. അതിൽ കോളീയർ എഴുതിട്ടുള്ളതും ചോദ്യങ്ങളുപറ്റി എഴുതിട്ടുള്ളതുമായ എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും— അച്ചടിച്ചവയും, അച്ചടിക്കാത്തവയും; കാസികകളും, പത്രങ്ങളും—ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്നതാണെന്നും, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുന്നതിനു പറ്റിയ കരാലയം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും, ഈ സമ്മേളനം വീക്ഷണീകരണം. ഇതിലൂടെ ആവശ്യപ്പെട്ടു നടവഴികൾ നടത്തുന്നതിനായി താഴെപ്പറയുന്നവരെ, കൂടുതൽ അംഗങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരത്തോടുകൂടി, ഒരു കമ്മിറ്റിയായി നിയമിക്കുന്നു.

1. മഹാമന്ത്രിയായി പരിമിതമായ സമയം കമ്മിറ്റിയായി നിയമിക്കാൻ ബി. എ. വിജയനമ്പ്യാരെ (പ്രസിഡൻ്റ്)
2. മി. സമ്പാടി ശങ്കരമേനോൻ ബി. എ. ബി. എസ്.
3. ബി. ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുമന്ത്രി മി. ടി. കെ. നായർ
4. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ
5. മി. എം. പി. പോൾ, എം. എ.
6. മി. പാലയത്തു രാമൻമേനോൻ, ബി. എ.
7. മി. ഇ. രാമൻമേനോൻ, ബി. എ. എസ്. റ്റി.
8. ഡാക്ടർ എ. കെ. കുഞ്ഞാലു
9. മി. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പെട്ട, എം. എസ്. റ്റി.
10. റവ. ഫാദർ ചോമസ് വെള്ളത്തോളൻ
11. മി. ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ മായർ, ബി. എ.
12. മി. കെ. ആർ. ശങ്കുണ്ണി
(നിർവാഹകസംഘാംഗങ്ങൾ എക്സ് കമ്മീഷൻ)

൮. ഇന്നത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ സർവ്വോത്തമമായ ഉൽക്കർഷത്തിന്റേതെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ പ്രഥമഗണനീയമായ കോളവർമ്മ വാഗ്വിദ്യകാരിയായ സ്വാമി വിജയനമ്പ്യാരുടെ ശോഭയും പൂർണ്ണമായും മഹാപ്രഭാവമായും കുംഭമാസം പൂർവ്വം നമ്മുടെ മുന്നിൽ, ആ മഹനീയമായ അവസരത്തെ അനുസരിച്ച്, അതു കോളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും, മേലീയർ താമസിക്കുന്ന എല്ലാ ഇതരസ്ഥലങ്ങളിലും, യഥാമതിതം ഒരു മഹാമഹമായി ആഘോഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഈ സമ്മേളനം അഭിപ്രായപ്പെട്ടതും സകല കോളീയർക്കും പ്രധാനമായും അതിപ്രധാനമായ കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിനായി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതും ചെയ്യുകയുള്ളൂ.

ആറാംതോറം.

ആധുനികഗദ്യസാഹിത്യം

അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം

(എം. പി. പോൾ, എം. എ.)

ഗദ്യം പദ്യത്തിന്റെ ഒരു അകന്ന ചാർച്ചക്കാരിയായിട്ടാണ് സാഹിത്യകടംബത്തിൽ പ്രാവശിച്ചത്. ബലം വിട്ടുപണിക്കാതിരുന്നെപ്പോഴും ഗദ്യത്തെ ആദ്യമാദ്യം ആരും മാനിച്ചിരുന്നില്ല. ഗദ്യമെന്ന പേരുതന്നെ മംപുത്തരവാട്ടിൽ, ആ പേരിന് മൗഢകാണ്ടും ശർക്കരയില്ലാത്ത, മംഗത്തിനാണ് കൊടുത്തിരുന്നത്. നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ എന്തൊരു പുരാതനമായ ഗദ്യസാഹിത്യസമ്പത്ത് പട്ടഞ്ചാലൂകളിലും കടംകഥകളിലുമാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നുവോണം. പട്ടഞ്ചാലൂകൾ പട്ടമക്കാടും, കടംകഥകൾ കൊച്ചുകുട്ടികളും, പല ചലച്ചിത്രങ്ങൾ കണ്ണാകുണ്ണികളും സംരക്ഷിച്ചുപോന്നിട്ടുണ്ട്. പദ്യത്തെ അപേക്ഷിച്ചു ഗദ്യത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം നിശ്ചയിക്കാവാൻ ഒരു പുതിയ കടംകഥ പറയാം: ഒരു തറവാട്ടിൽ രണ്ടു സന്താനമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ മൂത്തവൾ അനന്ദത്തി; ഇളയവൾ ശ്യാംപുത്തി. ആറാണവർ?.....ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ കടംകത്ത്. തോറക്കുവന്നു സമ്മതിച്ചാൽ ഞാൻ പറയാം: ഗദ്യവും പദ്യവും. ഗദ്യമാണ് ആദ്യം ജനിച്ചതെങ്കിലും സാഹിത്യകടംബത്തിലെ മൂപ്പസ്ഥാനം പദ്യത്തിനാണല്ലോ. പണ്ടു സാഹിത്യകാരൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ശ്ലോകവും പാട്ടും എഴുതുന്നവൻ എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. കവികൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ അറച്ചിരുന്ന എഴുത്തുകൾപോലും ചങ്ങാത്തങ്ങൾ

മായിരുന്നു—ഗദ്യത്തിന് അഭിമാനം പോരാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം. പദ്യം എഴുതുകയെന്നത് ഒരു വലിയ വിദ്യയായിരുന്നു. ചിലർ കരുതിപ്പോരുന്നുണ്ട്. യഥാർത്ഥവിചാരം വെറും പദ്യവും തമ്മിലുള്ള ഈ പടവപിണക്കം നീങ്ങാതെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന് പുരോഗതിയുണ്ടാകയില്ല. പദ്യം ഭാഷയകാണുള്ള ഒരു കൺക്രട്ടവിദ്യ മാത്രമാണ്. അദ്വാനും കൊണ്ട് ആർക്കും അതു സാധിക്കാവുന്നതുമാണ്. നാലു പാദത്തിന്മേൽ ഒരു അശ്വശക്തനും നാട്ടുനഗിൽ നാലുപതു കൊണ്ട് അമ്മാനമാടുന്നതിന്മേലാൽ യാതൊരു മെച്ചവുമില്ല. ചുരിച്ചുകഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചു വർഷത്തിനുള്ളിൽ ഒരു കുട്ടിപ്പ മലയാളത്തെപ്പോലെ ഭർഷടനിയമങ്ങൾ വിറഞ്ഞ ഒരു ഭാഷ വിഭക്തിപ്രായയങ്ങളാണെന്നും തെറ്റാത്ത സ്വാധീനമായിത്തീർന്നത് ഒരു സാധാരണസംഭവമാണെങ്കിലും, വാസ്തവം ആലോചിച്ചാൽ പദ്യമെഴുതുന്നതിന്മേലാൽ എത്രയെത്ര പ്രയത്നശക്തിയെ ഒരു കാഴ്ചമാണ് അത്!

ഇത് ഒരു ഗദ്യകാരൻ കവിതയോടു ചെയ്യുന്ന ചെല്ലുവിളിയാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. യഥാർത്ഥവിചാരം പദ്യാത്മകമായി പ്രാശ്നിക്കുമ്പോൾ അതിനോടു കിടനിൽ ചാവൻ ഗദ്യത്തിന് ഭരിക്കാം സാധിക്കുകയില്ല. കവിത ഗദ്യരൂപത്തിലും അവതരിക്കാമെങ്കിലും, പദ്യരൂപമായ കവിതയ്ക്കുള്ള വശ്യശക്തിയും സർപ്പാംഗിണമായ ചോരന്മാരാടിവെച്ചും മനുഷ്യവേഷമാണ്. ഗദ്യകാരന്റെ കവിത പൂവർദ്ധമാണി പാലുന്നതുപോലെയും, പദ്യകാരന്റെ കവിത വാനംപാടി പറക്കുന്നതുപോലെയുമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ബർനാഡ് ഷാ ഷെർക്സ്ഫീൽഡിന്റെ നാടകങ്ങളെ ഹാസ്യാനുകരണം ചെയ്ത ചിലപ്പിടുള്ള ഒരു കൃതിയുടെ മദ്ധ്യവുമായി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “ഈ നാടകം വളരെ തിടുക്കത്തിൽ എഴുതിത്തീർക്കണമെന്നതിനാൽ, നല്ല ഗദ്യത്തിലൊഴുതാനുള്ള സമയം കിട്ടിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഷെർക്സ്ഫീൽഡ് ഉപയോഗിച്ച വൃത്തത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊ

[illegible]

എന്നാൽ പര്യവേഷണങ്ങൾ സാധാരണയായി പ്രാഥമികമായി പര്യവേഷണത്തിനായിട്ടാണ്, ഗുണമേന്മയുള്ളതാണ് ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നും അതു സംഭവിക്കുന്ന സമയത്തുനിന്നും സംസ്കാരപരിവർത്തനങ്ങൾ അനുഭവിക്കാത്തതായും സമൂഹത്തിനുള്ളിലുള്ളതും. യൂറോപ്പിലെ പരിസ്ഥിതികൾ പരീക്ഷിക്കുന്നതും. എന്നാൽ പരിസ്ഥിതിസമ്പന്നമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിനും സാധാരണപരമായതല്ലാത്ത. പ്രസ്തുതമായ സാഹിത്യത്തിൽ പലതരത്തിലും ഗദ്യത്തിനും പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരെ നല്ല ഗദ്യകൃതികൾ പഠിപ്പിച്ചത് പ്രസ്തുതസാഹിത്യകാരന്മാരാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെയും അമേരിക്കൻഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ പിതാവായ വില്യം ഷാക്സ്പിയർ എന്നയാൾ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രസ്തുതസാഹിത്യകാരന്മാരായ മൊണ്ടെസ്കിയർ, മോളിയർ മുതലായവരുടെ ഗദ്യകൃതികളിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ പകർത്തിയതിന്റെ അലോചനയാണ് ആ ഭാഗത്തിലെ ഗദ്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രപാത്രം നീങ്ങുന്നത്.

നമ്മുടെ ശത്രുസാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ വികാസം മിക്കവാറും ആംഗലഭാഷാസമ്പർക്കത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു സജ്ജീകൃതവാൻ ദേശാഭിമാനികൾക്കും ഭാഷാഭിമാനികൾക്കും ഒരുപാലെ മനോക്ലേശമുണ്ട്. പക്ഷെ എന്തുചെയ്യട്ടെ, നമ്മുടെ ദേശചരിത്രം ഒരു മാറിനെയേറ്റുവാൻ ഇനി നിർവ്വാഹമില്ലല്ലോ. നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു മാത്രമല്ല,

ഇന്ത്യയിലുള്ള എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ഈ പരിണാമവിശേഷം വന്നുവശായിട്ടുണ്ടെന്നു സമാശ്വസിക്കുകയേ തരമുള്ളൂ. എന്തായാലും ഇംഗ്ലണ്ടുമായുള്ള ഓഷ്ലീയവും ഹ്യാവസാരികവുമായ വേഴ്സയുടെ ഫലപ്രസക്തികൾ എല്ലാംകൊണ്ടും സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളത് ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യവുമായുള്ള വേഴ്സയുടെ ഫലമാണെന്നു നിശ്ചയം പറയാം.

ഈ വേഴ്സയുടെ ഫലം നാനാമുഖവും വിപുലവുമാണ്. ഭീവചരിത്രം, നോവൽ, ചൈതന്യ പ്രാസനം, ഉപന്യാസം, റൊഡ്യാനുകൂലനം, വിചരണം ഇങ്ങനെയിങ്ങനെ പല ശാഖകളായി നമ്മുടെ ഗദ്യസാഹിത്യം വളരുക തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ബാഹ്യചരിത്രകഥകൾ ഉന്നിതം കഴിഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ നാനാവർണ്ണമുള്ള അഭിമാനം സ്പർശിച്ചുകൊണ്ട് ഇവിടെ ചർച്ചയാർപ്പിക്കുന്ന വിചരണത്തിൽ അദ്ദേഹം പാശ്ചാത്യ കലാപരമായ ചിന്തയിൽ, അതു കലാപരമായിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യ വിചാരിച്ചാൽ മതി.

ഭാരതത്തിലെ വിവിധവർഗ്ഗങ്ങളുമായി കൂടെച്ചൊക്കെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവർ കേരളത്തിൽ അന്യോന്യമായ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷം കാണും. അതു അവരുടെ ഹാസ്യബോധമുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കൂ. ഫലിതത്തിലും മർദ്ദനത്തിലുംകൊണ്ടുള്ള ഹാസ്യപ്രയോഗത്തിലും ഇതു വാസ്തവമുള്ളവരെ ഇന്ത്യയിൽ വേർതിരിച്ചു കാണുകയില്ല. ഈ വാസ്തവവിശേഷം ഏതൊരു നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലും പ്രതിഫലിക്കാതിരിക്കില്ലല്ലോ. ഹാസ്യപ്രയോഗത്തിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യം ഇന്ത്യയിലെ മിക്ക സാഹിത്യങ്ങളേയും അതിശയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയ്ക്കുള്ളതും ഇവരുടെയും തമിഴ്നാട്ടിലും തെലുങ്കുനാട്ടിലും ഫലിതത്തിന്റെ സ്വഭാവം അവരുടെ മുമ്പെ ചിത്രങ്ങളിൽ നിന്നു നമ്മുടെ മനസ്സിലാക്കണം. ഒരു മലയാളിക്ക് അവരുടെ ഫലിതം തുടലാം ബാലിക്കുമായിട്ടാണ് നോന്നുക. ഭാര്യക്കുടായിലെ ഒഴാഴിക്കുന്നതു്, ഒരു തടിയൻ കാൽവഴുതി വെട്ടുവീണതു്, ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് അവരുടെ ഫലി

തത്തിന്റെ പൊരുൾ. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽപ്പോലും ഹാസ്യാസം മിക്കവാറും വിരളമാണെന്നാണ് ഞാൻ കണ്ടുകേട്ടും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. സദ്യചിന്തയും ഭീരുവും വിടുവാനുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ കളിയാക്കുന്നതിനെ കാവിക്കരയായ ഹാസ്യാഞ്ചലം കാളിദാസൻപാലം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. നമ്മുടെ കണ്ഠനമ്പ്യാരുടെ ഒരാൾ ഫലിതംമതി, സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ മുഴുവനും ഹാസ്യപ്രയാഗത്തിൽ തലകുതിപ്പിക്കുവാൻ. കൈമുഖ്യപ്പെട്ട ഭാഗ്യദോഷംകൊണ്ടു് ഒരു വമ്പിച്ച ഹാസ്യസാഹിത്യരചനയും വാക്യാഭിനയി മാത്രം ഉപജീവിച്ചു നശിച്ചു പോയിട്ടുണ്ടു്. പണ്ടത്തെ ചാക്യാന്മാരുടെ സമ്പദോചിതമായ ചാക്യാഭിനയവും കാവലാഹിതമായ ഭൂയംപ്രഭുവദേവനങ്ങളും മാത്രം എഴുതി സൂക്ഷിച്ചുപാലുവാൻ അന്നാക്കും തോന്നിയില്ലല്ലോ, എന്നു് എങ്ങനെ പരിതപിക്കാതിരിക്കും! കണ്ഠനമ്പ്യാരുടെ ഗുണലക്ഷ്യങ്ങളിൽ കാണുന്നത് അന്നത്തെ ചാക്യാർഫലിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിബിംബം മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു. അങ്ങനെയുമാകട്ടെ. ഹാസ്യാന്തിന്റെ എല്ലാ ഉൽപ്പാദിപ്പുകളിലും കേളിയർ നിഷ്ഠാതന്മാരാണു്. വാങ്മാത്രമായ ഫലിതം (wit), അനുകമ്പാർദ്ദമായ ഹാസ്യം (humour), പരാമർശാഹാസ്യം (irony), അന്ത്യാപദേശരൂപമായ അധിഷ്ഠപം (satire), നീക്കംണമായ ഭസനം (invective), ഹാസ്യാനുകരണം (burlesque), മുതലായവയ്ക്കു് തുടക്കമുള്ള ബാധിത്യം സാഹിത്യത്തിൽ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും കാണാം.

എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സർവ്വതോമുഖമായ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽ ഹാസ്യസാഹിത്യം കുറഞ്ഞതാകു മാവീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഹാസ്യപ്രയാഗം ഇപ്പോൾ വളരെ അപകടമുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയായിട്ടുണ്ടു് തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. 'പാറപ്പറം' 'ഇടമുക്കം' മുതലായ ഉജ്ജ്വലാധിഷ്ഠപങ്ങൾക്കു് ഇന്നു് ഒരു അനന്തഗാമിയുണ്ടായുകഴുന്നതു ചിന്തനീയംപോലുമല്ല. ബുദ്ധി വിഷമമായി വിഹരിക്കുന്ന ഒരു അന്തരീക്ഷ

ത്തിൽ മാത്രമേ ഹാസ്യസാഹിത്യം തഴച്ചുവളയ്ക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെയൊരു അന്തരീക്ഷമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ കോളാടി വിമർശനസഹിഷ്ണുതയുണ്ടായിരിക്കണം.

ഹാസ്യസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഹാസ്യബോധത്തിനും കോളാടി വിമർശനവും സൂക്ഷ്മതയും പർമ്മപ്രസക്തിയും ഉണ്ടാകണ്ടതുണ്ട്. നിദാവിഷലിപ്പും അസൂയാകലുഷിതവുമായ കൗതുകങ്ങൾ ഹാസ്യസാഹിത്യത്തെ മലിനപ്പെടുത്തുകയ്ക്ക്. വേദാന്ത കാഴ്ചംകൂടി ഹാസ്യസാഹിത്യകാരന്മാർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ദ്രവജ്രമുണ്ടായിട്ടുള്ള ഹാസ്യസാഹിത്യത്തിൽ കണ്ണികമായ ബാഹ്യാലംബങ്ങളും ഭാവാലംബവും പർമ്മബോധങ്ങളും മാത്രമേ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. ഇവയെല്ലാം മലിനമായ ഭീതിദാർശനങ്ങളെ ഹാസ്യവിഷയമാകുവാൻ അധികമായും അപയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പുരാണമാനാൽസ്യകമായ ഒരു സാഹിത്യത്തിൽ എല്ലാ അടർക്കളും അഭിപ്രായങ്ങളും നിഷിദ്ധവും നിഷ്കൃഷ്ടവുമായ ഹാസ്യപ്രമാണത്തിന് വിഷമീഭവിച്ചുണ്ടാകണം. ചെമ്പുതളിപ്പലാട് ഹാസ്യത്തിന്റെ ഭാവം. ഒരുവിധത്തിലാദ്യമായിട്ടാണ് മനുഷ്യജീവിതം എന്ന ഒരു ഹാസ്യസാക്ഷ്യമല്ലേ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടതെന്ന് നടിപറന്ന ഈ ഇരുപതാണ്ടുകളിൽ ഹാസ്യയോഗ്യമായി മറ്റൊരുതത്വമുണ്ടോ?

ഹാസ്യസാഹിത്യം വിളമ്പലായി മുമ്പു പഠിപ്പിക്കാത്തതല്ലെന്നതു ഗദ്യപ്രാസനങ്ങളാണ്. സി. വി. മുരുകുട്ടൻ, ഇ. വി. മുരുകുട്ടൻ പ്രാസനങ്ങളിൽ പ്രേക്ഷകന്മാരെ മിരിപ്പിച്ചുവെന്നതിൽക്കവിതയ്ക്കു താഴെത്തന്നെ ഉദ്ദേശ്യമില്ല. എന്നാൽ ഇങ്ങിനെ പൊതുവെയാണിരിക്കുന്ന ഗദ്യനാടകങ്ങൾ വിഷയസംഭാവത്തിലും ആശയഗതിയിലും കോളാടിയിൽ താമാണ്. ഇപ്പോൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മില ഇബ്സൻമാരും മോറാഖിംഗ്മാരും ബെർനാർഡ്ഷ്വൈനാമാരും ഉദയംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വലുതാകെത്തുകയോടും ഉത്സാഹത്തോടും കൂടിയാണ് ഞാൻ അവനെ അഭിനയിച്ചുവെന്ന് ഞാൻ പറയുകയും

യത്. പക്ഷെ ഭാരതവണ്ണയും എന്താണോതെന്നൊരു
 തേതാടെ മടങ്ങിപ്പോവാണിവിന്നു. ഇബ്സൻ, ഷാ മുതലാ
 നവരുടെ നാടകങ്ങൾ അനുകരിക്കുകയെന്നല്ല മനസ്സിലാ
 കുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതാണ് ആ മഹാനാടക
 നാമധേയങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നും. പ്ര
 ണയത്തിന്റെയും പാതിവ്രത്യത്തിന്റെയും മറ്റൊരും ഷാതാ
 കന്റെ ഇബ്സനാകന്റെ ഭരിപ്പും ഉദ്യോഗാധിപ്പിപ്പിപ്പി.
 'ഹോമാൻട്രിക്' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ശൈലിയിലുള്ള നാ
 ടകങ്ങളിൽ പ്രണയത്തിനും യുദ്ധസാമന്ത്രിയ്ക്കിനും മറ്റും
 ഉദ്യോഗാധാര ഒരു സ്ഥാനംകൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണാം.
 ഷാതം ഇബ്സനും ആ ശൈലിയെ ശക്തിപൂർവ്വം എതിർപ്പി
 ള്ലീവിനാഥാമന്ത്രിയ്ക്കുള്ള പ്രേക്ഷകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ തിരി
 പ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. താലകന്മാരും താലകി
 കളും അവർ നമ്മുടെ ഭരണകമ്പനിയ്ക്കു വിഷയമാക്കിയിട്ടി
 ല്ല. താലകന്മാരും സൃഷ്ടിച്ചുവന്ന സമുദായങ്ങളെന്നയുടെ
 ശൈലിയും പുണിക്കാണിക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള
 ത്. സ്ത്രീകളുടെ അപഥവണ്ണവും ഒരു മഹാപാപമായി അ
 വർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല ഇന്നത്തെ വിവാഹസമ്പ്രദായം
 നിരനിൽക്കുന്ന കാലത്താലും വേദാന്തത്തിനും ഒഴിച്ചു
 കത്തതാണെന്നു വ്യക്തമാക്കേണ്ടതാണു സമന്വിക്കുക
 യാണ് അതിർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ യാ
 കന്മാരു നിരമത്തിനും ആചാരത്തിനും സ്ഥാപനത്തിനും അ
 വർ വിദ്വേഷം കല്പിച്ചിട്ടില്ല. വധം, ആത്മഹത്യ, ഉന്മാദം,
 ബലാൽക്കാരപൂർവ്വമായ ചാരിത്രംഗോപ്യം മുതലായ സം
 ഗതികൾ ഒരു നാടകകൃത്തിന്റെ അടങ്ങുവാൻ പ്രയാ
 ഗങ്ങളാണ്. അവയെക്കൊണ്ടു വളരെ മുൻകരുതലോടുകൂടി
 മാത്രമേ ഉചിതജ്ഞനായ ഒരു നാടകകൃത്തു കൈകാര്യം
 ചെയ്യുകയുള്ളൂ. Melodrama എന്നു പേരുള്ള ഒരുവക നാട
 കാഭാസത്തിലാണ് ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ സുലഭമായി പ്ര
 യോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ഷാ, ഇബ്സൻ മുതലായ നാടക

കൃത്യങ്ങൾ അവയെ മിക്കവാറും വർത്തിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. സംഭവങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര ചുരുക്കി, പാത്രസ്വഭാവത്തിലൂടെ ചില ആനന്ദശതങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ നമ്മുടെ നാടകാവലോചനയിൽ മോഹകാണ് ഒരു ചരിത്രം. വലവും ആത്മഹത്യയുമില്ലാത്ത നാടകമേ കാണാനില്ല.

രണ്ടാം വ്യാപ്തിയിൽപോലെത്തന്നെ സർവ്വസാമാന്യമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു സംഗതി, ആത്മഹത്യയ്ക്കു അകാലമാണെന്നതിനാ പ്രാദേശമായ ഒരുവക പേപറച്ചിലാണു്. 'കാൽവരിയിലെ കല്ലുപാദപ'ത്തിൽ കാണുന്ന ഓട്ടം സിന്ധൻ ഉൾക്കാണം പല നാടകകൃത്തുക്കളേയും പ്രാലോഭിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് മോശം. ഓട്ടം സിന്ധൻ ഉൾക്കാണത്തിന്റെ മന്ത്രിക മാർഗ്ഗം എഴുതിയിട്ടുള്ള Dr. Faustus എന്ന നാടകത്തിലെ അറായിച്ചെഴുതാണു്. Dr. Faustus എന്ന കൃതിയെ വിദഗ്ദ്ധനകമായ ഒരു നാടകകാരനെന്നല്ലാത്ത അനുകരണീയമായ ഒരു മാതൃകയായി താണതാ അംഗവനിരൂപകനും ചിലമായിട്ടില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ നാടകകൃത്തുക്കൾ പ്രതിനാമകന്റേതാ മറ്റൊരുതരം ഉദ്യോഗാർത്ഥിത്താ മോഹവിചാരിതം കാനാത്തതും പൊടിക്കുമ്പോൾ കരുതിയിട്ടുണ്ടു്. 'നീ!', 'വൃദ്ധ!', 'വൃദ്ധമാ!', 'മോ!' എന്നിങ്ങനെപ്പോലെയും മാത്രയും വിജയമല്ലാത്ത ഒരു സംസ്കൃത പ്രേക്ഷകന്മാരെ വിഭജിച്ചിട്ടാൽ, നാടകത്തിന്റെ വിജയത്തിനും ദീപ്തയുണ്ടായപ്രകാരമുള്ള ആദരം സിദ്ധിക്കും മാത്രമാണെന്നും വേണ്ട.

ആനന്ദീനിയിലുള്ള നാടകങ്ങളിലെ ചില സദനങ്ങൾ നമ്മുടെ നാടകകൃത്തുക്കളും ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആത്മഹത്യയെന്ന പൂർവ്വസദനങ്ങൾ പാടേ ഉപേക്ഷിക്കുകയും, ദാരിദ്ര്യത്തോടു കൂടിയ അനുകമ്പാപ്രകടനം നടത്തുകയും, തൊഴിലിന്റെ മറ്റൊരു പ്രാദേശികയും, 'കുലഭട!' മുതലായ പല പദങ്ങളും "അങ്ങനെയൊരു പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ച് നീ!"

എന്നിങ്ങനെയുള്ള വേദാന്തശങ്കകളെക്കുറിച്ചുള്ള കൃതികളെഴുതുകയും, “കർട്ടൻ പൊക്കുമ്പോൾ സ്റ്റേജിന്റെ ഇടത്തവശത്തു് കയറുവാൻ കഴിയാം. നടുവിൽ ഒരു മേശെയിട്ടിരിക്കുന്നു; അതിന്റെ മുമ്പവശത്തും ഓരോ കസേരയും. മേശപ്പുറത്തു മയിലപ്പിഴയും ചവനയും അടുത്തു പുസ്തകങ്ങളുമുണ്ടു്. വലത്തവശത്തുള്ള നേലിന്റെ തവണിക പാതിയോളം നീക്കിയിട്ടുണ്ടു്” എന്നിങ്ങനെ സംഗതിർദ്ദേശം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടാകും, നാടകം ചേർക്കുമ്പോൾ “ഈമാർ കൃതകൃതരാകി. യാദൃച്ഛിക നാടകങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലമായ സംസ്കാരവും അതിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന വിപ്ലവാവസ്ഥയായ ആശയങ്ങളും നാടകം നാടകമെന്നുള്ളതായി തീർന്നിട്ടുപോലുമില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, മലയാളഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാരതീയരൂപത്തെ അഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒന്നാവാകാകം വേണം പ്രസ്തുത രാജീവവാൻ എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ല.

നോവൽകളെക്കുറിച്ചും അതുപോലെ പാഠ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും. ഇപ്പോൾ നോവൽകളെക്കുറിച്ചാൽ ഇല്ലെന്നോ? കുറച്ചുകാലം മുമ്പു പുറപ്പെട്ട റിലാസിനിമാരും മൂന്നാളിനിമാരും നോവലിനിമാരും പലിടക്കൊഴികളും എവിടെപ്പോയി മറഞ്ഞു? മലയാളത്തിൽ അപ്പോൾ വിദ്യാവിശ്വാസത്തിൽ അതികഴിഞ്ഞതായോ അല്ല. വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയും സമൂഹം മിഥ്യശങ്കയോടെ മാത്രം, പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കഴിമാതിരിയോടെ വിവരപ്പാഠം പൊക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ, അതുകൊണ്ടത്ര ഫലം? മണ്ണടിയിലെ മണ്ണടിമുളകുതന്നെ ചെയ്യും. നോവൽകളെഴുതുന്നവർക്കു് ആകപ്പോൾ ഒരു മാർഗ്ഗം നേടിയിരിക്കുകയാണിപ്പോൾ.

ഇന്നത്തെ കഥയെഴുതുന്നവരെല്ലാം ചെറുകഥാകാരന്മാരാണ്. അവരുടെ ഭാവന ചെറുതാണെന്നല്ല അതിന്റെ അർത്ഥം. കഥയും അവശാസരണവും കുറവായതുകൊണ്ടും നീണ്ട നോവലുകളെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി ചെലവുകാരനുള്ള ചുരുപാട് പലപ്പോഴും അതുകൊണ്ടുമായിരിക്കണം കഥ

കുറു ചൊഴായിപ്പോകുന്നത്. ഏതായാലും ചൊക്ലമകളുടെ നല്ലകാലമാണ് ഇത്. ഒന്നാമതും ചൊക്ലമകൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് അനുകാരികപത്രങ്ങളിലായും പുസ്തകരൂപത്തിലായും പുറത്തുവന്നു. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുടെയും മറ്റും ഉത്സാഹത്തിന്റെ ഫലമായി മോപ്പസാങ്, ചൊക്കാവ് തുടങ്ങിയ വിദേശസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ നമ്മുടെ ചൊക്ലമകൾക്കു കൈമാറി പരിചിതമായിത്തീർന്നതാണ്, കഥാപാത്രമാണത്തിലും ഭാവനാസമ്പന്നതയിലും മുഖവുരും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഗ്രന്ഥാൽക്കാരം നമ്മുടെ ചൊക്ലമകൾക്കു കൈവന്നിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരു സാഹിത്യശാഖയും ഇടകാലത്തു ഇത്രമേൽ സംപൂർണ്ണമായി എന്നിരിക്കുവാനില്ല. ഇതിൽ കമ്പോസിറ്റർമാക്കുമത്രമേ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ഒട്ടാകെ ചൊക്ലമയിലും ചൊക്ലങ്ങളുടെ ഉദ്ധരണി മുതലായ മിഥുനങ്ങൾക്കു മിക്ക അച്ചക്കുടങ്ങളിലും അച്ചകൾ തികയാക്കുകയാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം ഡോളും പ്രയോഗിക്കുന്നതായിരിക്കണം കാരണം. സംഭാഷണം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ പലരും സ്വതന്ത്രമായ നവനവനം പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പത്തുനൂറ്റാണ്ടിലെ മിഥുനപ്പാത്രം ദേശാടനങ്ങളെ കണ്ടുകിടക്കുന്ന പ്രയോഗിക്കുന്നതാണ് എന്നൊരു ശക്തി. നമ്മുടെ സംഭാഷണം വടക്കുകടും വടക്കുകടും സംഭാഷണം നമ്മുടെയും നീക്കം മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതിയിൽ തുടരാ പ്രയോഗിക്കുന്നത് ഇതിനൊന്നു നോക്കുന്നില്ല. ഡി.കെ.സി., റാർഡി, മാർക്ക് ടെറിൽ മുതലായവർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുപോലെ, ദേശാടനങ്ങളുടെ ഭാവനകൾക്കു മാത്രം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് പ്രയോഗിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. ചില വർഗ്ഗങ്ങളിലുള്ള ആളുകൾക്ക് അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ അതേപടി പകർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ പാടിവെച്ചുതന്നിട്ടും എന്നിരിക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ പഴിപിടിച്ച പാടിവെച്ചതാണ് അതിന്റെ കാരണം. ഒരു കൂട്ടർ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ ഇങ്ങനെയൊന്നും മറ്റൊ

കുട്ടിയുടെ ഭാര്യ അലമമെന്നതു മൃഗാദിപോലും സാഹിത്യത്തിലും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. "ചോ, ചേലപ്പാം!" ഇന്നത്തെ പ്രഥമൻ 'യെന്താടി, ചോ!' എന്നു പറയുന്നതു ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നും, "കോതികന്താച്ചീം കടച്ചുക്കും കോട ബാങ്ങ കച്ചുവട്ടാ ഇന്നെ അമ്മയ കരവാ" എന്നു പറയുന്നത് അലമമാണെന്നും വല്ലയക്കും നോന്നുനടന്നുകിട്ട്, അതു് അവയുടെ ചെങ്കുത്തിൽ കലർന്നിരിക്കുന്ന ഭാതിപ്പുകക്കൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. അദ്വൈതവിദ്വാൻ, വിദ്വാവിരീതൻ ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാതികച്ചു കോളത്തിലുള്ളു. ഈ ഭാതിവിദ്വാനും എന്താർക്കുത്തിലും കാണാം. അതുകൊണ്ടു് കലാകാരന്മാരുള്ളാൽ പാട്ടങ്ങളുടെ സങ്കോചവും സാഹചര്യവും മനുഷ്യവും സംഭാഷണം പ്രയോജിക്കുന്നതിൽ ഒരും മടിയാതെ അച്ചുനീക്കുവാൻ പിടപിടയ്ക്കുക മാത്രമേ.

പാശ്ചാത്യരോടൊപ്പം വിചാരിക്കേണ്ട മഹാത്മ സാഹിത്യനിരീക്ഷകനാണ് ആത്മപ്രകാശനാസമർത്ഥങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ. വിദ്വാത്മികൻ വാക്യാദാന അഭിപ്രായത്തിൽ പോലെയുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളെല്ലാ വായിക്കു വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. 'പന്ത്രം', 'പുഷ്പകപാഠണം', 'ഗ്രാമാലോകണം' എന്നീ അനേകങ്ങളുടേതോ വിഷയഭാവപ്പാടി ഏതാനും ഖണ്ഡികകൾ കടന്നുകൂടാതെ എഴുതിയാൽ മാത്രം പോരാ. ഇംഗ്ലീഷിൽ പലതു് എന്നു പറയുന്നതു് ഗദ്യത്തിലുള്ള ഒരു ആത്മശീതമാണ്. A lyric in prose, അതിനെ ആത്മാപന്യാസം എന്നു പറയേണ്ട കലയ്ക്കും. വിഷയം എന്താകുന്നതായും എഴുതുന്ന ആയിരത്തു വ്യക്തിഗതമായ വിചാരങ്ങളും സങ്കോചവിശേഷവും സമ്പന്നമായ ഒരു ഗദ്യക്കുഴലിയിൽ നിഴലിച്ചുകാണണം. അതാണ് ആത്മാപന്യാസം. വേങ്ങയിൽ നായനാർ, അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനുസ്സുകൊണ്ടു്, യു. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, രഞ്ജനൻ, ഡി. അനുപ്താതി, ഇങ്ങനെ ഏതാനും മലിന്യമക ഉപന്യാസങ്ങൾ മാത്രമേ മേല്പാഞ്ഞ ഗുണം കാണുന്നു. "മാതാപ" പരമജിവാപന്യാസങ്ങളുള്ള ഒരു ഉപന്യാ

നകർത്താവും Dream Children എന്നതുപോലെത്തന്നെ ഒരു ഉപന്യാസവും എന്നാണു നമ്മുടെ ഓർമ്മയിലുണ്ടാവുക!

മേൽപ്രസ്താവിച്ച സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളെല്ലാം സൃഷ്ടിപരമായ മനോവ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാണ്. ശബ്ദത്തിനു സൃഷ്ടി, വിമർശനം, ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. വിമർശനപ്രധാനമായ കൃതികളിൽ സാഹിത്യനിരൂപണം, കലാനിരൂപണം, ഭാഗ്യചരിത്രം, ജീവചരിത്രം, സാഹിത്യഗുണമുള്ള ശാസ്ത്രീയപ്രബന്ധങ്ങൾ, സഞ്ചാരകഥകൾ, നാടകകഥകൾ, ലോകവ്യാപാരചരിത്രം, ഇങ്ങനെ പലതും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവയൊന്നിനേക്കാൾപ്പോലും എണ്ണക്കിലും പാതാളമയമായവയാണ്, അവസാന പാഠികന്മാർക്കെങ്കിലും ശ്രോതാക്കളുടെ കർമ്മവും കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയും. സാഹിത്യനിരൂപണത്തെക്കുറിച്ചുമാത്രം രണ്ടുവാക്കു പറഞ്ഞു പ്രകൃതം സമാപിക്കാം.

ഒത്തുപോകാത്തവയും ബഹിർദ്വാരാഗ്രഹണത്തിനു പറ്റാത്ത പൂമായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളാണെങ്കിലും മനുഷ്യനു മാത്രമേ അറിയുവുന്നതായ ബുദ്ധിയാപാഠകമാണു തന്നെപ്പാടിത്തന്ന കാര്യം നമസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുമു. ഈ സാമത്യാദിശയ്ക്കും മനുഷ്യന്റെ വിശിഷ്ടസൃഷ്ടിയായ സാഹിത്യത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ഫലമാണ് സാഹിത്യനിരൂപണം. ഒരു ഏകം ഉദ്ധരിച്ചു 'നി! എത്ര ലളിതകാമളമായിരിക്കുന്നു! എത്ര പുളകോൽഗമകാരിയായ വലുപ്പസരം! എന്നൊക്കെ നമ്മുതപ്പടുക്കുമോ, മറ്റൊരു ഏകം ഉദ്ധരിച്ചു 'അതിലൊരുതികംഗം മുണ്ടിക്കാണിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ ഒരു പറ്റാത്ത സാഹിത്യനിരൂപണമാകയില്ല. ഏകംചൊല്ലി വിഗ്രഹിച്ചു 'അർത്ഥപരത്വം', വൃത്തവും വൃത്തലക്ഷണവും നിശ്ചയിച്ചു, അലങ്കാരം എതുവകുപ്പിലാണ് പെട്ടെന്നുണ്ടെന്നു പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള രീതിയിലാണ് ഇതനുഭാവസമൃദ്ധിയിൽപ്പോലും ഇന്നു സാഹിത്യനിരൂപണം ഐക്യം കോമളം വിദ്യാത്മികളെ പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നത്. പാവപ്പെട്ടു സാഹിത്യപരമാർത്ഥം എത്ര പിടിച്ചു മോശ്ശകലാസ്സിലും ഈ

വക കാർഷ്ഠങ്ങൾ മാത്രമേ വിദ്യാർത്ഥികളിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. കാര്യവഹൃദയം എന്താണെന്നുള്ള ചിന്തപോലുമില്ല. മുഴക്കോലുകൊണ്ട് അളന്നു, അറകററങ്ങൾ നീക്കി, നാലുവശവും തെറുത്ത്, ചിങ്ങവിട്ടു നിറപ്പുവരുത്തി, പോളീഷിട്ടു മിനുക്കിയതുപോലുള്ള ഒരു അലങ്കാരം ഒരു ഫ്ലോക്കത്തിൽ കണ്ടെക്കാം. അലങ്കാരമാത്രം നോക്കിയാൽ ആ ഫ്ലോക്കം ചുമൽക്കാരത്തിന്റെ പരമകോടിയിലാണ് നില്ക്കുന്നതെന്നു വിധിമണ്ടേറിയതും. പക്ഷെ അതു വായിക്കുന്ന സഹൃദയനുള്ള വിഷ്ണുവിപോലുള്ള ഒരു കൗടവമാണ് ഉണ്ടാവുക. അലങ്കാരവിചാരമാണോ സാഹിത്യനിരൂപണം?

നിരൂപണത്തിനു പല തോതുകളും സമ്പ്രദായങ്ങളുമുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി വാദനയ്ക്കുതരൂപമാനു മവിതമാത്രം അനുഭാവേച്ഛയോടുകൂടി പ്രശംസിക്കുകയും ഇതാകവിതാപരമതിമപ്പെട്ട അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് വ്യക്തിപരമായ സാഹിത്യനിരൂപണം. ഇത്തരം നിരൂപണത്തിൽ പക്ഷപാതയോടും കടന്നുകൂട്ടുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. കവിപ്പടെ കാലം, ദേശം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വസ്തുതകളെപ്പറ്റി ഗവേഷണം ചെയ്ത കൃതികളെ തുലാനം ചെയ്യുന്ന രീതിയാണ് ചരിത്രപരമായ സാഹിത്യനിരൂപണം. ഇത്തരം വിമർശനത്തിലും ഒരു അപകടത്തിനു വഴിയുണ്ട്. ചരിത്രകാരനായ നിരൂപകനു പ്രാചീനമായ കൃതികളിൽ, അവ പ്രാചീനമാണെന്നുതന്നെ മാത്രം, കലശലായ പ്രതിപത്തി തോന്നുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് ചില നിരൂപകന്മാർ “ഇക്സ്പ്ലിസിറ്റ് ഡെംഗ്രേഷൻ” പോലുള്ള സ്തൂലമായ കൃതികളെ മുഴക്കം മുഴക്കം പ്രശംസിക്കുന്നതും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും കറഞ്ഞൊഴുകിലും ഇണക്കുമില്ലാത്ത “മയൂരസംഭവം” ഒരു ഉദാഹരണമാണെന്നും മുന്നാമാന്തര നിരൂപണസമ്പ്രദായം മാത്രം ആർനോൾഡിന്റെ touchstone method എന്നു പറയപ്പെടുന്ന രീതിയാണ്. ലഘുപ്രതിഭുങ്ങളായ ചില കൃതികളെ യാദൃച്ഛികമല്ലിച്ചുകൊണ്ടു നൂതനകൃതികളെ അ

തിന്മൽ ഉറപ്പുനോക്കി അവയുടെ വിവരിച്ചുപോയതെന്ന ഒരു രീതിയാണ് ഇത്. വിവിധതയുള്ളവയെക്കൂടെ ഒരു നിരൂപണസമ്പ്രദായവുണ്ട്. ഒരു ന്യായാധിപൻ നിലവിലിരിക്കുന്ന നിരന്തരമായും മാറ്റങ്ങളും ആധാരമാക്കി വിവിധപ്പെടുന്നതുപോലെ, നിരൂപകൻ സർവ്വസമ്മതമെന്നതാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ചില സാഹിത്യരത്നങ്ങളെ പ്രമാണമാക്കി ഓരോ കൃതിയും വിലയിരുത്തുന്നു. ഈ രീതിയാണ് ഇടക്കാലംവരെ കേരളത്തിലുള്ള ഭാരതവാദം നടപ്പിലാക്കിയത്. നേരെ മറിച്ചു, നിരൂപകൻ വിവിധതയാൽ അധാരമാകുന്നതും ഓരോ കൃതിയും സ്വതന്ത്രമായ നിരന്തരങ്ങളാണെന്നും അതാതന്മാർക്കുണ്ടായ ചങ്ങലകളെക്കൂടെ മാത്രമേ നിരൂപകൻ ചൊല്ലേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ എന്നും വേറൊരു പക്ഷവുണ്ട്. പോകുന്നതിനുള്ള സാഹിത്യരത്നങ്ങളു മുഖേനം ഒന്നാമിടത്തു വിവിധതയോടു ചേർന്നു കൃതികളേയും സാഹിത്യകാരന്മാരേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി കൃതികളെക്കൂടെയും അതാത നിരൂപണസമ്പ്രദായം. യുദ്ധയുദ്ധാനന്തരമേ കേവലം സൂപ്പി പരമാർത്ഥതയെ നിരൂപണവുണ്ട്. കവി പ്രകൃതിയോടനുസരിച്ചുപോയതോ വിഷയമാക്കുന്നതുപോലെ, നിരൂപകൻ സാഹിത്യരത്നങ്ങളെ വിഷയമാക്കി ശൂന്യമായിത്തീരുന്നു. വാർത്താ പേപ്പർ വെളിച്ചം നൽകുന്ന ഗുണങ്ങളെല്ലാം പിഴയോടൊപ്പം വായിൽ നിന്നു Mona Lisa എന്ന ചിത്രത്തിലിപ്പായിരിക്കാം. പക്ഷേ പോലീസ് വെളിച്ചം സാക്ഷ്യമാക്കുന്ന ഒരു ശൂന്യമായിത്തീരുന്നു. ഉടൻതന്നെ പല നിരൂപണസമ്പ്രദായങ്ങളും ആംഗലസാഹിത്യത്തിലുണ്ടാക്കിയതും, നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാർ ഇപ്പോൾ വിവിധതയുള്ളവയെക്കൂടെയും തുടർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ സമ്പ്രദായത്തിനും ചില വാദങ്ങളുണ്ട്. നിരന്തരവും പ്രമാണവുമായും ശാപനയുമായ ഒരു നിരൂപണസമ്പ്രദായം ആരും ഇതുവരെക്കണ്ടിട്ടില്ല. കഴിയുന്നത്ര വാദങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു ഓരോ രീതിയും പരസ്പരം സാഹചര്യമായിത്തീർന്നു നിൽക്കുകയും തൽക്കാലം ഇതുമാത്രം.

പുരോഗമനസാഹിത്യം

(എം. എസ്. ദേവദാസ്, എം. എ.)

ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളെ സംസാരവും വിശദമായും പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നല്ലൊരു പ്രസംഗം ശ്രീ എം. പി. പോളിത്നിസ് നിങ്ങൾ കേട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഞാൻ മഹാദാമിപ്പത്തിൽ, മഹാദാമനം വിജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിലൂടെ, ഈ വിഷയത്തെ പ്രതിപാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

ഒന്നാമതായി, “ഗദ്യസാഹിത്യം” എന്ന പദത്തിന് മുമ്പിൽ “പുരോഗമനം” എന്നുകൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്തതെന്തിനാണെന്നതിന് ഞാൻ സ്വന്തം പരമേശ്വരൻ. എന്തിനാണ് “പുരോഗമനം” എന്ന പദം? ചിലർ ഈ ചിന്തയെക്കുറിച്ചു എന്തിനാണിത്. എങ്കിൽകൂടി അത് കൂടിയ കഴിയും അത് കളയാൻ താമിപ്പ. “പുരോഗമനം” എന്ന വാക്ക് കേട്ടാൽത്തന്നെ ചിലർ പഠിതമാണിരിക്കുന്നു, ഭരതാചാരികൾ. “മാതൃഭൂമി” ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലും, ചില തിരുവിതാംകൂർ പത്രങ്ങളിലും “പുരോഗമനം”യോടുകൂടി നോ എന്തും ഒന്നാകത്ത ആവശാരികളുടെ ചില ലേഖനങ്ങൾ കാണാം. “മാതൃഭൂമി” ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ ഇരുപതു ഞാണൊരു ലേഖനം വായിച്ചു; നിങ്ങളും ഈ വായിച്ചിരിക്കാം. “പുരോഗമനവാദികൾ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; സൂക്ഷിച്ചാൽ; സാഹിത്യപരിഷത്ത് ഉൾക്കി പ്രവർത്തിക്കണം”—ഇതാണ് സാഹിത്യപരിഷത്തിനോടുള്ള ലേഖകന്റെ രാഷ്ട്രീയ! എന്തിനുള്ളതും നോന്നു: എന്താണ് ഈ ലേഖകനിലെ പഠിതം? സാഹിത്യപരിഷത്ത് പുരോഗമനകാരാ ഭരതപ്പുറത്തുമാണോ ഈ ലേഖകന്റെ വാടം? എന്തിനുള്ള സംബന്ധിച്ച് ഇത്രമാത്രം പറയാനുള്ള: സാഹിത്യപരിഷത്ത് അതിന്റെ ൧൨

മ നിവഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ, സാഹിത്യപരിഷത്തു മലയാള സാഹിത്യത്തെ പുരോഗമിപ്പിക്കാനും സ്വന്തം പുരോഗമിക്കാനും മനഃപൂർവ്വം പഠിശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതിനൊരിക്കലും പുരോഗമനവാദികളെ ഭയപ്പെടാനില്ല. (1) സമരകാരിയുപ്രവർത്തിക്കാൻ ധാർമ്യം രംഗങ്ങളുണ്ടുതാനും.

രണ്ടാമത്തെനിഷ്ഠ മരപടി പറയാനുള്ള ചോദ്യം, പുരോഗമനവാദികൾ പഴയതിനെല്ലാം എതിരാണോ, എന്നതാണ്. ഈ ചോദ്യം പല ദിക്കിലും ചോദിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്; പലതരം മരപടികളും സ്വന്തമേവ ഉത്തരവുണ്ട്. പൂർണ്ണപാവിതര്യമായ രണ്ടുതരം ഉത്തരങ്ങൾ—രണ്ടുതരം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ—ഞാൻതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മിലപ്പോൾ കേൾക്കാം: “ഇവർ പഴയതിനു മുഖൻ എതിരാണ്; ഇതുവരച്ചങ്ങായിരുന്നതു മുഖൻ കപ്പരിൽ തള്ളണമെന്നാണിവരുടെ വാദം.” നേരേമറിച്ച്, മാത്രമില്ലാത്തതും പറയുന്നു: “പഴയവർ പഴയതിനെയാക്കി എതിർന്നിരുന്നു; ഇപ്പോൾ പഴയതിനെയാക്കി ശരിയകുകയാണു ചെയ്യുന്നത്—ഇതിലൊന്നോ മറിയാമുണ്ട്; സൂക്ഷിക്കണം.” എന്നിങ്ങനെ പറയാനുള്ളത് ഇത്രമാത്രമാണ്: പഴയതിനെ മുഖൻ, അപ്പോൾ, കല്ലും മുഖമില്ലാതെ, എതിർക്കുന്നത്, ഇതുവരച്ചങ്ങായിരുന്നതു മുഖൻ കപ്പരിൽത്തള്ളണമെന്നു വാദിക്കുന്നത്, സ്വന്തം അച്ഛനേയും അമ്മയേയും നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതുപോലെയല്ല; നാം പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നതു മുഖൻ പിൻതിരിപ്പൻ മനസ്സിലാക്കാനാവണമെന്നു മില്ല. പക്ഷേ, പിന്നോക്കംമാത്രം നോക്കിപ്പോയെടുത്തു ചെന്നു ചുറ്റിപ്പിടിക്കുന്നതു വിചാരിച്ചു—പഴയ പൊരുളായ ദൂതകാലത്തെ അനുവിനാകിക്കൊ

(1) പരിഷത്തിന് അതായം ചേർപ്പെടാനില്ല. പുരോഗമനവാദികളും അല്ലാത്തവരുമായ സകല കോളീയരെയും കണക്കാക്കി അതു പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു; ദുരിപക്ഷത്തിന്റെ തീതമാനമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ങ്ങ് അനങ്ങാതിരിക്കുക—ഇതാക്ഷേപാർഹമാണ്; അങ്ങുതിനെ ആക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യും. നാം പിന്നോക്കം തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അത് ഇതുവരെ നാമെങ്ങനെ, എത്രത്തോളം ദൂരം, എത്രത്തോളം വേഗത്തിൽ, എന്തെല്ലാം കഴിവുകളുപയോഗിച്ച് മാനാടു പോയതെന്ന് അളക്കാനാവാത്തവണ്ണം; ഇതുവരെ, ഇത്രയും ദൂരം, നമ്മെ ആനയിച്ച അതേ കഴിവുകൾ ഉത്തമനായി ഉപയോഗിച്ചതുകൊണ്ട് വിപുലമായ തോതിൽ ഉപയോഗിച്ച് ഇതുവരെത്തന്നെ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ, ഇനിയും പുരാഗതമനുഷ്യജാതികളെപ്പോലെത്തന്നെ തീരുമാനിക്കാനാവാത്തത്. ഈ പുരാഗതനഗരസാഹിത്യത്തെ സാഹിത്യം എന്നു വിളിക്കുന്നതല്ല. ഈ ഉത്സാഹവും മനോഭാവവുമുള്ള ഗദ്യസാഹിത്യമാണ് പുരാഗതനഗരസാഹിത്യം.

ഗദ്യസാഹിത്യത്തെ പൊതുവിൽ ഞാൻ രണ്ടായി തരം തിരിക്കുന്നു: കലാസാഹിത്യം, ഞാനസാഹിത്യം. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ സുപ്രസിദ്ധ-ഇംഗ്ലീഷ് ഗദ്യസാഹിത്യകാരന്മാർ ഡികിൻസി ചെയ്തിട്ടുള്ള തരം തിരിവാണ് ഇത്. (Literature of power & Literature of knowledge.) സാധാരണമായി നാം സാഹിത്യത്തെ പഠിക്കുമ്പോൾ, കവിത, നോവൽ, ചെറുകഥ, നാടകം മുതലായവയെ മാത്രമേ—അതായത് കലാസാഹിത്യത്തെ മാത്രമേ—അതിലുപരികാര്യപ്പെടാത്തു; അത്രമാത്രമേ പൊതുവിൽ സാഹിത്യകാരന്മാരും സാഹിത്യപ്രേമികളും ആ പരമ്പരയോടുകൂടിക്കാറുള്ളൂ. പക്ഷെ, അതുപോലും നാട്ടുകാർ പഠിപ്പും വിജ്ഞാനവും നൽകുന്ന ശാസ്ത്രീയവും മറ്റുമായ പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി—മറ്റു ഭാഷയിൽ പഠിക്കുവാൻ തക്കതാക്കിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, ഞാനസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി—സാഹിത്യത്തിലുപരികാര്യപ്പെടുന്നതാണ്. കാരണം, നാട്ടിൻപുറ സാംസ്കാരികവളമുള്ളിടത്താണ്. സാഹിത്യപരിഷത്തു് ഈ വിഷയം കോണമംഗീകരിക്കണമെന്നു ഞാനഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. (1)

(1) പഠിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ അധികവിദ്യാഭ്യാസം ശാസ്ത്രീയവും മറ്റുമായ ഉപാധകൾ സാഹിത്യത്തിൽ പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നതു് ഒരു തോന്നുക തക്കതാ

ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ കലാപരമായ നാനാവശേഷമെ ശ്രീ എം. പി. പോൾ സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു; അതുതന്നെ ആചാര്യർക്കുവാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല; അതല്ല എന്റെ പരിപാടി. എന്നാൽ, ശ്രീ എം. പി. പോൾ പാഞ്ഞ ഒരു പാമാർത്ഥത്തിലേക്കു ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ വീണ്ടും ഷണിപ്പുന്നു. നമ്മുടെ പഴയ മലയാളഗദ്യസാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന “വിലാസിനി”മാരും “ഗുണാലിനി”മാരും “പവിഴക്കൊടി”മാരും ഇപ്പോൾ എങ്ങും കാണാനില്ല; അവരല്ലാം എങ്ങോ പോയ്ക്കൊണ്ടു. നോവലുകൾ ഇപ്പോൾ പുറത്തു വരുന്നതയില്ല; ആരും നോവൽ എഴുതുന്നതയില്ല. നോവലിച്ച് മൊഴുകുകൾ സൃഷ്ടിക്കുമായി വരുന്നുണ്ടുതാനും. ഒന്നാംതരം മൊഴുകുകൾ, വാസ്തവത്തെപ്പോലെയും കലാശീലമുള്ള മൊഴുകുകൾ. ഞാൻ പേരുകൾ പറയുന്നില്ല; പക്ഷെ, കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ കലാഭാവമുള്ളവയെന്നു മേത്തരം എഴുത്തുകാർ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു. ആധുനികമലയാളഭാഷയിൽ ഏതെങ്കിലും രണ്ടു സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങൾ ഇന്നു കുറച്ചുകൂടി വളർച്ച പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവയിലൊന്നു മൊഴുകുകയാണ്; മറ്റൊരു ഭാഗം കഥയാണ്. പക്ഷെ, ഇതു പോരാ എന്നു ഞാനഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മൊഴുകുകൾ നമ്മുടെ നീർച്ചയായും വേണം; പക്ഷെ, അതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല. നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള മനുഷ്യജീവിതം, നാനാജാതിമതസ്ഥരായ ജനങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യജീവിതം, അനുഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമൃദ്ധവും, കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിറഞ്ഞു കൂടാതെ കൂടാതെ നിബിഡവുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഭാവസാത്തിൽ, ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ, മൊഴുകുകയല്ല, എന്തുകൊണ്ട് ഒന്നാംതരം നോവലുകൾതന്നെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നില്ല? ഇന്നു മൊഴുകുക

പോലാവാൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ല “സാഹിത്യസാഹസ്യം” പീഠികയിൽ എ. ആർ. തിരുമതി നല്ലിയിരിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങൾതന്നെയാണു പഠിപ്പിക്കുന്നതു്.

മെഴുന്ന നമ്മുടെ എഴുത്തുകാർക്കുതന്നെ തീർച്ചയായും നേരവലകളെഴുതാനും കഴിവുണ്ട്; അവർക്കിന്നു തുറന്നിരിക്കുന്നു; ആരും അവരെ അതിന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതില്ല.

വമ്പിച്ചൊരു യുദ്ധമാണിന്നു ലോകത്തിൽ നടക്കുന്നത്. ഇന്ത്യ ഒരു യുദ്ധാംഗമാണ്; ഇന്ത്യയുടെ അതിർത്തിയിൽ അതുണ്ട്; ഇന്ത്യൻ സാമ്രാജ്യം ഈ യുദ്ധംകൊണ്ട് കടിയടിക്കുന്നതായിരിക്കുന്നു. നാലഞ്ചുകൊല്ലമായി ഈ യുദ്ധംതുടങ്ങിയിട്ടു്. ഈ നാലഞ്ചുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സാമ്പത്തികബാധയും സാമൂഹ്യസ്വസ്ഥതയുടെയും നാശകാരുടെ ജീവിതരീതികളുമെല്ലാം മാറിമറിയുകയും താഴ്മാറാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരുതരത്തിലും ഇക്കാലത്തു് ഒരു വമ്പിച്ച യുദ്ധമാലാസാഹിത്യം—നോക്കൂടെ യുദ്ധമാലാസാഹിത്യത്തെ പലപാലായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന സാഹിത്യം—അടിക്കടി ഉത്സാഹികയാണ്, തമ്മിൽത്തമ്മിൽവെറികയാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിലോ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതമാറ്റങ്ങൾ നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ ചർച്ചിക്കുന്നതോ എന്നുതന്നെ സംശയമാണ്. സാഹിത്യകാരന്മാർ ജനങ്ങളുടെ വേർപെടുന്നതോത്താൻ പാടുമ്പോൾ അതില്ലാതെ അവകാശവേരും പിടിക്കുകയില്ല, എഴുതാൻ കഴികുകയില്ല; നല്ല സാഹിത്യം നിർമ്മിക്കാൻ കഴികുകയില്ല. നാട്ടുകാരുടെ ജീവിതത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റത്തിന്റെ കാരണമെന്തെന്നെങ്ങനെയോ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണം; ഇങ്ങനെ ഒന്നോ രണ്ടോ അല്ല, എത്രയോ ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. കൃഷിക്കാരുടെയും തൊഴിലാളികളുടെയും ജീവിതം തകർന്നുവരുന്ന കഥ അവിടെയിരിക്കട്ടെ; “മേടൻപുട്ട” വാദത്തെ സംബന്ധം ഗണിക്കുന്ന ഇടത്തരക്കാരുടെ ജീവിതം നോക്കുക, തൊഴിലാളിയും, തിരുളാളിയും, വ്യാഴാളിയും, ശനിയാളിയും ഷഷ്ഠിയും എങ്കിലും “കരിക്കലാ”യിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന എത്രയോ ഇടത്തരക്കാരുടെ വീടുകൾ—പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും—ഇന്ന് ‘കരിക്കലി’നുതട്ടി വകയില്ലാതെ നശിക്കുന്നു. ഉണ്ണാനാവിതല്ല, കുടിക്കാൻ കഴിയില്ല. അരിമുണ്ണ്;

പക്ഷെ കിട്ടാനില്ല; എല്ലാം എങ്ങോ പോയ്കൊണ്ടു. വല്ലാതെയാൽ കാലം! മുന്പാവികൾമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത കാലം! ഇതെല്ലാം സാഹിത്യകാരന്മാർതന്നെ ദൈനംദിനം അനുഭവിച്ചിരുന്നതാണ്; പക്ഷെ, ഇതൊന്നും സാഹിത്യസൃഷ്ടിക്കു കരുക്കളായി, പ്രാചാരണങ്ങളായി, താവർ കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയായാൽ സാഹിത്യം എങ്ങനെ വളരുമെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. സ്വന്തം അനുഭവങ്ങൾ മാനിട്ടാണോ സാഹിത്യം വളരുക?

ഇനി മറ്റൊരു ചോദ്യം, മറ്റൊരു ജീവിതചാരം, ഞാനെടുക്കാം. സാമ്പത്തികമായ തകച്ചു അവിടെയിരിക്കട്ടെ. മറ്റു ജീവിതബന്ധങ്ങൾ നോക്കുക. അനുഭവം, പ്രേമം, വിവാഹം, ദാമ്പത്യം മുതലായവ നോക്കുക. ഇവിടെയും, രൂപം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അതിന്റെ ഒരു പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉടനത്തരക്കാലകളിൽ വിവാഹങ്ങളുടെ എണ്ണം ഈ ദശകാവലത്തിൽ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരണമെന്താണ്? ദശകാവലം റിന്ദാസ്മിതി, പട്ടാളം, താല്പാരികമായ ഉദ്യോഗങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിന്റെ വർദ്ധനവ്. അച്ഛനമ്മമാർ പ്രാദേശികമായി പൊപ്പുക്കൾ പലർക്കുള്ള വിവാഹം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രേമമോശമല്ല ഈ വിവാഹങ്ങൾക്കൊക്കെയും; കടംബങ്ങൾ സാമ്പത്തികമായി തകരണം, സഭാവാദത്തിനുപോലും റോനി കൂട്ടാവുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികൾ ഇതെന്നു. അതുകൊണ്ടു ഡോളർ വിവാഹങ്ങൾ നടക്കുന്നു—കുറച്ചു മാനമുള്ള വിവാഹങ്ങൾ, പ്രാദേശികമായി വിവാഹങ്ങൾ, വിസന്തംകഴിഞ്ഞ വിവാഹങ്ങൾ! മേത്തരം നോമ്പുകൾക്കും ചെറുകുടുംബങ്ങൾക്കും പാഠിക ജീവിതചാരങ്ങളാണിതെല്ലാം. ഇതൊന്നും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാതെ, ഇത്തരം അധ്വനികളായി താനനുഭവങ്ങളെ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇതരക്കാളാക്കി, സാഹിത്യം—ഗദ്യസാഹിത്യം—പുരാണമിടയ്ക്കായില്ല. വാസ്തവത്തിൽ കാവസരമാണിത്; എന്തുകൊണ്ട് ഇതുപദാശപ്പെടുത്തുന്നില്ല; ഇതിനൊന്നും ഞാൻ മനഃപൂർവ്വം, ബോധപൂർവ്വം,

യന്നിടുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ഭയകാലനിറവിത പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചുകാട്ടുന്ന ഒരു കൃത്യഗദ്യസാഹിത്യം രാജ്യാക്ഷയോ ഭയത്തിനോ എതിരാവാതെ കഴിക്കാം. "ദേശീയസമാഹിത" ജ്ഞാതൃലാഭമാവാതെയും കഴിക്കാം. അവസരം നമുക്കെ എന്തുതുകാർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നാണ് എന്റെ വാദം.

വഹിയ നോവലെഴുത്തുകാർ, ആഖ്യാനികാകാശ്വാൻ, നേതാക്കളുടെ ജീവിതം നോട്ട് നോക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടാണ് മഹാമാരാമത്ത്. അതുകൊണ്ടാണ് ഡി.കെ.സി.ന്റെയും മറ്റും കഥാപാത്രങ്ങൾക്കിത്ര ജീവൻ. ലൺഡനിലെ പട്ടിണിയും വെള്ളയും നിറഞ്ഞ കെട്ടിടങ്ങളിൽ, പാലാങ്ങുമാടാപ്പം സ്വയം ജീവിച്ച്, അർദ്ധനശിത നന്നല്ലാം സ്വയം അനുഭവിച്ച്, അവകാശപ്പാലാശ്വാനെ പോലോക്കുന്ന സംഭവവും, അങ്ങനെയൊണ് ഡി.കെ.സി. വളർന്നത്. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം നേതാക്കളുടെ കഥാമുത്തായി. പിന്നീടങ്ങനെയൊരു ഉണ്ണിപ്പോലാലെയുമാകലും മാർഗ്ഗമില്ലാതെ. അപ്പോൾ "മനുഷ്യവും നോക്കിപ്പിടിക്കുക" എന്ന പറഞ്ഞാൽ അന്യമാകാനാണമില്ല. എന്തു കലയിലും നൈപുണ്യംനോക്കാൻ കലാകാർ തന്റെ കണ്ണും കാതും ഉപയോഗിക്കണം. മനുഷ്യവും ഉപയോഗിക്കണം. ബന്ധുവിൽ ശാസ്ത്രപ്രമാണമില്ലാത്ത നോവലാകട്ടെല്ലാമെന്നും ഒരു സിനിമാപടമാക്കിയെടുക്കാനുള്ള കലാകലാശാല. എ. എ. മൗണ്ട്യൺയുടെ സാമൂഹ്യജീവിതചരിത്രങ്ങൾ! മിത്രങ്ങൾ മാത്രമല്ല, നിശിതമായ സാമൂഹ്യവിമർശനവും അതിലുണ്ട്. പക്ഷെ, അതെല്ലാം പക്ഷെ പരിവർത്തനം കൊടുത്തുകൊടുത്തു. ബകാലാണ്; ആത്മജ്ഞാനത്തിന്റെ വിദ്യയും കോമപ്രേക്ഷകന്റെ കലാത്തും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കലാസാഹചര്യം ബകാലമല്ല. ഇന്നത്തെ ബകാലിലെ ജീവിതവേരയും, മാണുഷത്വവും, കഷ്ടപ്പാടിടനയും, കണ്ണുനീടിടനയും അവിടത്തെ ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാർ അനുഭവസാഹിത്യമാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. നമുക്കുവിടുന്ന നാ

തനകളിൽനിന്നും അനുവിറക്കുന്ന ആലാപനങ്ങളിൽനിന്നും നമുക്കും ഉൽകൃഷ്ടമായ കലാരത്ന നിർമ്മാണത്തെ കഴിവുണ്ടു്. അത്തരം കലാനിറങ്ങുന്ന ആഖ്യാനകലാമുദ്രകളും മറ്റും നിർമ്മാണത്തെ സാഹിത്യപരിഷ്കാര പ്രത്യേകം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാനഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. :

ജ്ഞാനസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ഇനി ഞണ്ടു വാചു്: ഇക്കാളുണ്ടിൽ സമസ്തകലാസാഹിത്യപരിഷ്കാരികൾക്കു് നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടേതാണെന്നു് ഊറ്റി ഇന്നുവരെ പരിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണു് ഞന്റെ ആക്ഷേപം. സാഹിത്യപരിഷ്കാര യാത്രാക്കുറിപ്പും ജ്ഞാനവും നിതരണം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു് പറയുന്നില്ല; പക്ഷെ, നവീനമായ ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനത്തിന്റേയും, ആ വിജ്ഞാനവും സംസ്കാരവും നാട്ടിൽ പരിപാലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഞനാണെന്നു് വാസ്തവ്യമുണ്ടു്. നോവൽ പരിഷ്കാര പൊതുവിൽ കണ്ണടയ്ക്കുകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു പറയാതെ വരില്ല. ൧ നമ്മുടെ രാജ്യം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേതാണെന്നു് കരിക്കുന്നതു്; വമ്പിച്ചൊരു സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനമാണു് നമ്മുടെ മുറുപാടും വലുപ്പമാണെന്നു്; സാഹിത്യകാരന്മാരും ഇതിൽ പങ്കാളികളാണു്; അഥവാ, ആയേ വീര. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റേ ഭരിച്ചുകൂടാത്ത

1 കലാ വിറങ്ങുന്ന ആഖ്യാനകലാ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ പരിഷ്കാര പ്രത്യേകം ചെയ്താണു് വാക്കു, ഏതെങ്കിലും സാമൂഹ്യവിചിത്രങ്ങളും നിരന്തരമായ സാമൂഹ്യവിചിത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി പണ്ടോ പരിഷ്കാരം കൊടുത്തു് മുൻപു ചെയ്തതു് ഏതെങ്കിലും പരിഷ്കാര ആഖ്യാനകലാകൃതിയെ ഈ പരിഷ്കാര പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ, ഇന്നത്തെ വിചിത്രങ്ങളെ ആധാരമാക്കി എഴുതപ്പെട്ടവയെ അനുമാനപരമായിട്ടാണു് അങ്ങനെയെന്നു് ചാസ്ത്രീകാക്കുന്നതു് ഇന്നു് വാക്കു പരിഷ്കാരം കൊടുത്തു് കഴിയുന്നതാണെന്നു് ഇവയുടേയും പ്രസ്താവിക്കുകയില്ല.

2 ഇതും ഒരു അനുവിറക്കുന്നതു്. കാരണം നവീനമായ ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനം നാട്ടിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു് മദ്ധ്യമായ സമ്പന്നങ്ങളെന്നു് പരിഷ്കാര പരിഷ്കാരികളെ ഏതെങ്കിലും കലാവിജ്ഞാനത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി ശാസ്ത്രീയവിജ്ഞാനത്തോടു കൂടെ.

ഹിതപ്രദമാണെന്നും ഇതിൽ പങ്കാളികളാണെന്നും; അഥവാ, ആ
 യെ തീർത്തു. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത
 ഒരു ഭാഗമാണ് നവീനമായ ശാസ്ത്രീയസംസ്കാരത്തിന്റെയും
 വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും വിതരണം. നമ്മുടെ നാടും നാട്ടുകാ
 രും ഇന്നും നാനാതരം അധഃപിഡിതസ്ഥരായി കീഴ്പ്പെട്ടാ
 ണ് കിടക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞുകൊല്ലം മലബാറിൽ 40,000
 കോളിയരെ കോളാ കൊന്നൊടുക്കിയപ്പോൾ, കത്തിവെപ്പി
 നെ തിരായി കേവലം അധഃപിഡിതസ്ഥരായി. ലഭ്യമായ
 വ്യായാമം ഒരു പ്രധാനോപാധിയാണെന്നും. കത്തിവെപ്പ് പി
 രോദ്ധ്യമല്ല കത്തിച്ചവരുടേതല്ല! കോളാ വരാതിരി
 പ്പാൻ കത്തിവെപ്പു നടത്തിയാൽ ദൈവദാസം വരുംപോ
 വൂ! ഈ “പരിസ്ഥിതി” ബഹുജനങ്ങളുടെ അധഃപിഡി
 തമാണെന്നു നിങ്ങൾ പറയും. എന്നാൽ അത്യന്തവിദ്യമായ
 വെട്ടുപുറം നോക്കുക. അവരുടെ ആത്മീയവും വൈജ്ഞാ
 നികവുമായ നാട്ടല്ല നശിച്ചുനശിച്ചാണ് വരുന്നത്. അവ
 രിൽ പലരുടെയും കയ്യിൽ “കീഴാ”വിന്റെ കൈരോപ
 സൂക്ഷവും സ്വന്തം ജാതകക്കുടുമാണിന്നു കാണുക! നമ്മിൽ
 ഒരോരുത്തരുടെയും ഭാവി നാംതന്നെ നിർമ്മിക്കണമെന്നും,
 അതു മറ്റൊരു നമുക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ചതല്ലെന്നും, നമ്മുടെ
 ഭാവി നമ്മുടെതന്നെ നിലവാരമാണെന്നും കാരണമെന്തെന്നും
 നമുക്കുതന്നെ നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, ഇല്ലാത്തവിധം
 ഇല്ലാത്തവിധം; കൈമാതാവിനും തലമുറയ്ക്കും മാണവന്റെ വ
 ശാസനം. ഇങ്ങനെയുള്ളതല്ല നമ്മുടെ വിശ്വാ
 സം നശിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാ വിശ്വാസവും അധഃപിഡിതമാ
 ണെന്നു ഞാൻ പറയും.

ഇങ്ങനെ പഴയതും പുതിയതുമായ അധഃപിഡിതമാ
 യ്ക്കു പങ്കുവെക്കുന്നതു നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തി
 ന്റെയും ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യോദ്യമെന്നു നിമിത്തമല്ല നമ്മുടെ നവീ
 നമായ സംസ്കാരികപുനോത്ഥാനവും അവികാശ്യവുമാ
 ണ്. എന്തുകാൽ ഈ വക അധഃപിഡിതസ്ഥരായിരുന്ന

യി ചില ലഘുലക്ഷ്യകൾ എഴുതിയാൽ മതിയെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. ആധുനികശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യണം; പുതിയ വൈജ്ഞാനിക പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽത്തന്നെ പുറത്തിറങ്ങണം; ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തെയും നിർമ്മാതാക്കളേയും സാഹിത്യപരിഷത്തു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം; ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ നാട്ടുകാക്കിടയിലെത്താൻ വായനശാലകൾവഴിയായും മറ്റും സംഘടനയുണ്ടാക്കണം; ഇങ്ങനെ നാട്ടിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു നവീനസംസ്കാരം—ഒരു സ്വതന്ത്രസംസ്കാരം—അലയല്ലണം; എങ്കിൽ മാത്രമേ അന്ധ വിശ്വാസങ്ങൾ നീങ്ങുകയുള്ളൂ.

അദ്ദേഹം ഞാൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചുള്ള പുരോഗമനപരമായ കലാസാഹിത്യവും ഉദ്യോഗാർത്ഥ പഠനത്തരം ജ്ഞാനസാഹിത്യവും കൂടിച്ചേർന്നതാണ് പുരോഗമനഗദ്യസാഹിത്യം. ഇത് ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ എനിക്കൊന്നും പറയാനില്ല. ഞാൻ വിരമിക്കുന്നു.

ഇന്നത്തെ നാടകങ്ങൾ.

(പൊൻകുന്നം റി. എ. വർഗ്ഗീ)

വിസ്തൃതമായ വിശേഷതകളിൽ നിർണ്ണയിവർന്നു നിൽക്കൊണ്ടു് മനുഷ്യത്വം വിളിച്ചു പറയുന്നു:—“എന്നിവിടെ വികസിക്കണം, സ്വതന്ത്രമായി വികസിക്കണം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അതിരുകൾ എത്ര പരിമിതം! ഉരുമ്പാൻ ഇതിന്നപ്പുറത്തു സ്ഥലമില്ലല്ലോ” ജനനമാണങ്ങുളാകുന്ന നാടികൾക്കു് മദ്ധ്യത്തിൽ അതിരും അർത്ഥമില്ലാത്ത അഭിലാഷങ്ങളാടു കൂടിയ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പുരാണമാനമുണ്ടെന്നു് ജീവിതം എന്നു പറയുന്നതു്. തന്റെ ചുറ്റുപാടുമാളുള്ള സമോച്ഛയിൽനിന്നു ജീവിതം ഒരിക്കലും ഭിന്നമായിരിക്കുന്നില്ല. പുരുഷ മാന്യതയും നാശം മോചനത്തും ആനന്ദം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുമായ കന്നിനെ വിഭാവനയിൽക്കൂടി അതു പുണരുന്നു. ഈ സംഗ്രഹിച്ച പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമമാണു് കലകൾ.

ജീവിതത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ നാടകം പാലാല പ്രബലമായ ഒരു കലാവിഭാഗം ഉൾപ്പെടുന്നതെന്നു പരിമിതമായ ഒരു വിശ്രമാവസ്ഥയിൽനിന്നു മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ അനുഭവപരമായ പ്രതിഭാസപരമായ ആയ ചലനങ്ങളെ വികാസപരവും ചിന്താദീപകവുമായ വിധം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഉദ്യമകലാവിഭാഗമാണു് നാടകം. അതു കഠോരതപസംഗീതകളോ, നീണ്ട ഒട്ടേറെ വാചകങ്ങളോ, നല്ല രീതിയിലുള്ള കഠോ പാട്ടുകളോ അല്ല; കഠോ വികാസങ്ങളോടോ ചലനങ്ങളോടോ പ്രകടനമല്ല. നിർഭയമായ ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും, കർമ്മധീനതയെയും, സരോദാങ്ങളോടുള്ള അനിവർ്യങ്ങളാലും സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെയും, പ്രതി

ബാലങ്ങൾ സുധീരം നാണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ആത്മാഭിമാനത്തെയും സമ്മാനിക്കുവാൻ അതു സമാധാനമായിരിക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസപരമായുള്ള ഭാവന ദൈവം ദിവ്യജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്താൽ ഉദ്ബോധനം ചെയ്യുന്ന അനുഭവമായ ഒരു സാഹിത്യരചനയാണ് നാടകം. താമസമായിത്തീരുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെ മോശം ചെയ്യുന്നതിനും, നിരാശ നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെ വിളിച്ചുണർത്തുന്നതിനും, ജീവിതശ്രേഷ്ഠത്തിന്റെ വിമർശനത്തിലൂടെ വിശിഷ്ടങ്ങളാക്കുന്നതിനും വേണ്ടി അതു നിവഹിക്കുന്നു. ആത്മാവിന്റെ വിശുദ്ധമായും സമാധാനത്തിന്റെ സന്തോഷവും വർത്തമാനത്തിൽ നിന്നു ഭാവിക്കിലെക്കുള്ള അഭ്യർത്ഥനയായി അതു പ്രകാശിക്കുന്നു.

നാടകം നാടകങ്ങളെ, വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനുള്ളവയെന്നും, അഭിനയിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്നവയെന്നും പൊതുവേ രണ്ടായി തരം തിരിക്കാം. പരമാർത്ഥം ആത്മാഭിമാനത്താൽ അഭിനയം ചെയ്ത ഒന്നിനാലുമേ “നാടകം” എന്ന പേർ നോക്കിക്കൂട്ടൂ. ക്യാമ്പാട്രികൾപോലെ വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനാലും പൊതുവായ കൃതികൾക്ക് ‘നാടകം’ എന്ന പേർ ചുരുക്കം ചെയ്യാൻ അവകാശമില്ലാത്തതാണ്. അഭിനയം ചെയ്ത നാടകങ്ങൾ ഭാഷയിൽ വളരെയധികം വികസിക്കണമിരിക്കുന്നു. ഒരു ജീവൽഭാവമുണ്ടോ പൂർവ്വഗമനാത്മകമായ ഭാവമുണ്ടോ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാസ്യരൂപകൾ നാടകകൃതികളിൽനിന്നാണ് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുക. നാടകം നാടകങ്ങൾ അവയുടെ ശുദ്ധമായ ലക്ഷ്യത്തോടു എത്രമാത്രമടുത്തുനിൽക്കുന്നു നോക്കുന്നതു സാധാരണയായ ഒരു പരിശോധനയായിരിക്കും.

ഒരു നാടകം സാമൂഹ്യ വ്യക്തിത്വം തികഞ്ഞ പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവവിശിഷ്ടതയും, സംസാരിക്കുന്നതിന്റെ സ്വാഭാവികതയും, നാടകം ഏതെങ്കിലും സ്ഥിതിയിൽ സാധിക്കുന്ന അനൗചിത്യവും നോക്കേണ്ടതാണ്, നല്ലതോ ചീത്ത

യോ നന്മയിലായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ മരിക്കുന്നു; എന്നാൽ കവി സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചന്ദ്രോദയങ്ങൾ : മരണമില്ല. നിത്യജീവിതത്തിന്റെ അനന്തതയോടെ അനന്തവേദം, പ്രതിബിംബങ്ങൾ, ഭാഗം, വേദം, കണ്ഠാഭിർ, നിസ്സഹായത, ഇവയിൽ നിന്നു വേർപെട്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു ചന്ദ്രോദയം നമ്മുടെ വിരോധത്തിന് അർത്ഥമായിത്തീർന്നിട്ടു.

ഇന്നത്തെ ഭാഷാനാടകങ്ങളെ സാദാചാരസാധിച്ച്, സംസ്കൃതാനുകരണങ്ങൾ, അമിതിയെ ഉപജീവിക്കുന്നവ, ഗദ്യമയങ്ങൾ, ഇങ്ങനെ മാനായി വിടുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ സംസ്കൃതാനുകരണങ്ങൾ മിക്കവാറും അടിമതാർത്ഥങ്ങളുണ്ട്; മനുഷ്യപോലത്തോട് അടുത്തു നോക്കുമ്പോൾ ബാധിച്ചിട്ടു. മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ ചോദ്യംചെയ്യുന്ന നിർമ്മലമായ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ട് അവ ഒരു ദശം നന്മപ്രദമായ ഒരു പ്രകൃതി. അവയിലേക്കും സാദാചാരപ്രവൃത്തികളുമാണ്. ഇതിനെ വിശദീകരിച്ചു 'മുതലും', 'വേദസംഹാരം' മുതലായ കൃതികൾ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും അവയോടു സംസ്കൃതാനുകരണങ്ങൾ ഒരു വലിയ ആത്മാർത്ഥത കാണിക്കുന്നു. അവയോടൊത്തുള്ള കർമ്മശീലം, മനുഷ്യനായ ചന്ദ്രോദയങ്ങൾ, ദിവ്യവേദത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ, ഇങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ വിശദമായ വികാസം നികത്തുന്ന നിത്യാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു ആത്മാർത്ഥത അവയുണ്ട്. അത്തരം നാടകങ്ങൾ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ അനുഭവിക്കില്ല, ഒരു ചോദ്യമുണ്ടാകുമ്പോൾ അത് അനുഭവിക്കുന്നവർക്ക് എടുത്തുവെക്കുന്നതു്. ബാഹ്യവും ആന്തരികമായ ചന്ദ്രോദയങ്ങൾ മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ മാനിക്കുന്നതായിത്തീർന്നു വേദാനുഭവമായി നില്ക്കുന്ന ഇത്തരം കൃതികൾ അടിമതാർത്ഥങ്ങളല്ലാതായിത്തീർന്നതു് സാദാചാരവേദം. ദിവ്യവേദസംഹാരമായ മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ വേദസംഹാരമായിത്തീർന്നു നിർമ്മിച്ചിട്ടു്, അതിനെ വിശദീകരിച്ചു, അവ മനുഷ്യബാധാ വികാസം നിർമ്മിക്കുന്നതിന് വിശദീകരിച്ചു വേദാനുഭവം സംസ്കൃതാനുകരണങ്ങളുടെ പദാഭി

യക്കാക്കുന്നു. അപ്പർ ചാർവ്വ തന്നെ പുരുഷന്മാരായും, നമ്പൂഴ്
നാമം സ്ത്രീകളായും സ്മരിച്ചുകൊണ്ടുവരിക! എന്നിങ്ങനെ വിവിധകാല
കാലത്തു മാറിനില്ക്കുന്ന തന്മാത്രാസഭാവാക്കങ്ങളു ലഭ്യമായ
കൂടി വഴിമാർഗ്ഗമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക. അതിൽ ഡിപ്പാർട്ട
മെന്റും, അതിപ്രവാചകന്മാരായും, വിചിത്രവേഷങ്ങളും, ഹോ
ഡാഡന്മാരായ അപ്പൂർവ്വവ്യക്തികൾക്കു നാമകരണമായിട്ടുണ്ട്!!
തന്മാത്രാ വിചിത്രമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, നാമകരണങ്ങളുടെ ഇടയിൽ
നിന്നും ഈശ്വരവചനാപുരുഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നും
മാത്രമേ അവരിൽ നാമകരണങ്ങളായിട്ടുള്ളൂ. രാജ്യോദധികാ
സ്വർഷകർമ്മങ്ങൾ, അയ്യപ്പൻ ദീപനായ ക്ഷാമിപാലിത്താ,
സഭാഭാഗ്യമനുഷ്ഠിച്ച് മാറാക്കുകയുമാ നാമകരണമായി
വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന ഈ വിവരം മനസ്സിലാക്കുക. മാതൃപ്രഭാത
ഭോജനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ദിവസം കണ്ടുവന്നുമാണ്. നിഷ്ക
മാതൃ നിത്യമന്ത്രേണമേ അഗ്രമാഗ്രഹിക്കുന്നു തൃപ്തിപ്പെടുന്നില്ല!
“.....അയ്യപ്പൻഡിപിതം, അതിവിചിത്രം കഥാവാക്യവും, നാമ
കരണവും, അനുകരണപരിഭാഷയും, മൂലാദർശനം വിശദമാ
മുഖ്യം, നിർദ്വന്ദ്വമെന്നതിനുള്ളതാണെന്നും, നാമകരണം നാമകരണം”
എന്നുള്ളതി അതു വിവിധകാലം!! കഥാവാക്യ പദ്യരചനാവി
ഷയം പലതാണ്!! നാമം, മൂലാദർശനങ്ങളിൽ കണക്കാക്കുന്നു.
നിർദ്വന്ദ്വമെന്നപരിഭാഷയിൽ അതുതന്നെ ആവശ്യം. ഈശ്വ
രമാണ് നാമകരണമായി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, സംസ്കൃതനാമക
രണമാണ് മാതൃപ്രഭാതത്തിൽനിന്നും നാമകരണമായിത്തീർന്നതും.
പലവിധവിചിത്രമായിത്തീർന്നതാണെന്നും, ഈ അനി
ശ്ചിതമായ നിത്യമാവലികൾമാത്രമാണ്. സംസ്കൃതനാ
മവും പുരാതനനാമപുരുഷന്മാരായ ഒരു ഭക്തന്റെ സ്വാഭാ
വിശിഷ്ടമാ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അവ അനന്തമായായി
തീർന്നു.

അടുത്തതായി തമിഴ് നാമകരണങ്ങളുപയോഗിച്ചാണ് പരമ
നാമം. ‘ചാർവ്വനാമം’, ‘നാർവ്വനാമം’, ‘വേദകരണം’, ‘പാദ
കരണം’ എന്നിവിടെ പ്രയോഗങ്ങളാൽ ഭാഗ്യമേക മുഖത്തു കരി

[illegible]

കിണാറിലെക്കുറിച്ചുവന്നാൽ, ആ ഗ്രാമങ്ങൾ സംഗീതം രാസം
 ഉള്ള അത്ഭുതപ്പെടുത്തുമാറു വിശുദ്ധീകരണ 'തല്പരത' ഉള്ള
 ആ സ്ത്രീ, മാത്രമുദയമുണ്ടാകുമെന്നോ—പുനരന്യോപപാദനം
 പ്രദത്തമാണോ—പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കു
 ന്നതാണ്!

സമ്പന്നമായ ആംഗവേദിയായാളും പ്രൈശ്ചര്യമായ ഹി
 വിദയാളും നമുക്കുണ്ടായ സംസർഗ്ഗത്തിന്റെയും കലാഭാവ
 നവീനതയുമായ വിപ്ലവാവസ്ഥകളുടെയും പരിണതഫലങ്ങ
 ഉണ്ണ്, നമ്മുടെ ഗദ്യനാടകങ്ങൾ. രംഗവിധാനം, അഭി
 നയം, പാത്രസംവിധാനം, കഥ, എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഗദ്യനാട
 കങ്ങളാണ് മലയാളഭാഷയിൽ പുരാതനമിട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്ന
 ദ്രവീഡതയുമായി കൈനികരസാരാദാരമായും പഴയതായ
 ഇ. വി. യും മാതൃദീപങ്ങൾ കൊളുത്തുകയുണ്ടായി. ഗദ്യ
 നാടകങ്ങൾ ഉയർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവ ഇവിടെ വളരെ
 വികസിക്കുണ്ടായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഖണ്ഡകാ
 വ്യവസ്ഥാനം, മോക്ഷപ്രാപ്താനം, ഇങ്ങനെയുള്ള പാഠി
 ത്വനാഗ്രഹണയുടെ ഗിരിശൃംഗങ്ങളിലേക്കു നാടകങ്ങളും
 കടന്നു ചെല്ലുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഗദ്യനാടകങ്ങളുടെ അഭിനയ
 രീതിയ്ക്ക് അത്യന്യുവിദ്യമായ മോക്ഷപ്രാപ്തയുടെതിൽ പ്രാ
 ദേശികമായ ഒരു അനുസരിച്ചുള്ളതായ, സാർവ്വത്രികമായ
 രംഗീകരണം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടാണിപ്പ.

നമ്മുടെ നാടകങ്ങൾക്കു വിവിധമുണ്ടുണ്ടു്, സാധാ
 രണ താളിക്കൊക്കുമാണത്രെ!!! നാടകങ്ങളിൽ അവർക്കു്
 അജ്ഞാതീകരണമുള്ള പ്രശ്നങ്ങളാകും സംഗീതമായിരിക്കും.
 പ്രസ്തുതസംഗീതമാകട്ടെ, ഗദ്യനാടകങ്ങളിൽനിന്നു വേറെ
 തീർച്ചയായും അവർക്കു കിട്ടുന്നുമില്ല. അവരെ സംബന്ധിച്ചുട
 തോറുള്ള മനോഹരവും ഒരു വേദനയാണ്: അവർക്കു
 ചിരിയുണ്ടെന്നും; കൃഷ്ണയുടെ ചിരിയുണ്ടെന്നും. ചിരിച്ചുവേദനയും കരച്ച
 ന്നാറിനവർക്കുണ്ടാകുമിപ്പ. വേദനയെങ്കിൽ അല്പം കരച്ചും. എ
 ന്നാൽ അഭിനയിച്ചു പോകും ചിരിയുണ്ടായിരിക്കണം.

മോ ആയി പഠിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിൽ മറിച്ചു; എന്നാൽ കവി സ്വാധീനം കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല, നിത്യ ജീവിതത്തിന്റെ മനോരമമായ അനുഭവങ്ങൾ, പ്രതിബദ്ധങ്ങൾ, ദാഹം, വേദന, ക്ലേശങ്ങൾ, നിസ്സഹായത, ഇവയിൽ നിന്നു വേർപെട്ടു നില്ക്കുന്ന ഒരു കഥാപാത്രം നമ്മുടെ നിരോധനത്തിന് അർഹമായിത്തീർന്നിട്ടു.

ഇന്നത്തെ ഭാഷാനാടകങ്ങളെ നോക്കുമ്പോൾപ്പോൾ, സംസ്കൃതാനുകരണങ്ങൾ, തമിഴിനെ ഉപജീവിക്കുന്നവ, ഗദ്യമനങ്ങൾ, ഇങ്ങനെ മൂന്നായി വിഭജിക്കാം. ഇതിൽ സംസ്കൃതാനുകരണങ്ങൾ മിക്കവാറും അടിനതാർഹങ്ങളല്ല; മനുഷ്യലോകത്തോടു അടുത്തു തുല്യമായ ബോധമില്ല. മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ മോശമായിത്തന്നെ നിർമ്മിച്ചതായി കരുതുന്ന 'മനുഷ്യ' എന്ന പദം തന്നെ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ള 'ലോകം', 'വേദം' മുതലായ കൃതികൾ ഇവിടെ വിശ്വീകരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും അവയോടു സംസ്കൃതപക്ഷപാതികൾ ഒരു വലിയ അന്തരമില്ലാത്ത കാണിക്കാറില്ല. അതുകൊണ്ടുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ, മനുഷ്യനായ കഥാപാത്രങ്ങൾ, ദൈവപക്ഷത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം, ഇങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ വിശാലത, തികഞ്ഞ നിശ്ചിതതയിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു ആത്മാവാണ് അവയുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു നാടകങ്ങൾ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന, ഒരു മോശമായിത്തീർന്നു വരുന്നതോടെ ഏതെങ്കിലും അനുഭവം. ബാഹ്യം ആത്മാവായ ചലനങ്ങൾ മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ മാനിക്കുന്നതായിത്തീർന്നു കഥാപാത്രമായി നില്ക്കുന്ന ഇത്തരം കൃതികൾ അടിനതാർഹങ്ങളല്ലായിത്തീർന്നു സ്വാഭാവികം. ഭാഗ്യവശമായിത്തീർന്നു മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ ശാസ്ത്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾപോലെ നിർമ്മിച്ചു, അതിനെ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യബോധം നിർമ്മിച്ചതായി വായിച്ചു വെക്കേണ്ടതാണ് സംസ്കൃതാനുകരണപാത്രം.

തന്നെ. അവർ കർമ്മം ചെയ്യുമ്പോൾ, നല്ലതും പ്രിയപ്പെട്ടതും സൃഷ്ടിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നും വികിരമാകുവാൻ മാറിയില്ലാത്ത മനുഷ്യസ്വഭാവംകണ്ടു ലഭിക്കുവാൻ പ്രാപ്തമാകുകയാണ് ചെയ്യപ്പെട്ടത്. അതിൽ ഹിമാലയം, അനന്തപർവ്വതപർവ്വതങ്ങൾ, വിശ്വനാഥൻ, ശിവൻ, പാർവ്വതമ്മായ അപൂർവ്വസൃഷ്ടികൾക്കു നാമകരണം ചെയ്തു!! തനിച്ചി വൃന്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ, രാജാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ നിന്നും ഈശ്വരനായ പുരുഷനാരുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നും മാത്രമേ അവിടെ നാമകരണമായിട്ടുള്ളൂ. രാജാക്കന്മാർക്കു നാമകർമ്മം, അദ്ധ്വാനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചു, സാധാരണമനുഷ്യരിൽ മറ്റൊരാളിലുമായ നാമകരണവിവരമുണ്ടാകാത്ത ഈ വിമതം കലാതരം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടു ചെയ്യുന്ന ഒരു വലിയ കാര്യമാണ്. നിഷ്ഠമായ വിമതശ്രേഷ്ഠ അത്രമാത്രംകൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല! ".....അഞ്ചുസന്ധികൾ, അവിച്ഛിന്നം കഥാവസ്തുവും, നാലു ബാഹുക്കൾ, അകമഞ്ചലികൾ, ശ്രംഗാദിമാ വിരമാഭുവും, നിർവ്വരണത്തിലുള്ളതും, നാലോരും നാടകം" എന്നു കൂടി അതു വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്!! കഥാവസ്തു പ്രാപ്തമായിരിക്കണം പോലും!! റസം, ശ്രംഗാദിമാങ്ങളിൽ ഒന്നാവാമെന്നു നിർവ്വരണസന്ധിയിൽ അതുതന്നെ ആവശ്യം. ഈയുമായാൽ നാടകമായി ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ മനുഷ്യാവകത്തിൽനിന്നു അകന്നതിൽനിന്നും വൈചിത്ര്യമായിത്തീർന്നതിനും കാരണം, ഈ അവിശ്വേഷമായ നിമജ്ജനംകൾമാത്രമാണ്. സംസ്കൃതനാടകവും പുരാണമനുഷ്യമനുഷ്യനായ ഒരു മനുഷ്യനെ സംബന്ധം, വൈചിത്ര്യമാ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അവ അനുബന്ധമായി തീർന്നു.

അടുത്തതായി തമിഴ്നാട് നാടകങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് പാഠനുള്ളത്. 'കുർവ്വിയം', 'നർവ്വിയം', 'വേദം', 'പാദകം' ഇവയിൽ പ്രാപ്തമാകുവാൻ ദാമ്പ്യം ഉണ്ടാകാൻ

നേട്ടുകൊണ്ടു മറിയപ്പള്ളിപാല "വിനോദകാട്ടക" കളി
 പെട്ടെന്ന് ഈട്ടുകയറിയ കെരള നാടകകാലാസങ്ങൾ നമ്മുടെ
 ആത്മാഭിമാനത്തെയും കലാവണ്ണോദനത്തെയും മുറിവുവെ
 പ്പിച്ചു. അവാർദ്ധ കലാമാരികളായിപ്പോ, പേര് സാരിയായ
 പ്രൊണായസ്യം. ആത്മാവിന്റെ ആത്മാവുള്ളതായ ചോരന
 യുള്ളു, സംഗീതത്തിന്റെ ആത്മാവിനുള്ളതായ ആത്മാവു
 ന്നായാവാൻ പ്രകടനമായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ
 കൊണ്ടു ശരീരം മറച്ചു കൂടി പെൺകാലാസങ്ങൾ 'പവിഴക്കൊ
 ടി'യും, 'മോഡല'നുംകൊണ്ടു് നമ്മുടെ നാടകവേദിയിലേക്കു
 കയറി. കോളിയായ യുവാക്കന്മാർ ആ പ്രദർശനവസ്ത്രങ്ങളെ
 കാണുവാൻ പാഞ്ഞുകയറാനും തുടങ്ങി. വികസിപ്പുകൊണ്ടി
 റിയിരുന്ന മനുഷ്യനാഗരികതയുടെ ദ്വാപ്രാപകങ്ങളായ നവ്യ
 ലോകോദ്യാനപരിധിയിൽ മനുഷ്യാത്മാവിനെ വിളിച്ചുവരു
 ത്താനിടത്തും, നിന്ത്രാജ്ഞയുള്ളതായ നമ്മുടെകളിൽ മുഖ്യം,
 ഭാവനയുടെ വിർമ്മാണചാതുരിയാൽ രൂപംകൈക്കൊണ്ടു്
 സാമൂഹ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ വിളംബരമായി വികസിച്ചിരുന്ന
 ദ്രുതമായ ലോകനവീകരണ നന്മ ആകർഷിക്കുന്നിടത്തും,
 അമ്പലം കഴിയില്ല. അമ്പലം കലകൾക്കു നന്നായിത്തന്നെ
 പുറത്തുവരുകതന്നെ. രാജാക്കന്മാരുടെ നാമമാത്രമുള്ളതും,
 ചില ചാതുര്യങ്ങളുള്ളതും കൈക്കൊള്ളുന്നവയല്ല. അ
 ന്വയാസ്ഥിതമായ പുരോഹിതാദികളായിത്തീർന്നു പ്രവാ
 ണംകൊണ്ടു് അറിയപ്പെടും. കല്പം മുഖ്യം മലിനം, കലയും
 മലയും കടന്നു്, നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്തുനിന്നു് ഈ നവ്യ
 ലോകത്തിലെത്തിച്ചിരിക്കുന്ന ആധുനികനെ വീണ്ടും ആ പഴ
 യകാലത്തിന്റെയും സംഭവങ്ങളുടെയും മറ്റൊരുകൾക്കു കൈ
 കെട്ടിയിട്ടുള്ള പ്രതിഭാശാലനാകാതെ, സമീപങ്ങളായ പ്രോണ
 യുള്ളതായി പ്രയത്നംകൊണ്ടുവന്ന എഴുത്തുകാരും പരിഷ്കൃത
 ഭാവത്തെയും ആവശ്യപ്പെടുന്നവരായിപ്പോ. അടിസ്ഥാനകലാ
 യുടെ മറ്റൊരുകൾക്കു, അറിയപ്പെടും സംഗീതമുള്ളതായ
 കലാകലാസമുച്ചയം പാലാതെത്തന്നെ. അതിന്നു പൂർവ്വമാണെന്നും

കിണാറിലക്കുക്കിടുമ്പോൾ, ആരാഗണം സംഗീത രാസ്യത്തെ അതുതപ്പെടുത്തുമാറു വിസ്മയിക്കുന്ന 'നല്ലതങ്ക' ഉിലെ ആശ്രി, മാത്രഹൃദയത്തെയാണോ—പൂതനയുടെ പുതുവാസ പ്രത്തെയാണോ—പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്!

സമ്പന്നനായ ആംഗലഭാഷാജ്ഞാതും പ്രൌഢനായ ഹിന്ദിഭാഷാജ്ഞാതും നമുക്കുണ്ടായ സംസർഗ്ഗത്തിനിടർപ്പും കലാഭാസമ്പന്നവിഷയകമായ വിപ്ലവാവസ്ഥയിലുള്ള പരിണതഫലങ്ങളാണ്, നമ്മുടെ ഗദ്യനാടകങ്ങൾ. രംഗവിധാനം, അഭിനയം, പാത്രസംവിധാനം, കഥ, എന്നിനുകളിൽ ഗദ്യനാടകങ്ങളാണ് മലയാളഭാഷയിൽ പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഏതദൃഷ്ടിയെങ്കിലും കൈനീക്കത്തുസാരദാർശനം പരേതനായ ഈ. വി. ജം. മാർട്ടിനിയെക്കൊല്ലുകയുണ്ടായി. ഗദ്യനാടകങ്ങൾ ഉയർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവ ഇനിയും വളരെ വികസിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം, ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം, ഇങ്ങനെയുള്ള പരാദിശ്വരനാഗാധികാരയുടെ ശിശിശ്വരങ്ങളിലൂടെ നാടകങ്ങളും കടന്നു ചെല്ലേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗദ്യനാടകങ്ങളുടെ അഭിനയത്തിന് അഭ്യന്തരവിദ്യാലയ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളിൽ പ്രദർശിക്കുമാറ ഒരു ആസന്നതയല്ലാത്ത, സാർവ്വത്രികമായ രംഗീകരണം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ നാടകങ്ങൾക്കു വിധിപെടുത്തുന്നത്, സാധാരണ വാട്ടിക്കൊക്കാരാണത്രെ!!! നാടകങ്ങളിൽ അവർക്ക് ആജ്ഞാദിക്കുവാനുള്ള പ്രധാനഭാഗം സംഗീതമായിരിക്കും. പ്രസ്തുതസംഗീതമാകട്ടെ, ഗദ്യനാടകങ്ങളിൽനിന്നു ഭാഹ്യനീതമാണ് അവർക്കു കിട്ടുന്നില്ല. അവരെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളമുള്ള മനോഹാസ്യം ഒരു വേദാന്തമാണ്: അവർക്കു ചിരിയുണ്ടോ; കൃഷ്ണൻ ചിരിക്കുന്നു. ചിരിച്ചശേഷം കരയുന്നവനായിത്തീർന്നു. വേണമെങ്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ കരയണം. എന്താൽ അവിവസ്ഥയായ പാശവും ചിരിക്കേണ്ടതായിരിക്കണം.

വീരത്തിന്റെ പരമോന്നതഭാവങ്ങളാണ്, സർവ്വസമ്മതിയും ശ്രേഷ്ഠമായി അവർ ബഹുമാനിക്കുക. ദുഃഖപര്യവസായികളായ നാടകങ്ങൾ അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. തോമസ്, വാൾ, കറാരി എന്നിനുകളുടെ ചലനങ്ങളിൽ തുടങ്ങിനില്ക്കുന്ന ദുർബ്ബലമായ ഭാവങ്ങൾ അവരെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നു. വികാരങ്ങളും സ്നേഹങ്ങളും ഏതെങ്കിലും നിമിത്തമനുഭവമുൾക്കൊണ്ട ശാന്തമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആത്മഗാഢീയും അവർ മാനിക്കാറില്ല; മനസ്സിലാക്കാൻമില്ല. ഏതെങ്കിലും ദുഃഖപര്യവസായമായ പേശികളെ ചലിപ്പിക്കുന്ന നിർമ്മലവികാരങ്ങളാൽ, ബാഹ്യകാര്യത്തെ ഇളക്കിമറിക്കുന്ന രൂക്ഷവും ഹിംസാത്മകവുമായ ഉൽക്കടവികാരങ്ങൾ അവരിൽ കൂടുതൽ ആവേശം ജനിപ്പിക്കുന്നു. അഭിനയമല്ല, ഒരു നരം പ്രകടനമാണ്, അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്. ഒരു നരത്തിൽ പാഞ്ഞാൽ, നമ്മുടെ നാടകം ഉയരേണ്ടതുപോലെതന്നെ, കാഴ്ചക്കാരന്റെ ആശോഗ്യവും വളരെയധികം വളരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാടകസംബന്ധമായി സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഈ വികാരം പ്രാപിക്കാത്ത മനുഷ്യമിതിയെ പ്രീണിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ചില നാടകകർത്താക്കൾ തങ്ങളുടെ നാടകങ്ങളെ അവകാശിതരുംതാഴ്ന്ന പരിതാപകരമായ കാഴ്ച കാണുമ്പോൾ, സഹൃദയലോകം ലജ്ജിക്കാറുണ്ട്. സാംസ്കാരികമായും കലാപരമായും സാമാന്യജനതയെ ഉണർത്തുവാൻ നിർബ്ബാധിതനായ നാടകകർത്താവ്, തന്നാൽ ഉയർത്തപ്പെടേണ്ട ആളുകളുടെ അടുക്കലേക്ക് ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ്റിനു ചെല്ലുകയെന്നതു ഗതികേടുകൊണ്ട് മാത്രമായിരിക്കും.

ഒരു നല്ല നാടകത്തിൽ സംഭവങ്ങൾ ഗർഭീകരിച്ചുകൊണ്ടു കറേ ദിവസങ്ങൾ മുൻപോട്ടുപോകുന്നു; ആ ദിവസങ്ങൾ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാൻ കറേ വൃക്കതികളും ഗ്രഹജീവിതത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യസംബന്ധങ്ങളുടെയും സാധാരണഗതിയുടെ അനുഭവാസപുഷ്ടിയും, അതിൽ അന്തർലീനമായി നില്ക്കുന്ന കലാഭംഗിയും മനുഷ്യാചരണിന്റെ വിലയും കാഴ്ച

ക്കാരിൽ അനുഭവപ്പെട്ടതുന്ന രചനാതൈപ്പണമാണ്, നാടകത്തിന്റെ ആത്മീയവിജയം. കഥാഗതി കൃത്രിമമായിരിക്കണമെന്നില്ല. നാളെ മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളെ ഉണർത്തിയുണർത്തി മുൻപോട്ടു പോകേണ്ടതാണാദ്യം. ഘടികാരത്തിന്റെ 'ഘനതർ സ്പ്രിങ്ങ്' പോലെ കൃത്രിമഭാവമുള്ളതല്ല, ഒരു പ്രകൃതമായ പാലം നേരെ ചൊല്ലേ പോകുന്ന കഥാഘടനയാണ്, കൂടുതൽ ആകർഷകം. വിവിധം നൊമ്പരങ്ങളും മനോഹരങ്ങളും ഉണ്ടായപ്പോൾ മനോഹരമായ കഥകളും. മനുഷ്യപ്രവൃത്തികൾ പ്രാഥമികവും യാദൃച്ഛികവും വേരടിക്കും അവ അർഹിക്കുന്ന അവഗണനയും നല്ല നഷ്ടമെ നാടകങ്ങൾ മുൻപോട്ടു പോയിരുന്നെങ്കിൽ!!

ഒരു കഥാകാരന്മാർക്ക് എന്തും നല്ല ലക്ഷണം, അതാലുക്കളെ മനുഷ്യവേഷം. ഒരു കെട്ടും പാടാത്ത കൗസല്യം അനുകൂലം എട്ടു ഉൽക്കൃഷ്ടനല്ല, കെട്ടുകൾക്കു വിധേയതെങ്കിലും ആദ്യശ്രദ്ധയനായ ഒരു സാധാരണൻ! സ്നേഹത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റെയും പ്രാണകളാൽ കയ്യെടുത്ത ഒരു ആദ്യശ്രദ്ധയന്റെ നിസ്സഹായതയാണ്, സർവ്വവ്യക്തിഗതംകീറിയ ഒരു നേതാവിന്റെ പൂർണ്ണതയെക്കാൾ എടുത്തുപുറം. നമ്മുടെ നാടകങ്ങളിൽ സാധാരണ കാണുന്ന മറ്റൊരു യുക്തികം പ്രതിനായകനെ സംബന്ധിച്ചതാണ്. ലോകത്തിലായിരപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സകലദർശനങ്ങളുടെയും മാനേജർ പ്രതിനായകനും, സകലസമഗ്രങ്ങളുടെയും വിജയിലായി നായകനും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇത് എത്രയോ അസംഗതമായ ഒരു ചിത്രീകരണമാണ്. ആത്മാർത്ഥതയെ വിശ്വസിക്കുന്ന ആദ്യപേർക്ക് ഓദ്യോജ്ഞിന്റെ പേരിൽ ഭിന്നിച്ചുകൂടേ ബീഹാറിനെ ദൃക്സം ഈശ്വരപോലാ പരമേശ്വരമാണെന്നു മറ്റൊരു വിധിച്ചു. ഈശ്വരൻ അങ്ങനെയൊരാളും കോപമില്ലെന്നും, പ്രകൃതിശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനമാണ് അതിന് ആധാരമെന്നും രചിതനാഥാശാസ്ത്രം മെ

പടിപറഞ്ഞു. അവർ ആ വിഷയത്തിൽ ഭിന്നപക്ഷങ്ങളിൽ നിന്ന വാദിച്ചുകയ്യുണ്ടായി. ഇതുപോലെ ഓരോരുത്തിന്റെ പേരിൽ ഞങ്ങൾക്കു അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു് എങ്കിൽ ഓരോളം എന്തിനു സമവേദിഗുണങ്ങളുണ്ടു്? കോമരമാക്കി തുളിക്കുന്നു?

ഏതുത, അവിതി ഇവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു കഥാപാത്രത്തിന്റെ ഭാഗം അഭിനയിക്കുവാൻ വാമനൻ നടിനടമാകു് പൊതുവേ ഒരു സന്തോഷപരവുണ്ടു്. നായികാനായകന്മാരുടെ ഭാഗങ്ങൾക്കാണ്, അവരുടെ ഇടയിൽ കൂടുതൽ അപേക്ഷിക്കാൻ. ചിലപ്പോൾ കാണികൾ പ്രതിനായകനെ തുകിയെന്നുവരാം. അതു് അയാളുടെ അഭിനയസാമർത്ഥ്യത്തിന്റെ കൂടുതൽകൊണ്ടും കാര്യമൊണ്ടും സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. ഇത്തരം ഒരു കൃഷ്ണവിളിക്കൊണ്ടു ശിഥിലമാനസ്സായിത്തീരുന്നവരാണ് നമ്മുടെ പ്രതിനായകന്മാരിൽ അധികവും. ഒരു പ്രതിനായകനെ കഥാബന്ധത്തിൽ അയാൾ വഹിക്കുന്ന ഏതുതയുടെ പാത്രമൊണ്ടു മതിമറന്നുപോകുന്ന കാണികൾ ഉറക്കം ആടിക്കുപിക്കാം. അതു് അകൃത്യാപരണത്തിൽ അവരുടെ ആത്മാവിന്റെ പ്രതിഷേധസ്വഭാവം മാത്രമാണ്. അത്തരം കൃത്യമകൾ തന്റെ അഭിനയസാമർത്ഥ്യത്തിന്റെ പൊതുജനസമ്മതിപ്രസംഗങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കി സഹൃദയനായ പ്രതിനായകൻ കൃതാർത്ഥനാകണം. അതുപോലെത്തന്നെ എല്ലാ കഥാപാത്രങ്ങളുടേയും അവസാനം കാണിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിപ്പോപ്പുന്ന നാടകകർത്താവും, കഴിക്കാത്ത ചിന്താശക്തിയെ ബഹുമാനിക്കാതെ, അവരെ ഒരുതരം 'പാവ'കളായി കരുതുന്നു എന്നുവണം പറയാൻ. കഥയിലെ നിർവ്വഹണസന്ധിയിൽ നായികാനായകന്മാരുടെ മാത്രം നില കാണിക്കുവാനു നാടകകർത്താവിനു നിർബന്ധിതനാകേണ്ടു. മാത്രമല്ല കഥാപാത്രങ്ങളെ അവരുടെ പാട്ടിനു വിട്ടുക്കൊടുക്കു. അവരുടെ സ്വഭാവചിത്രണത്തിൽനിന്നു് അവർ അറിയുന്ന പര്യവസാനത്തിന്റെ വിധി കല്പിക്കുവാനുള്ള അവകാശം കഴിക്കാൻക

വിട്ടുകൊടുത്തുകൊടുക്കുക. അത്രയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഉടനടി ഉചിതങ്ങളായ ശിക്ഷകൾ കിട്ടുകയെന്നതു പ്രകൃതിനിന്ദമങ്ങളുടെ സാധാരണതത്വത്തിനു വിരുദ്ധമാണ്. നമുക്കു തെറ്റുപാറ്റാമായിരുന്ന സ്ഥലത്തു കഥയിലെ നായകൻ എങ്ങനെ മാത്രകൊണ്ടിട്ടുവെന്ന പ്രധാനപ്രശ്നമ കഥാനായകന്റെ സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചക്കാർ അനുഭവിക്കേണ്ടു.

നാടകത്തിൽ സർവ്വപ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട മറ്റൊരു കാര്യമാണ് രംഗവിധാനം. രംഗവിധാനം ഭംഗിയാതാൽ, നാടകം ഭംഗിയായി. നാടകം ഭംഗിയാകുമ്പോൾ കാഴ്ചക്കാർക്കും സന്തുഷ്ടമായി. കഥയുടെ “പ്ലോട്ടി”ന്റെ മേൽ നല്ല, ലക്ഷണയുക്തമായ രംഗവിധാനത്തിന്റെ ഭംഗിയാണ് നാടകത്തിന്റെ വിജയം. നാടകവേദിയുമായി നാടകകർത്താവിനുള്ള ദൃഢപരിചയം—അഥവാ നാടകകർത്താവു തന്നെ ഒരു നല്ല നടനായിരിക്കുന്ന കഴിവു—രംഗവിധാനം ഭംഗിയാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കാരണമാണ്. ഒരു ചാടിൽ വിവിധകുസുമങ്ങൾ ബന്ധിക്കുന്നതുപോലെ, സ്വാമിയാതി നില്ക്കുന്ന നാടകാഭരണത്തിന്റെ സന്ധികളിൽ വിവിധാസങ്ങളും സംഭവഗതികളും വ്യക്തികളും പൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ഫലസ്യമാണ്, രംഗവിധാനത്തിന്റെ വിജയം. കാരോ രംഗത്തിന്റെയും ഒടുവിൽ വികാരങ്ങളുടെ ഉന്നതഭാവങ്ങൾ—Climax—കൊടുമുടി പൂണ്ടു നില്ക്കണം. കാഴ്ചക്കാരുടെ അനുമാനത്തിനും ചിന്തയ്ക്കുമായി കാരോ ഭാഗം ദശാപനം ചെയ്യിപ്പിക്കണം. എന്തു സംഭവിക്കണമോ അതു വ്യക്തമായി സംഭവിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വിജയം, ആ സംഭവത്തിന്റെ അടുക്കലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തെ തപാപ്പിച്ചു വിപുലമായ പ്രതീക്ഷകൾക്കും അനുമാനങ്ങൾക്കും കാഴ്ചക്കാർക്കു സന്നദ്ധരാകുന്നതാണ്. ഒരു നാടകത്തിലെ ഏറ്റവും രസത്തൃപ്തവും ഉത്തരാവാദിത്വപാകിതവുമായ അവസരം, കർട്ടൻ വീണുകിടക്കുന്ന സമയമാണ്. വീഴുന്ന കർട്ടന്റെ ഉയരാലിനുണ്ടു മിനിറ്റിൽക്കൂടുതൽ സമയം ആവശ്യമില്ലാത്തതാണിത്.

രംഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കർട്ടൻ വീണുകിടക്കുന്ന
രണ്ടുതൂണായ സമതന്ത്രിയായിട്ട് വെറുതെയിരിപ്പോലെ
ഹിംസാത്മകമായ ഭാവസരം നാടകത്തിലുണ്ടാകാറില്ല.

വേദിയിൽ മാത്രം കഥാപാത്രങ്ങൾ സമീപത്തുത്തുപ്പാൾ
അവർക്ക് ബധിരത്വം സങ്കല്പിക്കുന്ന ആത്മഗതമാണ്, നാടക
കത്തിലെ മറ്റൊരു ഭൂതിഹിതം. അടുത്തു നില്ക്കുന്ന ആ
ളുകൾക്കു ചെവിയില്ലെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ അവരെ നിറായി
ചെയ്യുന്ന ചില രീതിമാനങ്ങൾ, ഗാഢ വിളിച്ചുപറയുന്ന
തു കേൾക്കുവാൻ 'ഗുളൻപാ'പ്പെപ്പാറിയാണ് സാമാന്യ
ബുദ്ധിയുള്ളവർ ചിന്തിക്കുക. ആത്മഗതം തന്നെ നാടകക
താവിന്റെ ഒരു അംഗവുമാണ്. അതു കൂടിച്ചേരി
ന്നു എന്നുണ്ടെങ്കിൽ വേദിയിൽ മാത്രമില്ലാത്തതുപ്പാൾ പ്ര
സ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

നാടകത്തിലെ ഭാവാ വാക്യവും, ഭാവചലന
കളുമായിരിക്കണം. ഒന്നിബധികമാളുകൾ ഒരേ സമയം വേദി
യിൽ നില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്ക് എല്ലാവർക്കും തന്നെ അഭിന
യാവസരമുണ്ടായിരിക്കണം. സംഭാഷണഭാഷയ്ക്കു സാദാ
വികത എറ്റവും വലിയ അവസ്ഥയാണ്. ആച്ച, ആച്ചാ
പഠിച്ചുടം, ആച്ചാതം, ആച്ചാതപഠിച്ചുടം, കർമ്മപ്പാക
ങ്ങൾ ഇങ്ങനെയുള്ള വ്യാകരണവിധി സംഭാഷണഭാഷയ്ക്ക്
സാധാരണവികതയാണ് സംഭവിപ്പിക്കുന്നത്. വിവിധക
ഥാപാത്രങ്ങൾക്കു വിവിധങ്ങളായ വിചാരഗതികൾപോ
ലെ, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വാക്യഗതികൾക്കും വ്യത്യാസമുണ്ടാ
യിരിക്കണം. എന്നാൽ ഒരു വേലക്കാരൻ, അവൻ വേല
ക്കാരനായതുകൊണ്ട്, നല്ല ഭാഷ അംഗീകരിച്ചുകൂടാ എന്ന്
പറയുന്നതു വിവാദവിഷയമാണ്. നായകനും വേലക്കാ
രനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഭാഷകൊണ്ടാണ് നിർണ്ണയിക്ക
പ്പെടുന്നതു വരുന്നതു ശരിയല്ല. അദ്യസ്സവിദ്യനായ ഒരു
വേലക്കാരൻ എളുപ്പക്കൊണ്ടു തെറ്റിപ്പോയ സംസാരഭാഷ
ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ.

രംഗവിധാനംപോലെയെന്ന പാഠവിധാനവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചമാണ്. നാടകം നയിക്കുന്നതിനു പത്താളുകളാണുള്ളതെങ്കിൽ അവർ പത്തുപേരും മനോന്മുഖ കൃതത്തിന്റെ പത്തു ചിത്രങ്ങൾ പ്രതിവിധീകരിക്കണം. ഓരോ കഥാപാത്രത്തിനും വ്യക്തിത്വം പൂർണ്ണമായി വ്യക്തികളാണെന്നും പാത്രസംവിധാനം പരാജയപ്പെടുന്നതിന് ഇന്നത്തെ നാടകങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന കാരണങ്ങൾ വ്യക്തിത്വപരിഷ്കാരവും, ഭാഷയുടെ അസ്വാഭാവികതയും, സംഗീതാധിപത്യമാണ്. ഓരോ നടന്റേയും സംഗീതസാമർത്ഥ്യത്തിന് മുൻപിൽ വിലയേറിയ സമയം ബലികഴിക്കേണ്ടതായി വരുന്ന കാഴ്ചകളുടെ ഗതികൾ നാടകകർത്താവിടനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നമ്മുടെ നാടകങ്ങളിലെ നാടകനാടക ഓരോ സംഗീതപ്പെട്ടികളായി രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്ന ആ ദേവനീയമായ കാഴ്ച എത്ര ലഭ്യമാവാം!

നാടകം ന്യായസാധ്യമായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ കലയുടെ പരിശുദ്ധത ഒരു കാഴ്ചമല്ല. അവർ കലാഭരണക്കാർ പ്രധാനം പണമാണ്. നമ്മുടെ നാടകങ്ങളുടെ പ്രചാരണഭാരം ഭാഗ്യദോഷത്താൽ നാടകവ്യവസായികളുടെ ഭർത്തൃലഹസ്യങ്ങളിലാണ് ചെന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നത്. സംസ്കാരലോകത്തിലേക്ക് അത്രമാത്രം ഉയർന്നിട്ടില്ലാത്തവർക്കുവേണ്ടി ഇന്നത്തായ ആദർശത്തെയോ, കലായെയോ തെക്കിടക്കല്ലവൻ അവർ മടിക്കാറില്ല. കേരളീയകലകളുടെ സൗന്ദര്യവും സാമൂഹ്യബോധത്തിലെ സംസ്കാരവിശേഷങ്ങളും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന് സിനിമാലോകം ഒരു വലിയ സാക്ഷ്യമാണ്. എന്നാൽ ഈ ലോകത്തിൽ മലയാളത്തിന് രണ്ടു മൂന്നു ചിത്രങ്ങളേ ഉള്ളൂ. അവ നല്ലിരിക്കുന്ന നാടകരൂപസാധികളുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവ എത്രമാത്രം അലങ്കാരമായിത്തീർന്നുവെന്നുള്ളത് നമുക്കുവേണ്ടുവരികുള്ള പരമാർത്ഥമാണ്. കോളത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സിനിമായുടെ കാഴ്ചയിൽ സാഹിത്യരൂപവുമുള്ളതാവാമെന്നു അധികൃതസംഘടന

കൾ എത്രയും ദനോത്ത ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ദൂരവ്യാപകങ്ങളായ ഫലങ്ങളാടു കൂടിയ നമ്മുടെ നാടകങ്ങളും അധികൃതനായ ഒരു സംഘടനയുടെ സമ്മേതത്തിനാശ്രയം പൊതുജനങ്ങളുടെ സന്നിധിയിലേക്കു ചെന്നിരുന്നെങ്കിൽ!!

നടീനായകവും പ്രകടനവും രണ്ടാണു്. നീവ്രമായ കലനത്തെ കൊത്തുപ്പി കണ്ണുനീരുകിഴും പ്രകാശവും, ഒരു ചെറിയ സ്വാമകിലുമുമാർത്തവും വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു നാടക കാഴ്ചക്കാരുടെ ഏതെങ്കിൽ പകർത്താൻ സാധിക്കും. നാമർ കാന്മാദനത്തെ, കാഴ്ചക്കാർ കാന്മിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു പ്രകടനക്കാർ കൈകാര്യകൾ തല്ലി തലമടിച്ച പാടുപാടി കാഴ്ചക്കാർ, കാണികൾക്കു ചിരിയാണുണ്ടാകുക. നമ്മുടെ നാടകാധ്യവസായികളിൽ പലരും പ്രകടനക്കാർക്കു്. ഒരു നല്ല നടൻ്റെ ലക്ഷണം, നാടകകർത്താവും കാണാത്തതുപോലും കാണുകയെന്നതും, അതു കാഴ്ചക്കാർ കാണിക്കുകയെന്നതുമാണു്. നടൻ്റെ നാടകകർത്താവിനെ ചിലർക്കു് അതിക്രമിക്കുകയെന്ന വേദന. കാണാത്ത പരിച്ഛിന്ന വാചകങ്ങളുടെ റിക്കാർഡാകുകയെന്ന ഇതിപല്ല, താൻ മനസ്സിലാക്കിയ വാചകങ്ങളിലെ വികാരം വേയും വാസ്യം മുഖത്തു പ്രസരിപ്പിക്കുകയെന്നുള്ളതിലാണു് നടൻ്റെ സാമർത്ഥ്യം. അദ്വൈതവിദ്യയായ നടീനടന്മാർ നമ്മുടെ നാടകവേദിയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതു കൂടാവഹംതന്നെ. എന്നാൽ ബാവർ നാടകാധ്യവസായികളുടെ വലയിൽ ഒരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങാതിരുന്നെങ്കിൽ!!

നാടകത്തിൽ, ഒരു നടനും നടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മാനസികമാണു്. ആ മാനസികബന്ധമാണു് അഭിനയിക്കുവാൻ അവർ ഒരുങ്ങേണ്ടതു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ചില നാടകങ്ങളിൽ നടീനടന്മാർ അഭിനയാവശ്യത്തിൽ റോളികൾക്കും കൈക്കൊള്ളുന്നതു നീതികരിക്കുന്നതല്ല. സിനിമ ഈ വിഷയത്തിൽ നാടകത്തിൻ്റെ മാർഗ്ഗദർശകമായിത്തീർന്നു. നാടകവും സിനിമയും രണ്ടാണു്. സിനിമ

ഒരു വാസ്തവികലോകത്തിന്റെ യാത്രികബന്ധവും, നാടകം അതിന്റെ കലാപരമായ ബന്ധവുമാണ്. നടിനടന്മാരുടെ ചലനങ്ങളും ചിന്താഗതിയും അതാതുദ്ദേശത്തിന്റെ സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നു. കോളീശർ അവരുടെ സഹോദരിമാരോടു സഹകരിച്ചുവോ, മാനസികബന്ധത്തിനല്ലാതെ ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങളാൽ യാതൊരു സാഹ്യതകളും അനുഭവിക്കാറില്ല. ഇന്നത്തെ ചില നാടകങ്ങളിൽ, കയ്യിച്ച നാടകവേദിയിലാകട്ടെ മാത്രം, സഹകരണസ്വഭാവത്തു മുഴുവൻ നടിമാരുടെ കൈത്തലം നടൻ കവൻകൊണ്ടു സങ്കേതത്തിലേക്കുണയ്ക്കുന്നതുപോലെ പോകുന്നതു കാണുമ്പോൾ, കാണികളിൽ പലരും തലതാഴ്ന്നുറങ്ങും. സംസ്കാരില്ലാത്ത ഘടകങ്ങൾ നാടകവ്യവസായത്തിലെ നടന്മാർക്കിടയിലുമ്പോൾ, നാടകത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ മറ്റൊരു നാടകം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് അങ്ങനെയൊരു പ്രശ്നം.

ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ നാടകങ്ങളിൽ തമിഴ് നാടകകാരരുടെ ഇടയിൽനിന്നു വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു പാരമ്പര്യം മാത്രമല്ല പോകാതെ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. നോട്ടീസനുസരിച്ചു നാടകം കാണാൻ നാം നേരത്തെ സ്ഥലം പിടിക്കണം. കണ്ടുറപ്പായ ഒരു വാച്ചിലെ സമയം എന്നും 'ലോക്കലേ' ആയിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. വേദിയിലെ ഒരു ഉച്ചി ഉറപ്പിക്കുന്ന കാണികളുടെ മുൻപിൽ പ്രത്യാശകൾക്കു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്ന കോട്ടപോലെ ഒരു വലിയ കർട്ടൻ അങ്ങനെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കേരളത്തിലുണ്ടായിരിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നതും ഇനി ഉണ്ടാകാവുന്നതുമായ സകല നാടകങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിയ കർട്ടനുകളാണവ. ഇവിടെത്തെ നാടകസ്വഭാവമെങ്ങനെയൊക്കെ മാറി മറിഞ്ഞാലും ഇനി ഒരു അങ്ങനെയൊക്കെയല്ലാത്ത നാടകവ്യക്തിത്വം കർട്ടനകൾ ഇന്നു കർട്ടൻ വ്യവസായികൾ സ്റ്റോക്ക് ചെയ്യുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. എത്ര കഥയും പാഠിതരത്തിലാണവ സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവയിൽ ചിലതു ചിലപ്പോൾ വേദിയിൽ മറിച്ചുകിടക്കുന്ന അമൂലകളെക്കൂടെ മുകളിൽ സൂക്ഷിച്ചുനിന്നു പോകാറുണ്ട്!!

നാടകം കാണാൻ കൗതുകമുള്ള ആളുകളുടെ കൂട്ടം നശിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ കേൾക്കും, അണിയാതെ നിൽക്കുന്ന മണി കിലുമ്പും അതിനോടുമൊന്ന് ഒരു ബഹുവു. കർട്ടൻ മാറുമായി ഉയരുന്നു. പേടിയിൽ ഒരു വശത്തായി ഉടനെ കാണാകുന്നതു ഹാർമോണിയവുമായി ആ പഴയ “പാവന മധുരം” കേൾക്കുന്നതാണ്. കാഴ്ചക്കാരുടെ പാപത്തിന്റെ ഭാരം പോലെയാ, ഏതെങ്കിലും നാടകത്തിന്റെ ശാപരൂപം പോലെയാ ഉള്ള ഉയർന്ന ആ ഉച്ചപ്പിന്നു ഇനിയും നമ്മുടെ നാടകവേദിയിൽനിന്നു ഇളക്കമുണ്ടായിട്ടില്ല!! അനന്തരം സംഗീതത്തടവുകാരെ അഴിച്ചുവിടുകയായി. പ്രേമം, കോപം, ദുഃഖം, സമാധാനം, സമാധാനം, സംഗീതത്തിലാണ് അടിയന്തിരം. ഏറ്റവും നല്ല ഒരു നാടകം മോശ്യത സംഗീതത്തിൽ അനന്തരം പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ വന്നിരിക്കുന്നു!! സംഗീതത്തെ കണക്കിന് നാടകവേദിയിൽനിന്നും പറഞ്ഞുയരുന്ന മെനിയല്ലെങ്കിലും, ആ വിഷയത്തിൽ വിശദവും നിർദ്ദയവുമായ ഒരു ശസ്ത്രീയ ഏറ്റവും ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. സ്വാഭാവികതയും ഭാവിതയും മുൻനിർത്തി സംഗീതം നിയന്ത്രിക്കുന്ന പൂർണ്ണമായ ഉന്നതവാദിത്വം നാടകകർത്താവിലാണ് ശേഖരിക്കേണ്ടതു്. ഒരു നടൻ, അയാൾക്കു തോന്നുമ്പോഴൊക്കെ പാടുന്ന നാടകവാദിത്വം എത്ര ഹിംസാത്മകം! നാടകം കൊല്ലം, അതിലെ പാട്ടുകൾ മറ്റൊരാളും, രചിക്കുന്ന അസാധാരണവും ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

പ്രേമം നമ്മുടെ നാടകങ്ങളിലെ ഒരു തരം സാംഗ്രമികവാദമായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയധികവും സന്തോഷപൂർവ്വസാഹിത്യമാണ്. ഒരു കഥ, അതു നിൽക്കേണ്ടതുള്ള നിമിത്തത്തിൽ, എല്ലാ കഥകളും ഇങ്ങനെ സന്തോഷപൂർവ്വസാഹിത്യമായിത്തീരുന്നതായിത്തന്നെയെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു കഥ സന്തോഷപൂർവ്വസാഹിത്യം, ദുഃഖപൂർവ്വസാഹിത്യം, ആയി സ്വയം തീർക്കുകയുണ്ടു്.

ദുഃഖപര്യവസായിയായ ഒരു കഥയിൽ മരണവും, രക്തപ്രവാഹവും, തോഷം, വെട്ടും, കത്തുപുളകാൽ ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത സമ്പന്നങ്ങളാണെന്നു ചില നാടകകർത്താക്കൾ തൊറിയായി ചൂടിയിരിക്കുന്നു! മരണമോ, രക്തപ്രവാഹമോ അല്ല ഭാഷയിന്റെ ജീവജൈവതം. അസൂയകാരായ ഒരു തീരുമാനം, ഒരു വിരഹം, ഒരു പരാജയം, ദുഃഖാത്മകമായ ഒരു സംഭവവികാസം, എന്നിവകളാൽ “ഭാഷയി”യുടെ ജീവൻ പൂർണ്ണതയിലാണെന്നു വന്നതാണ്. ഒരു കൂടി വ്യക്തമാക്കിയാൽ, പരാജയവും ദോഷാത്മകമായ നോക്കിക്കുറവുമാണ് “ഭാഷയി”യുടെ സൗന്ദര്യം! അതിൽ മരണവും, രക്തച്ചൊരിച്ചിലുകളും വേണമെന്നില്ല. സന്തോഷപര്യവസായിയായ ഒരു നാടകത്തിനു സാധിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ നേട്ടങ്ങൾ, ദുഃഖപര്യവസായിയായ ഒരു നാടകത്തിനുണ്ട്. ദുഃഖം, ആത്മാവിന്റെ അദ്ധ്യാപകനാണ്. പൊതുവായ ഒരു ചിന്തിയക്കാരൻ വ്യാപാരശക്തി, കരുത്തേറിയ ഒരു തൂണി കയ്യുയർത്തിയാണ്. ദുഃഖപര്യവസായിയായ ഒരു നല്ല നാടകത്തിൽനിന്നും, കാഴ്ചക്കാർക്കു വിശപ്പാണെന്നു ഒരു സ്റ്റേജിനേതാവടിക്കുന്നു. തന്നെയല്ല മനുഷ്യന്റെ നിർമ്മലവികാസങ്ങളുടെ പേരികളിൽ ചലനവും, ആത്മാവിൽ ആർദ്രതയും, ജീവകാരുണ്യത്തിനു ശരിയായ സമ്മാനവും നൽകാൻ ഭാഷയികൾക്കു കഴിയുന്നു.

ദുഃഖപര്യവസായിയായ ഒരു നാടകത്തെ ആദ്യം കരണത്തിൽ മുക്കി കാഴ്ചക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു പരമ്പരാഗതം പാർശ്വമായതിനാലാണ്. കാഴ്ചക്കാരുടെ മനസ്സിലെ അങ്ങനെയോരോന്നും ദുഃഖത്തിൽ നിമഗ്നമാകുന്നത് അവർക്ക് ഉഷ്ണമല്ല. ഒരു പൂമാലയുടെ തൂങ്ങിപ്പിടി കൊടിയിരിക്കുന്ന നൂപുപോലെ, കരുണം അടിമപ്രകാശങ്ങളിൽ നാടകത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ മാഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതാണ് കംഗി. ഹലിനം ഭാഷയികളിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത കാര്യമാണ്. എന്നാൽ സ്വന്തമായ ഒരു കരുണയ്ക്കു വി

പ്രീതിയുണ്ടാകാത്ത നാത്തിൽ മാത്രമേ ധർമ്മം നിബന്ധിക്കാമു. അങ്ങനെ ഉൽക്കടമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു ധർമ്മം വിവരിക്കുകയും വേണം. ധർമ്മത്തിനുവേണ്ടി കഥാകാരിയെത്താഴ്ത്തുന്ന ഒരു പാത്രമുണ്ടെന്നു, രംഗത്തേതോ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു് അഭിപ്രായത്തിനുമപ്പുറം ധർമ്മം വാദകത്തിൽ മാത്രം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്നായിത്തീരാതെ, അതു കഥാകാരിയെപ്പോലും ചേർത്തപ്പോൾ ദൃഷ്ടമായി ബാധിച്ചതിൽക്കുന്നതാണു് ധർമ്മം.

ഒരുപ്രകാരി ആവാദിപ്പാൽ, ഇന്നത്തെ നാടകങ്ങളുടെ ബാഹ്യവും ആവാദികച്ചാലു തോന്നുവെന്നു വിചാശമാകാറിയിരിക്കുകയും ചെയ്യും ആവാദമുണ്ടു്. കഥാകാരിയുടേയും സദാചാരകച്ചമാക്കിത്തീർക്കുക; പാത്രവിധാനം, രംഗവിധാനം, എന്നിവിടങ്ങളിൽ മനോഹര്യത്തിനു ദൃഷ്ടമായ ബാധം നൽകുക; സംഗീതത്തിൽനിന്നു നാടകാത്മാവിന്നു സമുദധിക്കുക; അഭിനയകാര്യത്തിൽ മുഖത്തിനു പ്രാമുഖ്യം കൊടുക്കുക; ഒരു നാടകത്തിന്റെ അഭിനയവശ്യത്തിനു സമയം ക്ഷണമെങ്കിലും കവിയാലോ, ആഴ്ചകൾ പത്തിൽ കൂടാതെയും ഇരിക്കത്തക്കവിധം ചെറുതായി വേണ്ടത്ര പരിഷ്കാരമുണ്ടാക്കുക; അഭിനയങ്ങളായ സാമൂഹ്യനാടകങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ സഹായങ്ങളായ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നൽകുക; നമ്മുടെ നടിനടന്മാർക്കും കലാസംസ്കാരങ്ങൾക്കും പ്രചാരം കിട്ടുന്ന കവിധം ചിത്രനാടകം ഇപ്പോഴത്തെ സാഹചര്യങ്ങളാലായി നമ്മുടെ കഥകളെ ബാധിച്ചിരിക്കുക; എന്നിങ്ങനെയൊക്കെ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ നാടകങ്ങളുടെ സർവ്വപ്രധാനങ്ങളായ ആവാദങ്ങൾ.

എഴുത്തുകാരനും

ആധുനികപദ്യസാഹിത്യം

അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം

(വെങ്കിടേട്ടം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്)

വിചാരിനിതായ പ്രകൃതിഭിന്നതപോലെയെ പ്രേമാപ്തമാകുന്ന നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലും ആത്മീയതയും സമാധാനവും കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മധ്യകാലമാണല്ലോ ചരിത്രം. സാഹിത്യരചനയുടെ എതിരില്ലാത്ത ഭാവനാവിഷ്ണുവിന്റെ നിർമ്മാണമായ എഴുത്താണിത്. ഇതാണ് മധ്യകാലം. 'കുസുമം കുസുമമാൽപത്തി' എന്ന പാഞ്ചതന്ത്രത്തിൽ വസന്തമദ്ധ്യത്തിൽ മറ്റൊരു വാചനം!

“പുത്തം കളിപ്പോലെയോ ഭാഗങ്ങളിൽ
പെട്ടെന്ന് കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും കാലം
അതു നമുക്കു വേണ്ടിയതല്ല കഴിഞ്ഞതല്ല”

എഴുത്തുകാരനും

“സാമൂഹികനോക്കുമ്പോൾ എത്രമാധ്യം
കാലമെടുക്കുന്നതെന്നും
ഗ്രന്ഥം നന്നായതല്ലോ ചെയ്തതല്ലോ
കാലം നിനക്കു നൽകി സാമൂഹ്യത നൽകി”

എന്ന മനോഹരമായ പാട്ടുവാക്ക് നോന്നിപ്പോകുന്നു.

‘ആധുനികപദ്യസാഹിത്യം’ എന്ന പുസ്തകത്തിലായിട്ടുള്ള പദ്യരചനയിലുള്ള പുതിയതൊരു കാലമാണിത്. അതിന്റെ ഭാവനാവിഷ്ണുവിന്റെ നിർമ്മാണമായ എഴുത്താണ്. മെഴുത്തുവഴിയായും മെഴുത്തുവഴിയായും അധികാരികളുടെ ആത്മീയതയെ വിവരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ് മെഴുത്തു.

[illegible]

കേരള മാതൃഭാഷക്കാര് നാളെക്കാരും ആധുനികപദ്യ സാഹിത്യത്തിന്റെ മനോഹരമായ ഒരു കലാരൂപം എന്ന ഭാവനാലോകനാലും പഠനത്തോടെ, ആ അറിവിന്റെയും കറുപ്പു പ്രാവിനമായിപ്പോയി എന്നുള്ള പക്ഷാന്തരം പലരും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. നവീനമോചിതത്വത്തിന്റെ പരമ കാലാനുരൂപമായ ചെമ്മന്തകവികളുടെ കാവ്യശില്പത്തെ വിശദീകരിച്ചു "ചെമ്മന്തകവിയുടെ പ്രാധാന്യം" എന്നൊരു വിഭാഗം ഇവിടെ സമീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ പക്ഷാന്തരത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതാണ് എന്ന് കരുതേണ്ടതാണ്. സംസ്കൃതവിശേഷമായ ജാതികല്പസാരം എന്ന പരിഗണിച്ച പിറകോട്ടു പിടിച്ചിട്ടുള്ളവര് നാം എത്രയൊരു പരിശ്രമിച്ചാലും, ആധുനികപദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉയരകാലത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങളെപ്പോലൊക്കെയുള്ളതാണ് കേരളമാതൃഭാഷകവിതയുടെ ഉദ്യമമെന്നു കരുതേണ്ടതാകുന്നു. സമീകാരം നിവൃത്തി

യില്ല. മിതവാദികൾ പദ്യസാഹിത്യത്തിലെ ഓരോന്നിക് പ്രസ്ഥാനം, അഥവാ നവോത്ഥാനഘട്ടം, സമാഹരിക്കുന്ന ഈ ആശാൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ എന്നീ മഹാകവികളുടെ പ്രാബല്യശതയിലാണെന്നു പുണരിക്കാണിക്കാമ്പാൾ, പാകി സ്ഥാൻവാദത്തിന്റെ ജനയിതാവായ ഹിന്നായെപ്പോലെ, പിടിച്ചുപിടി വിടാതെ നില്ക്കുന്ന പുരാഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ ഇന്നലെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കൃതികൾകൂടിയും യാഥാസ്ഥിതികനിർമ്മിതങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞു പുറത്തുപോകുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നവരൂപം സൃഷ്ടിക്കുവാനും ബദ്ധപ്പെടുന്നു. ആധുനികം എന്ന വിശേഷണംകൊണ്ടു ജീവൽകവികളെ മാത്രമേ പരാമർശിക്കാവൂ എന്നു മിതവാദകളുള്ള യാതൊരാളും വാദിക്കുമെന്നു തോന്നിയില്ല. അക്കാലവാൽകൃം സംഭവിച്ച ഔവാക്കുമാനം, ഔവരചൈതന്യം തുളിത്തുളുവുന്ന വൃദ്ധമാനം ലോകത്തിലുള്ളതുപോലെ സാഹിത്യത്തിലും പഴമത്തുകിമപ്പെട്ടുപോകുന്ന നവീനത്വം, പുതുതായ ആശയങ്ങൾ പഴമക്കാരും ഇല്ലാതില്ല. ഈ ഭൂമിയിൽ നിന്നൊഴികെയുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമേ കാണുന്നുള്ളൂ. ആധുനികപദ്യസാഹിത്യത്തെ മൂന്നുഘട്ടമായി തരംതിരിക്കുക. മഹാകാവ്യപ്രധാനമാണ് ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടം. വലിയതോതിൽ അന്യരന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വളരുന്ന അന്നത്തെ പദ്യസാഹിത്യം ചെന്നമ്മിനമ്പുതിരിമാർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർതമ്പുരാക്കന്മാർ, നടുവത്തു നമ്പുതിരിമാർ, ഒടുവിൽ മനവാന്മാർ, കണ്ടൂർ, കെ. സി., വി. സി. തുടങ്ങിയ കവിപുംഗവന്മാരുടെ കാലാവസ്ഥകൾ പാത്രീഭവിച്ചു. അക്കാലത്തിനനുരൂപങ്ങളായ മഹാകാവ്യങ്ങളും അതിനിടയ്ക്കാവിർഭവിച്ച ചില ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും സാഹിത്യോദീവ്യമായി സാക്ഷരമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന്, അവയുടെ നേരെ നൊന്തി ചൂളിക്കുന്നതിൽ യാതൊരുവുമില്ല. സംസ്കൃതവൃത്തപ്രഭുതമാണ് അന്നു സാമൂഹികമായി നടമാടിയിരുന്നതു്. 'കൊടുങ്ങല്ലൂർപ്രസ്ഥാനം' എന്നു വ്യാഖ്യാരിച്ചുവന്ന ഒരു രീതി-സംസാരോദ്ധ പദ്യത്തിലാ

കുന്ന ഒരു ആശയപ്രകാരനസമ്പ്രദായം — അക്കാലത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകചിഹ്നമായിരുന്നു.

“ഇരിക്കട്ടെ, കാര്യം തുടങ്ങാമെന്നിടക്കാ

ചൊരിപ്പിട്ടു വല്ലാതെ കാലൊന്നു പൊട്ടി.”

പുനീഷ്വരൻ പോകുന്ന ഒരു പോഷ്. ഇത് ഒരുതരം ഹിതലിസ്തമാണെന്നു വേണമെന്നിൽ വാദിക്കാം.

സംസ്കൃതത്തിലെ പല ഉത്തമകാവ്യങ്ങളും ഭാഷയിലേക്കു സംഗ്രമിച്ചത് ഇക്കാലത്താണെന്നുള്ളതു നമുക്ക് അതുവേഗം മാനുഷമുയർന്നുവന്നു. കോളവർണ്ണകാവ്യങ്ങളിൽ ഇന്നത്തെ പദ്യസാഹിത്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതു നന്നായില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്ന സാമുദായമാരുടെ ഭൂഷണപരത്തയും ആക്ഷേപത്തെയും ബഹുമാനിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ പറയുന്നത്, നിങ്ങൾ പറയുന്നതനുവാൻ ഭാവമില്ലെങ്കിൽ, പൂർണ്ണപാഞ്ചാലം കാണിക്കുന്ന ഒരു പുരാവൃത്തപരാമർശമായിമാത്രം ഈ പ്രസ്താവനകളെ ഗണിച്ചാൽ മതിയെന്നാണ്.

മിന്നിടയ്ക്കും ഖണ്ഡകാവ്യകാലമാകുന്നു. പദ്യസാഹിത്യത്തിലെ, അത്യധികം ആദോഹ്യപ്രദമായ ഒരു പരിവർത്തനപ്രഭാവത്തിന്റെ മറ്റുപ്രകാരംഖണ്ഡനീയാണു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിലൂടെ മാറ്റാറാലിക്കൊണ്ടത്. സത്യത്തിന്റേയും സാമുദായത്തിന്റേയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, ഏതും ഏതയത്തോടു ചെയ്യുന്ന ശ്രമിസുഭൂഷണമായ നർമ്മസംഭാഷണങ്ങളാണ് അവയിലെ പ്രതിപാദ്യം.

“പദ്യം എന്നതു കോലം മിഥപദങ്ങളുടേയും വാചകങ്ങളുടേയും വ്യവസ്ഥാനുസൃതമായ വിന്യാസമല്ല. വൃത്തനിബന്ധനയനുസരിച്ചുള്ള പദവിന്യാസം പദ്യത്തിന് ഒരു സ്വരൂപം നൽകുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. പദ്യപരിഭാഷണത്തിൽ വൃത്താനുഗുണമായ വർണ്ണവിന്യാസത്തെയോ, പ്രാസപ്രചാരമായ ഭാഷയെയോ കാവ്യഗുണത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. പദ്യത്തിന്റെ തൊലിപ്പൂം വിട്ട് അകത്തുള്ള രക്തമാംസങ്ങളിൽ പരിഭാഷണം

നടത്തണം. പദ്യത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളായ പദങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ചിദാനന്ദസുധാധാരാപ്തമായ ഒരു ദിവ്യചൈതന്യത്തിന്റെ ജ്വാലകൾ സമുപലിച്ഛുകൊണ്ടിരിക്കണം." എന്നുള്ള 'എഡ്മണ്ട് ഗോസി'ന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ വ്യാഖ്യാനത്തിലെ വാചാശ്രമത്തെ ആ കാവ്യങ്ങൾ സവിശേഷം ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആശയപ്രകടനപാടവമാണല്ലോ ഒരു ഉത്തമകാവ്യകാരന്റെ ലക്ഷണം. നാടമ്പിനുള്ളിൽ കാടകുഴലിപ്പിപ്പിടിക്കുന്നതായി പഠിണമിടുന്നതുപോലെ കവിമനോഹരമായ വർണവസ്തുക്കളിൽ പ്രാവീണ്യം നാനാഭാവങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന സൗരഭ്യമായി സമുല്പസിക്കണം. അപ്പോൾ മാത്രമേ നവതീഭാവം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. ഗ്രീസിലെ ഒരു ചിത്രകാരൻ വരച്ച ഈതപ്പട്ടം കണ്ടു സാക്ഷാൽ ഈതപ്പട്ടമാണെന്നു കൂട്ടിച്ച് ഒരു കാക്ക അതിന്മേൽചെന്നു കൊത്തിയതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെത്തന്നെ ഒരു നായകനാണ് കവിതയ്ക്കും വേണ്ടത്. ആംഗലഭാഷയുടെ സാമീപ്യവും സമ്പന്നവുമായിരുന്നു ഇങ്ങനെ ഭാവാനുഭവങ്ങളായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ. അവയ്ക്കിടയിലുള്ളതെന്നു നിസ്സംശയം അഭിപ്രായപ്പെടാം. ഇത് പ്രാണത്തെ പദ്യസാഹിത്യത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ശോധിതവ്യമാണ്. കാവ്യങ്ങളുടെ കഥാവിധിയകമായ അർത്ഥപര്യവസായിത്വം അനാരോഗ്യമാണെന്നുള്ള പരസ്പരസഹായമായ മാനാവൃത്തിയും ഒരു മാതാമ വന്നു. പ്രതിഭാവിഭാസം പ്രകാശിച്ചു. ഭാവനകൾ അമിടുവാതിലൊഴിച്ചിടുന്നതുപോലെ ഭാവശാഖപ്രാണാടകത്തിലിരിക്കുന്നതി. മിന്നുകൾക്ക് ആടവും മിനിയും വെളിച്ചം സൗരഭ്യം അവയുടെ വിഭവകൊടികൾ പാപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ, 'ഒരു വിൽസൺ മേല്പുറപ്പട്ടന്റെ പുതുപുപ്പം കലയുന്ന വല്ലി'പോലെ പദ്യശാഖ പുതുച്ചെടവെ അഭിരാമഭാവങ്ങളെണിഞ്ഞു.

പുരാണകിരണങ്ങളായിത്തീർന്ന ഈ പുണ്യപ്രമാണത്തിന്റെ മുന്നണിയിൽ കാണുന്ന മൂന്നു നായകന്മാരാണ്, അഥവാ ഗായകന്മാരാണ്, ആശാനും വള്ളത്തോളും ഉള്ളൂരും. അവരുടെ ഏകപരിപഞ്ചികകളിൽനിന്നു വിനിമിതമായിട്ടുള്ള മധുര

മോഹനഗാനങ്ങൾ മലയാളാലുക്കൻ കോരിത്തരിപ്പിച്ചു. ആരോടൊന്നും പ്രേമമതിയായ കവിത, വിനോദമകമായ ഒരു നാടകത്തിലെ നായികയെപ്പോലെ നശോഭാഗങ്ങളുള്ള ഒരു നാടകമുണ്ടെന്ന് ചിന്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രകൃതിലീലാലാലസയായ കാര്യംഗന, നവനവചിതമായ നർത്തകിയെന്നവണ്ണം നാളുമേൽക്കൊപ്പിച്ചു നമ്മെ ആനന്ദവൃത്തം ചെയ്യിക്കുകയും, ഉഷ്ണാദിന്റെ മനസിനിമിത്തമായ സാധുപതി, ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥയെപ്പോലെ ധർമ്മപീഠത്തിലും ലാഭബന്ധുപീഠത്തിലും മാറിമാറിയിരിക്കുകയുണ്ടെന്നുള്ളതും ചെയ്യിക്കുകയുമാണെന്ന സാമാന്യമായി പറയാം.

നവീനരീതിയിൽ നിർമ്മിച്ച ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യസംഗ്രഹത്തിന്റെ ആനന്ദകല്പകളാണ് ആരോടൊന്നും കൃതികളെന്നു നമുക്കഭിമാനിക്കാം. എന്നാൽ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ വിശദിപ്പിച്ചിരുന്ന കൂടാരനാശാൻ ആദ്യത്തെ സ്വതന്ത്രനായിരുന്നില്ല. ഒരു ചെറിയ നൂലിൽ അസംഖ്യം ആടുകളെന്ന പോലെ ശൃംഗവൃത്തങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനേകാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടിയിരുന്നില്ല. ആദിമേന്ദഭവനത്തിൽനിന്നും, ആചാര്യംഖാഗണ്ഡാധർമ്മം സ്വതഃ വിട്ടിൽ തിരിച്ചു വന്ന ഓളിന്റെ ശാശ്വതാധിനിത്യം ആരോടൊന്നും ദ്രാവിഡവൃത്തകാവ്യങ്ങളിൽ കളിയാടുന്നതു്.

മലയാളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനമായ ദ്രാവിഡഗാനവൃത്തങ്ങളെ—പ്രചാരപുഷ്പങ്ങളായ ആ സ്വതന്ത്രനാണു്,ങ്ങളെ—പുനഃസരിച്ചതിലാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും വിജയദ്രവ്യം നിദലിക്കുക. പദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു സമുപരിവർത്തനമായി ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ വീക്ഷിക്കാം. കേളസാഹിത്യത്തിന്റെ സംഗീതസുഖവും സൗകന്യവും വെളിച്ചതു് എന്നു് മറ്റൊരുതാണ്.

വള്ളത്തോളനായ ഈ മലനാട്ടുകാകീലത്തിന്റെ മേടകുശീലങ്ങൾ മറ്റൊരു മഹാകാവ്യംകൂടി സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. താതു്, നമ്മുടെ ഉയിൽ സ്പഷ്ടമായിക്കിടന്നിരുന്ന ദേശാഭിമാ

നരേന്ദ്രയും സപാതന്ത്ര്യബോധത്തെയും ഉണർത്തിവിട്ടു എന്നുള്ളതാണ്. 'ഭനനീ ഭനദ്വില സപാതാദപി ഗതീയസി' എന്നുള്ള നൃപതിയുടെ സപാതാധ്യം പാശ്ചാത്യം കൃതികളിലൂടെ അദ്ദേഹം പകർത്തിക്കൊണ്ടിട്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. സപാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആവേശകരമായ ആഹ്വാനം, ഈ രാജ്യത്തു് ആദ്യമായി ശ്രവിച്ചതു്,—കുമാരവണപുഷ്പം ഞാൻ പായപ്പെട്ടു,—“നമോ നമഃസു! ത്രിമാത്രവെച്ചുമാമാചസംഗീതകലാനഭാവമേ” എന്ന പരിഭവനംചെയ്തു ബുദ്ധനനിശ്ചയിനായ ഈ ബിഹ്നജ്ഞാത മാറാമല്ല. വിധിയുടെ വിചിത്രമായ ഗതി നോക്കുക!

ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ 'ഉമാകോല'മെഴുതി ലോകപ്രഭംസയ്ക്കു പാർപ്പിച്ച ഉള്ളൂർ ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം കാര്യപരിചാരിതരെന്ന പരിലാസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്ഭുതപ്രഭുമാര പാണ്ഡിത്യകണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്നു് എത്രയത്ര ആശ്ചര്യങ്ങളെക്കണ്ടി തന്റെ കവിതകൾക്കു നീട്ടി വാങ്ങിയിട്ടില്ല! ആർക്കർജ്ജുനയും ഭാരതീപാദർശണാലയം കാര്യമാരാ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അഭിപ്രീയമായ പ്രാഗത്ഭ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ കോളകൊണ്ടു വന്നുകാലവർത്തിവിനായും, മറ്റു ചിലപ്പോൾ ശരിക്കിറങ്ങലാലിതയായ ശരണഭിനായം ഉള്ളൂർക്കവിത കേൾക്കുന്നു. എന്തുവിനിയും അദ്ദേഹത്തിനു വശഗമാണ്.

ത്രീമാന്ദാരായ കാരിപ്പരം, നാലപ്പാടൻ, ഭി. കോപാപ്പ, പള്ളത്തു രാമൻ, ചങ്ങമ്പുഴ, ത്രീമതി ബാലാമണിയമ്മ മുതലായവരുടെ വിശിഷ്ടഭാവനങ്ങളും കൈകളിലൂടെ വായിച്ചു നേട്ടങ്ങൾതന്നെ. ഇവരെക്കൂടാതെ വലുതും ചെറുമാന്തി പ്രകാശിക്കുന്ന അനംബ്യം നക്ഷത്രങ്ങളും കാര്യനടസ്സിനെ നേലകരിക്കുന്നു. എന്തൊക്കെ? 'നക്ഷത്രമെണ്ണിക്കു' വാൻ നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമില്ലല്ലോ.

പദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ മൂന്നാംഘട്ടത്തിൽ ലഘുശീതങ്ങളുടെ പ്രചാരമാണ് നാം കാണുന്നത്. ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഖണ്ഡഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളായി മാറി. ദിവംഗതനായ ശ്രീ.

[illegible]

ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലെ "റിമഫിനം", "നോബൽ" എന്നീ പ്രശസ്തങ്ങളായ അനേകങ്ങളും മറ്റും ഉൾപ്പെടെ അനേകവിധങ്ങളുള്ള റിസർച്ചയും എഴുതി

ലും സോണാറിനെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്ക്. സോണാർ അഥവാ ഗീതകം കവിതയെ പ്രാപം ഉദ്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു എന്നാണ് പ്രധാനമായും അർത്ഥം. 'വ്യാസ'ത്തിൽത്തന്നെ കുടുംബിരികുന്ന കവി നിരക്കുനോക്കുന്ന പാടുന്നത് ഒരു ഭംഗിവാക്യമാത്രമാണ്. കവിപ്രതിഭയും പല ഉടക്കുകളും കൊടുത്തുകൊടുത്തു. അതാൽ സകല നിബന്ധനകളും ഉല്ലംഖിപ്പുന്ന ഒരു സാഹസകർമ്മവല്ല.

ഇവിടം, ഇതിടെ വളരെ മെച്ചപ്പെടുത്താനായ പൂരാഗമനസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ചിലതു സൂചിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അമരിക്കുതിലെ ഒരു തൊഴിലാളി പത്രത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി. "ഒരു തൊഴിലാളിക്ക് ഒരു മുതലാളിയെ നോക്കേണ്ടത്. മുതലാളി വിശ്വസ്തനും സത്യാവസ്ഥനുമായാണെന്നുള്ളതിന്, അയാളുടെ കീഴിൽ ജോലിചെയ്തിട്ടുള്ള മൂന്നു മൂന്നു മാസങ്ങൾ സർട്ടിഫിക്കറ്റോടു സഹിതം അയക്കുക."

ഈ പരസ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചുള്ള ഒരു പ്രാദേശികത—ചക്രവർത്തികളുടെയും ഒരു നേതാക്കളുടെയും—ഇന്നു ലോകത്തിൽ എവിടെയും പരന്നിട്ടുണ്ട്. 'ബർണാഡ് ഷാ' മുതലായ സാഹിത്യനായകന്മാരും റഷ്യൻ സോവ്യറ്റിസവും ഇതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജിജ്ഞാസയായ സകലാധ്വാനസമുദയവും തട്ടിത്തകർന്നുനോക്കുന്നതാണ് ഇതിന്റെ പരമലക്ഷ്യം. ഈ ചിത്തവൃത്തിയുടെ പ്രതിഫലനമായിത്തീർന്നുവന്നിട്ടുള്ളതും ചില കോളിളക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഏറ്റവും പരിശുദ്ധിച്ച പരിപ്ലവം പൂരാഗമനസാഹിത്യമെന്നു തോന്നുന്നു. കവിത കണ്യാഴ്ചയുടെ മണിയാകുമ്പോൾനിന്നു കുമ്പസാരമാക്കി കുടികളിലേക്കും കൂപ്പുകുഴികളിലേക്കും ഇറങ്ങിവരികയാണ്. ലോകമേ മനമിറവെഴുതുമെന്നുള്ള ആശയത്തെയും മറികളിച്ച്, ജ്ഞാനപ്രദമായിത്തീർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുമായിത്തീരണം എന്നു വന്നു പുരാഗമനപക്ഷക്കാർ വാദിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യർക്കിടയിൽ. ശത്രുക്കൾക്കിടയിലായെന്നു പുതിയതും ശത്രു

ബുദ്ധിമുട്ടും ചെറുകഥകളായിട്ടാണ് കാണുന്നത്; പട്ടു ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇവിടം ഉണ്ടാകണമിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, എന്തായാലും ജപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത് കൊള്ളാം!!

പുരാഗതസാഹിത്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്താണ്? ഇതേദൈവം ആരും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിക്കുന്നു. നവയുഗം കൂട്ടത്തിൽ ഞാനില്ല. ആദ്യമേ ലക്ഷണം കേൾക്കണമെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ 'പഴഞ്ചൻ' സമ്പ്രദായമാല്ല? സാഹിത്യമുണ്ടായിട്ടു ലക്ഷണം നിർണ്ണയിക്കാം. നല്ലതുകിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം തന്നെ ലക്ഷണാനിതമാണെന്നു വാദിക്കുകയുമാവാം. ഇപ്പോൾ പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു പുരാഗതസാഹിത്യം അനാവശ്യമാണെന്നല്ല എന്റെ വിവക്ഷ. യഥാർത്ഥമായ പുരാഗതിയെ ആയാണ് ആഗ്രഹിക്കാഞ്ഞത്? ഉത്തമവിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഭാവനം മാറ്റത്തിൽക്കൂടി ചരിക്കുവാൻ ഉപാധം ആകുമല്ലോ. വഴികൾ മാറിമാറിയിരുന്നാലും, ഭാഷയെ സ്നേഹിക്കുന്ന നമ്മുടെ മനസ്സും ലക്ഷ്യം ഒന്നായിത്തീർന്നു. പൂർവ്വകാലത്തെ പൂർണ്ണമായൊന്നാണോ, വിവാദംകൊണ്ടോ, വിജയം കൈവരിക്കാൻ ഉണ്ടായ പുരാഗതസാഹിത്യകാരന്മാരും അറിയിക്കുന്നതുകൊള്ളാം.

മലയാളകവിത ഇന്നു മനോഹരമായി—എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു ചെറിയ നിർദ്വേഷമുള്ളതുകൊണ്ടു വാറിപ്പാകാതെ മാത്രം—പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നിരീക്ഷണശേഷമാർ പറയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്; ലാഭമുണ്ടാകുമ്പോൾ സമാഹാരമാണ് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ നയം. എത്ര ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലും ഇങ്ങനെയുള്ള ഘട്ടമുണ്ട്. ഒരു നല്ല മഴക്കാലത്തിനുവേണ്ടി വേദാന്തപ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തലുകൾ കാത്തിരിക്കുകയാണ് നാമിപ്പോൾ. തുടങ്ങിയ സമയം, ഈ ലോകത്തെത്തന്നെ ഒരു തീർച്ച ഉണ്ടായി മാറിയിരിക്കുകയുമാണ്. എങ്കിലും വിപരീതപ്രത്യേകതകളിൽനിന്നും ഭവനമുണ്ടെന്നു പോകണം.

അതിനാൽ, പ്രാദേശികങ്ങളോടൊന്നിച്ച് ചില നിർദ്വേഷം ഇവിടെ സമർപ്പിക്കാം. പ്രേമത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം

ചുറ്റുംകൊണ്ട് ഉപദിവിടുന്നവാരാണ് മലയാളകവികൾ എന്നാപവാമുണ്ട്. പ്രേമനൈരാശ്യങ്ങളും പ്രേമക്കുതികളും അപമാണങ്ങളുംകൊണ്ട് കാര്യഗാഢീകളും കലുഷിതമാകുന്നതുകൂടെ വ്യസനിച്ചു മരുകവി വളരാത്തതാണെന്നു വാസനത്തിൽ ചിലരുടെല്ലാം ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായി. നാഴെക്കുറിക്കുന്ന കാളിദാസാര്യത്തിൽ ഇങ്ങിനിലാണെന്നായിരിക്കാം ചിലരുടെ വിചാരം.

“മദ്ധ്യസ്ഥരായ തന്മണിതന്മണകം യോഗം
സിദ്ധിമുട്ടായ വിസമേതേ നിന്ദാപ്രസ്താവം;
തേജോ മനോരമ ഹൃദയാപൂരിതാഭയോന്മയ
ഇദ്യോനാഗാഗത ഇഖയുന്നതുമോദുകോജ്ഞാം.”

ഒട്ടുകോജ്ഞാം; എന്തൊത്താലാ? വിഷയമെന്തായില്ല. കൊണ്ടുണ്ടാകണ്ട ഭാവമെന്തായില്ല. കവിനായുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് അനുപമമണിതമാകുന്ന. സിദ്ധിമുട്ടേണ്ട വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു സമാഹൃതമായി ചിന്തിക്കണം. വിഷയമെന്തായിട്ടുണ്ടാവും ആശയത്തിന്റെ പുതുമകൊണ്ടും മൊത്തയുടെ രാമണിയകംകൊണ്ടും സെപ്രമാക്കിത്തീർക്കണം. പുരാണകഥകളെ ഗുഹമണ്ഡപം ചെയ്യണമെന്നു വാദിക്കുന്നവർ വളരാത്തതിന്റെ ‘കിളിത്തൊഴുതലും’, ‘വിപശ്ചിത്തി’നെ വിഷയികാിച്ചുകൊണ്ടു് ഉല്പാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളുടേയും വായിക്കുക.

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപാഠ്യമാണെന്നു മാത്രം സ്വന്തവും സിദ്ധിച്ചു എന്നുള്ള വ്യാജമാഹത്തിനു കവിതാപ്രാപ്തികൾ അടിച്ചെടുക്കരുതു്. ഒരു മലയാളകവിതാസംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള അശ്വാസം കൂടിയതീരു. വൃത്തവും വ്യാകരണവുമെല്ലാം ഭാരാതം ചങ്ങലകളാണെന്നു് ഉപദിപ്പുവണ്ണമികൾ പറയുന്നതു വിശ്വാസിക്കരുതു്.

അന്യഭാഷകളിലെ ഉത്തമഖണ്ഡകൃതികൾ വിവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ളവർ ആ വിഷയത്തിൽ ഭാഗ്യകാരികളാകണം. തർജ്ജമചെയ്യേണ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തേടിപ്പിടിക്കുവാൻ പഠിപ്പത്തിൽനിന്നു് ഒരു പണ്ഡിതസംഘത്തെ രൂപവൽക്കരിച്ച ശ്രമിച്ചുള്ളവരെ എല്ലിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

അറിവറിഞ്ഞുപോയവർക്കു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും വേണം. വൃത്തവിധയകമായ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. പ്രചാരം ലോപിച്ചുപോയ പഴയ ഭാഷാ വൃത്തങ്ങളെ സമയോചിതമായി ഒരു വിനീതശ്രമം ഞാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലും നിപുണനായുള്ള മാന്യന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആവശ്യപ്പെട്ടു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. തമിഴ്, ഹിന്ദി മുതലായ ഭാഷകളിൽനിന്നു ലഭ്യമായതിനിന്നു വൃത്തങ്ങൾ പകർത്താനും ശ്രമിച്ചുവരികിലും. ഈ പരിശ്രമം കലാകൃതികളിൽ ഒരു “ലേഖനവൃത്തമണ്ഡലി”യുടെ രൂപത്തിൽ കലാശിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

കാദാ കൊല്ലവും ഉണ്ടാകുന്ന സന്തതകാവ്യങ്ങളിൽ മുഖ്യമായ മൂന്നെണ്ണത്തിന്നു നമ്മുടെ മൂന്നു മഹാകവികളുടെ പേരിൽ കാദാ സുവർണ്ണമുദ്ര പരിചയസ്ഥമെന്നതിൽ വെച്ചു നൽകുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഇവിടെപ്പോലെയുള്ളതും വന്നതും ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്യാം.

കവിതാപരിശ്രമം കേരളത്തിൽ തീരെ ആദായകരമല്ല. ഉപജീവനത്തിന്നു മാത്രമേ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ദുരവസ്ഥയ്ക്കു ഒരു പരിഹാരമുണ്ടാകാതെ കനം സാധിക്കുകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. “വിശ്വരൂപ”കന്മാരായ ‘വി. സി.’ കളി കഴിഞ്ഞാൽ മൂണ്ടുന്നതായവരെ ഭവിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു ശ്രീ എം. ആർ. നായർ എം. എ. എ. നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ “കവികളുടെ ജീവിതസൗഖ്യത്തെ ദാരിദ്ര്യാഗ്നിയിലോ, ദുഃഖാഗ്നിയിലോ, ഇടുങ്ങിപ്പിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല” എന്നും അദ്ദേഹം വിധിക്കുന്നുണ്ട്. ശ്രീമാൻ നായർ ഉപസംഹരിക്കുകയാണു്:— “കവിതയെ സുവിതയാക്കാനുള്ള ഉദ്യമത്തെ തടയുന്നതു സാമ്പത്തികമായിരിക്കും.”

ഇതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ, അനന്യശരണരായ കവികൾക്കു് എന്നാണു് കാര്യം?

നിങ്ങളുടെ യോഗിയാകത്തിന്നു നാദിപരഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഈ വിമഗ്നാവസ്ഥയിൽനിന്നു വിരമിക്കാം.

ആധുനികപുരുഷാധിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും പരോഗതിയും

വൈമാറ്റിപ്പി പ്രിൻസിപ്പൽ ബി. എ.

സമസ്തകാലസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഈ യോഗത്തിൽ ആധുനികപുരുഷാധിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും പരോഗതിയും പരാമർശിച്ച സംസാരിച്ചവർ ഞാൻ എപ്പോഴും അന്തർഗതനാണെന്ന്, സമയച്ചുരുക്കംകൊണ്ട്, വിവരിച്ചിട്ടില്ല. പരിഷൽകാലാവധികളുടെ പ്രോത്സാഹന കലയ്ക്കു നാടിപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ ആരംഭിക്കട്ടെ.

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ മൊപ്പടിയിൽനിന്ന് കട്ടാണകസ് നമ്മുടെ ഭാഷ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിന്റെ, പ്രാബല്യവും ഇംഗ്ലീഷിന്റെ, സ്വാധീനം അറിയിച്ചിട്ടുള്ളതായ നവയുഗമാണല്ലോ ഇത്. ശ്രീ. വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ ആവിഷ്കാരം മുതൽ ഇന്നേവരെ—എതാദിങ്ങനെ നീങ്ങുകയെന്നു ഈ കാലഘട്ടം. സാഹിത്യം ആദ്യസുവിദ്യായ പൊതുഭരണങ്ങളുടെതായിത്തീർന്നു എന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ സവിശേഷത. സാധാരണജനങ്ങളുടെ പരിമിതമായ വിശ്രമാസമയത്തിൽ വായിച്ചുനീക്കാനുതകുന്ന ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും ലഘുഗീതികളും ഇക്കാലത്തു ധാരാളമുണ്ടായി. കാവ്യങ്ങളുടെ കെട്ടിലും മട്ടിലും ഒരുപരിവർത്തനം കാണപ്പെട്ടു.

മനോഹരമായ ശുദ്ധമണിപ്രവാളരീതി—ചൊരുമണിരീതി—അങ്ങോളമിങ്ങോളം സുസ്ഥാപിതമായി. ഇപ്പോൾ ആധുനികത വഹിക്കുന്ന ശ്രീ. വെണ്ണിക്കുളത്തിന്റെ ഭാഷാക്കൊലിയാണെന്നു വെണ്ണിക്കൊച്ചുപാണി അഭിമുഖ്യമുതാണ്. പാശ്ചാത്യരുടെ കലവായിൽനിന്ന് കടന്നിരുന്നതായ ദ്രാവിഡ

വൃത്തങ്ങൾ അധികമധികം എടുത്തു പെരുമാറിയതാണ് മഹാദാരു മെച്ചം. സാഹിത്യമണ്ടിപ്പുറം വിവിധഭാഗങ്ങൾ ഈ നാടൻ വൃത്തങ്ങൾക്കു ധാരാളം പ്രചാരം നൽകുകയുണ്ടായി. ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ചൈതന്യം പല പഴയ വൃത്തരീതികളെ ഉണർത്തിവിടുകയും ചെയ്തു; നീണ്ട നീണ്ട പോകുന്ന ഈടിവൃത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള നിറമാലകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ സർവ്വത കാണാം. കൈകളി അദ്ദേഹത്തോടു കൃതങ്ങളായാണ്.

വെണ്മണിരീതിയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. രാഷ്ട്രാധിപത്യത്തിൽ ഇടക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പരിഭ്രമം വെടിഞ്ഞു, രാഷ്ട്രാധിപത്യത്തിൽ ആധുനികരും മനസ്സിലാക്കുന്നതുണ്ടു. ശ്രീ. കുറുപ്പിപ്പാട്ടു കേരളാർനാഥർ കമ്മീഷണറായ പദമാലകളുടെ കാമുകനാണ്. ശ്രീ. കട്ടമത്തിന്റെ പദങ്ങൾ വെളിച്ചിലമ്പുകൾക്കിടയിലൂടെയും എന്നു തോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സംഗീതത്തിൽ, സർവ്വാപാദി അമ്പലമുക്ക് ശക്തിയിൽ, ആധുനികതാർത്ഥ്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നു. നാമുടെ പഴംചൊല്ലുകളിൽ പോലും പ്രസ്തുതമാകുന്ന പദങ്ങളുടെ ഒരുക്കവും സംഭരിക്കേണ്ടതും ഉന്നതത കവിതകളിൽ വേണ്ടിത്തോളം കാണുന്നില്ല. സർവ്വസാധാരണങ്ങളായ ആശയങ്ങൾപോലും, മോർമലാകവി പറയുംപോലെ 'ചിറകുവെച്ചു' വാക്കുകളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, നവ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടുവരെ ആണ്ടുചല്ലുകയും, അവിടെ ഭൂമിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

“പിന്നെ പിറിയുമാ നില്ലെപ്പുണരുംതോ.
 ചന്തകളാകണമുന്ധിപ്പു സാമന്തങ്ങളേ!” (ഭാഗവതം)

എന്ന പദ്യശകലത്തിലെ ആശയം ചിറകുവെച്ചുവെച്ചുവെച്ചു. ആ വാക്കുകളുടെ ചമൽക്കാരം ചിറ്റായല്ല. എന്നാലും, മേൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഉത്തരം ഉദാഹരണങ്ങൾ സലഭമല്ല. ഉന്നതത വാചകവിധി പ്രകൃതിയും, വാചകങ്ങളും ഹൃദയ

മാരാജുവാനും അരിയുവാനും കൂടുതൽ ഭരതൃക്രം കാണിച്ചി
ത്തരവെങ്കിൽ!

സംസ്കൃതസാരകെന്തെപ്പിൽ വാദാർത്ഥ്യപ്പെട്ട അർത്ഥാവകാ
ശങ്ങളെ പൊക്കി വെടിഞ്ഞത്, സാധാരണ ലോകപ്രകൃതി
യിൽനിന്നു സമീപിതങ്ങളായ ഉല്പേക്ഷാർത്ഥം തിരഞ്ഞെടുത്തു
കവിതയ്ക്കു ചമൽകാരം നൽകുന്നതിൽ ഇന്നത്തെക്കവികൾ
കൂടുതൽ ഭാഗ്യമുണ്ടാകുന്നു. വെച്ചു കെട്ടുകയുടെ കറുപ്പു
കൊണ്ടും അവയവങ്ങളുടെ പാസ്റ്റലൈസ്റ്റ് കലർപ്പും കാര്യം
തീർത്താൽ ഒരു ശില്പസാധനവും ഇതിനടുത്തായി വെട്ടിച്ചു
കാണാൻ കഴിയില്ല. മനോഹരമായ കവിതയ്ക്കും, പാശ്ചാ
ത്യവിശ്വനാടികളിലും ഉല്പേക്ഷാർത്ഥം മാത്രം, ഒരു കലാഭം
ഗിപ്പാലും കാണാൻ കഴിയാത്ത പരമ്പരയിൽ അർത്ഥാർത്ഥം
പലതും, കാര്യംവെക്കുന്നതും ഇതിൽനിന്നു ഒരു കവി
എന്തും അവിടെ കാണാൻ കഴിയും. ഈ കാര്യംകൾക്കു വളരെ
കൊണ്ടും പരിഹാരമാകുന്നില്ല. കാര്യംവെക്കുന്നതും ഈ
എന്തുംകാണാൻ കഴിയാത്ത പരമ്പരയും
കവിതകളിൽ—അവ എന്തെന്നു ശില്പംകൊണ്ടു തിരഞ്ഞെടുത്താ
ക്കുന്നതിനും—കാണാൻ വിഷമമായിരിക്കുന്നു. നിർദ്ദേശങ്ങളോടു
കൂടെ അതുകൊണ്ടും, “മുഖ്യമായിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളുമായി
പൊരുത്തിയില്ലാത്ത പശ്ചാത്താപം,” നിർദ്ദേശത്തിനനുസ
രിച്ച് നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന പ്രചാരണഗാനങ്ങൾ, എന്നിവയെ
കുറിച്ച് എന്തുപറയാം? സാമ്പ്രദായത്തിന്റെ സുകാമാ
വണ്ണമുള്ള കാര്യനിർമ്മാണകലയെ നാം കൈക്കൊണ്ടിട്ടും,

“കാണുന്നതാണിത് പുഷ്പമാണിത്

കാഴ്ചയെന്നതും കാണിപ്പാട്ടാ!”

എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതായിട്ടല്ല വന്നിരിക്കുന്നത് !

ആധുനികകവനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതി
നുമുമ്പ് ഉടൽവെട്ടുകയല്ലാതെ അല്ലെങ്കിൽ പ്രാധാന്യം
കൊള്ളണം. ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും പദ്യകാവ്യങ്ങളും സൂചി
പ്പിച്ചുവെല്ലാം. പുരാണകഥകൾ, ചരിത്രകഥകൾ മുതലായ

വരിൽനിന്നു് ജനങ്ങളെ ഭീതിപ്പെടുത്തുവാനായിട്ടു് ഇറങ്ങി
 ഇല്ലാത്തവർ ഈ പാപങ്ങൾക്കു് പാത്രമായിട്ടുണ്ടു്. സാ
 ര്വതാനന്ദത്തിന്റെ വികാരിമാരായുള്ള പ്രതിഫലിപ്പിക്കു
 വാൻ ഇവയ്ക്കു് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഉപദേശത്തിന്നു പട്ടു
 കഥാശാഖ ഇതിന്നും എത്രത്തോളമകലും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതാണു്;
 നാം പുറം കഥാകളെക്കുറിച്ചാണല്ലോ. കഥാ
 പ്രതിപാദനത്തിൽ ഒരു നാടകീയനും പാത്രങ്ങളിൽ
 ഒരു വ്യക്തിതന്നും ഇന്നത്തെകവികൾ പ്രയത്നിച്ചിരുന്നുണ്ടു്.
 'കുറ്റകൃത്യം' 'ചിന്താവിധിയായ സീത' 'വിദ്യയും മകനും',
 മറ്റേതെങ്കിലും കൃതികൾപോലും ഈ തരത്തിൽ ഉദാഹരിക്കാം.
 എന്നിരുന്നാലും കവികൾ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെയും സംസ്കാര
 സ്വഭാവത്തിന്റെയും മുദ്ര വാരിക്കുവാൻ കൂടുതൽ സൈകാന്തത്തി
 നു ഭാവഗീതികൾക്കാണ്. അത്തരം ഗീതികൾ ഈ അ
 ളത്ത കാലത്തു് പ്രോത്സാഹിതമായിട്ടുണ്ടെന്നും. ബാഹ്യപ്ര
 ചോദനംകൊണ്ടു്, സമ്പ്രദായം, കവിമുദ്രയെക്കുറിച്ചുവെ
 കുന്ന വികാരിമാരായുള്ള സർവ്വോത്തമമായൊരു മതി
 ലുള്ള ബഹിഃസ്ഫോടനങ്ങളാണു് ഭാവഗീതികൾ.

“നീക്കംകൾ തക്കപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു് വിചിത്രമായൊരു

കൃതിയെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട് മാനുഷികകാവ്യത്തിന്നായിട്ടു്”

എന്നിങ്ങനെ ആരംഭിച്ച വിചാരിച്ചിരിക്കപ്പെട്ട നവീ
 ക്കുന്ന ഉല്പാദനം, അപചിന്താപരമായ ഒരു ഭാവഗീതി
 താണു്. വെളിച്ചത്തോടുകൂടിയ കവികൾ തഥാഗതകീർത്തി
 അർച്ചനാപരമായ ഗീതിവിഭാഗത്തിൽ പെടും. വിചാരി
 കൃപത്തിലുള്ള ഭാവഗീതികൾ സുവിചിന്തയുള്ളവയാ
 സഹനസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഗീതികളും സാഹിത്യത്തിൽ പാ
 ലേ കണ്ടുതരുന്നിരിക്കുന്നു. നാടകീയസംഗ്രഹങ്ങളും പരി
 നവ്യവരികളുള്ള ഗീതികളും മാത്രമാണെന്നു് മറ്റേതെങ്കിലും
 പുതിയ 'ദാസ്യകൾ'. പുറത്തുനിന്നും പാശ്ചാത്യമാതൃക
 കളനുസരിച്ചു് ലക്ഷണനിർണ്ണയംചെയ്തു്, സ്വതന്ത്രമായിട്ടു്
 കൊണ്ടും വിവർത്തനങ്ങളുൾക്കൊണ്ടും ഉദാഹരിച്ചു്, ഈ ഭാവ

ഗീതിശാഖയെ പുഴുലിപ്പുടയ്ക്കുവാൻ ഒരുക്കം ത്രമിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീ. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, ശ്രീ. മഞ്ജുവഴി മുഖ്യാപിപ്പിച്ച എൻ്റെ നാം ഈ സമർപ്പണത്തിൽ അനുസ്മരിക്കണമിരിക്കുന്നു. ശ്രീ. നമ്പ്യാരുടെ 'പ്രാഥമികം' വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുകമാണ്.

വികാശനായും സംഗീതസാമ്പ്രദായം ആനന്ദത്തെയും ലഭ്യതയും വിമിശ്രിതം ഈ ഭാവഗീതികൾ സാമുദായത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയെ പാലമാക്കാൻ വഴിയുണ്ട്. ആനന്ദമെന്നാണ് ഭാവഗീതിയുടെ ജീവൻ. നമ്മുടെ ജാതിവികാരം കർമ്മത്തിൽ അത് വേണ്ടുംവണ്ണം ശോഭിക്കാത്തത്. ഗീതികൾ ഗീതകളും (ഇവ പതിനാലു വരികൾ അടങ്ങിയതായിട്ടു) കേവലമായ കമ്പനിയുണ്ടാക്കുകയും കർമ്മത്തിലും ഉൾപ്പെട്ട പാടി പഠിക്കുന്നതിനും ലഭ്യമായും ലഭിക്കുന്നതും വികാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നമ്മുടെ കവികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതായിരിക്കാം. എന്നാൽ, അവയ്ക്കുണ്ടാകാതിട്ടുള്ള സാധിനതകളെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോൾ അവ വികാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കവികളുടെ ഉന്നതവാദിത്വത്തെപ്പറ്റി ഈണിപ്പായത്തോടൊത്ത് നമുക്ക് കിഷ്കിണിന്റെ സാമുദായത്തിലുള്ള ഗീതങ്ങൾ പൊതുവായും ചർച്ചചെയ്ത് വഴിയെ ലഭിച്ചു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സംസ്കാരസമ്പന്നന്മാരുടെ കവിതയുടെ ഏതെങ്കിലും പാലമാകാൻ സാമുദായികവിപര്യയകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതായിട്ടുണ്ട്.

ഇനി ആധുനികകവികളുടെ ജീവിതവിമർശനത്തിനെക്കുറിച്ചു്:—മനോഹരി കമാനാശാന്റെ സ്നേഹമോളിവയും, മനോഹരി ഉൾപ്പെടെയുള്ള കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരികൾ എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കാം. മനോഹരി വളരെത്താലാകട്ടെ ജീവിതത്തിന്റെ സദൃശ്യത വീണാപാണിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തെ അദ്ദേഹം സർവ്വോപരി സ്നേഹിക്കുകയും ആശയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; മാനസത്തിന്റെ 'സുന്ദരതയ്ക്കിന് അടിമകളായിത്തീർന്നാൽ' പാലം ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു 'പുരുഷ'

കൃഷ്ണ' ലഭിക്കുവാൻ ഇടമുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതോടുകൂടിയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതദോഷങ്ങളിൽനിന്നു വാൻ കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദാമ്പത്യബന്ധത്തെ 'പാതകങ്ങളാൽ' ദോഷിതമാക്കട്ടെ എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. പ്രേമദോഷം, ഉത്കൃഷ്ടമനസ്സും തനിക്കുവേണ്ടുന്നതാണു് അദ്ദേഹത്തിനു്. അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹവുമായുള്ളതിലും നാലു മേൽനോട്ടം ഉള്ളവൻ അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കാറില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷേത്രമാണിതും മീട്ടിയിട്ടുള്ളതാണു് അദ്ദേഹം എല്ലാവരുടേയും കവിമാണു്. പ്രകൃതിയിലെ നൂറുപ്രകൃതിയും പ്രാദേശികപ്രകൃതിയും ദൈവത്തിനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകൾക്കും ജീവിതത്തിന്റെ വിശ്വാസങ്ങളിലൊന്നുപോലും വിശ്വസ്യമല്ല. അതിവിശേഷമാകുന്നതുകൊണ്ടാണിതിന്നും, നവീനമായ എന്തൊരു പ്രാധാന്യത്തിനും. മനസ്സിൽ ഈ മഹാകവിയുടെ തുല്യം ഉത്തമമായതാണു്. 'കൊല്ലം നാകുന്തന്നെ നന്ദമുണ്ടാകുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണാചാര്യരുടെയും, നോമാനഗരം കയ്യടന്നതുകൊണ്ടു് വീണുവരിച്ചു നീന്താൻ കഴിയാതെപ്പോയതാണു്' അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടാകുന്നു. (ഈ കാര്യത്തിൽക്കുറേ നാളുകൾ മുമ്പ്, ൧൯൩൭-ൽ വിവിധഭാവങ്ങളിൽ വരുംവഴിയിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നും ഈ തുല്യത്തിൽ നിന്നുണ്ടെന്നു്, ഒരു അനുഭവത്തിൽനിന്നു്, ദേശീയഗാനങ്ങളോടൊപ്പം പ്രേമഗാനങ്ങളും പ്രസംഗിക്കുന്നതാണെന്നും ചെയ്യും. ദേശീയഗാനംപോലും ഭാഷാവിശിഷ്ടതയിൽ തുല്യമായതാണെന്നും തലമുറയിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായതാണെന്നു് ഉപദേശിക്കുവാൻ പ്രേമഗാനങ്ങളുപയോഗിച്ചതും. ഈ പ്രേമഗാനങ്ങൾ നീന്താൻ കഴിയാതെപ്പോയ ഭാഷാവിശിഷ്ടതയിലൊന്നാണെന്നു്) വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രധാനഗാനങ്ങളെല്ലാം അനുപാശങ്ങളാണെന്നു് ആദം സിദ്ധാന്തിക്കുകയില്ലല്ലോ.

എന്നാൽ, ഇന്നത്തെതിലുള്ള അർത്ഥമെന്താണു്, ദേശീയമായി ഇണയെടുത്തു. എന്തെന്നാൽ ഭാഷാവിശിഷ്ടതാ നിർദ്ദേശം

ശിക്ഷണ മാർഗ്ഗമാണ് അപരദമേ മാർഗ്ഗം. മറ്റു പരദമേയും ഇത്തരം കവിതകളിലൂടെയും ഇത്രത്തോളം പാവമാർ വിവൃതമായില്ല. പരിശുദ്ധമായ ഭക്തി, പ്രേമം, കല, സമത്വം മുതലായവയുടെ വഴിയിൽ വിലങ്ങടിച്ചുനില്ക്കുന്ന ലോകത്തെ ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴയോടൊന്നിച്ചു നാം ചൊല്ലുന്നത് ഒരു പക്ഷേ നന്നായിരിക്കും. ഈ സ്ഥിതിഗതികളുടെ ഭൂമിയിലായിട്ട് വിഷാദിക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. എന്നാൽ,

“ഇതിനെക്കൊണ്ട് പ്രതികാരം ചെയ്യാതെങ്ങുമോ

പതിതരോ, നിങ്ങളെപ്പോലെ പിൻമാറാൻ”

എന്നുചൊല്ലുകയിൽ ഭാവിയിൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ നല്ലൊരു ഭാഗം ഒരു വീക്ഷണമുണ്ടു്. മനുഷ്യപ്രകാരമെന്നതിൽ കവി കർമ്മങ്ങളാലേ ഉത്തരാവാദിതമേവാംകണ്ടെപ്പാറി അപ്പോഴുമ്പൂ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കാത്താൻ കണ്ടുകിട്ടുന്നതു വ്യക്തിമാർ.

ശ്രീമതി ബാലാമണിയമ്മ ഏകദിനത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന ഒരു ഭാവത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു—വാത്സല്യഭാവം. ശ്രീ. കെ. കെ. രാജാവിന്റെ ബാല്യാത്മകതയിൽ നിർദ്ദിഷ്ടമായ മഹാമാനാണ് സെറോട്ടും. മനുഷ്യഏകദിനത്തിൽ ചിറഞ്ഞുമാറി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ ഭാവത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന കൃതികൾ അധികമധികം ഉണ്ടാവുകയും, ആദ്യത്തെ ഭാവം സാഹിത്യം പുഷ്ടിപ്പെടുകയും ചെയ്യുമെന്ന് നമുക്കുവെളിച്ചം.

പ്രകൃതിയേയും പ്രേമത്തേയും ഒരു സാഹചര്യമല്ലാത്ത വീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുവാനാണ് ശ്രീ. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ഇവിടെ നില്ക്കുന്നത്. മനുഷ്യഏകദിനത്തിൽ പശ്ചാത്തപ്യമായോ, ഏകദിനകഥാസൂചകമായോ, വികാരാധാരപരമകൊണ്ടു സജീവമായോ പ്രകൃതിയെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ ഇതാകുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ പ്രകൃതിപ്രവർത്തനത്തിന്റെ നിത്യനാടകം നിറീക്കിച്ച് മറ്റൊരു ഭാവനയിൽ കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനാണ് ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ യത്നം. (ശ്രീ. കെ. കെ. രാജാവും ശ്രീ. പി. കണ്ണിയാമൻനായരും ഈ വഴിക്ക് അനുമതിയിലുള്ളൊരു നിശ്ശബ്ദസംഗീതത്തിന്റെ നിർവ്വഹി

തിലേയ്ക്കോ തിരിയുന്നതുകൊണ്ടും) ലേകൾ, മരുമകൾ, ധർമ്മകൾ കൊടുക്കാറുണ്ട്, ആകാശം, സന്ധ്യ മുതലായവ രാത്രി ഈ നാടകത്തിലെ നടീനടന്മാർ. ചക്രവാളത്തിൽ നിന്ന ചക്രവാളത്തിലേയ്ക്ക് കാൽവെച്ച്, ശിരസ്സിനാൽ നാശമുണ്ടാക്കിയെടുക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭീമമായ ഭാവന ഈ മഹാനാടകം കാണുകയും കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്യുന്നു. കവി കാലത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് നോക്കുക.

“മാളമെന്തിവിടെ, സഞ്ചരിക്കാൻ കാലം
കാലംതന്നെ സമയംതന്നെ ചുറ്റി
നേരിൽ നാനാമുഖപടലങ്ങളിലി.
നന്ദിതാമരകളാണു ചുരുമ്പലാൽക്കൽ
പകലും രാവും നേരിൽ ഒരു തൂമ്പ, വ നിട്ടി.
സ്തംഭകാടുകൊണ്ടു ചിരിച്ചാൻ നക്കിടാവാൻ
ഉദ്യമമിതെ പട്ടം സുരഭിക്കുന്നു,
കടലും മരുഭൂമിയും ഒരുമിച്ചു.

മഹാസത്വങ്ങളായ ഈ സ്വരൂപങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നാം അന്യമില്ലാത്ത ചുരുങ്ങിയൊരു കാലം, ആകാശത്തോളം വികാശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഈ വിനയവും വികാസവും വരി നമുക്ക് നാമറിയാതെ ഒരു സംസ്കാരവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഉടമിനവിന്റെ തുലികകൊണ്ട് ആകാശവിസ്തൃതിയിലേയ്ക്കെടുത്ത അദ്ധ്യക്ഷതയിലൂടെ ഭരണിതാമരകളോടുകൂടി വികാശിച്ച ആത്മമാർ യുക്തനായ ഒരു സംസ്കാരം സമ്പാദിക്കുകയുണ്ടായി. വാസ്തവത്തിൽ ശ്രീ. കുറുപ്പിന്റെ ഭാവനകളുടെ തുല്യരൂപങ്ങൾ കാണുവാൻ ദ്രോഹത്തിലെ സാധ്യസൂക്ഷ്മതാദികൾവരെ നാം പുറകോട്ടു ചെല്ലേണ്ടിവരും.

പ്രേമവിഷയത്തിലാണെങ്കിൽ, തനിലൊക്കികമായ പ്രേമത്തിൽപ്പോലും ത്രാഗവും ആത്മമസ്തന്നയുംകൊണ്ടാണ് മി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ലഭ്യവും വിശദവും സാധിക്കുന്നത്. പ്രണയത്തിൽനിന്ന് സുഖംപോലും അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

“പ്രണയത്തിൽ നിന്നിപ്പോൾ മറ്റൊരാൾക്കിടയിൽ,
പ്രണയത്തിൽനിന്നും മറ്റൊരാൾക്കിടയിൽ പലാ അന്ധനാ

എന്നാണു് ആദ്യത്തെതിന്റെ ഗാനം. ഉന്മൂലമാകു കവിതയുടെ ആത്മാവു് പലമാതാവിനോടുള്ള പ്രണയത്തിലും, ദണ്ഡന്യമായ നിർവ്വചിതലും എത്തിച്ചേരുന്നതിൽ അതു ചമിച്ചു.

“ഹിന്ദുവായ ഹിന്ദുവും കഷ്ടമായ കഷ്ടനിക്കൊപ്പം-
നിന്ദിതനായ നീന്ദനത്താൽ സ്വാർത്ഥിപ്പിട്ടു്
വേദാന്ത നിന്ദിതനായവനോടൊന്നിപ്പോൾ
കാണുവാനുൾക്കൂടിന” കാഴ്ച നിഴൽമാറ്റി
നിവൃത്തി പറ്റുന്ന ഹൃദയ നിവൃത്തി ലഭിച്ചുവെന്നു
നിവൃത്തിവശാനകാലത്തു ലഭിച്ചിട്ടുവെന്നു്

നാമകളെ ആത്മാക്കളും ഉന്മൂലങ്ങളായിരിക്കേ, നാം ഈ ഏകപരമഗിതത്തിൽ ലയിക്കുകയും ഈ നിത്യസമ്പന്നതത്തിൽ നിർവ്വചിക്കുകയും ചെയ്യാനിടയുണ്ടു്. സാധാരണപരമായ മനോഹരമായ സംസ്കാപിതമായ ആയുരം സ്തോരം കണ്ഠമുഖിനിവിഷം വേദം, എന്തൊരുമായ പ്രാപ്തി നിർവ്വചിതയിൽ നിന്നു് എന്തൊരു ഗുണമാണു് സമുദായത്തിനു് വിശിഷ്ടനെന്ന ചോദ്യത്തിന്നു് അവകാശമില്ല. ഭാരതത്തിൽ മാത്രമല്ല ഇതരദേശങ്ങളിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗണനീയങ്ങളായ എല്ലാ മതസംസ്കാരങ്ങളും ഈ ആധുനികപരതതിന്റെ അടിപാറകളിൽ വേദാഭിമാനം വളർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു നമുക്കറിവുണ്ടുതാനും.

സോളമന്റെ ഗാനങ്ങൾ, ഹാഗർസ്കാക്കൾ, കബീർ ഗീതികൾ മുതലായവരിലും, നാം ഈയൊരു ശ്രുതികേൾക്കുകയും ഈയൊരു ലയം അനുകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നു വെച്ചു്, ആത്മാർത്ഥതയിൽ നിന്നുതിരാടുകുന്ന ശ്രീ. കുച്ഛിന്റെ ആത്മാവാപണകൾ അനുകരണാപകർഷം വരുന്നതല്ല. മാത്രമല്ല, മേൽപറഞ്ഞവർക്കെതിരപ്രമാദികളുടെ പ്രാദേശാശ്രമമില്ലെന്ന് — മിഥിസിദ്ധതയില്ലെന്ന് — ഉയരുന്നവരും, നാമകളെ കേൾച്ചുകൊണ്ടിരിക്കട്ടെ, വ്യവസ്ഥിതങ്ങളായ രൂപപ്രതിരൂപങ്ങൾവഴിയായി നമ്മെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതു് ചെയ്യുന്നതു്.

(പ്രസാദം ഇടയ്ക്കുവെച്ചു നിൽക്കുക)

കവികൾക്കു കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം

(ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ ബി. എ.)

സ്റ്റേഷിനോ,

മാഞ്ഞു മായാൻ ഭാവി. എന്ന ട്രിഗ്ഗറായുടെ കീഴെ നാലാം പന്ത്രണ്ടാമതായിട്ടും നിങ്ങളുടെ പേര് വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു് ശബ്ദകാണ്ടിയിലെന്ന ഞാൻ എങ്ങനെയോണം" ഒരു പ്രസംഗംകൊണ്ടു നിങ്ങളെ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നന്നിപ്പണിപ്പൂ. പ്രസംഗങ്ങൾ വളരെ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ മുൻപുദാനങ്ങൾക്കു ഒരു മുളിയാൽമാനി—ഞാൻ മുകനായിക്കൊള്ളാം.

'കവികൾക്കു കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം' എന്നാണു് എന്റെ പ്രസംഗവിഷയം.

കവികളിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുണ്ടു്, സമത്വവാദികളുണ്ടു്, പുരാതനവാദികളുണ്ടു്, 'പിൻതറാ കി'കളുണ്ടു്, ശുദ്ധ ആരാധനാമതാണു്, സന്യാസികളുണ്ടു്—എല്ലാം തന്നെ ഉണ്ടു്. അവരിൽ പലരുടെയും പ്രതികരണങ്ങളിലും പ്രസംഗങ്ങളിലുമായിട്ടും ഇവിടെ നിന്നും മറിപ്പു മാർച്ചു ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ചില കവിതകൾ ഉദ്ധരിച്ചു് "ഹേ! എട്ടു് വസന്തമാസികൾ!" എന്നു വാഴ്ത്തുന്നതു്കൂടി. ചിലരുടെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് കമ്മ്യൂണിസറ്റുകളുടെ കനകമാനീഷമാണെന്നു് നിർദ്ദേശിച്ചു. അവയെല്ലാം വലിയൊരു പ്രതിഫലനത്താലാണു് ആവാമെന്നതു് വാസ്തവമാകുമായിരിക്കും. പരിധിയിൽനിന്നു പ്രസംഗമനുസരണമല്ലാത്തതിന്നു പറ്റിയ സന്ദർഭം.

ഓഗോസ്റ്റിനൻ ഒരു വരി രചിച്ചതും. 'Thank the flame for its light; But do not forget the lamp holder Standing in the shade with Constancy of Patience.'

കവിതയെ വാഴ്ത്തേണ്ടതുതന്നെ. അതിന്റെ കളർമ്മയിൽ പതിച്ചുകൊള്ളു. വല്ലാപ്പാഴും കവിതയ്ക്കടിസ്ഥാനമെന്നു വെച്ചു. ഇല്ലെങ്കിൽ കഷ്ടമാണു്. ഏതെങ്കിലും വാദം ചാഞ്ഞാൽ പാടിയാൽ പരിമളം പാത്തുന്നതായി ദാരിദ്ര്യത്തിൽ എളിപ്പോരികൊള്ളുമ്പോഴും അന്ത്യമുൾക്കൊള്ളാതെ തിരുവഞ്ചിയിൽ സാഹിത്യസമ്പന്നരെ ചെല്ലുന്ന വല്ലാപ്പോരണു്. സാമ്പത്തികദാഷ്ട്യം സിദ്ധിച്ചവരെ രാജാധിപന്മാരും പ്രഭുവർക്കന്മാരും പുലർത്തിവന്നിരുന്ന കാലം പൊയ്ക്കിട്ടിരുന്നു. ഇന്ത്യ സാഹിത്യം ഉപഭവനമാർഗ്ഗമായിട്ടുള്ളവർ മനോഹരമായി പാഠമുണ്ടാക്കു്. മലയാളത്തിൽ മാത്രമേ സാഹിത്യകാരന് പൊതുവേയുള്ള നിശ്ശേഷതയുള്ളൂ. സാഹിത്യ സമ്പന്നം ഉദാഹരണമായി മലയാളത്തിൽ ഉപകരിച്ചിട്ടു. കവിതയെക്കൊണ്ടു കരുതുക ഭവിയോടെയെന്നതിന്നു് മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങൾ തേടിപ്പോയെന്നു നോക്കു നാട്ടിൽ.

ഒരു കവി ഒരു കവിതയോ കഥയോ എഴുതുന്നു. അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പത്രം പ്രസിദ്ധത്തിനാണു് വില്പനയെന്നതു്. ആ ലേഖനം മുദ്രണംചെയ്യുന്ന അച്ചുനിറയുന്നവനു് പാത്രം കൊടുക്കണം. ആ പത്രം വില്പന കിട്ടുകയും കൂലി കൂടും. പക്ഷേ ലേഖനമെഴുതിയ കവിതയോ കഥയോ കിട്ടുന്നതു്, കിട്ടിപ്പോയാൽ ഒരു 'കൃതജ്ഞത'; ചിലപ്പോൾ ശങ്കാപാത്രം നൽകുക ലേഖനകർത്താക്കൾക്കു് വിശേഷമായ വമ്പനമാണെന്നു് പത്രസംസ്ഥാനം മാസികക്കർത്താക്കൾക്കു് വിചാരം. പ്രസിദ്ധനായ സമുച്ചിതമായ തോതിൽ ലഭിക്കാത്തതാണെന്നു സാഹിത്യകാരന് കൃഷിപ്പണിമുതൽ ഇൻഷുറൻസ് എൻ്റർപ്രൈസസ് പ്രവൃത്തിമണ്ഡലങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി നോക്കു. ഇതിനെ ഒരു വിവിധസാഹിത്യകാരൻ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു.

മലയാളവും കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലുമായി ഒരു വല്ലാപ്പാഴുപ്രകാരത്തിൽ പാടിയാൽ പ്രസിദ്ധതകിട്ടും

ഒന്നു രണ്ടു വർഷത്തിനുള്ളിൽ ചിലവാകുന്നതല്ലേ? എന്നാൽ, പാപപുസ്തകമല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊരു പ്രാദീപാലം ചിലവാകാറില്ലെന്നാണ് പ്രസാധകന്മാർ വിചാരിക്കുന്നത്. പണം കൊടുത്തു മലയാളപുസ്തകം വാങ്ങുകയില്ലെന്ന് ത്രുതന്നോറിടുള്ളവരാണ് നമ്മുടെയാളുകൾ. ഒരു പുതിയ പുസ്തകം പുറത്തുവരുന്ന പരമ്പര കണ്ടാലുടൻ 'ചെയ്തതെന്തെന്ന്' എന്ന് സമഗ്രഗ്രന്ഥശാലകളും ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോടു് യാചനയുണ്ടാകുമായി. നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ വില കൊടുത്തു വാങ്ങാനുള്ള സന്നദ്ധത എന്നാണ് മലയാളീകർക്കുള്ളതുക?

മറ്റൊരാൾപോലുള്ളവർ വാങ്ങുകയില്ലെന്ന്. വിജയിനാമകളിലെ (കൊച്ചിയിലെ നിശ്ചയമില്ല) പല സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു പ്രാബല്യം കോട്ടയ്ക്കു നിശ്ചിതമാണ് മലബാറിലേക്ക് തല കടന്നിട്ടാൻ കഴിയാത്തതെന്നു അതേപടിതന്നെ തുടങ്ങാം. സഞ്ചാരം പാലാലമില്ലാത്ത വിജയിനാമകളാകുന്നത്; സി. വി. രാമൻപിള്ളയെക്കുറിച്ചു കേൾക്കാതെ മലബാറുകാരുമുണ്ട്; കണ്ണം! അവിവാഹിതന്മാർക്കു പാലാലമില്ലാത്തവരും വാങ്ങാൻപോകുന്നവരും പുസ്തകപ്രാപാദാലകളും ഉണ്ടായാൽ ഈ കാലു വളരെ ചേക്കും നികന്നുപോകും. മലയാളപ്രസിദ്ധകരന്റെ "മാക്കൻ" അത്രത്തോളമെങ്കിലും വികസിപ്പിക്കണമല്ലോ?

കേരളാപ്രസിദ്ധകരന്മാർക്കുപോലും പാലാലമില്ലാത്തതിനുള്ള നിർദ്ദേശംകൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ കൃതികളുടെ പകർപ്പുവകാശം ഇരുപതു മുപ്പതു രൂപയ്ക്കു് കൊടുക്കണമെന്നിട്ടുണ്ട്. സർവ്വജനപ്രിയം നൽകുന്നതിനു സാധുവാൻ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു കഴിയില്ലെന്ന് പ്രസിദ്ധകരന്മാർക്കുപോലും യാതൊരു മടിയുമില്ല.

കൊള്ളിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണ കട്ടികളാണെന്നല്ലാ ത്രി: ചങ്ങമ്പുഴയും ത്രി: പാലാ നാദാമണൻനാദനും. അടുത്തകാലത്തു് അ. മാർട്ടിനോടൊന്നിച്ച് 'നിമിത്തം' കാക്കിക്കുപ്പാലം

അണിഞ്ഞുകണ്ഠ് കുറിത്താദവി ഭയപ്പെട്ടുവായി. 250ൽ പരം ചെറുകഥകൾ ഈ പ്രാമത്തിനുള്ളിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ശ്രീ. തങ്കുളിശ്ശിരാരോപ്പിച്ച ഒരു തലപ്പാവുധരിച്ച്, കിറിത്തുടങ്ങിയ കോട്ടുമിട്ട്, കയ്യിൽ ഒരു കട്ട കേസുമായി, തങ്കുളി തിട്തിന്നു അമ്പലപ്പുഴയ്ക്ക് പതിവായി രണ്ടുനാൾ നടക്കുന്നതു താൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ. വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിന്റെ ശിഷ്യരിലൊരു നോക്കിയവരിൽ, അദ്ദേഹത്തിന് താഴെക്കിടന്നു വീഴുകയും. ശ്രീ. കേശവദാസിന്റെ കഥയും ഇതിൽ വിന്നു ചുരുക്കമല്ല. സാഹിത്യപരമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രവർത്തനം ചെറുകഥകളായിരിക്കുന്നവയല്ല. ലഭിക്കുന്ന പ്രതിഫലമിതാണെങ്കിൽ കൈമാറ്റം കിട്ടാതിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.

പ്രസിദ്ധീകരണകേന്ദ്രങ്ങൾ സമുചിതമായ പ്രതിഫലം അറിഞ്ഞു നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതിൽ അന്തോപിച്ചു വാങ്ങുവാൻ തുണിപ്പണക്കാരെ ഒരു സംഘടനയുടെ ആവശ്യം ഇന്നു നാം അനുഭവിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു മാസികയിൽ ശ്രീ. ശ്രീപതിദാസി സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പ്രയത്നങ്ങൾ അവിവേകാത്മകമായിത്തന്നെ ഒരു 'Trade Union' ഉണ്ടായാൽ കൊള്ളാമെന്നു വാർദ്ദാപ്പിടിക്കുന്നതു കണ്ടു. കേരളത്തിൽ ഒരു കൂട്ടിയമം.

പ്രസിദ്ധത്തിനുവേണ്ടി എഴുതുമ്പോൾ സാഹിത്യഗുണം മുഖം ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് ഒരു ധാരണയുണ്ടു്; ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ സാഹിത്യഗുണം ഉദാമമായതോതിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കൃതികൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്തോൾ അവയ്ക്ക് പ്രതിഫലം കൊടുക്കുകയോ തിരവിതാംകൂർ സർവകലാശാലയ്ക്കും മദ്രാസ് സർവകലാശാലയ്ക്കും പ്രോത്സാഹനപരമായ പലതും ഈ വിഷയത്തിൽ ചെയ്യാൻ കഴിയും. ആ സ്ഥാപനങ്ങളെ തട്ടിയെന്നുള്ളതാൽ ഒരു നേരിയ ശമ്പളമെങ്കിലും പഠിച്ചതു പുറപ്പെടുവിച്ചാൽ കൊള്ളാം. സൂര്യന്റെ മേൽക്കൽ കെട്ടേണ്ട കതിരകളെ കട്ടവണ്ടിയിരിക്കാൻ ഉപദേശിക്കുന്നത് കഷ്ടമല്ലേ? അവാർഡിക്കുന്നത് അവാർഡ് കൊടുക്കുക. വായനം!

உதிதம் மெய்யம்.

ശാസ്ത്രം—വിവർത്തനം

അദ്ധ്യക്ഷൻമാരേ,

(ഡി. പത്മനാഭനന്ദി എം. എ.)

உருக்கியபின், உருக்கி,

[illegible]

ഏകദേശമായ ആതിഥ്യത്തിന് ഞാൻ അയക്കട്ടെ
 അല്ലെങ്കിൽ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ യോഗ
 ത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷപദത്തിൽ എന്ന് പ്രതിഷ്ഠിച്ചതുകൊണ്ട്
 എനിക്ക് ആവാം ഒരു കൃതജ്ഞതയും ഇല്ല. ഇപ്പോൾ
 ഭരണ സമിതിയിൽ പ്രസിഡണ്ടായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട്
 കാര്യങ്ങൾ മാറ്റിനിർത്തിയതിനാൽ അതിനുള്ളിൽ അധി
 ക്ഷാതാവായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ വിചാരിക്കുകയില്ല. എന്ന്
 എനിക്ക് വെളിച്ചപ്പെടുത്തൽ ഒരു ദിവസം മാത്രമാണ്. ചില
 ക്രമങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള സാധാരണയോഗങ്ങളിൽ അദ്ധ്യക്ഷ
 നായിരിക്കുന്നതിന് ആ യോഗഭാവമായിരിക്കും എന്ന് ഞാൻ
 ചിന്തിക്കുന്നു. അപ്പോഴപ്പോൾ എനിക്ക് ഒരു പ്രസിഡണ്ടായി
 കണക്കാക്കണം അധികം സാധാരണയായ വാസ്തവം പാ
 ഞ്ഞാൽ അതിൽനിന്നും കഴിഞ്ഞുപോകുന്നതിന് ഞാൻ ശ്രമി
 ുമ്പിക്കുന്നു. എങ്കിലും ചുരുക്കം ചിലയിടത്ത് അദ്ധ്യക്ഷ
 സ്ഥാനം കൈമാറേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. ആ സമയങ്ങളിൽ ഞാൻ
 ഡോ. നാഗസാഹു, കൊടിയം മാധവൻ അദ്ധ്യക്ഷനായി
 സ്ഥാനം കൈമാറുന്നതിന് അവർക്കു വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ
 'ഈ പാർട്ടി ഈ സമയത്ത്' കൊടുക്കുന്നതായും ഈ വഴി
 യെ സംബന്ധിച്ചതാണ് എന്നാണ് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്.
 അദ്ധ്യക്ഷപദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അദ്ദേഹത്തിന്
 ഒരു ഭീഷണിയാണ് ഞാൻ. ഏതൊരു അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കണ
 മെന്ന് ഈ സമയത്തുകൊണ്ട് നേരിട്ടാവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽ
 ഞാൻ വിചിന്തനം അല്ല നിശ്ചയം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്.
 വിചിന്തനം, പണ്ഡിതവരോടൊന്നിച്ച് സാധാരണയായ
 മനോഹരമായി പഠിക്കുന്നതാണ് തന്നെ എന്ന് തീരുമാനിച്ചു
 കൊണ്ട്; ഞാൻ ഗുണനിലവാരം ആയിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാ
 കവി; കേരള ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന
 നാട്യം, കഴിഞ്ഞ യോഗങ്ങളിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിക്കുകയും
 പ്രസിഡണ്ടുമാരും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ആയ എൻ്റെ പ്രിയ
 സുഹൃത്തുക്കൾ; നമ്മുടെ സാഹിത്യരംഗത്തുള്ളവരിൽ ഉന്നി

ഏകാന്തമായ പല ഭാവകവിതാങ്ങൾ; സാഹിത്യമൃതാ സാദനതല്ലാത്തതായ നിരവധി വിപ്ലാവികൾ—മുതലായ സാമൂഹ്യമാനവകാരുടെ നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ മഹാസമുദ്രത്തിൽ വിദ്യാഭിരുചിയോടെയും അഭ്യർത്ഥനപരിഷ്കാരത്തിനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാർത്ഥനയും എനിക്കില്ലതന്നെ. തന്നിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾ അനുഗ്രഹബലത്തോടെ ചെലുത്തിട്ടുള്ള ഉദ്യമസുന്ദരമായ ഈ അഗ്രാസനം കണ്ടുകാണിഞ്ഞുമാറി എനിക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു. എങ്കിലും, പഠിപ്പാട്ടോടൊപ്പം തന്നെ നവീകരിക്കുന്നതിന്നായി പ്രയത്നിച്ച സാമൂഹ്യതയും അവ ചെലുത്തേണ്ട സ്റ്റുഡന്റുകളുടെ പ്രത്യേകപരിചരണത്തെയും അതിനെ ആദരിക്കുന്നതിനായിട്ടുമാണ് എന്റെ ദൈർഘ്യവും എന്നു അനുവദിക്കുന്നില്ല. മഹാജനങ്ങൾ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകണം.

ഇന്ന് ഞാൻ ഈ പ്രസംഗപീഠത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ഈ ഘട്ടത്തിലുള്ളതന്നെ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപു കൂടിയ സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ മഹാദായ മോഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്തൂണു എന്നെ ബലമായി ബാധിക്കുന്നു. അന്ന് ഇവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്ന ചില മാനുഷദൈവങ്ങളെ ഇന്ന് ധർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം നിങ്ങൾക്കും എനിക്കും ഇല്ലാതായിപ്പോയി. എന്നു സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അറിയില്ലെന്നുവെങ്കിലും ധർമ്മം പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യങ്ങളാണ്. അവയിൽ പ്രഥമഗണനീയമായ നാമം മഹാമഹിമശ്രീ രാജാജിത്തുരാജ് തിരുമനസ്സിടേതെന്നു. അവിടുന്ന് കൈരളിമുഖെ വത്സലനായ അപ്പുറം, കൈരളിമുഖെ വാക്കളെ തമ്പുരാതുമായി അന്ന് ഇവിടെ പരിവർത്തിപ്പിച്ചു. കൈരളത്തിൽ ഒരു തുഞ്ചനും, ഒരു കഞ്ചനും, അതുപോലെ രാജാജിത്തുരാജനും മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ സാഹിത്യപരിഷത്തുമായി എന്നു ആദ്യമായി സംഭാഷിച്ചിരിക്കുകയും, എനിക്കു ഒരു മെഡലും നിരവധി ഉപദേശങ്ങളും സമ്മാനം തരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ആ തിരുമനസ്സിനെ പരിശുദ്ധനായ

കേരളപുഷ്പം സൂരികളായ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ
 ഭയപ്പെടുന്നു. അതുപോലെതന്നെ കൈമാറ്റം ഉണ്ടാകുന്ന
 ഭാഗത്തുള്ള മറ്റൊരു മാനുഷനുമായിട്ടു പൊതുവായ
 അമാമൻ നമ്പ്യാൽ വിചാരസൂക്ഷ്മം. നിമമ്നീകരം
 സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നെങ്കിലും, എന്തൊരു കീഴ്വരയ്ക്കായി
 പോകുന്നതിൽ എന്തും പരിശുദ്ധമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കു
 ന്നതായ, ആ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയെ അനുകൂലം സമീക
 രിച്ചു ഉപദേശിക്കാണും, ഉപദേശനംകൊണ്ടും ഒരു മാതൃകാ
 പുഷ്പനായി ഈ കോളേജിലെ പെരുമ്പള്ളിഭാഗാപണിയി
 ന്നതും അലങ്കരിച്ചിരുന്ന അവിട് എന്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള
 സൗകര്യവും എവിടെ വിശ്വസിക്കത്തക്കതല്ല. മൂന്നാമതായി
 ഒരു മറ്റൊരാളാണ് എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ എത്തുന്നത്.
 അത് ഇവിടെപ്പുറം സ്മൃതിമാലയിൽ ഒരു അദ്ധ്യക്ഷ
 വരിച്ചു പണിയിച്ചതായൊരു ആകമാനം ആകർഷിച്ച
 ഗ്രീസിയ വി. കെ. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിനമ്പ്യാൽ അതുവരെ എന്തി
 ന് അത്രയപൂർവ്വമായിരുന്നു. എന്നാൽ നവോദയം ആ
 വിദ്യാലയം വിവരമായി പരിചയത്തിനും സൗകര്യത്തി
 നും അത്യധികം വരെ ഞാൻ പാഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവരെ
 പറ്റി കിടക്കൽ ഞാനെഴുതിയ,

“പാഠികർപ്പുക്കൾ പാർക്കുന്നതിനാണുവാസവും ആലും,
 പാർക്കുക പുതപ്പുക്കൾക്കുതന്നെ മാർക്കുക്കൾ,
 നോക്കുന്ന നിഴൽത്തോലു മലയാളം മാർക്കുക്കൾ,
 മാർക്കുക്കൾ പാർക്കുന്നതിനാലും മാർക്കുക്കൾക്കുതന്നെ”

എന്ന ശ്ലോകം ശരിയായതായിപ്പോൾ മിശ്രിതമായി ഇന്നും
 എന്തിനും വേദാനന്ദം. അതിനാലായി, അന്നത്തെ അവിദ്യാ
 ലാസമാർ ഒരു മേൽനോട്ടത്തിൽ ആദ്ധ്യക്ഷം വരിച്ചു തന്റെ
 പാണിയിൽ പാടാൻകൊണ്ടും, വിമലനാഥമന്ത്രിയെകൊണ്ടും
 ശ്രോതാക്കളായ സദസ്യരെ അതുതരസാധുസ്സുമാക്കാതി
 രായിട്ടു സാഹിത്യപഞ്ചായത്ത് വി. കെ. നാരായണപിള്ള
 കൂടെ ഒരു അദ്ധ്യക്ഷം ഇന്നും എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ

നിന്നും മറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭാഷാഭിമാനമുള്ള നോറാത്ത കണ്ണു നീരിന്മേൽ ധാരണയുണ്ടാകാത്ത ഈ പുണ്യമുഖിമയുടെ ആത്മാ പരമം" എന്ന് നിത്യശാസ്ത്രി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളണം.

അടുത്തകാലത്തെ കൈകളിൽ പുഴുക്കളും ഒട്ടുമിക്ക അനുഭാവികളും പിടിച്ചതായിട്ടുള്ളത് സാധനപ്രാസംഗത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്തകാലത്ത് പരമേശ്വരൻ എം. എൻ. നാ തമ്പുരാൻ, അഥവാ സഞ്ജയൻ, നാമധേയം പ്രത്യേകം സ്വാ ബീയമാണ്. മനുഷ്യന്റെ പിടിച്ചതാദ്യത്തെത്തുടർന്ന് വിമ ങ്കിതമാവാൻ,

"പ്രാർത്ഥനാപ്രസംഗം മറ്റൊരു പ്രസംഗമാണ്
പ്രാർത്ഥനാപ്രസംഗം മറ്റൊരു പ്രസംഗമാണ്"

എന്നത് ക്രിമൻ പെണ്ണിമുഖം, പിന്നീട് വന്ന "കാ രാജാവും ചാരിച്ചിടാനും" ആയിട്ടുള്ളതാണെന്നത് ക്രിമൻ ക്കാരിപ്പാലും, പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ളത് വെളി ഭാഗത്തു മു ണ്ടും. എന്നാൽ അതുവരെ അനുഭവിച്ചതായ പരമേശ്വരൻ വി ങ്കിതമാകും ചാരിച്ചിടാനും ആരംഭിച്ചു. ഇതാ നമ്മുടെ കീഴ് കൈകൾ പുണ്യപുണ്യങ്ങൾ തന്നെയാണിവിടാനും. പരമേശ്വരൻ പട്ടണിനും, കൈകൾക്കുവേണ്ടി കയ്യ ത്തിനും ഇതിനുവേണ്ടി പാടിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനേക്കുറിച്ചും അനുഭവിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു മാനന്യഭാഗ്യമായ വിശ്വ സമ്പാദിതവും പരമേശ്വരൻ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉത്തമ മാർഗ്ഗമായി പരിപാടിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ക്രിമൻ പൂർണ്ണ. നാമധേയം കയ്യുടെ നാമം പരമേശ്വരൻ പൂർണ്ണ പരമേശ്വരൻ പ്രാർത്ഥന.

"പിന്നീട് പൂർണ്ണമുഖിമയുടെ മേൽ പരമേശ്വരൻ
മറ്റും പരമേശ്വരൻ പ്രാർത്ഥനയുടെ നാമം പ്രാർത്ഥന"

എന്ന അടുത്തകാലത്തെ പ്രാർത്ഥനയുടെ നാമം നമ്മുടെ ആരാധിച്ചു നമ്മുടെ വിശ്വശാസ്ത്രി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളട്ടെ!!

വിവരണവും ശാസ്ത്രവുമാണ് നമുക്കിപ്പോൾ ചിന്തിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങൾ. ലോകത്തിൽ ഉന്നതിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള യാതൊരു സാഹിത്യത്തിനും നിസ്സാമാന്യ ഗണിക്കാവുന്ന മനസ്സു വിവരണപ്രസ്ഥാനം. ഇന്ന് ഏകദേശം ദ്വാദശം മുദ്രയും പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആംഗ്ലോ സാഹിത്യത്തിൽപ്പോലും ഒരു ഗണനീയമായ ഭാഗം അന്യദായ കളിൽനിന്നും വിവരണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. 'ജർൻ, ഹ്രസ്വ' മുതലായ ഉത്തരപാശ്ചാത്യ ഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളുടെയും പരിചി ഉത്തരവുണ്ട്. ഇന്ന് ഭൗതികശാക്തീകാത്മ്യ ലോകത്തെ വിറപ്പിക്കുന്ന അപ്പാർകാശം ഈ വിഷയത്തിൽ ഒട്ടും പിന്നാക്കമല്ല. എന്താൽ മാനുസ്കൃതമായ Dr. ചേലറാട്ട് അമ്യൂത മേനോൻ ഗവേഷണസംബന്ധമായ ഉപരിപഠനത്തിന് യുഗ്മബിലേക്കു പോയപ്പോൾ, "മദ്രാസ് യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിലെ മലയാളസംഗ്രഹം മലയാളം പഠിക്കുന്നതിന് യുഗ്മബിലേക്കുപോയ"ത്ത് മിലർ അധികമുണ്ടായി പഠിക്കുന്നതായും, എന്നാൽ അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ പ്രാബല്യമുണ്ടായിട്ടുള്ളതും അച്ചടിയിട്ടുള്ളതായ സകല സർഗ്ഗഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും പുറമെ, മലയാളികളിൽ ഒരുലിം പേർക്കും നാമമാലാമിപ്പോലും പഠിപ്പാത്തതിനാലുപല കൈമെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളും ലണ്ടൻ Oriental Museum-ത്തിൽ കണ്ടതായും ഇന്നലെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ ഏതാനും പേർക്കു നാം എത്ര അത്ഭുതപാത്രമുണ്ടായിത്തീരേണ്ടതി! ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ഏകസ്സംഘ സമുദായക്കാർ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും അഭ്യുന്നതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുമായുള്ള ചാലി പ്രകാരമായ ഒരു അഭിപ്രായത്തിന്റെ യഥാർത്ഥം, ഭൗതികശാസ്ത്രപരംഗതമായ പാശ്ചാത്യർ നമ്മെക്കൊണ്ട് കൂടുതലായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ അഭ്യുന്നതിയെ പ്രശംസിക്കാത്തതിൽ ഒരു ഉത്തരവുണ്ട്. മനസ്സന്റെ പഠിപ്പാത്തതിലി വലിയൊരം വിഭാഗത്തിനും

വിചാരത്തിനും വേണ്ടി മാത്രമല്ല, ഉപജീവനത്തിനുപോലും അന്യദേശവാസികളും അവരുടെ ഭാര്യകളെയും സാഹിത്യങ്ങളെയും പഠിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം അവനു കൂടുതലായി നേരിടുന്നു. കാരണമെന്തെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഒരു സമുദായത്തോടുപമിക്കാമെന്നിട്ട്, സാഹിത്യം വിജ്ഞാനജന്യമായൊരു വരദിപ്പംകൊണ്ടു അതിൽക്കൂടി പോകുന്ന എക്കത്തുകയാണു്. അതിന്റെ സഹായത്തോടെ ആധുനികലോകത്തിൽ ദാർശനികം സമ്പന്നനും ജീവിജ്ഞാനിനും സാമുദ്രമല്ല. വിദഗ്ദ്ധനും മാതൃഭൂമി സംസ്കൃതം, വിദഗ്ദ്ധഭാഷകൾക്കു നമ്മുടെ ഇടയിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാധാന്യം, ഒരു വിദഗ്ദ്ധഭാഷയുടെ രാജഭാഷാ സ്ഥാനപ്രാപ്തി, ആകാശവാണിയുടെ പ്രവർത്തനം, പട്ടപ്രവർത്തനം മുതലായ സംഗതികൾ നമ്മെ വിവർത്തനം കൂടാതെ ജീവിജ്ഞാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വിവരങ്ങൾ നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെയൊന്നും ഇങ്ങനെയൊന്നും വേദകത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സംസ്കാരിച്ചുവരുന്ന ഭാഷകളിൽ, എന്നു മാത്രമല്ല ഇൻഡ്യയിലുള്ള മറ്റു പ്രധാനഭാഷകളിൽപോലും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ നാം സാധാരണക്കാരായിരിക്കുന്നതു് നമ്മുടെ അധ്വാനമായ അവസരമെന്തെന്നു പ്രശ്നം ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനുള്ളിൽ ഏറ്റുതിരിയുന്ന ചുരുക്കം മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളും വിവർത്തനങ്ങൾ നമുക്കിപ്പോൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ ആ ഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടു് പിന്നീട് നമ്മുടെ ഭാഷയിലേക്കു് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടവയാകുന്നു. 'ഗ്രന്ഥം മൂന്നു പകർത്തുവാനാൽ മൂന്നാമം മൂന്നാമം വേണം' എന്ന അധിഷ്ഠിതപദ്ധതിയും യഥാർത്ഥമാക്കുന്നതിൽ മൂന്നു ഭാഷകളിലേക്കു സംഗ്രഹിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള ആശയങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കുമെന്നു് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടി, ഇത്ര നവോല്പാദനം, ചതുരക്കല മുതലായ ചരിത്രപരിഷ്കരണങ്ങൾ അഭ്യർത്ഥിതമാകുന്നതിന്നു് ആശങ്കയും ചംഗലാലയത്തിലേക്കു്

വിവരണം ചെയ്താൽ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംഗ്രഹത്തിൽ പുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുകയും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുപോലെയും ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കുപോലെയും കൂടുതൽ സമ്പാദിച്ചവരുണ്ട്. എന്നാൽ ലോകത്തിലെ എന്തും വലിയ നാടകകളാവാതെ ചെറുപ്പിയുടെ എന്തെങ്കിലും ഒരു കൃതിയാവാം മലയാളികൾക്ക് ഓരോ വിവരണം ഇനിക്കുതന്നെയുള്ളതിൽ ഇനിയും തന്റെ കൈയ്യിട്ടില്ല. കിരമ, ദാമോദരൻ, സർവാർത്ഥിനീ, ഡാർവി, ഹോമർ മുതലായവർ ഇനിയും നമ്മുടെ നാമമാത്രപരിചിതന്മാർ മാത്രമാണ്. ആവട്ടെ വിശ്വസാർത്ഥ്യവിവരണ വിവരണത്തിൽ മലയാളഭാഷയുടെ നില അന്യതം ശോചനീയമാണെന്ന് നാം സലജ്ജം സമ്മതിക്കണം.

മലയാളഭാഷയിൽ ഇത്തരം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വിവര വിവരണപദ്ധതികൾ ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും ഉൽക്കൃഷ്ടമായ അപകടങ്ങളായോ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ചിന്തിച്ചു പഠാൻ വിവരമുണ്ടായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. മലയാള ഭാഷയിൽ അതിന്റെ ഗോളത്തിലുൾപ്പെട്ട തമിഴ് മുതലായ ഇതരഭാഷകളുമായി ചാറ്റം ഇടപെട്ടിരുന്നതാണത് വിവരണത്തിൽ വലിയ വൈചര്യം ഉണ്ടെന്നായിട്ടുള്ളത്. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും പദാന്തരപദാന്തരം, വൃത്താന്തവൃത്താന്തം മറ്റും കാര്യങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്കു തന്നിരിക്കുന്നതിന് വ്യത്യസ്തമായ മറ്റു കവിതകൾ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രെഞ്ച്, ഹിന്ദി, റഷ്യൻ, ചൈനീസ്, ജാപ്പനീസ് മുതലായ ഇതരഭാഷകളിലുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവരണം ചെയ്യുവാൻ ഇടയിൽപ്പോൾ കാര്യമല്ലാത്ത അനൗപമീയമായിട്ടുള്ള കവിതകളെന്ന് കാണുകയും ഇവയും, എന്നാൽ അതിലുള്ള തത്ത്വമപാസനയ്ക്കും വാഗ്ദാനവും കാര്യവശമായ പലതരവും കൈയിൽ വിവരണം അന്യതം ദുർവിശ്യാത ഒരു ദുരന്തം പ്രാപിച്ചു. മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ അനൗപമീയം ആരെയും, അതുപോലെ മലയാള

ഭാഷാഭാരതീയം ദൂരത്തുപേക്ഷിച്ച് അതിവികൃതങ്ങളായ അനുകൂലങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭാഷാസാഹിത്യം നിറയുവാൻ പലരും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഭാഷാപ്രാവീണ്യമുള്ള പരിഹരിക്കുന്നതിന്നുള്ള മാർഗ്ഗം വിവർത്തനത്തിൽ ചില മൂലനഗ്നങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയാണു്. യാദൃച്ഛികമായ വെണ്മണി അച്ഛൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു് ഈ വിവർത്തനപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “നന്ദഭാഷയിലുള്ള വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ അതിന്റെ സ്വാഭാസ്യതയോടു കൂടി ഗ്രഹിച്ചിട്ടു മനസ്സുകൊണ്ടു് ആലോചന ചെയ്ത പ്രതിപദതക്കീട ചെയ്യവക്കണം പിന്നെ അതിലെ സ്വാഭാഭാവം ലോകംപോലും വിടാതെ സ്വഭാവാവാചകരീതിയിലാക്കണം. അതു പിന്നെയും പിന്നെയും പരിശോധിച്ചു വാചകഭംഗി വരുത്തണം. മഹനാരിതികേവലം സംസാരിക്കുമ്പോഴെത്തപ്പോലെ എഴുപ്പത്തിൽ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ പലപട്ടം നല്ലവണ്ണം പ്രയത്നംചെയ്തു സമ്പാദിക്കുന്ന ഭാഷാഭാരത സാഹിത്യമാക്കു് ആസ്വദിപ്പാൻ പുറത്തു കൊടുക്കാവൂ.” ഈ വാക്യവിധിയിലെ അഭിപ്രായപ്രകാരം തർക്കമുചെയ്യുവാൻ പറ്റാത്തതാണു് ഒരു ഗ്രന്ഥം സ്വയം വിശദീകരണത്തിനക്കാൾ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതാണെന്നു പ്രത്യേകമാണല്ലോ. എങ്കിലും വാസനാമുക്തികളായ കവികൾക്കു് ഈ മാർഗ്ഗം നിശ്ചയാവമായിത്തോന്നിയിട്ടുണ്ടു്. ആംഗ്ലേയ ഭാഷയോടു യാതൊരു പരിചയവുമില്ലാതിരുന്ന മഹാകവി കണ്ണിങ്ങ്സ്തനുവാൻ ‘ലോൺ ഫെല്ലോ’വിന്റെ Psalm of Life എത്ര സുന്ദരമായി തർക്കമുചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചു!

“Art is long and time is fleeting
And our hearts, though stout and brave
Still, like muffled drums, are beating
Funeral marches to the grave”.

എന്ന ഭാഗം,

വിദ്യാർത്ഥി The common well-being of a society എന്ന വാക്യശകലം, “സമുദായത്തിന്റെ പൊതുക്കിണർ കുടിപ്പുക” എന്നു തർജ്ജിമചെയ്യുന്നതു ഞാനോർക്കുന്നു.

വിവർത്തകന്റെ മനോധർമ്മംകൂടി അല്പമാരി പ്രായം ഗിച്ച് ‘Submarine കടന്നുകയ്യാലും, Directness വാനും പാച്ചിലാലും, drink to the health, ‘പാനോപമാ കടമ മാലും മാവേലം അതിൽ മലയാളികൾക്കൊക്കെ നോന്നു. ഇവിടെ വിവർത്തകന്റെ മനോധർമ്മം പ്രകടമാക്കി കൈയാൽ ഇതിന് ആശയോന്നതമാണോ സ്വതന്ത്രത ക്കി മെയ്തന്നോ മറ്റോ പേരിടേണ്ടതായിട്ടു. ആ സ്വതന്ത്രത പലപ്പോഴും ഭണ്ഡപാത്രമായും തീർത്തുപോയെന്നും. ഇതിനെ പ്ലാറിയാണു് മറ്റൊരു വിവർത്തകൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. “അതിലും ഇതിലും മേലാണു വകുപ്പാക്കുന്ന എക്കദേശത്തു, അല്ലെങ്കിൽ സ്വതന്ത്രതയ്ക്കി, വകുപ്പിയ മാണെന്നു ഞാൻ പലപ്പോഴും പറയാറുള്ളതു് നെകുടി ആവർത്തിച്ചുകൊള്ളൂ. ലോകത്തിലെ എന്തൊരു പരിഷ്കൃത ഭാഷയാലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഈ നവ്യഭാഷയെ മലയാളഭാഷ എന്നിനു കൈക്കൊള്ളുന്നു! ഇത്രയും പരിമിത ബുദ്ധി നിർമ്മൂലികൾക്കൊണ്ടു ശരിപ്പിക്കപ്പെടാവുന്നതാണോ നവീനകൈകളുടെ ജ്ഞാനത്താൽ. ഈ അശക്തി വിശേഷത്തിന്റെ സോപാനങ്ങളിലൂടെ മേല്പോക്കുമാവാൻ വാക്കിയായ കൈകളെയെക്കൊണ്ടു മേലിലും പാഴ്ത്തും ചെയ്യിക്കണോ!” ആകപ്പാടെ വന്നുകൂട്ടുന്നതു കവികൾക്കെന്നുപോലെ വിവർത്തകനും “ശക്തിനിപുണതാ ലോകശാസ്ത്ര കാവ്യോദ്യമേക്കണ്ണം, കാവ്യജ്ഞശിക്ഷ” ഇവയെല്ലാം ആവശ്യമാണെന്നാണ്.

വിവർത്തനത്തിന്റെ പരമാവശ്യം ഈപ്പാൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്നതു നവീനശാസ്ത്രങ്ങളിലാണ്. അതുതക്കമായ ഒരു ലോകത്തിലാണ് നാം ഇന്നധിവസിക്കുന്നത്. നിമിഷം പ്രതി ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ

സൂക്ഷ്മങ്ങളും ഉപജാപങ്ങളുടെയും നന്മയും നമ്മുടെ ഭാഷയിലേക്കു സംഗ്രഹിച്ചു പൊതുജനങ്ങളെ ഉദ്ബുദ്ധനാക്കി തീർക്കാത്തപക്ഷം, ലോകത്തിന്റെ നാഗരികതയിൽ മലയാളികൾക്കു പങ്കുവെച്ചാൽ സാധിക്കാത്ത ദാരുണപാപമേകും. ഈ അപരാധം നിവൃത്തിയുണ്ടെന്ന് അഭിജ്ഞാനഭരണഭിമാനിക്കുന്ന നമ്മുടെ കടമയാണു്. ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ പ്രധാനപ്രതിബദ്ധം സാക്ഷികശബ്ദങ്ങളുടെ അഭാവമാണെന്നു പറയാവുന്നതും ഒരു ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയിലേ സാക്ഷികശബ്ദങ്ങൾ അത്യാവേക്ഷിതങ്ങളാണു്. മലയാളത്തിൽ അദ്ധ്യയൻ വിധി അത്യന്തം ദേഹീയമാണെന്നും സമ്മതിക്കണം.

ഈ ഭാഷയെ പഠിക്കുന്നതിനായി തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ പദങ്ങൾ സർവ്വലോഭങ്ങൾ വളർത്തുന്നതും മലയാള മലയ്ക്ക് ഒരു വലിയ ശ്രമം സങ്കല്പകയണമായി. പക്ഷെ, അതിന്റെ ഫലം മല എലിയെ പ്രസരിപ്പിച്ചതുപോലെയാണു് എന്തും സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാമവും വിശേഷണവും മലയാളത്തിൽ വ്യത്യസ്തപദങ്ങൾ കൈകൊള്ളുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ വ്യത്യാസം അനിയമങ്ങളാണെന്നും ഇവർ ബഹുമാനിച്ചിട്ടില്ല. "Allotropic Aluminous, Ambytrous, മുതലായ് വിശേഷണപദങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചും പ്രപഞ്ചം ഉദ്ഭവിക്കുന്ന വിവരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഭരണസാമാന്യത്തിന്റെ ഉടമയിൽ സകലവും മറ്റും പദങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് പകരം സംശയകരങ്ങളായ മറ്റും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. Hydrochloric acid - ശ്ലൈശ്ലാഖകം, Association = പ്രയോഗം എന്നും മുതലായവ ഇവിടെ ലേഖകനോടനുബന്ധിച്ചുവരുന്നു. Absorption, Alcohol മുതലായവയ്ക്ക് അഗ്രിമണം, അകം, എന്നീ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ Diluted acid നേർപ്പിച്ച അധിശ്ലായം Aerated water വായുവാഗ്നിത ജലവും, Dropping bottle ചൊഴുക്കുപ്പിച്ചുമായി പ്രയോഗങ്ങളിൽ ചെലവിടുന്നു.

നടത്തേണ്ടതായ എളുപ്പവിശുദ്ധം ഒരു പദ്ധതിയെപ്പറ്റി ചർച്ചമാക്കി
കണക്കുകൾ പാർശ്വമല്ല. ഭവനത്തിൽ എളുപ്പമുള്ളതായി
ലുപ്പു പദ്ധതിയെപ്പറ്റി പ്രതിനിധിമാർ നമുക്കു ചർച്ചചെയ്ത
കൊണ്ട് എല്ലാഭാഗ്യമായി. ഈ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ സർക്കാരി-
ക്കുവേണ്ടി വിശദമായതാണ് എന്നും ആഭവാനിരവതരമാണ്.

ഈ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ നമുക്ക് എളുപ്പമുള്ളതായ
കൂടുതൽ ഒരു പദ്ധതിയെപ്പറ്റി സമ്പാദിക്കാൻ കഴിയും. ഈ
നാളിപ്പോൾ നവീകരണങ്ങൾക്കു മാത്രം നല്ലതാണ്, നമുക്കു
പുറത്തുനിന്നും ആവശ്യം, ആവശ്യം ഉണ്ടായ ശാസ്ത്ര
നമുക്കു ബാധിക്കുന്നതല്ല. മലയാളത്തിൽ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ
യെപ്പറ്റി നമുക്കു ചർച്ചചെയ്തിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രവും സമ്പ-
ദ്യയും, കണിതവ്യവും ഉണ്ടായ പല ശാസ്ത്രനമുക്കു
ഉണ്ടു. ഉണ്ടായതായിരിക്കുന്നു. നവീകരണങ്ങൾക്കു
കൂടുതൽ പാർശ്വമല്ല. “നവീകരണങ്ങൾ സർക്കാരി-
ക്കുവേണ്ടി” എന്നുള്ള ആപ്തവാക്യം സർക്കാരിനോടു, മാ-
ത്രമായിട്ടുള്ള അനന്തരമായിട്ടും നമുക്കു ഉൾപ്പെടുന്ന
തല്ല. അതിനാൽ ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമായിട്ടാ-
ണ് നമുക്കു ഉണ്ടായതും നമുക്കു ഉൾപ്പെടുന്നതായിട്ടാ-
ണ് സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ സമ്പന്നമായി
നവീകരണങ്ങൾ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ ഉണ്ടായതുള്ള
കൂടുതൽ വിതരണവും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായിട്ടാ-
ണ്.

“സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ സർക്കാരിനോടു-

മെത്രാപ്പോലീത്താക്കൾ

ചെയ്ത സർവ്വവികാസമാണ് സർക്കാരിനോടു-

പോലുള്ളതായിട്ടാണ്;

കൂടുതൽ അങ്ങനെയായിട്ടാണ് തമ-

സ്വസ്ഥത കൈനീടണം;

ഈ നിയമങ്ങൾക്കു മുമ്പായിട്ടാണ്-

ഈ നിയമങ്ങൾക്കു മുമ്പായിട്ടാണ്.

കേരളവും ശാസ്ത്രപരിശ്രമവും.

(പി. കെ. മോത, എം. എ., എച്ച്. റി.)

മലയാളഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം അറിയാത്തവർ അധ്വാനാർത്ഥം വന്നു ചോദിക്കുകയായിത്തീർന്നു. 'നാലു വേദങ്ങളും നാലു ശാസ്ത്രങ്ങളും' എന്നു പറയുന്നതതു വ്യാകരണം തുടങ്ങിയ അതു വേദാംഗങ്ങളെയാകുന്നു 'ശാസ്ത്രശാസ്ത്രം'കൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റൊന്നും അതന്നു ശാസ്ത്രമല്ലെന്നു ധ്വനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ 'ശാസ്ത്രശാസ്ത്രം'യിൽ വേദാന്തമെന്നതിൽ ഒരു ശാസ്ത്രമായിപ്പറയുന്നു. 'ശാസ്ത്രം' എന്നു സാധാരണമായി പറയാറുണ്ട്. എങ്കിലും സമുദ്രം, യോഗം, വൈദികശാസ്ത്രം, മിഥുനം എന്നീ മറ്റു മേഖലകളെ സാധാരണ ശാസ്ത്രമായിപ്പറയാറില്ല. ഇന്നു അന്യമതപാരമ്പര്യങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചുവരുന്ന സയൻസ് വിഷയങ്ങളെ അനാദിയാതെ ശാസ്ത്രങ്ങളെന്നു പറയുന്നു. ഗണിതശാസ്ത്രം, ഭൗതികശാസ്ത്രം, സസാസ്ത്രം എന്നിവയെല്ലാം ഇന്നു സുപ്രസിദ്ധശാസ്ത്രങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ചിലർ 'ശാസ്ത്രം' എന്ന ശാസ്ത്രം ചിലപ്പോൾ പാഠമാ എന്നു കരുതിയിട്ടുണ്ടെന്നുപോലെ അതിന്നു പകരം 'വിജ്ഞാനീയം' എന്നുപയോഗിക്കാറുണ്ട്.

'ശാസ്ത്രം' എന്ന ശാസ്ത്രത്തിന്നു ശാസ്ത്രമെന്നത് — നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. നിർദ്ദേശം രണ്ടുപ്രകാരത്തിലാവാം. വൈദികമോ രാജകീയമോ ആയ അധികാരത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടു കൂടി കാര്യങ്ങൾ ഇന്നിന്നവിധം ചെയ്യണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ രാജകീയമോ പിൻബലത്തോടു കൂടിയോ ഇല്ലാത്തവയോ വേദാംഗങ്ങളിൽ

ചിലതിനെയും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളെയും ശാസ്ത്രം എന്നു പറയുവാൻ ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ വിധം പിൻബലം അധികം കരുതിയതായി കാണാം. ശബരിതാലിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തെ വിധം പിൻബലംമാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ. ഒരു ദ്രിശോണത്തിന്റെ ക്ഷേത്രം കാണുവാൻ 'ഉപനാസനാർക്കുണ്ടെങ്കിലും കൊണ്ടു ഇണിയുക' എന്ന നിർദ്ദേശത്തിന്റെ പിൻബലം യുക്തിമാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ യുക്തിയുക്തമായി അനേകങ്ങളും നടത്തുവാൻ സാധനങ്ങളുടെ ധർമ്മം നമുക്കു ബോദ്ധ്യം വന്നാലും, ഒരു പ്രത്യേകകാര്യസാധ്യത്തിനു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നതാണ്. ഇവിടെ യുക്തി നമ്മെ വിജ്ഞാനത്തിലേക്കു എത്തിക്കുന്നുണ്ടു്; ശാസ്ത്രത്തിലേക്കു എത്തിക്കുന്നില്ല. ഇതായിരിക്കാം ചില പദാർത്ഥമീമാംസകളെ ശാസ്ത്രമെന്നു പറയുവാൻ മടിച്ച് വിജ്ഞാനമെന്നു പറയുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിൽ 'സെൻസ്' എന്ന വാക്കിനും വിജ്ഞാനം എന്നുതന്നെയാണല്ലോ അർത്ഥം.

സകല നിർദ്ദേശങ്ങളും വിജ്ഞാനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനാലും, സകല വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും പദമാദ്യരം കർമ്മത്തിന്നു വൈശിഷ്ട്യവും സാഹചര്യവും നൽകുകയായിരിക്കണമെന്നതിനാലും, ശാസ്ത്രരഞ്ജിതത്തിന്നു വിപുലമായ ഒരുതരം നല്ല സകല മീമാംസകളേയും അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു യുക്തവും വൈകാരികവുമായിരിക്കും. യുക്തിയോടുകൂടിയ മിഥ്യകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വൈകാരികമായ ആചാരങ്ങളേയും അധർമ്മവിശ്വാസങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനമാക്കിപ്പോയുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളെ ശാസ്ത്രകാടിയിൽ നിന്നു പുറത്തുതള്ളുകയും വേണം. ശാസ്ത്രമെന്ന ഈവിധം നിശ്ചയിക്കുവാൻ ശാസ്ത്രകാടിയിൽനിന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ പുറത്തുപോകുമെന്നു ശങ്കിക്കേണ്ട. ലോകത്തെ സുഖപ്രീതിയിൽനിന്നും നിലനില്പിന്നും പാറിയതായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുമാത്രമാണല്ലോ ധർമ്മശാസ്ത്രംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതു്.

അതു സമ്യക്തികമാകണമെന്നും എന്തും സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവിടെ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊടുത്ത ശാസ്ത്രവും പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സമാൻതം എന്ന് പറയുന്ന മീമാംസാ സമുദായം കരുതുന്നതാണെന്നും ഇതു പാശ്ചാത്യജീവിതവ്യക്തമാകുമെന്നു കരുതുന്നു.

ഇപ്പോൾ നിർദ്ദേശിച്ച ശാസ്ത്രങ്ങളോ കോളീയർക്കു ഭൂവുണ്ടായിരുന്നതു ഇപ്പോഴുള്ളതും ആതു മാനുഷഭാവങ്ങളും, ആ വിചിന്തനങ്ങളിൽ ചെയ്തിരുന്നതും ചെയ്യുന്നതും ആതു പരിശുദ്ധങ്ങളും, കാരണത്താൽ പാശ്ചാത്യജീവിതമാകുന്നു ഈ ഭാവനത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു്. എന്തെല്ലാം ഭൂവുണ്ടായിരുന്ന കോളീയരിൽ പാശ്ചാത്യപാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രപാശ്ചാത്യ പരിശുദ്ധതകൾ നന്നായിട്ടുണ്ടാകുന്നു മാത്രമായിരുന്നു ചെയ്തിരുന്നതു് എന്ന് എന്തും സമ്മതിക്കണമെന്നാണെന്നും. ആ കാര്യം ഇതിൽ പരമമായിട്ടിരുന്ന ഭാവന സത്യവുമായിരുന്നു. ആ നന്നായിട്ടാൽ പാശ്ചാത്യജീവിതം പാശ്ചാത്യപാശ്ചാത്യ—എന്ന പാശ്ചാത്യർ ചോദിക്കുന്നു, അവിടെ പാശ്ചാത്യജീവിതം—പാശ്ചാത്യജീവിതങ്ങളിൽ നല്ലതും കാര്യമായിരുന്നു. വിശ്വവിശ്വനാമക ക്രിസ്താചാര്യർ, അദ്വൈതത്തിന്റെ പ്രമേയങ്ങളായ പരമഭാവം, പ്രാപ്തമീമാംസകനായ പ്രഭാകരഭട്ടാര്യം, ചിന്താപരമാർഗ്ഗത്തിന്റെ സമുദായം തന്നെയായിരുന്നു. ഇവരെപ്പോലെ പ്രഭാകരനായ നായ സാഹിത്യകാരനായ കോളീയരിന് അന്നു സ്പഷ്ടമായിരുന്ന കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നുള്ളതന്നെ അന്നത്തെ കോളീയർ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സാഹിത്യത്തിനെന്നപോലെ നല്ലതായിരുന്നു എന്ന് കാണിക്കുന്നുണ്ടു്.

ശിഷ്യവിദ്യാർത്ഥിവും ശ്യാവിശ്വത്തിലും അന്നത്തെ ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രവൃത്തി വിചാരമാകുക മറിപ്പിൽ ഇന്നും കോളീയരിന് കാട്ടിയിട്ടില്ലാത്തതും നല്ലതാണു്. ശോഭിതപിതാവിശിഷ്ടകന്മാരുടെ കർമ്മമായ പാശ്ചാത്യപാശ്ചാത്യർ ക

ബഹിഷ്കരണം പിടിച്ചു പറ്റിത്തന്നിരുന്നതിനു പകരമായി ഉദ്ദേശിച്ചതാകയാൽ മലയ്ക്കു നിരീക്ഷണങ്ങളും അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ചില കഥകളും ഇന്നും കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പതിവായി നമ്മുടെ നിരീക്ഷണം മലയ്ക്കിറങ്ങുന്ന വിജയാവാസമണപ്പാത്രം നോക്കി വിടിച്ചുകിടന്ന നമ്മുടെപ്പോലെയുള്ള ബോധിതന്മാർക്ക് ആകാശം നമ്മെ നോക്കുന്നതായി അനുഭവത്തിൽ തോന്നിപ്പോന്നാൽ, അതിനോടൊപ്പമിറങ്ങുന്നതിലും ആകാശത്തുനിന്നു നിരീക്ഷണപാടവങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കഥ. നോക്കുവെട്ടുവാൻ നോക്കു തൂതിപ്പെട്ട നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഗൃഹങ്ങൾ അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അവർ വെട്ടുവിഷയത്തിൽ എന്തെല്ലാം വിശിഷ്ടപദ്ധതികൾ എടുത്തുനടന്നതെന്തില്ലാൻ കേരളത്തിൽ ആ രാഷ്ട്രവാഴ്ച ഇന്നുമുഖ്യം പൊല്ലാതെ മറന്നാണല്ലോ. ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യം കഴിഞ്ഞിട്ടും നമ്പൂതിരിമാരും അവരോടടുത്ത ചിലരും കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രപരിഭ്രമഭീഷം നിവർത്തിപ്പോന്നു എന്നതിന് കാരണപദ്ധതി, ഭക്തിഭാവം, സദുത്തമാല, പ്രസ്തമാദ്യം എന്നീ ശ്ലോകീയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇവയിൽ അവസാനത്തെ ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ച് ഈ ലേഖകൻ മാർഗ്ഗപ്രായവും പാഠവുമാർ സാധിക്കുമ്പോഴെങ്കിലും, വാഹനമിനിമെന്റ് ഡ്രൈവ്ജറുകളിൽനിന്നുപോലെ, ഇന്നു ഭാരതത്തിൽ നടപ്പുള്ള ഫലഭാഗഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതിന് ഒരു ഉത്തമസാമഗ്ര്യമാണെന്നാണ് പാശ്ചാത്യകേൾക്കുന്നതു്. മായകൃതം, വിഷയം പഴയകാലത്തിനു മാത്രം ചേർന്നതാണെന്നിപ്പോ, ചെറുപ്പത്തിലേക്കാണ് ഇന്നത്തെ എത്ര പാശ്ചാത്യഗ്രന്ഥങ്ങളോടും കിടപ്പിരിക്കുന്നവരാണ്. ഇന്നു കേരളത്തിൽ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഗണിതപദ്ധതികളുടെ ഉപപദ്ധതി സംരക്ഷിക്കുമാണെന്നിപ്പോ വിദഗ്ദ്ധമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നവരാണ് 'കാരണപദ്ധതി'യും 'സദുത്തമാല'യും. 'ഭക്തിഭാവം'യിൽ ഗണി

തന്മൂലംകളെ മലയാളപദ്യത്തിൽ വിന്യസിച്ചു വിവരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ അദ്ധ്യായം വേദവിധി പഠിച്ച ശ്രമിക്കുന്നവർ വളരെ മുഷക്കമായിരിക്കുന്നതായ പഠിതാപകാശമായ സംഗതിയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. കാണ്ഡഭാഷയും യുക്തിഭാഷയും അച്ചിൽ പതിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുതന്നെ ശാസ്ത്രവിവരങ്ങളിൽ ഇന്നത്തെ കോളിയർക്കുള്ള അനാസ്ഥയെ തെളിയിക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രവിവരകമായി ഇന്നത്തെ കോളത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെന്താണെന്ന് അല്പം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. നമ്പൂതിരി ബ്രാഹ്മണരുടെയും നായരുടെയും, സമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പാഠ്യവാൻ പാടാത്തും പാടില്ലാത്തതും ആയി അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കഷ്ടതയും അവർക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു ചേർന്നു്. അവർ ക്രമേണ കുതിച്ചുവന്നു. കോളബ്രാഹ്മണന്മാരുടെ പ്രഥമാചാര്യനായ തുഞ്ചത്തു് എഴുത്തച്ഛൻ അവർക്കു വിദ്യാസമ്പാദനത്തിന്നു മാർഗ്ഗം തുറന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പേ വിദ്യാഭ്യാസമാർഗ്ഗവാൻ തുടങ്ങി. നാനൂറുകൾ ഇന്നുവരെ കോളത്തിലെ അബ്രാഹ്മണർക്കു വിദ്യാവിവരകമായി അഭ്യർത്ഥം തന്നെയെന്നു ചരിത്രം നമുക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ കൈകളിലെ പാരമ്പര്യം ഒരു സാഹിത്യവും കോളിയരുടെ ഇടയിൽ പേർ നിലനില്പോടത്തൊ സാഹിത്യകാലമായും ഉണ്ടു്. കോളസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നൊരു റിക്ഷന്ന പുരാഗമനവും വിപ്ലവങ്ങളും കോളത്തിനു് നീക്കം ഏകദേശം സമ്മതിപ്പിക്കും. എന്നിരുന്നാലും കോളിയർ ഈ സാഹിത്യത്തിൽ കാണിക്കുന്ന താല്പര്യം ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണിക്കുന്നില്ല. ഇതിന്നു കാരണം പ്രോത്സാഹനമുണ്ടാണെന്നു സമ്മതിക്കാം.

ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളിലെ കെട്ടുകഥകൾ ആദ്യം രാസപ്പിക്കും. പാട്ടു് എത്ര പാമാന്വേദം ആനയിപ്പിക്കും. ദ്വോകം നന്നായാൽ ചൊല്ലുവാനുള്ള സുഖത്തെക്കുറിച്ചു പാഠ്യവാ

നില്ല. സാഹിത്യം ഈ മെച്ചവും വെച്ചുകൊണ്ടു വേർതിരിച്ചു പോലെ ചിന്താശുശ്രൂഷയായ അലസതയാകൂടി ആദ്യമായി ക്ഷണം. സാഹിത്യത്തിൽ അതി സൂക്ഷ്മമായ ചിന്തകളും ഉപ്പാ തെക്കുണ്ടില്ല. അയ്യങ്കാണ്ടു സാഹിത്യം ചിന്തകൾക്കും ആദരണീയമായിത്തീർന്നു. ഈ സംഗതികളെക്കൊണ്ടു സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാഠ്യം ചെയ്യാൻ അവ വിന്യാസപാകം. സാഹിത്യകാരന് അല്പമായ ഒരു ഉത്സാഹവും ലഭിക്കണം. എന്താൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രായേണ ചിന്താശീലമായ രസികയല്ല. താഴ്ന്നു മെച്ചപ്പെടുത്തിപ്പോ മറ്റോ ശാസ്ത്ര സംബന്ധമായ ഒരു ലേഖനം കണ്ടാൽ അതു 'ദണ്ഡം' എന്നു പറഞ്ഞു' അഭിപ്രായമാലോചനയെക്കൊണ്ടു ശ്രോതാക്കളെ അമ്പാറ്റിപ്പാനു രസികബാലകളെക്കാൾ കോലത്തിൽ കെട്ടുകയുണ്ടു്. അതിനാൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചാൽ അവ വിന്യാസീയമാൻ പ്രയാസം. അല്ലെങ്കിൽ അച്ചുണ്ടിപ്പാട്ടുകൾ അച്ചിലിട്ടു കോലത്തിൽ യുക്തിഭാവം അച്ചിൽപ്പുടകുതിരിക്കുമോ? എന്നാൽ വിവിധസാഹിത്യ ലോകനയങ്ങളുടേതു അനുപ്രീതിയനുഭവം നോക്കുന്ന സാഹിത്യകാരന്റെ നിരന്തര ഏകമത്തിൽനിന്നു വെട്ടിക്കുറയുന്നതുപോലെ, കോലീയരുടെ ഉടലിൽ യഥാർത്ഥശാസ്ത്രാൽപന്നമാക്കുന്നതിൽ ശാസ്ത്രീയചിന്തകൾക്കു ധാരാളം സഹനമുള്ള ഈ കാലത്തു് അവയുടെ കവാടാത്മകത നിശ്ചയമായിരിക്കുമോ? കോലത്തിൽ കട്ടം ശാസ്ത്ര സ്തോത്രമാടിപ്പോന്നു എന്റെ ആക്ഷേപം. വേണ്ടതു് ഉള്ളുന്നതാണു്.

അധികം പറയുന്നില്ല. വിദനാകം റോഡോവാരം പൂരാനകോളത്തിലെ ശാസ്ത്രപരിശ്രമം അഭിമാനകാമായി അനുഭവാനം, എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കോളത്തിൽ തൃപ്പിടകാലമായ ഒരു പരിശ്രമവും ഇല്ലെന്നമാണ് ഈ ലേഖകന്റെ അഭിപ്രായം. ശാസ്ത്രദൃഷ്ടിക്കാണല്ലോ ഒരു ക്ഷാമത്തിന്റെയും സത്യം വെളിപ്പെടുകയുള്ളൂ. വികാശങ്ങളെ എത്രതന്നെ പാ

ജീവിച്ചാലും, കാർഷ്വബോധമില്ലാത്തവനെക്കൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലാത്ത വരണക്കും. ഉപദ്രവകാലത്താൽ അറിയാത്ത അറിവിൽ അറിവിൽ അറിയാത്തമില്ല. പ്രത്യേകിച്ചു, കേവലത്തിന്റേയും ലോകത്തിന്റേയും ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ മൂന്നു വശത്തുള്ള ശാസ്ത്രപരിഭാഷണത്തിൽ കോളിയാൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായവയെന്നു തോന്നുന്നത് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം.

പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം അടിമത്തത്തിനോടു അല്പമൊന്നു പ്രശ്നത്തെ കടന്നു കയറിക്കൊണ്ടു, പാശ്ചാത്യത്വം ഇന്നുള്ള കഴിവുകൾ പൊക്കിക്കുടിയിട്ടുള്ളതിൽ എന്തെല്ലാമുണ്ട് കാര്യമിരിക്കുമ്പോഴെന്നു തീർച്ചപാതാം. പാശ്ചാത്യർ ഇന്നു നോക്കുന്നത് ഉപകാരപ്രദമായ ദ്രവ്യങ്ങളേയും മനുഷ്യങ്ങളേയും ധാരാളം ഉണ്ടാക്കുന്നത് അവരുടെ ദൈവികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ മോശ്വതകൊണ്ടുതന്നെ മോശ്വ. നമുക്ക് ഭാവിദാഹകത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ സംസ്കൃതം ഉപയോഗിക്കുന്നതായ കഴിവുകളെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതായ നോക്കും കാണുന്നതു. അവിടെ അവിടെ കഴിവുകൾ നമുക്കും അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ അന്യോന്യസംസ്കൃതിയിൽ നാം ഇന്നത്തെപ്പോലെ എന്നും നോക്കുകയാണിരിക്കും. വിശ്വസംസ്കാരത്തിൽ പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാനങ്ങൾ എന്നും ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കും ചെയ്യും.

പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാനങ്ങൾ അവിടെ പൊക്കിക്കുന്നതായ വിചാരിക്കുന്നതും അങ്ങനെയല്ല. എല്ലാ വശത്തുമുള്ള സൂക്ഷ്മവിചിന്തകൾക്കും ദൈവികവിജ്ഞാനസ്വരൂപം അന്യന്തം അവിടെ വിചിന്തകൾക്കും. കൗമുദിയാതത്തിനെയാണ് നാം നീക്കിയ മോശ്വകൃഷി ആകാശമായി കാണുന്നതെന്നും, സൂര്യോളിയിൽ തന്മിഷ്കുലിപ്പുന്ന പൊടിമുഖം എവിടെ കാണാമെന്ന് പരമാണുവായം ദ്വൈകംചാലി സ്ഥാപിച്ചു അറിയാത്തതായ മോശ്വതകൾക്കും വിചിന്തകൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു

മേലാൽ ഹോസുനകം മാറ്റമായിട്ടും. വേദാന്തതത്വം പരമ്പരയായിട്ടു നാം ഇന്നത്തെ ഭൗതികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ അത്രയൊന്നുമില്ലാത്തതും. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കട്ടെ, ഈ വിജ്ഞാനപരമ്പരയായിട്ട് ഇന്നത്തെ കോലീനസ് എന്താണ് മാറ്റം? പഴക്കം നട്ടിട്ട് അദ്ധ്യാപകന്റെ നിലയിൽ, ചെറുപ്പകാരന് അദ്ധ്യാപകനാവാൻ സ്വതന്ത്രമായിത്തന്നെയും വിദ്യാർത്ഥിയായി പഠിപ്പിക്കാനു വിഷയങ്ങളിൽ പൂർവ്വധർമ്മം പഠനം പരമ്പരയായിട്ട് ഈ പരമ്പരയ്ക്ക് ഉപദേശിക്കാൻ അധികാരം, അതിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാർത്ഥിയോടു ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിൽ ഇന്നു പൂർവ്വകങ്ങളാണ് വായിക്കേണ്ടതെന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കാതെ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഇവയുടെ ഭാവിയിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ കൈപ്പിടത്താത്ത നാം എന്തും അങ്ങനെയായിട്ട് താണു്.

പാഴുവാൻ പഴയകൃതികളായിട്ട് ഉപരിക പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാനം എന്ന പദത്തെപ്പോന്നു. അത് കേവലം പാശ്ചാത്യമല്ല. ഗണിതവും, ഭൗതികവും, പദാന്തരം, അനന്തം, പദാന്തരവും, പദാന്തരം, ഗുണങ്ങളിൽ അറിയും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അടുത്ത കേവലനാശകൃതിപാതി പാശ്ചാത്യത്വം ഈ വിഷയങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനത്തിന് പഴയകൃതിയും ഉപദേശവും അധികം അത് അന്ത്യകാര്യമാണെന്നു ചില നവീനതയെക്കുറിച്ചു കാര്യവും ചെല്ലു എന്തെന്നു. എന്തൊരു പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ചാരിട്ട് അന്ത്യമായിട്ട് അതിന്റെ അടിമകൾ എന്തെന്നും പദാന്തരം അങ്ങനെയായി കാര്യം. സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയായിട്ട് ജീവിക്കുന്ന എന്തു മനുഷ്യനും അവന്റെ അന്ത്യമായിട്ട് വിഷയങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഇവയെന്നോളം ഇവയെ നമുക്കും വേണ്ടെന്നു കരുതിയാൽ മതി.

അതായത് ഇന്നത്തെ കോളത്തിൽ മാറ്റമല്ല ഭാഗ്യമായിട്ട് ഒട്ടാകെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതും സാമൂഹികമായിട്ട് അ

നാശാശ്വമായ അനവധി സംഗതികൾ ഉണ്ടു്. കഷ്ടതകൾ കൊണ്ടു് ഇവയെ നിലനിൽക്കുമെന്നോ മറ്റാരുമെന്നോ കരുതുന്നതു വ്യഥാവിധിയായിത്തീരുന്നതും സാമ്പത്തികശക്തികൾ ഒരു വശത്തുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ മറ്റൊരുവശത്തുകൂടി ശാസ്ത്രചിന്തകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഇന്നത്തെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ പലതും ശാസ്ത്രസിദ്ധിയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന പാവങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ശാസ്ത്രാഭ്യസനംകൊണ്ടല്ലാത്ത ഇന്നത്തെ ചില അനാശാസ്ത്രസ്ഥിതികളുടെ വൈരുദ്ധ്യവും ദോഷകാകരപവും കാണുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരും. സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു നന്നുതിരിമാരുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ കുറവുവന്നുവെന്നു പഠിപ്പിച്ച ഒരു ബ്രാഹ്മണവർണ്ണനോടു് സംസ്കൃതംകൂടാതെയും ഇതര ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അനങ്ങാൻ പരസ്യവും വാഗ്ദാനങ്ങളുണ്ടെന്നും, എന്നാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സംസ്കൃതത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തെ വെച്ചുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തെ മാത്രം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുതാണു് വലിയ അബദ്ധമാകുമെന്നും, ഈ പൊഖർ വൈസരത്തിൽ പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുപ്പിയനെയും, രണ്ടാമതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രീതിയേയും ബഹുമാനിയെയും സമ്പാദിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ടു്. അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളായി വളരും ഭൂമിച്ചും വന്ന ഒരു സംസ്കാരംതൊടുക്കുടി ഈ വസ്തുതയിൽ അല്പവിദ്യകളെക്കൊണ്ടു് മറ്റാരുമില്ലാത്തവരുടെ വിചാരിക്കുന്നതു് തെറ്റാകുന്നു. രാജാക്കന്മാരെന്നും ദാസന്മാരുടെ സഹസംഗതിയായിരിക്കണം ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ മാതൃകാപുരുഷന്മാർ. ഭാരതവണ്ഡത്തിൽ അദ്വൈതചിന്തയെന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളെ സംസ്കൃതത്തിലോ മാതൃഭാഷയിലോ അദ്വൈതചിന്തയെന്ന ഒരു ആധുനികശാസ്ത്രങ്ങളോടു് പലതോന്നുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ കടമയാണു്. ഒരു കടമ തീർന്നുവന്നാൽകൂടി നമ്മുടെ വന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ള അബദ്ധങ്ങളെ അറിയാനാകും; ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഒരു ലാഭ പ്രതിഭു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

[illegible]

ഭൂനാമയ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ കാര്യങ്ങളും
രാഷ്ട്രവിചിന്തനം എന്ന രാജനാഥ നാം കാക്കണം. അദ്ദേഹം
വിജ്ഞാനവാദമല്ല അംശബോധമെന്നും സൂക്ഷിപ്പുള്ളവനാ
ണ് രാജാവാണെന്നും അറിയാൻ രാജാവിന്റെ രാജനാഥൻ

ചെറിയൊരു കൂട്ടം ഉണ്ട് ആരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പിന്നെ രാജ്യം എന്നത് എന്താണെന്നും, രാജാവ് ആരാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അധികാരം എവിടുന്നു വെച്ചു തന്നെന്നും, ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കണമെന്നും വിവരിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ നമുക്കു വേണ്ടെങ്കിൽ അവ ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മതിയാകുമ്പോൾ തന്നെ സാമ്പത്തികശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും നമുക്ക് അനേകം കാര്യങ്ങളിൽ മാർഗ്ഗശിക്ഷയായിത്തീരും. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായാവാൻ അറിയുന്ന പ്രധാന വഴിയുമാവാൻ കോളത്തിലെ വിദ്വാന്മാരുടെ സഹായം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ ചെറിയ ഉപന്യാസത്തിൽ അനേകം കാര്യങ്ങൾ വിട്ടുപോകാതിരിക്കേണ്ടിയിട്ടു. എങ്കിലും ശാസ്ത്രാഭ്യസനത്തിൽ നിന്നു നമുക്കു കിട്ടുന്ന പ്രകാരം എങ്കിലും വിധത്തിലുള്ള അധ്യക്ഷാങ്ങളെ നീക്കി നമ്മുടെ പുരോഗമനത്തിനു വഴി കാണിച്ചു തരണമെന്ന് ഇതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. വർഗ്ഗഭേദം, ജാതിഭേദം, കലിനത മുതലായവയെക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രചിന്തകൾ നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിൽ എത്ര വലിയ സ്ഥാനത്തെ അർപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു തന്നെ അറിയാം. പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഈ വക സംഗതികളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാണ്. ശാസ്ത്രാഭ്യസനംകൊണ്ടു തെളിയാത്ത ബുദ്ധിമുട്ടു സാധിച്ചതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ സാഹിത്യകാരന്മാർ സാധിക്കും. നമ്മുടെ ഭാഗ്യമകൾ അപ്പോൾ സാഹിത്യകാരന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ശ്രമമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമെന്നു കരുതുന്നവർ ഇല്ലെന്നു മനസ്സാൽ സാഹിത്യകാരന്റെ അടിമത്തം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതാണെന്നു. അതിനാൽ ഇന്നു കേരളീയർ സാഹിത്യത്തിൽ കാണിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യ താല്പര്യവും ഉത്സാഹവും ശാസ്ത്രവിജ്ഞങ്ങളിലും കാട്ടിക്കാണണമെന്നു ഏകദേശം കരുതുന്നവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

അവസാനമായി ഒരു സംഗതികൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഇവിടെ പാഞ്ഞുപ്രകാശമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ ഉണ്ടല്ലോ. സ്കൂളുകളിൽനിന്നും സർവ്വകലാശാലകളിൽ നിന്നും നമ്മുടെ യുവാക്കൾ ഈ വിധം വിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചാൽ പോരോ? എന്നു ചിലർ ചോദിക്കാം. തോന്നാത്തതെങ്കിൽ അവരോടു പറയാനുള്ളത്, ഈ 'കമ്പോളസ്ഥല'ങ്ങളിൽ ദാസ്യവും ധനവും കേടിച്ചുപോയ മാനവീനന്മാരാണ് അധികം കാണപ്പെടുന്നതെന്നും, കമ്പോളങ്ങളുടെ പുറത്തും ശാസ്ത്രപ്രകാശം തട്ടിയാൽ മാത്രമേ മാനവകുലായ പുരുഷകാശികളുടെ ഏതയും തലമുറയ്ക്കായുള്ള ഉൽക്കർഷണത്തിനുള്ള വഴിയും തുറക്കുകയുള്ളുവെന്നും മാത്രമാണ്. ഇതിന് ഇപ്പോൾ നാം നാമകരണമായിട്ടുണ്ട് !

റാശ്വാനുശാസ്ത്രം മഹാജ്ഞാനം

(മ. രാശ്വാനുശാസ്ത്രം, എം. എസ്.സി.)

റാശ്വാനുശാസ്ത്രം എന്ന പദംകൊണ്ടു ഞാൻ വിവരിക്കുന്നത് ഇംഗ്ലീഷിൽ സൗർസ് എന്ന പദമെന്ന വിവരനടവാക്കേണ്ടതാണ്. ഈ വിഭജനം നമുക്കു നാട്ടിൽ വേണ്ടപോലെ പ്രാവിളിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എല്ലാവരും സമ്മതിക്കേണ്ടതായിരിക്കണം. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും പലരും മിഥ്യ. എന്നതന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ജന്മസിദ്ധമായ അനന്തരവ്യക്തിത്വം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അദ്വൈതാത്മികമായ ഐക്യത്തെ വെടിവെക്കുന്നതിനും അതു് ഇന്ദ്രിയഭാഗങ്ങളിൽ അനുഗ്രഹം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. റാശ്വാനുശാസ്ത്രം കഴിഞ്ഞ ഒരുമാസം ആറാണ്ടുകൾക്കു നീണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെയും, ഹോമകാര്യങ്ങളിൽ അദ്വൈതാത്മികമായ പ്രാഗല്ഭ്യത്തിന്റെയും വിഭാഗം സൗർസ് ആണ്. ഈ പ്രാഗല്ഭ്യം പ്രാഗല്ഭ്യം വിശദീകരിക്കാൻ എന്നും, അതു് അദ്വൈതാത്മികമായ ഒരു മേഖലയാണെന്നു് എന്നും ഇതു് പ്രസ്താവിക്കുന്ന പ്രാവിളിക്കുവാൻ ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം അനുഭവത്തിൽ പ്രാവിളിക്കുകയും അതു് അനുഭവത്തിൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് അനുഭവത്തിനും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് നല്ലതാണെന്നും വിശദീകരിക്കേണ്ടതാണ് ഞാൻ ഈ പ്രാഗല്ഭ്യം അറിയുന്നതു്.

റാശ്വാനുശാസ്ത്രം എന്ന വിഭജനം കൈക്കൊള്ളുന്നതു് കൊണ്ടു് സൗർസ് റാശ്വാനുശാസ്ത്രംകൊണ്ടു് ചെയ്യേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതു്. അദ്വൈതാത്മികമായ ജ്ഞാനത്തി

[illegible][illegible]

നൂപിനയുടെ കൈത്തിരിയെ കാത്തുക്കിട്ടുള്ള പാഠ്യശാസ്ത്രം. ഇങ്ങനെ ചരിത്രമല്ല നോക്കുമ്പോൾ നമുക്കും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മേൽ അവകാശവാദം നടത്താവുന്നതാണെന്നു കാണാം. പക്ഷേ, സമർപ്പിന്റെ പില്ലാലത്തെ ഗാഢിയെപ്പാറി മിന്നിക്കുമ്പോൾ ഈ അവകാശവാദംകൊണ്ടു് ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഒരു സംബന്ധവും, നമ്മുടെ പാഠ്യവ്യവസ്ഥയ്ക്കായിട്ടുള്ള ഒരു അഭിമാനവും അല്ലാതെ പ്രായോഗികമായ യാതൊരു മേന്മയും ലഭിക്കാനില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സമർപ്പിന്റെ മേന്മയെപ്പാറി ഇന്നു നാം പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ ചരിത്രമല്ല ഇന്നത്തെ നിലയാണ് നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നത്. ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രം കഴിഞ്ഞ മൂന്നുവർഷത്തെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ഈ പരിശ്രമം നടത്തുന്നതിനും അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു പാശ്ചാത്യർക്കാണ്. വില്ല് എവിടെനിന്നു കിട്ടിയതായാലും അതു കൃഷിമലയുദ്ധനാണ് വിളവെടുക്കുന്നത്. വിളവുണ്ടാക്കിത്തരിച്ചുള്ള അഭിമാനവും അവർക്കുതാകുന്നു. പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രം എന്നു പറയുന്നതിന്റെ സാധ്യത ഇതാകുന്നു. ശാസ്ത്രം എവിടെനിന്നുണ്ടായി എന്നുള്ളതു പ്രധാനം. എവിടെയാണ് അതിനു പുഷ്പി ലഭിച്ചതെന്നുള്ളതാണ് പരിഗണിക്കേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ കഴിഞ്ഞ മൂന്നുവർഷങ്ങളായി സമർപ്പിന്റെ വിളമി യുറോപ്പാക്കണന്നു കാണാം.

സമർപ്പിന്റെ ഈ ആധുനികവൈഭവങ്ങളുടെ നേക്കാണ് നാം ഇന്നു കൊതിയോടെ നോക്കുന്നത്. അതിന്റെ മിന്നാപാമായ നേട്ടങ്ങളല്ല, പ്രായോഗികമായ പ്രയോജനങ്ങളാണ് നമുക്കുവേണ്ട. ഭൗതികമായ അഭിവൃദ്ധിക്കുതന്ന ഒരു പാതാമുന്നിലായിട്ട് മാത്രമേ സമർപ്പിനെ നാം കൈമാറിക്കണ്ടതു് എന്നാണ് എ. ന്റർ അഭിപ്രായം. നമ്മുടെ പോരാളുകൾ ഐതിഹ്യങ്ങളാണ്. ഇങ്ങനെയൊരു ചിന്തയു

ഭേദം വിജ്ഞാനത്തിന്റേയും കാര്യത്തിൽ ഭാരതം ഒരു കാലത്തും ദുരിദമായിത്തന്നിട്ടില്ല. അതിനുവേണ്ടി നമുക്ക് ആരംഭം പടിവാതില്ല് പിച്ചതെന്നേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഇക്കാലത്തിൽ പാശ്ചാത്യർ നമ്മുടെ ശിഷ്യന്മാരാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ, ഭൗതികമായ ഉത്കൃഷ്ടത്തിനുവേണ്ടി നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി കാര്യകരമാണ്. അതു കൈവെള്ളവാർശാശ്രം അതിവ സമത്വമാണെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുമല്ലോ. സമത്വവിഹിതം ഈ ശാഖയിലാണ് നാം പ്രവേശിക്കേണ്ടത്. പണ്ഡിതന്മാരല്ല, വിദഗ്ദ്ധന്മാരാണ്, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടത്. അതിവിപുലമായ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പാക്കേണ്ടതെന്നതു സാധിക്കുമല്ല. സ്കൂളുകളും സർവ്വകലാശാലകളും സമത്വവിഹിതം പല ശാഖകളേയും പാപപയനിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതറിയാം. പക്ഷെ, നിലവിലുള്ള ശാസ്ത്രവിദ്യാഭ്യാസം അശ്വാപകന്മാരായും ഗുരുവുമാരായും മാത്രമേ സൃഷ്ടിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇവരിൽ മിലർ ഗവായണകളുകൾക്കായി സാവലാഭമായിട്ടുള്ളതല്ലേ എന്നു നോക്കിയിട്ടുണ്ടാവാം. പക്ഷെ, വ്യക്തികളുടെ മനുഷ്യാകാശം മാത്രം ഒരു രാജ്യവും ഉത്കൃഷ്ടം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല.

പ്രാമാന്യമായ ഉപയോഗമുള്ള വിജ്ഞാനം ഭവിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നുള്ളതു ധാരാളം പ്രചരിക്കുകയും, തദ്വചനം അവർക്കുവേണ്ടുന്ന കഴിവുകളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാൻ മാത്രമേ ദുരിദമായ നമ്മുടെ നാട്ടിനു കഴിയൂ. വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെ ഈ രീതിയിൽ പരിഷ്കരിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ അഭ്യസ്തവിദ്യർക്ക് തൊഴിലുണ്ടാക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പുതിയ പുതിയ വ്യവസായങ്ങൾ തുടങ്ങിയാൽ മാത്രമേ ഇതു സാധിക്കൂള്ളൂ. ഇവയുടെ ഉത്പാദനവും വളർച്ചയും നിരന്തരീകരുന്ന ഉപാധികൾ വിജ്ഞാനാധാരസലത്തിൽനിന്നു ഭൂസമങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്ത അപഗ്രഥിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ പ്രശ്നം സാമ്പത്തികമാണെന്നും, സാമ്പത്തികമായ പുരോഗമിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിയും വാഗ്ദാനം

യമാനെന്നും കാണാം. ഉപദേശമുള്ള വിജ്ഞാനമാത്രമേ
 പ്രോണകൊണ്ടു പ്രചരിക്കുക. അല്ലാത്തതിനെ എത്ര
 ചേരിപ്പിച്ചാലും പ്രദോഷനമിപ്പ. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ശാസ്ത്ര
 വിജ്ഞാനം വേണ്ടപോലെ പ്രചരിക്കാത്തതിന്റെ യഥാർത്ഥ
 കാരണം ഇതാകുന്നു. സാങ്കേതികവിജ്ഞാനത്തെ പ്രദോഷന
 കൂട്ടുതുന്നതിനുവേണ്ട ഉപാധികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊ
 ണ്ടാണ് റബ്ബരിലും ഭൂപ്പാനിലും മുതങ്ങിയകാലംകൊണ്ടു
 ശാസ്ത്രം പ്രചാരത്തിൽ വന്നത്. ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും
 സമൻസികൾ വളർച്ചയിൽ നോട്ട് ഒരു പകം വെച്ചിട്ടുള്ള
 വായു. റബ്ബറക്കാരായ മെച്ചുനിടക്കാവിടനും മെൻഡലി
 ഫിനെയും വിന്യോദിച്ചുകൊണ്ടല്ല ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്.
 അവരുടെ ഗവേഷണങ്ങൾകൊണ്ടു റബ്ബറുണ്ണ പശ്വിമുഖാദാ
 ഷിനാണ് അന്നു പ്രദോഷനം പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു
 കാണുന്ന മിഥ വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാപ്പോലെയാകുന്നു
 അവരുടെയും കഥ. അവർ റബ്ബരിൽ ജനിച്ചു എന്നുള്ളത്.

ശാസ്ത്രംകൊണ്ടു വ്യക്തികൾക്കല്ല, സമുദായത്തിനു സാ
 ഹിതമാകുന്ന പ്രദോഷനങ്ങളെക്കൂടാതെ മനുഷ്യിലാക്കി, അവ
 നെ കൈവെട്ടുവാൻ അത്രാതയത്തം ചെയ്യുകയാണാണ്
 പ്രാജ്ഞാശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രം ഇതു വളരെ പ്രചരിക്കുവാൻ
 കൂടാതെ. അവയുടെ അതിവിശേഷമായ പുരാഗതിയുടെ
 രഹസ്യവും ഇതാകുന്നു. ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ
 സ്ഥലങ്ങളിൽ റബ്ബറും ഭൂപ്പാനും കാര്യമായ യാതൊന്നും
 നേടിയിട്ടില്ല. അവിടെത്തന്നെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നോബൽ സമ്മാ
 നത്തവും മാനം പൂജിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്; തരേന്ദ്രനാഥം ചൂടു
 നമിപ്പ. പക്ഷെ വ്യക്തികൾക്കു ലഭിക്കാത്തപോലെ മേൽ
 നായുണ്ടിനു ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിൽ എന്താണ് കൂടാതെ
 കാര്യം? അതാവാവിച്ചുനോക്കുക. റബ്ബരിലെയും ഭൂപ്പാ
 നിലെയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തരേന്ദ്രിയിൽ മോഹമില്ലാത്ത
 അതു നോട്ടുവാൻ ഇ കഴിയും സാധ്യതകളും ഇല്ലാത്തതും ഇതു

കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അതിനുള്ള കാലം വരുന്നതേയുള്ളൂ. ഇനിയത്തെ തലമുറകളിൽ അചാരീയീകം ലോകവിജ്ഞാനത്തിന്റെ നേതൃത്വം വാരിക്കുന്നത്. അതിനുവേണ്ട ചുരുപാടുകൾ നിർമ്മിക്കുവാനാണ് അവർ കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി യത്നിച്ചുപോരുന്നത്. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം പ്രചരിക്കണമെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്ക് അതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം പ്രത്യക്ഷമാകണം. അത്യാവശ്യമാണെന്നു കാണാം. വിദ്യാഭ്യാസവിദ്യാർത്ഥന്മാരും പേരും, അഭ്യസ്യവിദ്യാർത്ഥികളും തൊഴിലും ലഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനു സൗകര്യമില്ലെങ്കിൽ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടോ ശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥന്മാരും പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടോ ഫലമില്ല.

ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിന് അത്യാവശ്യമായിത്തീരുന്ന ഈ സാഹചര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനും ലഭിക്കുമെന്നും, ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ നാം പ്രയത്നിക്കേണ്ട കാലം ആണെന്നുമാണെന്നും വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ മാത്രമായ വാദിക്കേണ്ട പക്ഷം എന്താണെന്നു പരിശോധിക്കാം. വിജ്ഞാനംകൊണ്ട് ഉടനെ പ്രയോജനമുണ്ടെങ്കിൽ എത്രയും വേഗത്തിൽ അതു സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നുള്ളതു നിസ്സംശമാണ്. സാങ്കേതികവിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ച വ്യക്തികളെ രാഷ്ട്രത്തിനു ധനാളമായി ആവശ്യം വരുമ്പോൾ പരിശീലനമാവശ്യമെന്നു പരിമിതമാക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം ഈ യുഗോപന്തർഭാവകളായി ബാധപ്പെട്ടാണു് കിടക്കുന്നത്. അതിൽ പ്രാവിണ്യം നേടുന്നതിനു് എന്തെങ്കിലും ഒരു വിദ്യശാലയെ വശമാക്കാതെ തരമില്ല. ഇതു മൂലം വളരെ സമയനഷ്ടം വന്നു കൂടുന്നുണ്ട്. ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനംകൊണ്ട് ഉടനെ പ്രയോജനമൊന്നുമില്ലാത്ത ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിൽ ഇതു സാധ്യമാകുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഈ നില മാറുമെന്നുണ്ടല്ലോ നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ

ഒരു വിദഗ്ദ്ധരായ വശമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇന്നു ചിലവഴി
ക്കെപ്പട്ടുന്ന അല്പമുറയെ സമയം പാടിപ്പോയെന്ന് ആവശ്യമായി
ത്തീർന്നു. സാമൂഹികവിദ്യാഭ്യാസം മാതൃകാപരമായിട്ടുള്ള സാധി
കരവാൻ നാം നിർബന്ധിതരാകും. 'പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രവും
മലയാളഭാഷയും' എന്നുള്ള പ്രശ്നത്തെ അപ്പോഴാണ് നമുക്കു
നേരിടേണ്ടിവരുന്നത്.

ഈ പ്രശ്നം സാധാരണ വിശ്വസിച്ചുപോകുന്നതിൽനി
ന്നൊക്കെ സങ്കീർണ്ണമാണ്. അതിന്റെ പ്രമാണവും വൈപു
ല്യവും നാം നോക്കേണ്ടതെന്ന മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടത്
അത്യാവശ്യമാണ്. കഴിഞ്ഞ മനോരമയ്ക്കുകൊണ്ടു സയൻസി
നുമായിട്ടുള്ള വളർച്ച നിസ്സംശമാകുന്നു. അതു ശാഖോപശാ
ഖമായി വികസിച്ചു, ഒരു മാതിരിക്കാക്കപ്പെടാനും എളുപ്പം പിടി
യ്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ, ആയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷത്താൽ പതം തുറന്നു
കൊണ്ടു പകുതിക്കുശേഷം പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രതിഭാവിശാ
സം മുഖ്യമായി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിലാണ് പ്രകാശിച്ചിട്ടുള്ള
ത്. അവാചിനകാലത്ത് അവിടെ ചേർക്കപ്പെട്ടതും മെ
ക്കേൽ ആണെന്നും മറ്റും അറിയാത്തതിന്റെ ഫലവും
ഇതാകുന്നു. അതോടുകൂടി മറ്റൊരു പല ശാസ്ത്രത്തിലേ
കാണുന്നുണ്ട്. ഓരോ ശാഖയിലും ഉപശാഖയിലും ആജീവ
നാന്തം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ വളരെ വളരെ വലുതാ
ണ്. ഇങ്ങനെ വളരുന്നവനിട്ടുള്ള അതിമഹത്തായ ശാസ്ത്രവി
ജ്ഞാനത്തെ ഇന്നോ നാളെയോ കൊണ്ടുവരാനും നമുക്കു കോ
തിലാക്കു പകർപ്പുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വലിപ്പം കാണിക്കുവാൻ ഒരു
ഉദാഹരണം പറയാം. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ഉപശാഖ ഭൂമി
യിൽ കാണുന്ന ഭൂതലാതികളെ സൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കുന്ന
തിന് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ ഭൂതല ഭൂതലവും പേരു
കൊടുത്ത് അതിന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനസ്സി
ലാക്കിയാണ് വിവരണം ചെയ്യുന്നത്. 1928-ൽ എടുത്ത

ഒരു കണക്കിൻപ്രകാരം ഇങ്ങനെ എകദേശം പത്തുലക്ഷം ജന്തുജാതികളോളം വിവരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഇതിൽ അഭാവിതം പേരും ഇരട്ടപ്പേരും ചിലവിനു മൂന്നു പേരുകളും കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കാരണമെന്നോ പൂച്ചയെന്നോ പാമ്പെന്നോയെ ഇവ പേരുകൾ സാധാരണ ജനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നവയെന്നു ധരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രകാരൻ കാക്കയ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പേര് "Corvus splendens splendens എന്നാണ്. ഇതുവിഷമിക്കാതെ കാര്യം എന്നു പഠത്താൽപോലോ എന്നു മോടിയിച്ചുകൊൾവാൻ; എന്തെന്നാൽ കാക്കകൾ പലപ്പോഴിടെയുണ്ട്. ഇതിൽ ഏതിനായാണ് വിവരിക്കുന്നതെന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇങ്ങനെ പേരും ഇരട്ടപ്പേരും മൂന്നാലും കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഇത്തരം പത്തുലക്ഷം പേരുകളും ഉണ്ട്. ഇവയെ സകല രാജ്യങ്ങളിലേയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഒരു വർണ്ണിച്ചിരിക്കാമില്ലാതെയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചുണ്ടു്. ഔദ്യോഗികതാമകളുടെ അക്കാരണത്താലും ഒന്നായതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു് ഈ വിവരത്തെ അനുസരിക്കാൻ വിഷമമില്ല. ഈ പത്തുലക്ഷം പേരുകളും അറിഞ്ഞാലേ ഈ ശാസ്ത്രം പഠിക്കാൻ കഴിയൂ എന്നല്ല പറയുന്നത്; ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വലിപ്പം കാണിക്കുവാൻ വേണ്ടി പറഞ്ഞതാണ്. ഇതുപോലെ ഭീമാകൃതികളായ എളുത്തു ശാഖകളും ഉപശാഖകളും ആണ് ശാസ്ത്രത്തിനുള്ളത്! ശാസ്ത്രം മലയാളഭാഷയോടൊത്ത അഭ്യസിപ്പിക്കണമെന്നതിൽ ഇവയുടെ മാഹികതപരങ്ങളെക്കുറിച്ചും സമീകരിക്കാതെ നോക്കിപ്പോകുന്ന നാം എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ആശങ്കിക്കാം.

സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലുള്ള പ്രയാസം നീക്കിയതൽ ഖാക്കിയെല്ലാം എളുപ്പമാണെന്നാണ് പലരുടെയും ധാരണ. ഇതു അബദ്ധവും അപകടകാര്യമായ സങ്കല്പം മാറില്ല. സയൻസസംപാദനത്തു് കടിച്ചാൽപൊട്ടാത്ത

കുറെ വാചകപ്പുറം ഒരു സമാനമാണ്. ഈ വാചകം പരമാവധി അറിഞ്ഞാൽ മതിയെന്നതിൽ അനേകത മലയാളഭിപ്രായവിചിത്രം എഴുതിയിരിക്കുകയാണ്. നാമം അവിചിതമായ പാലം അവയെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പുണ്യവും ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന പാലം അതിലുള്ളതാണ്. ഈ സാമ്യം തികവിലുള്ളതാണ്. മിന്നിത്തന്നിരിക്കുന്നു. അവയുടെ പിന്നിലുള്ള അനേകതയും, അനേകതയുടെ" ആഗാമനം നിരീക്ഷണങ്ങളുമാണ്" ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവർത്തനം. The time differential of the electric displacement is the rotation of the magnetic force multiplied by the velocity of light. എന്ന വാചകത്തെ "അനേകതകൾക്കുമാറ്റം തിരിയ്ക്കുക കാര്യവിഭാഗം കാര്യവിഭാഗത്തിന്റെ ഉത്തരവെ അവിടുത്തു തിരിയ്ക്കുക വേഗംകൊണ്ടു ഉണ്ടിപ്പോകുന്നു" എന്നും അർത്ഥം ചെയ്യുവാൻ വലിയ പ്രയാസമാണല്ലോ. ഇതുകൊണ്ടു ഇംഗ്ലീഷുകാരെ വാക്കിലൂടെ മലയാളിയിൽ ശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനം ലഭിക്കുമെന്നതിൽ. നമുക്കു കേവലം നാമങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൊണ്ടു പാശ്ചാത്യരുടെ മിന്നിയെ പ്രാപിക്കാമെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ വിവർത്തനരീതിയുടെ അർത്ഥശൂന്യതയും അപരസ്യതയേയും പറ്റി എത്രപറഞ്ഞാലും മതിയാകുന്നതല്ല.

മലയാളഭാഷയുമായുള്ള ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം സ്പഷ്ടമായ പാലം പ്രമാണത്തിൽ വന്നശേഷം ഉത്തർഭാഷ്യകളിലെ വിദ്യാത്മികരസദാസനി എഴുതപ്പെടുന്ന ഒരു ചർച്ചപുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു വാചകം കാണപ്പെടുന്നു. "എന്തെന്നാൽ അതു വ്യാഖ്യാനിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ ഒരു അദ്ധ്യോപകൻ നൂറുവായി നില്ക്കുന്നു". പക്ഷേ, അങ്ങനെ ഒരു കാലം വരുന്നതിനുമുമ്പ്" ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നതു വ്യഥാകരമാണ്. ഇന്നു നമുക്കു നാട്ടിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എഴുതുന്നതും സമീകരിച്ചുകാണുന്നത് ഈ രീതിയാണ്. മിലർ വായനക്കാരനെ സഹായിക്കുവാൻ വേണ്ടി ബ്രഹ്മാവി

[illegible][illegible]

വാല്മേകിവാദം നടക്കുന്നുണ്ട്. കിടത്തും ശരിയായ തീരുമാനം കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. ഓരോ ഗ്രന്ഥകാരനും തോന്നിയ മട്ടിൽ എഴുതുക എന്ന സമ്പ്രദായമാണ് നടക്കുന്നത്. ചിലർ വിദേശപദങ്ങളെ അന്യർ പരിഭാഷിക്കുന്നു; മറ്റു ചിലർ സകലതും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു; തമിഴിൽ ചിലരുകൾക്ക് ശുദ്ധമായ തമിഴിൽനിന്നു കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയാത്ത പദങ്ങളും, അവയിലൂടെ ലഭിക്കാവുന്ന വിജ്ഞാനവും തങ്ങൾക്ക് അവശ്യമില്ലെന്നു തീർത്തുപോകുന്നു. ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ശ്യാഗണ്യഭിമിതി, അച്ഛനും അമ്മയും നല്ലതും പേരുപോലും മാറിയിട്ടുള്ള ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ അല്പമുണ്ടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായഭിന്നതകളുടെ ഇടയ്ക്ക് ഐകത്വവും വരുത്തുവാൻ ഹിന്ദുലോകത്തോ അനാദികാലത്തോടോപാലലുള്ള മൊഹം സാധിക്കുകയുണ്ടു്.

ഭിന്നത നമ്മുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതാണ്. ഭിന്നിപ്പാത്തതൊന്നുമില്ല. അഞ്ചു സമ്മതിക്കത്തക്കതാണ് ഏതൊരു പരിതാപകരമായതിന്നു്. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ പല അനുഭവങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിൽ നമ്മുടെ വളരെക്കുറവ് പുരാണമിച്ഛിക്കുന്ന ജപ്പാനിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നയമെന്നാണ് എനിക്ക് ഇതിന്റെ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. വിദ്യാഭ്യാസാത്മം ആരാജ്യത്തു വളരെക്കാലം താമസിച്ചുകയും, ജപ്പാൻഭാഷ ഭംഗിയായി എഴുതുവാനും സംസാരിക്കുവാനും പഠിച്ചുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു നാട്ടുകാരിൽനിന്നാണ് ഈ വിവരം കിട്ടിയത്. അദ്ദേഹം പറയുകയും എഴുതിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്ത സംഗതികൾ എന്റെ അനുഭവപ്പെട്ടതുകയുണ്ടായി. ഈ വീ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'കണ്ടുകൾ കട്ടി' എന്ന കഥാപാത്രത്തെ പലരും കാണിക്കുന്നുണ്ടാവാം. ഏകദേശം അവന്റെ രീതിയാണ് ജപ്പാൻകാരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. കേവലത്തിൽ അവനെപ്പോലും അവർ അതിശയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു

പാശ്ചാത്യർ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും സാമൂഹികമായി പരസ്പരം അറിയാതെത്തന്നെ പാശ്ചാത്യപദങ്ങളെ അർത്ഥമില്ലാതെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും, അതേ അർത്ഥത്തിൽ, തന്നെയാണത്രെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. പാശ്ചാത്യർക്കുവെച്ച് തന്നെയും പരിചയപ്പെടാത്തതാണ് വിചാരിച്ചതായതോന്നു. ഈ സമ്പ്രദായംപോലും ധീരപ്രഭാവമായതോടുകൂടി 'വേദാന്തത്തിൽ ചില വേദികൾ കാണുന്നതായ തലകുറച്ച സാമൂഹികശാസ്ത്രത്തിലായിരിക്കുന്നു. കേവലമായതോടുകൂടി ചെറുതായിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രത്തിനോടു സംബന്ധിച്ചതിൽ അവിടുത്തെ രീതിയും ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. കിന്നമല്ലെന്നാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ചെറുതായിട്ടു എന്ന പദത്തിന് മീനഭാവത്തിൽ എന്താണ് പാശ്ചാത്യർക്കു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ചെറുതായിട്ടു എന്ന് അർത്ഥംകൊണ്ടു, നാലുപ്രാവശ്യം ചോദിക്കുകയും പാശ്ചാത്യർ ചെറുതായിട്ടു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തതായ എന്തോ ഒരു ശാസ്ത്രത്തിൽ അധികമായിട്ടുള്ളതായ ഒരു വാക്കാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. രാജ്യത്തിലെ സ്ഥിതി എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ എന്തിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. റോമൻ ലിപിയിൽ പകർത്തിയെടുത്ത മീന രാജ്യൻശാസ്ത്ര പ്രബന്ധങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനോടുകൂടി അവർ ജർമ്മൻ പദങ്ങളെ കടംവാങ്ങുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഇതിൽനിന്നു അറിയാം.

മുഖ്യമായിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രാപ്തിപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുകയും അതിൽ അത്യധികം വിജയിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം സാമൂഹികപദങ്ങളുടെ കാര്യം വലിയൊരു പ്രശ്നമായി കരുതിയിട്ടില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. കണ്ടുകിട്ടിയതോടുകൂടി കാര്യക്കുറവായിരിക്കാം, അവരുടെ ഭാഷാഭേദം നോക്കുന്നതില്ല, അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. സാമൂഹികപദങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണതയെപ്പറ്റി തർക്കിച്ചു നാം ഇതു വളരെ സമയം ചെലവഴിക്കുന്നതു നമുക്ക് അവയെ

കൊണ്ടു വേറെ ഉപയോഗമൊന്നും ഇല്ലാണുണ്ടിട്ടാണ്. പാണി
നി വിഷ്ണുപേരാട്ടത്തു്, സ്കേററം പെൽസിലും നോട്ടുബുക്കും
വാങ്ങി, നിന്നും യുട്ടിട്ടു് സ്തുതിപ്പാചാരി ജാസ്സിയാചാരി
പരിഭാഷകനാണകിൽ, പാസ്സാചാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ,
കൊലയും നാശവും എടുത്തു് സ്റ്റോറിൻറയും പെൽസിലി
ന്റയും നിഷ്പന്നതിയും നിരക്കവും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പാടു
പെടുമൊരു നോമ്പന്നില്ല. പുതിയതാം വ്യവസായശാലക
ളിൽ പണിയെടുക്കുന്ന കൊടിലാളികളും കോളേജുകളിലെ
സൗത്ത് വാക്കുചെയ്തിൽ പോലീസാക്കുന്ന ശിപാരിമാരും,
ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വാക്കിലുള്ളതും, സാമൂഹികപദങ്ങളുടെ പ്ര
യോഗമോളം റിപ്പബ്ലിക്കുന്നില്ല. പലതും നിഷ്പന്നതിയും കണ്ടും
നോക്കുന്നതാണ് അതിർ പദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത്. അവ
രുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ നമ്മെ മിറിച്ചിരിക്കുകയും, ഒടുവിൽ,
രാമായണപാഠത്തിലെ അടകൻപിള്ളയും കണ്ണീരവനും
യഥാർത്ഥഗുഹ്യമായിരുന്നവരാൽ അവതാണ് ജയിക്കുന്നത്.
സ്റ്റോറും പെൽസിലും നോട്ടുബുക്കുമെല്ലാം, ലോകന ഹലകും
എടുത്തുകൊണ്ട് ഇടയ്ക്കിടെ കണ്ണീരവൻനൊരു ജയിച്ചുവന്ന അട
കൻപിള്ളമാവാൻപോന്നതാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം ശരിയായ വിധത്തിൽ പ്രചരിക്കുക
യാണെന്നിൽ, ഇത്തരം അടകൻപിള്ളമാരെക്കൊണ്ടു നമ്മുടെ
ഭാര്യ നിറഞ്ഞുപോകുമെന്നുള്ള ഭയം അനാസ്തമല്ല. നമ്മുടെ
ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകളും, ആലങ്കാരികസ്ഥാനാന്തരത്തിന്റെ
കാലാധിപത്യമെല്ലാം ഒരു വഴിയെ കിടക്കും. ആവശ്യപ്പെട്ട
വർ മാത്രം പദങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും. ഇതേ
പ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ കണ്ണിതപ്പെടുമെന്നു്
എനിക്കറിയാം. കണ്ണിതമില്ലാത്തതല്ല ഞാനും ഇതു പറയു
ന്നതു്. എന്താണ് ചെയ്യുക? ലോകഗതി തോന്നാം. എങ്കിലും
സാമ്പ്രദായം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള ഒരു വഴി ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാ
ണിക്കാം. എന്തിനാണ്, എന്തു നിലയിലാണ്, നാമിട്ടു കണ്ണി

തപ്പടുന്നതു്? ഭാഷാസ്ഥിതികളാലി, സാഹിത്യകാരന്മാരായി, ഭാഷാഭേദവും സാഹിത്യത്തിന്റേയും ഭാവിയിൽ ഉൽക്കണ്ഠയുള്ളതുകൊണ്ടു്, അല്ലേ? ശരി. നമ്മുടെ ഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും ആരാണ് ദോഷിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്? ഇതു നോക്കുക: —

$$\sigma_2 = \frac{1}{N} \frac{\sum_{k=1}^{\infty} \frac{m^{3k+1}}{k(k!)^3} - 2 \sum_{k=1}^{\infty} \frac{m^{3k}}{k!(k+1)^2} + \sum_{k=1}^{\infty} \frac{m^{3k-1}}{(k!)^3}}{\left[\sum_{k=1}^{\infty} \frac{m^{2k}}{(k+1)!} \right]}$$

Sigma two, squared, is equal to, e to the power of m, upon N, into; sigma one to infinity, m raised to three k minus one, upon k into k factorial cubed, minus, two into. sigma one to infinity, m raised to three k upon k factorial into, k plus one factorial squared, plus, sigma one to infinity, m raised to three k minus two, upon k factorial cubed; the whole divided by, sigma one to infinity, m raised to two k, upon k plus one factorial squared. എന്നും, Alpha-Phenyl Beta-diethylaminoethyl-para-nitroben-zoethyl hydro-chloride. എന്നും, ശാസ്ത്രീയമായി പാഴുവാൻ നിർദ്വന്ധിതനാകുന്ന മനുഷ്യൻ ഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും പോയിപ്പിക്കണമെന്നോ ദോഷിക്കണമെന്നോ ആഗ്രഹമുണ്ടുവരുല്ല. ഗ്രീക്കും ലത്തീനും, ഗ്രീക്കീയും ലത്തീനും, ഇറ്റലിയും സ്പെയിനും, മലയാളവും തമിഴും, ഏല്യാം അവൻ ഇറ്റലാണ്. മട്ടാങ്ങുവരിയിൽ തുണിയില്ലെന്ന സേട്ടിന്റേറയും ചാലക്കുന്നോളത്തിൽ പലചരക്കു വില്പുന്ന ചെട്ടിയാരുടേയും ഭാഷാക്കുശലിവും പദപ്രയോഗങ്ങളും കാണ്ൂ നിങ്ങൾ കണ്ണിനപ്പുറത്തുവേണ്ട? കൈകളിലൂടെ ക്രിയാവിധിയിൽ ആദ്യനാൾ ഉണ്ടു് നിങ്ങളുടെ—അതിന്റെ പുറവും പിന്നിലുപകിലും നിന്നു് കാണ്ൂ എത്തിയനാലുവാൻ സാധ്യം.

സികതായി ഞാനും കൊണ്ടുപോകുന്നു. — മത്സരിക്കുവാൻ പട
 വെട്ടുവാനോ അല്ല ശാസ്ത്രം വരുന്നത്. അതിന്റെ ലോകം
 തേജോമയവും പരമപരാനന്ദമായ നിഷ്കളുടെ ലോകത്തിൽ
 നിന്ന് അതിദൂരം അകന്നതാണ്. ഭാഷയോട് അതിനുള്ള
 ബന്ധം സേട്ടിനും ചെട്ടിയാകും ഉള്ളതാകയാകുന്നു. അതി
 ന്റെ നിർബന്ധങ്ങളിലും നിത്യരൂപങ്ങളിലുംനിന്ന് അകല
 ണമെന്നാണ് അതിന്റെ ആഗ്രഹം. സ്വന്തവും സാർവ്വത്രിക
 കൂടുതലായ ഒരു ഭാഷയിലൂടെ സംസാരിക്കുവാനാണ് അതി
 ന്റെ യത്നം. ഗണിതശാസ്ത്രം ഈ സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരി
 കുന്നു. (മുകളിൽ നോക്കുക). മാതൃശാസ്ത്രങ്ങളും ആ പരമശ്രുതി
 ലേഖനമെന്നതാണ് പുരാഗമിക്കുന്നത്. വിഷയാകട്ടെ, ഭാഷ
 യുടെ അന്തരാത്മാവിടലക്ഷ്യ കൂടതൽ കൂടതൽ അടുക്കുവാനാ
 ണ് യത്നിക്കുന്നത്. നിഷ്കളുടെ സുന്ദരസമൃദ്ധിയെ അതു
 മൂടുകുന്നില്ല. ആയോധനം അകന്നുനിന്ന് ആദിക്കുന്നതായുള്ള.

ഒരു പാരമിറ്റാൽ അടങ്ങാത്തതിനോടും കൗടുകയും.
 ശാസ്ത്രം നിങ്ങളോട് കാണിക്കുന്ന ഈ ആദായ് വിഷയം
 അടങ്ങാത്ത കാണിച്ചു മതിയായും. നിഷ്കളെയും നിഷ്കളെയും,
 പാണിനിയേയും പരമശ്രുതിയേയും ഉൾക്കൊള്ളിച്ച്, ശാസ്ത്രത്തി
 ന്റെ സാർവ്വലോകികമായ വളർച്ചയെ മൂടുകാരികളാവാൻ
 നിങ്ങളും നിഷ്കളിലേക്കായിരിക്കണം. സാഹിത്യകാരന്മാ
 രോടും ശാസ്ത്രകാരന്മാരോടും ഞാൻ ഹൃദയപൂർവ്വം ചൊല്ലുന്ന
 അപേക്ഷയാണിത്. ആരംഭവും അപേക്ഷയും അലോചനയും
 കൂടാത്തതെന്ന സാഹിത്യവും ശാസ്ത്രവും അവയുടെ ആഭ്യന്തര
 പ്രകൃതിയിൽതന്നെ ഈ പരസ്പരബോധമാനം പാലിപാലിക്ക
 മെന്നും, എന്തെല്ലാം തരങ്ങളും മത്സരങ്ങളും ഉണ്ടാകാലും
 ഓരോന്നും അതതിന്റെ വഴിക്കതന്നെ പൊക്കത്തോളമെന്നും,
 നിശ്ചയമാണ്. എങ്കിലും വ്യക്തമായും ഉല്ലാസന കഴിക്ക
 വാൻവേണ്ടി ഇത്രയും പാഞ്ഞുവെന്നുള്ളത്. സന്തസ്സം
 സാഹിത്യവും ഒന്നാണെന്നുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയിൽനിന്നു

൯" എന്നുതന്നെ നങ്കുപ്രാമുഖ്യവ്യത്യാസങ്ങളും വാദമുഹൂർത്തങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു പഠനമുൾക്കൊള്ളട്ടെ. നമ്മുടെ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ "ഇതുപോലെ സംഗീതവും സാഹിത്യവും കാനാടകനാട്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള നീളമുള്ള ഒരു ആഭ്യന്തരവ്യവസ്ഥയിൽ എഴുപ്പുറ്റിരിക്കുകയാണ്. കേവലം പ്രകാശം തളിരിടലിനെ വിവർണ്ണമാക്കുന്നില്ല എന്നാണ് അവിടെ ചിലരുടെ വാദം. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു വന്ന മകനോട് ഇംഗ്ലീഷിൽ ചിലിപ്പമ്പാൻ പറഞ്ഞു നമ്മുടെ പാശ്ചാത്യരായ ആദികാലമകനും ഐതിഹ്യത്തിന്റെ അനുകരിക്കാനു" ആപൽക്കാരമാകുന്നു.

സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ പ്രാമുഖ്യം നിശ്ചിതവും തോല്പിക്കപ്പെട്ടു പുതിയപദങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ ഒരു വലിയ സംഘം ആർക്കും ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവരുടെ ക്രമങ്ങൾ ഭാര്യയെക്കുറിച്ചു പോയിപ്പിടിക്കുന്നതു്—നാം പ്രമാണപ്പെടുത്തുന്ന വിചാരിക്കുന്ന അസൂയയെപ്പറ്റി, അധ്വാനമോടുകൂടിയതാണ്, എന്നുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഈ ക്രമംകൂടാതെ ഉള്ളതാണെന്നു പലരും പ്രാമുഖ്യം അനുസരിച്ചു. അതു് തക്കമാണെന്നു പറയുന്നതായില്ല. "സാദാരിയോ" എന്നു ചെറുപദവും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ക്കാ പ്രാമുഖ്യം നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു്" അറിയാനാൽ ആകാണു് അതു് തോന്നാത്തതു്? "സാദാരിയോ"യെക്കുറിച്ചാൽ ആർക്കും ഉണ്ടാകുന്ന പദം പലരും അനുസരിച്ചാലും ഇതു കേൾക്കുന്നവർക്കും വിചാരിച്ചാൽ പഴുതി വീഴും ക്കുറിച്ചതായി തോന്നിത്തക്കം. പക്ഷേ, ഈ ഗവേഷണത്തെക്കുറിച്ചു പ്രമാണവും അതാണെന്നു തീർത്തു. അതിന്റെ ആലോചനയിലോടൊപ്പം "ഈ" എന്നു സഭാക്ഷേത്രത്തിന്നു മറ്റൊരു തരംമെച്ചമുണ്ടെന്നതിന്റെ അർത്ഥം ചിന്ത. പ്രത്യേകിച്ചു പുറംകാണിക്കുന്ന ആലോചനയില്ല. സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ പ്രാമുഖ്യം നിശ്ചിതവും തോല്പിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു നമ്മും ഇതുപോലെതന്നെയാകുന്നു. കേവലം

നോക്കിയാൽ മേൽപാഞ്ഞ രീതി ഒരു പൊതുനയമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ വിഷമമാണെന്നു കാണാം. ഓരോ വാക്കിനോടും ഭാഗധേയം ഓരോ വിധത്തിലാണു്. ചിലതു് ഒരു മാറാവുമില്ലാത്ത സ്ഥലം പിടിക്കുന്നു; ചിലതു വാലും തലയും മുറിച്ചും മാറിച്ചും വന്നു കേറുന്നു; മറ്റു ചിലതു നശിക്കുവാനുള്ളതു് ഒരു പ്രതിനിധിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടു് അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു; ചേറെ ചിലതു് അഞ്ചലും കടലാസ്സും തപാലുംപോലെ, മറ്റാവിടെയെങ്കിലും ചെന്നു് ഒരു പ്രതിനിധിയെ തേടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നു.

ഈ കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങിനുള്ള നിമന്ത്രിപ്പാനതു് എങ്ങനെ എന്നായിരുന്നില്ല. ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരും സാഹിത്യരസികന്മാരുമായ നിങ്ങൾക്കു് ഇതിനൊക്കെ സമാധാനം കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞതൊ. ഓരോ സാങ്കേതികപദത്തിനോടും ചാർച്ചയും സംബന്ധവും ദൂതകാലചരിത്രവും ഭാവികാല ഭാഗധേയങ്ങളും അതിസൂക്ഷ്മമായി നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും, അതിന്നു നശിക്കുവാനുള്ള ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു് എങ്ങനെ എന്നു് അനുഭവിക്കുന്നതിനും നിങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞതൊ. പദങ്ങളുടെ നിശ്ചിതമാത്രം നോക്കിയാൽ പോരാ. അവയുടെ പ്രയോഗസൗകര്യങ്ങളും സാദ്ധ്യതകളും അവയ്ക്കു കാലാനുസൃതമായി വരാവുന്ന അനുഭവങ്ങളും പരിഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രാഭ്യസനത്തിനു് അത്യാവശ്യമായ എണ്ണമറ്റ പദങ്ങളിൽ ഓരോന്നിന്നെയും ഇങ്ങനെ പരിശോധിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സമയവും സൗകര്യവും സമനസ്സും നിങ്ങൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ, സാങ്കേതികപദാവലി നിർമ്മിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ നിങ്ങളാടു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അതു ശാസ്ത്രത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യുണ്ടവന്റെ വഹിതമായ സഹായമായിരിക്കും.

പക്ഷം, ഒരു കാര്യം ഞാൻ നോക്കേണ്ട പാടത്തുകൊണ്ടു്. ഈ പദങ്ങൾമാത്രമേ പ്രയോഗിക്കാമെന്നു എന്നു നിങ്ങൾ ശാസ്ത്രം പിടിക്കരുതു്. ശാസ്ത്രത്തെ കൈകാര്യംചെയ്യാ

യന്നുവർ നിങ്ങളുടെ പദങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കയാണെന്നതിൽ നിങ്ങൾ പാടിയിരിക്കുന്നു. (പിശാചംകൊണ്ട്) നാമ്പർ അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു അന്ന് ഇറപ്പുപറയാം. ഭായനല്ല, ശാസ്ത്രമാണ് നാമ്പർ പഠിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതു പദങ്ങളുടെ മേൽ പല നിർബന്ധങ്ങളും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. പലവിധത്തിൽ അറിയുന്ന ഉദ്ദിഷ്ടമാണിത്. ഈ നിർബന്ധങ്ങളും അപര്യങ്ങളും ഒരപ്പോൾ മുൻകൂട്ടിക്കാണുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഇഷ്ടമാവാൻ പ്രയാസങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളു. ഇങ്ങനെ പ്രയാസങ്ങൾ വരുമ്പോഴപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അടുക്കം ശുദ്ധ്യാം കൊടിയായാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പദങ്ങളുടെ ഭംഗിയിലുള്ള കാര്യം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണ് ശാസ്ത്രകാരൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഒരു പദാർത്ഥത്തെ നേരെ ചൂണ്ടി വിളിക്കാവുന്നതല്ല എന്നും സാധാരണം ചൂടുപിടിപ്പിക്കുന്നതാണ്. പാഴാവാൻ വാക്കുകിട്ടാത്ത പോലെ ഒരു സന്ദർഭം അശ്വാപകർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതായിരിക്കട്ടെ:

“DON'T HEAT IT, but h-e-a-t it”

സന്ദർഭം ഭായനും തമിഴുള്ള ബന്ധം ഇതുതന്നെ.

സാമൂഹികപദങ്ങളുടെ പ്രശ്നം മറ്റൊരു സന്ദർഭവും ഉണ്ട്. മാതൃഭാഷ മുടയന്തയുടെ നിർബന്ധിതവിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പിലാക്കിയവർ അക്കാലം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷമേ ഈ പ്രശ്നത്തിന് സമീപമായ പാഠനാം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അതുവരെ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രയാസങ്ങളും സാമൂഹികങ്ങളും വ്യക്തികളുടെയും അറിയാത്തതാണ്. പക്ഷേ അവയെല്ലാം നന്മയെ സഹായിക്കുകയാണ്. കൊച്ചിയിലും മലബാറിലും തിരുവിതാംകൂറിലും ഇവിടെയവിടെയുള്ള ഭാഷാപ്രശ്നങ്ങളും അനന്യഭാഷാപ്രശ്നങ്ങളുമായ ഉദ്ദേശ്യം നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന പദവികളെല്ലാം നല്ലൊരിക്കലുള്ളതാണെന്നു നാം പ്രത്യേകം അറിയിക്കേണ്ടതാണെന്നു മാത്രമേ എനിക്ക് പറയാനുള്ളൂ.

ഉപസംഹാരസമ്മേളനം

അഭ്യൂഹപ്രസ്താവന

(၂၇)၈၆၁ ဖိစုဒ္ဓါ)

[illegible]

പാണിനിസൂത്രമുണ്ട്. അല്പവിധിയിലൊഴികെ ആദേശം സ്ഥാനിയത്പോലെയിരിക്കണമെന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം; പക്ഷേ, എന്റെ സ്ഥാനിയായ വജ്രത്തോളമിന്റെ സാസ്യവീദേവി എന്നിങ്ങനെ സ്വാധീനമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിസമുചിതമായ പ്രസംഗശൈലി നിങ്ങൾ എനിക്ക് നിന്നു പ്രവീക്ഷിക്കരുത്. എന്നു മാത്രമല്ല, ഉപസംഹാരപ്രസംഗം ആ വജ്രം ആയതുമോ ആകർഷകമോ ആകുന്നു ആവശ്യവുമില്ലല്ലോ.

ഇത്തരമൊരു പരിഷ്കാരസമ്മേളനത്തിനു ചില വൈശിഷ്ട്യങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ളതു നിങ്ങൾക്കെല്ലാം അനുഭവഗാമ്യമായിരിക്കണം. അവയിൽ പ്രഥമഗണനീയമായി എനിക്കു തോന്നുന്നതു നിർവാഹകസംഘാംഗങ്ങൾ നേരിട്ട് ഈ സമ്മേളനം അവയുടെ ചുമതലയിൽത്തന്നെ നടത്താമെന്നു വീച്ചുപ്പെടുത്തിയതാണ്. ഇതുവരെ കേരളത്തിലെ ഓരോ നഗരത്തിൽ ഓരോ കൊല്ലം ശാഖിടവിടത്താമസിക്കുന്ന ഭാഷാഭിമാനികളിൽ ചിലർക്കുടി പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു പരിഷത്തിന്റെ പേരിൽ പണം പിടിച്ചെടുത്തു്, അതു് അവർക്കു ബോധിച്ചപോലെ ചെലവാക്കി, സാംവത്സരികാഘോഷം നടത്തി, അവിടെവെച്ചു സന്ദർശകന്മാരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം ചില പ്രദമങ്ങളും പാസ്റ്റാക്കി, പിരിയുക എന്നിവയിൽക്കു വിത്തു യാതൊന്നുംതന്നെ കാണിയമായി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നിർവാഹകസംഘത്തിന് ആ കാഴ്ചപരിപാടിയിലുള്ള സ്ഥാനം കേവലം പൂജ്യമായിരുന്നു. സ്ഥാനം സ്വാഗതസംഘക്കാർ അവർ സഞ്ചരിച്ചു ധനത്തിനു പരിഷത്തിനോടെന്നതു പോയിട്ടു് പൊതുജനങ്ങളോടുപോലും ഉത്തരവാദിം ചൊല്ലുണ്ടിയിരുന്നില്ല. സമ്മേളനത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടുപോലും ചില കൊല്ലങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുള്ള സാമനന്ത്യം അവർക്കു കണ്ടിരുന്നില്ല; അംഗീകരിക്കുന്ന പ്രദമങ്ങളുടെ പ്രായോഗികതയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത ലവലവം അവരെ ക്ലേശി

പ്പിച്ചിരുന്നുമില്ല. നന്നിമിത്തം പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. സദ്യവ്യക്തമെന്നു മാത്രം ചില പുരാതാനികൾ അത്തരത്തിലുള്ള ഷണി കവും അനിയന്ത്രണാധീനമായ ഒരു സംരംഭത്തെ ആക്കം പിടിച്ചു സമ്യക്മല്ലെങ്കിലും, സമുചിതമല്ലെന്നു വാദിക്കുവാൻ നിർവ്വഹ്യമില്ലായിരുന്നു.

പാടിപ്പോയ ഈ നൂറു നാൾ പാടിപ്പോയതു കണ്ടപ്പോൾ ഇതു വരെ അതു പാടിപ്പോയതിനെ ഉദ്യമിക്കാതിരുന്നത്. അതിനുശേഷമുള്ള സംവിധാനത്തിനുവേണ്ട സാഹചര്യസന്നദ്ധനായ ഒരു കവിതയും പാടിപ്പോയിരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ മാത്രമാണ്. എന്നാൽ ഈ ഖോലാപാലമേൽ അതോടുകൂടി ആരും മാതിരിയും മാതൃകയും പാടിപ്പോയിരുന്ന സ്വഭാവം കാണുകയില്ല. അതന്നു തലയേറിയപ്പോൾ വില്ലുവാങ്ങൽ ശീലം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തിട്ടിരുന്നതു സകല കോളീയർക്കും ചാടി നാത്തുപോകുമായിട്ടുള്ളതും ആയിട്ടിരുന്നതുമാണ്. പ്രശംസനീയമായ പ്രാപ്തപാടിപ്പോയിട്ടുള്ളതും വലം ഇതിനു മുൻപുവന്ന പ്രവൃത്തികളുടെ തുടർച്ചയായിട്ടുള്ളതും. എന്നാൽ ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കോലീകൾ ആഭിമുഖ്യസാമാന്യമായി പാടിപ്പോയിരുന്ന സ്വഭാവം കഴിഞ്ഞു; ഇതിനും അവരുടെ സംഖ്യ പ്രവൃത്തിയെ കവിതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ലക്ഷണങ്ങളും തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. സാധാരണ സാമാജികന്മാരുടെ എണ്ണയും ഇതുപോലെ—അല്പം ഇതിനെക്കാൾ വളരെ വേഗത്തിലും വളരെയധികമായും—വർദ്ധിക്കുന്നു” അന്തമാനിക്കുന്നത്. നൂറ്റാണ്ടുപ്പോൾ വന്നുവെല്ല.

കാഷ്ടാഭാവമനുഭവിക്കുന്നതിൽ തെളിവു കിട്ടി: എം. കോസഫ് “നിർവാഹകസമിതിയുടെ മഹാദാദാഗ്രഹം അടുത്ത സാംവത്സരികസമ്മേളനത്തിനു മുൻപായി, പാടിപ്പോയിരുന്നതെന്ന് ഏതാ ആഭിമുഖ്യസാമാജികന്മാരും ഏതാ സാധാരണസാമാജികന്മാരോടും സമ്പാദിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്” എന്നു പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. അതു ദിവസപൂർവ്വം അറി

മോഹമാ ആണെന്ന് ഇന്ന് ഇവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്ന ഭാഷാബന്ധകളിൽ ആരുംതന്നെ കരുതുകയില്ലെന്നും, പ്രത്യേക ആ ആഗ്രഹപൂർവ്വം അവരാണ് കഴിയാനാവാത്തതിലല്ല സഹകരിക്കാനും എന്തിനും ദൃഢമായ വിശ്വാസമുണ്ട്. എന്നാകട്ടെത്തന്നെപ്പോലും ആത്മാർത്ഥതയോടെ പരിഷ്കരിക്കാൻ യത്നമുണ്ടാകട്ടെ എന്നാകട്ടെത്തന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെടാൻ സംഗതിയാകുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഗ്യമാണെന്നു നമുക്കു ന്യായമായി കരുതാവുന്നതാകുന്നു; പരിഷ്കരിക്കാൻ ഭാവിശ്രമസ്ഥിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശ്രമംതന്നെയാണു് അതു് എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പ്രതിഭാസിക്കുന്നതു്.

ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു വിശദമായ സംഭാവനകൾ കൂടി കൊടുത്തു എന്നും കൂടി പരിഷ്കരിച്ചു കണ്ടെത്തുന്നതായാൻ തീരുമെന്നു കരുതുന്നു. സമാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു നല്ലതെല്ലാം കണ്ടെത്താൻ പറ്റും അംഗീകരിച്ചു് അതിന്റെ പ്രയത്നങ്ങളിൽ ഭാഗഭാഷാതീ അതിനെ നോക്കുന്നു. ആത്മാർത്ഥത ന്യായം മിന്നിത്തീർക്കുന്ന ഒരു സംഭവംതന്നെയാണിതിന്നിരിക്കുന്നതെന്നു് അതാണു്. അതിന്റെയൊക്കെയും നോക്കുന്നതായാൽ സാഹിത്യസമ്മേളനങ്ങളിൽ ആദിക്കുകയും ആദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു; ആ കാലം അതീതമായിപ്പോയി എന്നുമാത്രമല്ല, ആശ്ചര്യപ്പെടും പ്രശ്നവും. ശ്രദ്ധേയഗാലാമാമാത് ആ നിമിഷത്തിൽതന്നെ അസംഗതം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും അവസരമുണ്ടാകിന് ഒരു വെട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന അപൂർവ്വം ചിലതും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ആർക്കുതന്നെകൂടി അങ്ങിനെയും ഇല്ലാതില്ല. എന്നാൽ അവർക്കും അന്താരാമായകൊണ്ടു സമഗ്രമായ വെട്ടുചെയ്യുന്ന അഭിനയിക്കുന്നതിനുള്ള സംസ്കാരം ഇല്ലാത്തവരാണ് അതില്ല.

കേരളത്തിന്റെ പുറംപുറം നിമിത്തം ദേശാ വിഭാഗം പ്രദേശാമായ ചില സൂക്ഷ്മതനാമാകട്ടെ ഇന്നും നമ്മുടെ നിരീക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. അവരുടെ സദസ്സിൽ അഗ്രാസ

നാട്കനായ ഒരു സർവ്വതന്ത്രസംഗ്രഹമാണ് പരീക്ഷിച്ചു തിരുമേനി. ശൈവോപനിഷദ പ്രാണവല്യനാണ് അവിടുന്ന്; അനന്തീതബാഹ്യനായിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ അവിടുന്ന് കോഴിക്കാലട്ടു മാനവിക്രമാന്വിതൻ രാജാവു തിരുമനസ്സിലേക്ക് എഴുതിട്ടുള്ള ഗദ്യപഞ്ചശതം വായിച്ച് ഞാൻ ആത്മയുക്തപ്പെട്ട കഴും ആനന്ദപരകഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ നമ്മുടെ ആ തിരുമേനി ആധുനികഭാരതത്തിലെ ഗദ്യഗദ്യോദ്ധാത്വനാണ്; കോലത്തിലെ പൂപ്പുറ്റുസംസ്ഥാനമാണ്. 'അധീതി ബോധോദ്ധാനപ്രവാഹന'ങ്ങളുടെയൊക്കെയും സകല പണ്ഡിതന്മാരും മാർദ്ദളിമാരി, സംസ്ഥതീദാസന്മാർ പരമാപദേയന്മാരി, സാമ്രാജ്യരീണന്മാർ സാർവ്വഭൗമന്മാരി, പരിലാസിക്കുന്ന അവിടത്തുകൾ വാചിതായ കൈരളിയുടെ വേർപ്പുള്ള അനേകവ ഉന്നോ ഉന്നപലോ ഉന്നായിട്ടുള്ളതല്ലെന്ന് ഇതിനു സമർത്ഥമായ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചവൻ എനിക്കു സാധിക്കും.

“പ്രായശ്ചിത്തം സിദ്ധായ ബാലവതിതാസംഗഃ കഥം രോചതേ” എന്നൊരു അഭിപ്രായവചനമുണ്ട്. സംസ്കൃതമാകുന്ന ക്ഷീംസാഗാതരിൽ വിമുഖിച്ച്, ന്യായാദിദർശനങ്ങളിൽ മണ്ണോന്മണ്ണായി പി അനുഷ്ഠിച്ചു, വിദഗ്ദ്ധദണ്ഡമായ ഹൈന്ദവീയചരിത്രത്തിന്റെ അർത്ഥവിന്യയിൽ വിശ്രമസ്വപം അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു പ്രമാണ്ഡപണ്ഡിതൻ കൈരളി പലപ്രകാരം വാനാകർഷകമായി തോന്നുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ അസാധാരണമായി യാതൊന്നുമില്ല. എങ്കിലും അവിടുന്ന് ഭായ്യയുടെ മോക്ഷോപത്തിലും ദത്താവധാനനാണെന്നും, അതിൽ അപൂർവ്വം ചില കൃതികളെങ്കിലും രചിച്ചതന്റെ നേപി യുക്തമായ മാനാവൃത്തി പ്രസ്തുതമാക്കിത്തന്നതും പരിവർത്തനം വരികതരികതന്റെ അനുവാചക മാർദ്ദളി വായിച്ചു തന്നെ.

“ഗുഹ്യവചസാമിക്ഷാദുണാമിദം വി കലന്വതാം” എന്ന കാലിദാസവചനം—കാലിദാസന്റെ സൂക്ഷ്മമായ മുമ്പിടെ

നാമിന്റെ ബഹുമാനപ്പെട്ട അദ്ധ്യക്ഷനേയും
 സമസ്ത സമാജികരും ആനന്ദിനും നൂറാലത്തു ദൂതർ
 കമ്മിറ്റി മൊത്തം. അദ്ദേഹം കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ നവീ
 നത്തിൽനിന്നു പുറത്തുപോകുന്നതു് കലാമണ്ഡലം സംസ്ഥ
 സിദ്ധസ്ഥാനത്തോളം ഒരു വലിയ നഷ്ടമാണെന്നു ഞാൻ പാ
 രുണത്തിൽ പ്രവചിക്കു്. അതുകൊണ്ടെന്നു തോന്നുന്നിട്ടു.
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പാ
 സൽക്കരണമാലകൾ പല ആശുപത്രികളിലും പാലീശിക്ഷണ

[illegible]

היום כ"ה שבט ה'תקנ"ח
היום ה'תקנ"ח ה'תקנ"ח ה'תקנ"ח

“പരസമേതേ കലമന്ത്രകാരുണം” എന്നും “പരിഗ്രഹി
 തേ നമഃ സുസാന്ത്രം പാം പ്രസാദം” കലമന്ത്രത്തിനുള്ള
 അവാസം സന്നിഹിതമായിരിക്കണമെന്നും തെങ്ങിനടക്കി
 യാം. ഈ ന്യാസത്തെ അതു് ഏറ്റുവാങ്ങുവാൻ അധികാരി
 കളായുള്ളവരും എപ്രീക്ഷുന്നതിനു തെങ്ങൾ എന്നുമെന്നപോ
 ലെ, ഗുണം സന്നദ്ധമാണ്. സ്നേഹിതമാവാം, മുന്നോട്ടു വരു
 വിൻ! നിങ്ങളുടെ ബലിഷ്ഠാനുസ്മരണം നിട്ടുവിൻ! തെങ്ങുകളെ
 കൈയിൽനിന്നു ദൂരമാക്കിയ ഈ ഭാരം ഏറ്റുവാങ്ങുവിൻ!
 പരിഷ്കൃതം സോപജ്ഞാപ്രദമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണെന്നു
 പറയുന്നത് കലപ്തില്ലാത്ത കലയും പ്രായശ്ചിത്തമില്ലാ
 ത്ത പാപവുമാണ്. “ദൂരായിതനാൽ നോറിയാമോ? ചാരോ
 വന്നിങ്ങാറാമെന്നും” എന്നു മാത്രമേ തെങ്ങിനടക്കി നിങ്ങളോടു
 അഭ്യർത്ഥിക്കാവാനുള്ളൂ.

ഓരോ മലയാളിയും പരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തനാ
 ഒന്നനു സുദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു നടന്നുവരുന്ന പ്രവർത്തി
 കൂടണം; അപ്പോൾ ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ വളർച്ചയും ഉയ
 ർച്ചയും വേണ്ട പുഷ്പദ്രവ്യസമ്പത്തു സപരമേവ സഞ്ചിതമായി
 കൊള്ളാം. പുഷ്പദ്രവ്യസമ്പത്തു് എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുവെ
 തിലും, ആദ്യമായി ദ്രവ്യസമ്പത്തിനുവേണ്ടിയാണ് പുഷ്പസ
 മ്പത്തു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ആരംഭത്തിൽ പുഷ
 പ്തമായിട്ട് നിന്നു ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കാമെന്നിൽ പിന്നീടു് ആ
 ദ്രവ്യം പുഷ്പമായിട്ട് സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളാം. “അർത്ഥസ്രപുഷ
 ഷോ ദാദസാ നാതേമാ ദാസസ്തു കസ്ത്വചിത്” എന്നുണ്ട്. ആ
 രംഭത്തോടേം, അന്നത്തോളം, അന്യോന്യസ്പർശം, അവസരമുതൽ
 കൈതുകം മുതലായ ഭൂതങ്ങളെ നമ്മെ വിട്ടൊഴിക്കുന്ന കാല
 തല്ലാത്ത നമ്മിൽനിന്നു നാട്ടിനോ ഭാഷയ്ക്കോ സ്വപുരണിയ
 മാതിരിയാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പരിഷത്തിൽ ആഭി
 വനസാമാജികന്മാരായി ചേരാൽ കഴിവുള്ളവർ അങ്ങനെയും,
 സാധാരണസാമാജികന്മാരായെങ്കിലും മറ്റുള്ളവരും ചോ

ന്നും അപ്പാൾ ദ്രവ്യസമ്പത്തുകിട്ടി; പിന്നെ പുരുഷാത്മാവ്
തന്നെ പ്രയാസമില്ല. പല സദ്ഗുണസായത്സ്യങ്ങൾ പാലിയ
ത്തിന് എണ്ണുകാം; പണ്ടത്തെപ്പോലുള്ള ഉപമാനാശിപതിയിൽ അ
നന്ദനാദി നന്ദനാദി സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പദ്യത്തിലും
ഗദ്യത്തിലും വേദവേദങ്ങളിൽ എഴുതിയതാം. നമ്മുടെ ഇടയിൽ
പ്രാദീപാസനാത്മാവും പ്രോത്സാഹനാദി നന്ദനാദി നന്ദനാദി
യെ പലരുടെയും; ധാരാളം മാതൃകകളിൽ പാലിയത്തി
ന് അനേക പലവിധത്തിൽ സമാനമിരിക്കാം.

ഇത്തരം തോന്നലുകളെക്കൊണ്ടും മാത്രം നിറഞ്ഞു
പറന്ന വിവരത്തിലും കാര്യവിവരണസമിതി അഭിപ്രായം
യോടെ ചെയ്തും പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വൃദ്ധന്മാരുടെയും
യുവാക്കളുടെയും, പണ്ഡിതന്മാരുടെയും ഉത്തമന്മാരു
ടെയും അനേകർ ഇതിൽ കാരണമുണ്ടാകുന്നു. ഇതിൽ
നിന്ന് പാലിയത്തിന് പ്രത്യേകമായ പലതും വേർതിരി
ച്ചിട്ടുണ്ട്, എല്ലാ മതവ്യക്തികളുടെയും വിശ്വാസകാര്യങ്ങളുടെയും
സമാനതയും ചെയ്യുവാൻ അതു സാധ്യമാണെന്നും അതിലു
ന്നിപ്പോഴും വേർതിരിച്ചിൽ പാലിയമായ ഈ സാധനവിവരണ
ത്തിൽ, പാലിയവ്യക്തികൾക്ക് വേർതിരിച്ചിട്ടുള്ളതോളം
കൂടുതൽ, ആദ്യം സമാനതകളിൽ സമാനതയും പാലിയവ്യക്തികൾ
യുടെയും പൂർണ്ണമായി ചെയ്യുന്ന പൂർണ്ണമായി വേർതിരിച്ചിൽ
ചെയ്യുന്നതും വേർതിരിച്ചിൽ ചെയ്യുന്നതും ഉണ്ടാ
യിരിക്കാം. അതായത് വ്യക്തികൾക്ക് സമാനതയുള്ള
കൂടുതൽ വിവരത്തിൽ ആദ്യം വേർതിരിച്ചതായിട്ടുള്ള പ്രതി
പുഷ്ടിയും വിവരണവും പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അതായത് കോ
ലം അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ കേരളീയർക്കായി സമാന
തയായ എന്ത് ഉപമാനവും ഭാവനാശിപതി വാസ്തവ്യവ്യക്തി
സമാനതകളെക്കുറിച്ചിൽ പലതായതിന് അനേകമായിട്ടും
പാലിയവ്യക്തികൾക്കായിട്ടുള്ളതും പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതും സാധന
സമാനതയായപോലുള്ളതും അതിന്റെ പലതായതിന്; എന്നതായ
തല്ല, നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരികളിൽനിന്നും അംഗീകാരം

ഒരു പാഠം, ഭക്തിയുടേ വിഭജിതവശാൽ മേന്മപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതാണെന്നു കാണാം. അതുകൊണ്ടു് യാതൊരു ഭക്തനും ശ്രീകോവിലനു മുൻപിൽ വെച്ചു് തന്നാൽ ഭക്തനെ അധീഷ്ഠിപ്പിക്കുകയോ ആട്ടിപ്പാരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് അന്യായമാണു്.

നാമപ്പാദം കൂടി—അപ്പൂട്ടത്തിൽ എന്തൊക്കെ ചെയ്യേണ്ട വൃദ്ധമാനം പൂണ്ണമനുഷ്ടങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ മതി; ഇല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട;—ഒത്തോളമുള്ള വടം വെട്ടിപ്പാലപ്പാത്രം മുതലാക്കിത്തന്ന ഒരു മഹാപ്രഭുവാണ് സാഹിത്യം. ആ പ്രഭുവായിത്തീർന്നാൽ നാം അന്യായം ചെയ്യാനുള്ള കഴി ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ട്, കാര്യം മുമ്പിൽ കൈവിടാൻ വെച്ചുകൊണ്ടു് നമ്മെ കാണാൻ പാടി; ഓരോ അവിടുത്തെ കിടന്നു കിടന്നു കിടന്നു ചെയ്യും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു് സാഹിത്യം സമ്പന്നം. ഒരു പ്രകാരം നാം സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് സമ്പന്നമാകാൻ ആഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്. ആ ബലം നമുക്കു സിദ്ധിക്കുമ്പോൾ നാം അമിതമായൊരു പ്രകൃതിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതാകുന്നു. ഒരുവൻ നമ്മെ അനാത്മവേദന അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും!

നമസ്കേ കല്യാണി! നമോസ്തു തേ കൈരളി!!

കൃത്യത്തോപദേശം

(എം. കെ. സോസഫ്, സെക്രട്ടറിയർ)

നമുക്കു സദാചാരവുമായും അഭിമാനവുമായ ഒരു കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടായിട്ടുണ്ട്, ഇപ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുൻപാകെ ആവശ്യമായി വന്നു. ആ കൃത്യം ഒരു വീട് നിർമ്മിക്കാമെന്നു വെച്ചു. അതിന്റെ സർവ്വപ്രാധാന്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഏതും തിരിച്ചറിയാനായത് അനുസ്മരിക്കാൻ അതിപ്രസംഗമായിത്തീർന്നു, എന്താണ് പാതയെത്തുന്നതെന്നു എവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനായിട്ടുണ്ട്. ഈ ആവശ്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം കൈമാറുന്നതാണ് എന്റെ മുഖമേന്മയായാൽ അതിർത്തിയായിത്തീർന്നു ഈ ആവശ്യത്തിന്റെ കാരണമെന്തെന്നു അറിയാൻ പാടി.

ഇപ്പോഴത്തെ പ്രവർത്തിയുടെ വിശദീകരണത്തിൽ പാലിയത്തിന്റെ നിർമ്മാണകൃത്യം എന്താണുണ്ടാകാൻ, മനോഹരമായി കെട്ടി 46-ാം കൂർ കോളത്തിൽ അനുവാദം നിർമ്മാണമുണ്ടാകും, തീവണ്ടി വലിയൊരു അമ്പലം എന്നീ രണ്ടു ആവശ്യങ്ങൾക്കായിത്തീർന്നു ഒരു തുറന്ന അർപ്പണവും സാധാരണസാമാജികരുടെ അനുവാദം പാലിയത്തിൽ വെച്ചു. ആ വിവരസാമാജികരുടെ സംഖ്യ പത്തുനൂറ്റാണ്ടു ആയിത്തീർന്നു ഒരു മോഹമോഹം അതും അങ്ങനെയായിത്തീർന്നു. കെട്ടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സാധാരണസാമാജികരുടെ മുൻപ് 50 ആവശ്യങ്ങൾക്കായിത്തീർന്നു. സാധാരണസാമാജികരുടെ ഒരു ശാസ്ത്രം അങ്ങനെയായി. ഇത് ന്യായമല്ലെന്നു തോന്നുന്ന ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണെന്നു പരിശോധിക്കുന്നതായ മിഥ്യ ഉത്തരവാദിത്തം അങ്ങനെയും പാലിയം കെട്ടിയിട്ടു. എന്നിരുന്നാലും ആ

ജീവനസമാധിപനമാക്കുക സംഖ്യ ഇപ്പാൾ ഒരു ആതിഥി
 യെന്നു എന്നു പ്രാദുരഭവനം ചെയ്തവാൻ എന്നിങ്ങനെ അഭിമാനം
 വേറാണെന്നുണ്ട്. (ഹൃദയ നാഡനം) പുതിയ ആജീവനസമാധി
 പനമാക്കുക പേരുകൾ ഞാൻ ഇവിടെ വായിക്കാം.

1. മ: മ: ശ്രീ പരീക്ഷിതനമ്പാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്
2. പെട"നാൻ" കല്പുൽ ഗോവേഴ്ത്താലാ
3. മഹാകവി ഇപ്പുൾ എസ്. പാലേശ്വരൻ
4. മഹാകവി വല്ലഭൻ നാരായണമനോൻ,
5. ഡോക്ടർ പി. ഭാ. നോമസ് എം. എ. ഡി. ഫിത്.
6. ടി സുധാകരമേനോൻ എം. എസ്.സി.
7. വി. കെ. മേനോൻ, (ബോംബെ)
8. ബഹു: ഗ്രാമാധിപനമന്ത്രി ടി. കെ. നായർ
9. റവ. ഫാദർ നോമസ് മെൽബേർൺ
10. റവ. ഫാദർ നോമസ് മെൽബേർൺ എ. എ.
11. അമ്പാടി ശങ്കരമനോൻ ബി. എ. ബി. എസ്.
12. നമ്പൂശാരിയ്ക്ക" മാന്ത്രിയ്ക്ക" നാരായണമനോൻ
13. ഡോക്ടർ എ. കെ. തിരുനാൾ
14. പ്രിൻസിപ്പാൾ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ എം. എ.
15. പ്രൊഫ്. സർ പി. നാരായണമനോൻ എം. എ.
16. ടി. എൻ. ഗോപീനാഥൻ നായർ ബി. എ.
17. ഡോക്ടർ പി. വല്ലഭി. എറണാകുളം
18. പി. പി. ഫുൾ, ബി. എ., എറണാകുളം
19. ഡോക്ടർ"നാൽ ഗോവേഴ്ത്താൽ, കൊച്ചി
20. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പ, കൊച്ചി
21. എം. പി. ഡോൾ എം. എ., മോട്ടയം
22. സി. വി. എ. മെൽബേർൺ, കൊച്ചി
23. കെ. ആർ. ശങ്കുണ്ണി, ത്രി: കൊച്ചി
24. ഡോക്ടർ സി. എസ്. മോസഫ്, തൃശ്ശൂർ
25. കെ. പ്രിൻസിപ്പാൾ, എറണാകുളം

26. എസ്. എസ്. മോഡർ, ബ്രി: കൊച്ചി
27. കെ. ജെ. നെൽപ്പാട്, ബ്രി: കൊച്ചി
28. മണപ്പാട്ട് പി. കൊച്ചുമാച്ചിൻ വാഴി
29. ബി. എം. ജോസഫ്, മെല്ലാനം
30. മണപ്പാട്ട് കെ. ജോസഫ്, കൊച്ചി
31. ശ്രീമതി നാലപ്പാട്ട് ബാലാമണിപ്പാട്
32. മാത്യുസ് കുന്നം, തിരുവല്ല
33. പാലയ്ക്കൽ രാമൻ മോഡൻ ബി. എ. പാലാട്
34. സർ ജി. ടി. ജോൺ, സി. എസ്. പാലാട്
35. പി. കുട്ടിപ്പാട്ട് മോഡൻ ബി. എ.
36. ബാലാമണി നാലപ്പാട്ട് നമ്പൂതിരിപ്പാട്
37. പുത്തൻമുക്ക് രാമൻ മോഡൻ ബി. എ. ബി. എസ്.
38. ലാമോറൻ എസ്. ടി. മോണാസി ബി. എ.
39. ഡി. എച്ച്. നമ്പൂതിരിപ്പാട് എം. എ. ബി. എസ്.
40. കെ. എ. നാലപ്പാട്, കവലപ്പാട്, കോട്ടയം
41. എൻ. മുക്കുമാലപ്പാട് ബി. എ. ബി. എസ്.
42. പാലാട് രാമൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്, മോണാസി
43. എ. സി. മോണാസി ബി. എ. ബി. എസ്.
44. സെന്റ്. മോണാസി അമ്മേയ്ക്കൽ
45. കൊച്ചി ടി. എ. എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്, എറണാകുളം
46. ടി. കെ. നാലപ്പാട് മോണാസി എം. എസ്.
47. ടി. ജോസഫ് മോണാസി ബി. എ. മോണാസി
48. ശ്രീമതി അമ്പാടി കോട്ടയം തിരുവല്ല ബി.എ.എസ്.ടി.
49. ശ്രീമതി എം. കോട്ടയം തിരുവല്ല നമ്പൂതിരിപ്പാട്
50. ഡി. എ. കോട്ടയം തിരുവല്ല ബി. എ. ബി. എസ്.

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രമുഖ പണ്ഡിതനും എഴുത്തുകാരനും ആണ് എസ്. എസ്. മോഡർ. അദ്ദേഹം സാഹിത്യത്തിലും സാമൂഹികതലത്തിലും മുമ്പ് അദ്ദേഹം തികച്ചും അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനാണ്. (മിനി)

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയിൽ, വെള്ളി ശതാബ്ദമാർക്കു നൂറാണ്ടിയിലാണ്. 100 വെള്ളി വത്സരാഘോഷമാക്കി പഠനങ്ങൾ, പഠിപ്പത്തിന് പതിനാലാം ശതാബ്ദം ആരംഭിച്ചതിനെത്തുടർന്ന്. അതായത്, ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് വിവിധ 100-ാം വയസ്സ് കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം സാധാരണ കാര്യങ്ങളിലെ പഠിപ്പത്തിന്റെ സാധാരണ ചെലവുകൾക്ക് ഈ തുക മതിയാകും. അതിനാൽ പൂർണ്ണ ശാലിതയുടെ ഭാരം ഉണ്ടാകാത്ത പഠിപ്പത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ വിവിധതയുടെ പരമാവധിമാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് അഭിമാനസാമഗ്രികൾക്ക് അടുത്ത ആ മാസത്തിനുള്ളിൽ കരാറുള്ളതായിട്ട് ചേർക്കുന്നതിൽ 100 വയസ്സ്, അതിൽ അടുത്ത 100 വത്സരാഘോഷം പഠിപ്പത്തിനായി. സാധാരണസാമഗ്രികൾക്ക് സംസ്കൃതം, ഗണിതം, വ്യക്തിഗതമായിട്ടുള്ള വസ്തുതകൾ, അതിലൂടെ പ്രസ്താവിക്കാൻ

സമാധാന സമ്മേളനത്തിൽനിന്നും പ്രത്യേകമായ ഒരു വകുപ്പി, പ്രമേയങ്ങള സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഇവിടെ സിദ്ധി വന്നിരുന്നപ്പോഴും ഒരു വാക്കു പാഠമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പടിഞ്ഞാറ് അംഗീകരിക്കുന്ന എന്തു രീതിമാനത്തിനും പൊതുവായുള്ളതെങ്കിലും സമ്മതിദാനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ചുരുക്കം ചിലർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ടായപ്പോഴാണ് വേദനയായ. അതായത് അംഗീകാരണകാര്യങ്ങളായിട്ടുള്ളതാണ്. പ്രമേയങ്ങൾ പൊതുവായുള്ളതും പാലാലാണപക്ഷം അതു നഷ്ടപ്പെട്ടു വരുത്തുവാൻ ചുമതലയും പൊതുവായുള്ളതെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും. പടിഞ്ഞാറ് വീഴ്ത്തലായ, ഒരു സംഭവനമാകയാൽ, അത് ചെയ്യുന്ന എന്തു പ്രവൃത്തിയും പടിഞ്ഞാറുള്ള ഉദ്ദേശപക്ഷസമ്മതി ലഭിച്ചിരിക്കണം. പൊതുവായുള്ളതും അതികാരമുള്ള പാലാലാണപക്ഷം, പടിഞ്ഞാറ് നന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടു വരുത്തണമെന്നും പടിഞ്ഞാറുള്ള ഉദ്ദേശപക്ഷസമ്മതി

തിവണം. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രമേയങ്ങൾ പാസാക്കുന്നത് പരിഷ്കരണങ്ങളുടെ തോളത്തിൽ ചെല്ലാകൂട എന്നു തീരുമാനിച്ചത്. എന്നാൽ, പരിഷ്കരണം എന്തു ചെയ്യുവാൻ പോകുന്നുവെന്നു ബഹുഭയങ്ങളും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് പാസാക്കപ്പെട്ട പ്രമേയങ്ങൾ ഇവിടെ വായിച്ചത്.

താഴെത്താഴെ പ്രധാനമായി ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് ഒരു അഖിലകാലശ്രമമായി സമാപിക്കണമെന്നാണ്. അതു വിദേശോദ്യമമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരിക്കുമെന്നു ദീർഘദൂരം ചെയ്യുവാൻ എന്തിനു വേണ്ടും തോന്നുന്നു. കാരണം, ആ അടിപ്രാരം രൂപമെടുത്തപ്പോഴേക്കുതന്നെ അതിന്റെ പ്രാരംഭച്ചെലവിനാൽ 350 ക. പ്രിൻസിപ്പാൾ മി: പി. കോർനമ്പ്രാഴം, 500 ക. ബ്രിമാൻ ടി. സുധാകരമേനോൻ എം. എസ്. സി. യും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയുണ്ടായിരുന്നു. (റബ്ബറായനം.) ഇവിടും പലരും ഉൾപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ കൈയെടുത്തു വന്നുവെങ്കിലും ചെയ്യുവാൻ ഉണ്ടാകുന്നതാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

വാസ്തവത്തിൽ, ഇക്കാലത്തിനുവേണ്ടി കണ്ണൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും ഒരു ഞങ്ങളെ എപ്പിസ്കോപ്പനാണ്. (മി. ടി.) ആത്മവിശ്വാസത്തോടു കൂടിയാണ് ഞാനിതു പറയുന്നത്. ഈ സാംവത്സരിക സമ്മേളനത്തിനുവേണ്ടി, എറണാകുളത്തും പാലക്കാട്ടിലുംനിന്നുമായി മൂപ്പാരിത്തോളം ഉദ്ധ്വീകൃതരായി പാലക്കാട്ടിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെയെത്തുകയും വന്നിരിക്കുന്ന ചെലവും 17 ക 8 ഞ മാത്രമാണ്. (റബ്ബറായനം) പാലക്കാട്ടിലെത്തിയതിൽ പങ്കെടുത്തവരിൽ വേണ്ട ഒരു സംഖ്യ ഞങ്ങൾ മിച്ചമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. (റബ്ബറായനം.) പാലക്കാട്ടിലെത്തിയതിൽ ഇവയെ പുതിയ സമ്പ്രദായമാണെന്നു ഞങ്ങൾ അഭിമാനിക്കുന്നു. പൊതുജനങ്ങളുടെ പക്ഷം ചെലവുചെയ്യുന്നതിൽ ഇതു ലഘു കാരണമെന്നു ഞങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ആരോടാണ് പൊതുജനങ്ങൾ അറിയുക പക്ഷം വിശ്വസിച്ചു എപ്പിസ്കോപ്പൽ" (മി. ടി.)

എന്റെ വിഷയംവിട്ടു ഞാൻ ചുറ്റും സഞ്ചരിച്ചിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണഭാഗ്യകാന്തമാണല്ലോ എന്നിൽ നിശ്ചിതമായിരിക്കുന്ന കാര്യം. ആർ ആർ? കൃഷ്ണഭാഗ്യകാന്തമാണല്ലോ എന്നിരിക്കട്ടെ. നാം എല്ലാം ഒരു ഭാഗ്യക്കാരെക്കൂടെ; ആ ദേവിയുടെ പാദസ്പർശത്തിൽ ഭാരതത്തിനും ഇവിടെ സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിനും അവരവരുടെ ചുമതല ആവർത്തനമായി നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ചുമതല നിർവ്വഹിച്ചതിന്റെ കൃത്യമായാണ് ഇപ്പോൾ എവിടെയും ഉള്ള നിഗമനം. ഇവിടെ കാലചരിത്രമായ ഒരു കൃഷ്ണഭാഗ്യകാന്തത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ്.

അതിനാൽ, കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെയും ഇവിടെ വന്നു എത്തിയതും വന്നിരിക്കുന്നതും പ്രസംഗിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള മറ്റൊരു കാര്യം അക്കാലത്തിൽ ഞാൻ കൃഷ്ണഭാഗ്യകാന്തമായിട്ടില്ല; അതായത് അത് പ്രതിഷേധമായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാര്യത്തിന് നാം അത് കടപ്പാടിയിരിക്കുന്നു. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഒരു ദിവസത്തിനിടെ, വിദേശത്തുനിന്നും ഒരു നന്നായും വിശ്വാസ്യമായാണ് അവർ നമ്മുടെ നല്ലതും. 'കവിനാമമുദാഹരി' ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ചിലർക്ക് കേൾപ്പി ഉണ്ടാകിയും, ഇക്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഈ സാഹിത്യത്തിന്റെ ചിലർക്ക് അറിഞ്ഞും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന സംശയമുണ്ടാകുന്നതിനും, ഈ രേഖകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകവും ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒരു സത്യം കിട്ടിയാൽ, അതിന്റെ ഭാഗ്യക്കാരാണ് നാം കൃഷ്ണഭാഗ്യകാന്തമാണല്ലോ അതിനാൽ ഇവിടെയാണ് ആദ്യം വന്നിരിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്ത എല്ലാ മറ്റൊരു കാര്യത്തോടും ഈ മറ്റൊരു നൂറ്റാണ്ടിന്റെ നാമത്തിൽ, പ്രവർത്തനമായി വേണ്ടി, ഞാൻ കൃഷ്ണഭാഗ്യകാന്തമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഈ ഉപസംഹാരത്തിനുള്ളതുകൊണ്ട്, പൊതു-ആദ്യത്തെ ഒരു മറ്റൊരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യം വന്നി

കേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ മലബാറിൽ ഒരു മഹാസമുദ്രത്തിന്റേ സ്വസ്ഥാനിയില്ലെന്നാണ് അനുഗ്രാഹിക്കാമസ് അദ്വൈതനോദത വാക്യകാടത്തുപായിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്, അവനെ നിവാരണപ്പെടുത്തേണ്ട എന്നു ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു. ആ ക്രിമ'ന്നാ'യണ'നാകൂട്ട, സാക്ഷാൽ 'പാദേശ്വര'നിൽ സകലഭാവവും സമർപ്പിച്ചു സമഗ്രം വിട്ടിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തെ പോയിപ്പിടയുക, സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക, പ്രവർത്തമാണ് പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ, കഴിഞ്ഞ നാലു ദശാബ്ദങ്ങളായി ആ സമുദ്രവസായത്തിൽ നിവാരണം എപ്പോഴുമാണുണ്ടാകുന്ന ഈ "ഹാ" "ഹാ"മാർ പഠിപ്പിക്കാൻ മുതിർക്കണമെന്നതാണ് എന്നത് അതിശയോക്തിയല്ലെന്നു പറയാം. പ്രവർത്തവർദ്ധനും വാസ്തവ്യഭാവനമായ ഈ പഠിപ്പിക്കുന്ന എന്തൊരു മോളിമനാണ് 'ശാസ്ത്രം' പ്രാപിക്കാൻിടയ്ക്കു?

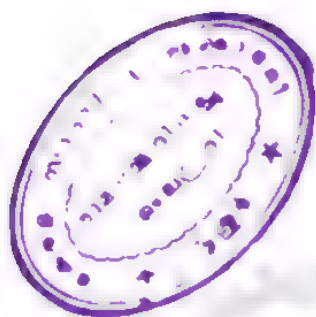
സാക്ഷാൽ പണ്ഡിതന്മാരും ദൈവപണ്ഡിതന്മാരായ സ്വാഗതസംഘാദ്ധ്യക്ഷൻ തിരുമേനിയെക്കുറിച്ചും ഒരു വാക്യം എഴുതി പാഠ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭാരതത്തിലെ പ്രശസ്തപണ്ഡിതന്മാരിൽ പ്രമുഖനായ തിരുമുസ്സിപ്പല സന്നിധിയിൽ നിന്നു പ്പോകാണ് "വിദ്യ സത്തന്മാരായ സമുദായികാൽ" എന്ന കാലിദാസവർമ്മയെക്കുറിച്ചു പൊതുവെ എഴുതി ശരിയെന്നു സ്ഥിരപ്പെട്ടത്. അവിടുത്തെ പാണ്ഡിത്യമോ, സേവനസന്നദ്ധതയോ, വിനയമായിരിക്കുമോ, എന്താണ് വലുതെന്ന് തീർത്തു പറയാൻ വിഷമം. സ്വാഗതസംഘാദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുവാനുള്ള തെങ്ങുണ്ടു അദ്വൈതന്മാരായ നാമിടത്ത് എപ്പോൾ സിദ്ധിച്ചുവോ, ഈ പഠിപ്പിക്കുന്നപ്രകാരം പഠിപ്പിക്കുന്നവിഷയത്തിലെത്തി എന്ന് ഞങ്ങൾ ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ തീരുമാനിച്ചു; തെങ്ങുണ്ടു തീരുമാനം ഒട്ടും അസമാനത്തിലായില്ലെന്നുള്ളതിനു വിഷയം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുമല്ലോ. അവിടുത്തെ ഈ മഹാസമുദ്രത്തിൻ്റെ നാമത്തിലും, സ്വസ്ഥം നിലയിലും, ഭക്തിസമനവീദമായ യുവജനങ്ങൾ ഞാൻ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.

ഈ സമയമുണ്ടായതിന്റെ വിവരങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു സമീപിച്ചു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവർ അനേകരാണു്. അവരുടെയും മേലും ഇവിടെ എഴുതുന്നപക്ഷം സാധ്യമല്ല. അവരെക്കുറിച്ചു് ഞങ്ങൾ എഴുതുകയുണ്ടാകുന്നു്. സമയമുണ്ടായിതു് ഈ കലാപരമായൊന്നു് നടന്നുവരികയാകയാൽ കലാപരം കലിഞ്ഞ മൂലം ദിവസങ്ങളായി ഇവിടെ വേണ്ട സേവനകാര്യങ്ങളിൽ എടുപ്പിച്ചവർ അധികമായി അംഗങ്ങളാകും. അവരുടെ നേതൃത്വം വഹിച്ച ശ്രീ: പി. വി. പ്രസ്താൻനാഥർ അവർ കലാപ പ്രസ്താപിച്ചു, ഇവിടെ നടന്ന വിവിധ പ്രവേശനങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്ത എല്ലാ സാമൂഹ്യരും, ഞങ്ങൾ അറിയ കൂടാത്തവരിലൊന്നു്.

കാപ്പുളി എന്ന നിലയിൽ എവിടെയെങ്കിലും വാങ്ങുക പാടിയിരുന്നു്. നിങ്ങളുടെ സമീപിതനും കൂടും അല്ലാത്ത നാളായി പലരും ഞങ്ങളുടെ ആശ്രയം സഹായിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സമഗ്രനരംഭംകൊണ്ടു് മേൽമേൽ, സംഭവനപിരിയൽ, മുതലായ കാപ്പുളിയിൽ, നിങ്ങളുടെ സമീപിത പുരുഷൻ, മെ. കെ. എ. അനന്തരത്നം, വാലപ്പൻ നമ്പ്യാൻ, ഇപ്പിറന്നൻ നാഥൻ, ഇ. വി. അമ്പലാനം, കെ. എസ്. ശ്രീധരൻ, പി. വാമൻ ന്ദി, ശ്രീമതി എ. സത്യഭാമ മുതലായവർ അനേകമായി പങ്കെടുത്തു വരുന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവർക്കു് ഞങ്ങൾ പല പ്രവേശനങ്ങൾ പങ്കുവെക്കുന്നു്.

കുറുപ്പുനാളിനെക്കുറിച്ചു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രവേശന സമയമുള്ളവരിൽ, പലരും സമീപിത സമീപിത വാങ്ങി കലാപരമാകട്ടെ!

സഭാസഭാദി.

H. H. The Maharaja of Cochin.

Private Secretary to His Highness writes (29-9-119):— Sir, I am commanded by His Highness to convey His Highness's good wishes to the Samasta Kerala Sahitya Parishat which helps to keep the burning light of Kerala culture."

Sir C. P. Ramaswami Aiyar.

Sachivothama Sir C. P. Ramaswami Aiyar, Dewan of Travancore, from Ootacamund writes (6-5-44):— "I am in receipt of your invitation to the Annual Literary Conference of the Samasta Kerala Sahitya Parishat and wish it all success."

Sir G. T. Boag.

Sir G. T. Boag, Dewan of Cochin, from Nilgiris writes (9-5-44):— "I have received your letter of May the 4th enclosing notices regarding the 13th Annual Session of your Academy to be held at Ernakulam the next Saturday and the following days. I am very sorry that I cannot be in Ernakulam at the time; and I am, therefore, obliged to decline your kind invitation to attend the Conference on the opening day. I trust the Conference will be a great success". (Sir Boag has accepted the Life-membership of the Academy.)

I. C. Chakko, B. A., B. Sc.

"I thank you very much for your kind invitation to the Samasta Kerala Sahitya Parishat to be held at Ernakulam on the 13th instant and succeeding days.

"I should very much like to be present at the Parishat and take part in its activities in the company of the eminent scholars and literary men expected to be present there. But I regret that my health does not permit me to undertake the journey and so I am compelled to forgo the pleasure and honour of fully associating myself with the meeting.

"But I wish the Parishat every success. I hope that it will this year enter on a course of greater usefulness and become the guide to Malayalis in all activities connected with our language and literary arts.

"I am glad that you have got the eminent poet Vallathol to preside over this year's Parishat. I am sure that his well-informed and unassuming guidance will be a source of inspiration to us all. Again wishing the Parishat every success,
Yours faithfully, L. C. Chacko, (9-5-44).

K. P. Thomas, Calcutta.

K. P. Thomas, Editor, Orient Illustrated Weekly, Calcutta, writes (8-5-44):— I thank you very much for your kind invitation to the sixteenth Annual Conference of the Samasta Kerala Sabitya Parishat.

"As one who feels proud of the cultural and artistic achievements of our beloved Kerala, I am confident that conferences of this kind have great potentialities for our national progress and prosperity. The people of Kerala owe a deep debt of gratitude to our great poets, artists and literary men and women for their efforts to ennoble and enrich our culture and spread its fragrance beyond our little land rich with glorious tradition. If today the rest of India and the rest of the world know of Kerala and admire its arts and culture, it is entirely due to the efforts of our poets, artists and writers. None could be more conscious of their achievements in the wider field of India's national life than those sons and daughters of Kerala who are living far away from their motherland. Conferences like this will be of

invaluable help not only to enrich our ancient culture but also to put new life into the dying bones of the past and to revive the glory of Kerala in every facet of the life of its people. May I wish the Conference all success."

Telegrams

Calcutta—Greetings—regret inability attend—trust from present deliberations Parish it will emerge strong live body helping directing every phase every branch Kerala's Literary cultural activity evolution—*V. M. Nair*.

Trichur—Best wishes—Cordial blessings for success of Parishat - Bishop Alupatt.

Trichur—Wish every success—Hope to see Parishat enlarged & strengthened—*Principal Palacuren.*

Nowshera--Wish Conference success--May it inspire new spirit in Kerala Literature--Please enrol me Life Member--*Lt. L. G. Shenoy*

Paravar—Your invitation—thanks—held up on the way—hence unable to attend—Earnestly wish the whole thing was a complete success—*Mohamrd Bashir.*

Ostacmund -- May our Parishat prosper -- *Kolypni*
Krishna Menon.

Madras--Unavoidably detained with Conference every
success--*Bhadramma*.

ה'תש"ב - 1941 (א' - ב' - ג')

[illegible]

മോശനാണ്: അതിനെക്കുറിച്ചും എന്റെയും മറ്റും പ്രസംഗത്തിലും പലപ്പോഴും സാധാരണ മനുഷ്യർ പഠിക്കട്ടെ സന്നദ്ധരാകട്ടെ. വിശ്വസ്തതയുള്ള അസാധാരണ പുരുഷനായ നമ്മുടെ മോശനെയും മറ്റേതെങ്കിലും മോശനെയും കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കാൻ കഴിയട്ടെ.

(מ.א.א. — ב. — מ.א.א.) שנת ה'תשנ"ה

[illegible]

ശ്രീ. പത്മനാഭൻ (മി-ന-പുന)

[illegible]

ഡോക്ടർ പി. ജെ. തോമസ്, കർക്കര, (൯-൧-൯൪)

[illegible]

കെ. ഐ. മാധവപ്പണിക്കർ, മയ്യന്നാട് (നാലാം-പാലം)

12. අප්‍රේල් 20, 2015 දින සිට 2015 අප්‍රේල් 20, 2015 දින දක්වා කාලය තුළදී සිදු වූ සියලුම ප්‍රධාන අංශවල සිදු වූ වෙනස්කම් සහ වැඩිදියුණු කිරීම් පිළිබඳව විස්තරයක් සපයනු ලබන අතර, එය පහත සඳහන් වේ:

உதிரல் கைத்தொழில், (௩௦ - ௧௧ - ௧௯௭௧)

[illegible]

അനുബന്ധം ൨.

ആഡിറ്റർ ചെയ്ത വാറുചെലവുകൾ.

വാറു.

സ്വാഗതസംഖ്യ സംഭാവന	1945	0	0
മറ്റു സംഭാവനകൾ	759	11	11
ടിക്കറ്റു വിറ്റ വരുവ്	318	0	0
ഡിപ്പോസിറ്റ് മടക്കിവരുവ്	70	0	0
പഞ്ചശ്രദ്ധി ഇനത്തിൽ വരുവ്	106	0	൫
പിരിഞ്ഞുകിട്ടാത്ത തുകകൾ പിന്നീട് പിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്	11	0	0
അനാമതു് വരുവ്	31	8	0
കടംവാങ്ങിയ ഇനത്തിൽ പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയത്	70	8	0
സിക്രട്ടറിപ്രകാരം അനാമതു് വരുവ്	100	0	0
റിപ്പോർട്ടിന്റെ വില വരുവ്	43	8	0
കമ്മറ്റിനിശ്ചയപ്രകാരം ഏഴുതിരുത്തലുള്ള ഇനങ്ങളിൽ വരുവ്	24	8	0
ആകെ	3479	11	11

ചിലവ്.

സ്റ്റേഷനറി, അച്ചടിക്കൂലി, തപാൽചിലവ്			
മുതലായത്	529	2	9
യാത്രചിലവ്	226	10	6
വാടക	33	0	0
ആജീവനസാമാജികസംഭാവനയായി			
ഓൻസ്ഫർചെസ്സ്	35	0	0
പര്യട്രാലി	28	8	0
ഖജാൻജവശം ഡ്രാപ്പിയത്	1234	12	0
പിരിഞ്ഞുകിട്ടാതെ ചിലവെഴുതിത്തള്ളിയത്	64	0	0
കടംവാങ്ങിയായി കൊടുത്ത ചിലവ്	207	0	0
പ്രദർശനങ്ങൾക്ക് ചിലവ്	464	6	3
മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിൽ ഡെപ്യൂട്ടാസിറവ്	75	0	0
ആഫീസ് ചിലവ് ക്രമിച്ചെടുത്ത് മുതലായത്	75	0	0
ഭക്ഷണച്ചെലവ്	320	0	0
അനാമത്ത് മടക്കിക്കൊടുത്ത ചിലവ്	21	8	0
കിട്ടാക്കടമായി എഴുതിത്തള്ളിയത്	24	8	0
പലവക ചിലവ്	58	13	6
സെക്രട്ടറിക്ക് അനാമത്ത് മടക്കിക്കൊടുത്ത			
ചിലവ്	50	0	0
ആകെ	3448	5	0
നികുതിയിരിപ്പ്	31	6	11

ഞങ്ങളുടെ പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ.

အိတ်စာအုပ် - အာဇာနည်	1	0	0
အိတ်စာအုပ် - "	1	0	0
အိတ်စာအုပ် - "	0	12	0
အိတ်စာအုပ် - အိတ်စာအုပ်	5	8	0
အိတ်စာအုပ် - အိတ်စာအုပ်	1	12	0
အိတ်စာအုပ် - အိတ်စာအုပ်	1	0	0
အိတ်စာအုပ် - အိတ်စာအုပ်	1	2	0
အိတ်စာအုပ် - အိတ်စာအုပ်	1	4	0
အိတ်စာအုပ် - အိတ်စာအုပ်	1	5	0
အိတ်စာအုပ် - အိတ်စာအုပ်	1	5	0

[illegible]

מסכת סנהדרין (מסכת סנהדרין)

מאמר זה מתאר את התהליך של בניית תוכנית לימודים.

1948-1949 (100-1000)

11. 20. 2029 "m"

5. 1945-1946

The Cochin Nayar Bank Ltd., Trichur

[Incorporated in Cochise State with limited Liability]

Branches at— Irinjalakuda, Cranganore, Ernakulam,
Pudukad, Chittur, Kunnankulam,
Kottappuram and Pollachy.

ALL KINDS OF BANKING BUSINESS UNDERTAKEN

NEW SHARES OF THE BANK ARE AVAILABLE.

WORKING FUNDS EXCEED R\$. 39.00.000.

ഞങ്ങളുടെ ചില പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

ചിത്രശാകൻ

ഗ്രന്ഥകർത്താ
"മനോഹരി പണ്ഡിത"
വി. 1 2 0
പ്രസിദ്ധീകരണം

മനോഹരി

നട്ടുപിടിത്തം: മനോഹരൻ
മനോജ് വി. 1 8 0
വി. 1 8 0
പ്രസിദ്ധീകരണം

സർ വെന്റുനാഥ് ഓശോർ	1 2 0	മുസ്തഫാകുർ	0 6 0
വിലോദേശി	2 10 0	ചന്ദ്രപുഷ്പൻ	1 14 0
ലാലാലക്ഷ്മിറാജി	0 6 0	കമലകുമാരി	1 8 0
ഓശോർ കണ്ടു തു	1 8 0	തുളസിമേ കാമകൻ	0 6 0
ഓശോർകഥകൾ I & II	3 0 0	നരായണ പന്ത	0 6 0
കമ്പലമാനസം	3 0 0	കാവ്യാഞ്ജലി	0 12 0
മുസ്താഖിനി	0 6 0	അംഗസീമ I & II	3 0 0
സ്മാരാഖിനി	0 8 0	സാഹിത്യമാലിക	1 8 0
പുതുമലി	1 8 0	ഉദ്യമസാരസീ	1 0 0
വീരകുമാരൻ	1 2 0	അനുകരണകൾ	1 4 0
മോഹാലോകം	1 8 0	അർദ്ധം	1 4 0
മരകതാലവരിതം	1 4 0	കഥാകുമാരം	0 9 0
പഞ്ചമണി ആവാദ്യമാർ	1 6 0	അർജ്ജുനൻ	1 6 0
ലളിതാരാധനം I	4 8 0	പ്രിയദർശിണികൾ	1 8 0
" " II	5 4 0	ലളിതാരാധി	1 8 0
" " III	5 4 0	ലോകകഥകൾ	1 8 0

Grammar in Lilatilakam—by L. V. Ramaswamy Iyer 7. 8. 0.

"മനോഹരി പണ്ഡിത"

വിശ്വകാശന

ഗ്രന്ഥകർത്താ

"മനോഹരി പണ്ഡിത"

"മനോഹരി പണ്ഡിത"

ആനന്ദോദി

(മനോഹരി പണ്ഡിത)

"മനോഹരി പണ്ഡിത"

ആവാദ്യം സൈന്യങ്ങൾക്കു വായിക്കേണ്ടതോ വായകർ,
കഥകൾ, തുടർ.

SARASWATHI (ELEC.) PRINTING
& PUBLISHING HOUSE.
TRICHUR.

എസ്. എച്ച്. ലീമ്.

ആറന്മാറ.

വിജ്ഞാപനവുമായി, സമാധാനപ്രദമായും, സാഹിത്യപോഷണം മുതലായ ആശയങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയും വർഷങ്ങളായി അനുസ്മരണ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണപ്രസ്ഥാനം.

എസ്. എച്ച്. ലീമ്, അതിന്റെ ആവിഷ്കാരം മുതൽ പ്രതിമാസം മാത്രം ചെറുപുസ്തകംവീതം സമീപകാലം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള മികച്ചതരം, കേരളത്തിലെ പല പ്രശസ്തപത്രങ്ങളുടേയും നിരൂപണവിചക്ഷണന്മാരുടേയും പ്രശംസകൾക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ള അനേകഗ്രന്ഥരചനകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇവയിൽ പലതിനും മുമ്പും നാലും പതിപ്പുകൾ ഇതികൂടാ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയുമ്പോൾ മെച്ചപ്പെട്ടതരം പൊതുജനസേവനം നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്ന ഈ സ്ഥാപനം കേരളീയരുടെ എത്രമാത്രം കൃതജ്ഞതയെ അർഹിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകം പറയണമെന്നില്ലല്ലോ.

വിജ്ഞാനരക്തപരമാർക്കം സമാധാനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സാഹിത്യകളാപനങ്ങൾക്കും ഇതിനോടു സഹകരിച്ച് എന്തെങ്കിലും വിധത്തിൽ പൊതുജനത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു കാർഷ്വർക്കുണ്ടെങ്കിൽ, താല്പരമാണെന്നു മേൽവിചാസത്തിൽ എഴുതിയെഴുതിക്കുക.

ലീമ് ഒരു പ്രതികൂടും ആണ്ടിൽ മുൻകൂർ വരിസംഖ്യ

അഞ്ചലിൽ 12ണ്. പൊലിൽ 1ക.

മുനാൽ സിക്വെല.

എസ്. എച്ച്. ലീമ്

മംഗലാപുരം സാഹിത്യം ആറന്മാറ

The Catholic Union Bank Ltd., Mala.

Incorporated in Cochin State.

Authorised Capital ... Rs. 2,00,000.

Working Capital ... Rs. 15,00,000.

Branches

Mala, Trichur, Irinjalakuda, Chalakudy.

Cherpu, Angamaly, & Parur.

All sorts of Banking Business undertaken.
Remittances all over India have been arranged.
Current & fixed rates for exchange. Deposit rates
also. Safe & profitable investments at feasible rates.
Special and prompt attention will be paid to
facilitate business.

Managing Director

ഭാരതവിലാസം പ്രസ്സ് & ബുക്കഡിപ്പോ
ഹൈറോഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

രണ്ടു രാജകുമാരികൾ — ഒരു സെൽക്കം രോസഫ് മുണ്ടാട്ടൂരി	0 12 0
കുമാരനാശാൻ — ആശാന്റെ കവിതകളുടെ ഒരു സംക്ഷി പ്തനിരൂപണം — ടി. എ. രാജുവർ	0 6 0
ഇക്വോലിന്റെ സാമിത്വം — ഇക്വോലിന്റെ കവിത കളുടെ ഒരു നിരൂപണം (അച്ചടിച്ചവയ്ക്കുന്നു) എം. ഷംസുദ്ദീൻ, തിരുവനന്തപുരം	1 4 0
പ്രേമലേഖനം — പ്രേമലേഖനം തുടങ്ങിയ പത്തു ചെറുകഥകളു ടെ സമാഹാരം (അച്ചടിച്ചവയ്ക്കുന്നു) വിപ്രാൻ തേമ്പിൻ ശങ്കണ്ണിമേനോൻ ബി. ഒ. എൽ.	1 0 0

ഇതിനുംപുറമേ എല്ലാ മലയാളപുസ്തകങ്ങളും ഇവിടെ
കിട്ടുന്നതാണ്. ക്യാറ്റാലോഗ് സൗജന്യം.

